

ΟΗΣΑΥΔΟΣ

AP. 835

Τα δρώματα της καρδιάς

ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΕΛΛΑ

Η Καρλόττα ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά, όταν κατέβηκε από το τρένο. Στ' αλήθεια, πού θα πήγαινε; Δεν μπορούσε, βέβαια, να γυρίσει στο σπίτι της και να πη στον Πιέρ, τον άντρα της: «Συχωρέσε με! Αυτό που έκανα ήταν τρέλα...» Ούτε θα ταλούσε ποτέ να εμφανιστεί μπροστά στη μητέρα της για να την παρακαλέσει να την αφήσει να μείνει κοντά της. Ντρέπονταν... Να ζητήσει φιλοξενία από τις φίλες της; Κι' αυτό δεν της φαινόταν σωστό. Θα έπρεπε, άλλωστε, να τους δώσει τόσες εξηγήσεις...

Είχε πλησιάσει τώρα στο μέρος όπου έστεκαν τα ταξί. Ένας σωφέρ προθυμώθηκε να της πάρει τη βαλίτσα από το χέρι. Τον ακολουθούσε μηχανικά και μπήκε μέσα στο αυτοκίνητο.

— Πού θέλετε να σας πάω; ρώτησε ο σωφέρ βάζοντας εμπρός τη μηχανή του.

— Στο «Ξενοδοχείο των Ρόδων», στην οδό των Ακακιών, απάντησε η Καρλόττα χωρίς να σκεφτεί.

Γιατί είχε δώσει αυτή τη διεύθυνση; Ούτε η ίδια το ήξερε. Καθώς το αυτοκίνητο διευθυνόταν προς τα εκεί, σκέφτηκε μόνο πως σ' αυτό το ξενοδοχείο ο Πιέρ κι' αυτή είχαν περάσει το μήνα του μελιτός μαζί.

Πόσο ήταν ευτυχισμένη τότε!

Είχαν παντρευτεί από άγνοια με τον Πιέρ. «Πολύ αγαπημένο αντρόγυνο» έλεγαν όλοι γύρω τους. Κι' αυτό ήταν αλήθεια... Μόνο που από το δεύτερο χρόνο, η Καρλόττα δεν ένοιωσε πια την ίδια λαχτάρα για τον άντρα της όπως άλλοτε. Κι' επειδή αυτή τον αγαπούσε λιγότερο, τις φαινόταν πως κι' αυτός έ-

πής της φερνόταν μ' αδιαφορία... Η αλάνια ιστορία του έρωτα που έχει κουραστεί και που προσπαθεί να δικαιολογήσει την αδυναμία του, φορτώνοντας την ευθύνη στους άλλους... Στην κρίση αυτή η περίοδος εμφανίστηκε μπροστά της ο Ντιντιέ...

Ήταν νέος, ώριμος και πλούσιος ο Ντιντιέ. Η Καρλόττα νόμιζε πως είχε ξαναγεννηθεί όταν τον γνώρισε. Μία παράφορη αγάπη γεννήθηκε μέσα στην ψυχή της κι' όταν ο άνθρωπος αυτός της πρότεινε να φύγουν μαζί, δεν αισθάνθηκε τον παραμικρό δισταγμό.

Ένα βράδυ, ο Πιέρ γυρίζοντας στο σπίτι, δεν την βρήκε εκεί. Η Καρλόττα ταξίδευε μαζί με τον Ντιντιέ για την Ιταλία.

Το έρωτευμένο ζευγάρι έμεινε πάνω από δύο μήνες στη Φλωρεντία. Το διάστημα αυτό ήταν αρκετό στην Καρλόττα για να καταλάβει πως εκείνο που είχε νομίζει για αγάπη δεν ήταν παρά μία παροδική τρέλλα. Αναρωτιόταν τώρα πως μπόρεσε ν' αγαπήσει έναν άνθρωπο με τόσο खुδία γούστα, όπως ο Ντιντιέ!

Στ' αλήθεια, ο άνθρωπος αυτός δεν είχε τίποτα άλλο εκτός από τα νεύρα, την ομορφιά και τη πλούτη του. Του έλειπε η μόρφωση και κάτι που είναι ακόμη πολύτιμότερο: η ψυχική ευγένεια. Κάτω από μία ψεύτικη εμφάνιση κοσμικού κυρίου, έκρυβε μία ψυχική βαναυσότητα και πρωτόγονη.

Η Καρλόττα, θαμπωμένη στην αρχή από το πάθος της, δεν είχε προσέξει τίποτα. Αλλά τώρα τα έδειχνε όλα... Και, μία μέρα, κατάλαβε πως δεν μπορούσε να ζήσει περισσότερο κοντά σ' αυτό τον άνθρω-

πο, που την πλήγωνε διαδοχα στην γυναικεία ευαίσθησία και την αξιοπερίεπεία της.

Χώρισε χωρίς λύπη, χωρίς συγκίνηση.

Η Καρλόττα πήρε τότε το τρένο και ξαναγύρισε στο Παρίσι.

Σαλπώνοντάς τώρα σε μία πολυθρόνα, μέσα στο δωμάτιο του «Ξενοδοχείου των Ρόδων» που είχε νοικιάσει, αναπολούσε τα περασμένα. Το μυαλό της ξαναγύριζε αδιάκοπα στον Πιέρ. Ποιά εντύπωση να του είχε κάνει η ξαφνική αναχώρησή της; Είχε λυπηθεί; Ή είχε παρηγορηθεί στην άγκαλιά μιας άλλης; Την νοσταλγούσε ή την είχε ξεχάσει; Την είχε άρα γε συχωρέσει; Ή την περιφρονούσε και την μισούσε;

Τα μάτια της έπεσαν, ξαφνικά, σ' ένα ημερολόγιο που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο. Διάβασε την ημερομηνία: 17 Νοεμβρίου.

Ήταν η ημέρα του γάμου της με τον Πιέρ. Μετά την τελετή στην εκκλησία, είχαν φύγει βιαστικά κι' είχαν τρέξει στο «Ξενοδοχείο των Ρόδων».

Ευτυχισμένες μέρες! Η Καρλόττα σκούπισε ένα δάκρυ που κύλησε από τα μάτια της. Καταλάβαινε τώρα πως ο μόνος άνθρωπος που είχε αγαπήσει ήταν ο Πιέρ. Και τον αγαπούσε ακόμη και τώρα. Αλλά, όμως! Είχε καταστρέψει με τα ίδια της τα χέρια την ευτυχία της. Όχι, δεν θα είχε ποτέ τη δύναμη να τον ξαναβεί.

Το βράδυ εκείνο, έφαγε ανόρεχτα από δωμάτιό της και, κουρασμένη από τα ταξίδια και τις πένιμες σκέψεις της, πλάγιασε.

Αλλά, ο ύπνος της ήταν πολύ ανήσυχος. Ξυπνούσε κάθε τόσο τρομαγμένη και μουσκαμένη στον ιδρώτα. Στα όνειρά της έβλεπε τον Πιέρ να πέφτει μέσα σε βάρσβα, να παλεύει με τη φουρτουλισμένη θάλασσα, να γκρεμίζεται από σκάλες... Σ' ένα από τους εφιάλτες της, που τον είδε να κολυμπάει μέσα σε μία λίμνη, από αίμα...

Το άλλο πρωί, η Καρλόττα σηκώθηκε τακισμένη από το κρεβάτι της. Ο λόγος της ήταν η πονούρα κι' είχε την εντύπωση πως το μυαλό της ήταν ολόκληρο αδειο.

Μία καμαριέρα της έφερε σε λίγο μαζί με το πρόγευμά της και τις πρωινές εφημερίδες.

Η Καρλόττα πήρε μία από αυτές και την κύτταξε χωρίς ενδιαφέρον.

Αλλά, ξαφνικά, τα μάτια της πετάχτηκαν από τις κόγχες τους. Ήταν αλήθεια αυτό που διάβαζε ή μπήκε οι νυχτερινόι εφιάλτες της την κυνηγούσαν και στο εφύπνισμα;

«Αλλοίμονο! Δεν έκανε λάθος. Ή εφημερίδα δημοσίευε στην πρώτη σελίδα την είδηση πως ο Πιέρ Λεγκράν — ήταν το όνομα του συζύγου της Καρλόττας — είχε αυτοκτονήσει φουτερόντας μία σφαίρα στην καρδιά του, μέσα στο μικρό αλυσάλλιο της εκκλησίας των Σελεστίνων, στις 11 του πρωί της προηγούμενης ημέρας.

Την ίδια ώρα, πριν από τρία χρόνια, ο Πιέρ κι' η Καρλόττα είχαν κάνει σ' αυτή την εκκλησία το γάμο τους...

Όταν η καμαριέρα, έπειτα από κάμποσο ώρα, ξαναγύρισε για να πάρει το δαίκο, βρήκε την Καρλόττα να κλαίει απαρηγόρητα με λυγμούς, πάνω από τα έρειπια της ζωής της...

ΚΛΑΝΤ ΖΕΒΕΛ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το Βασιλικό Θέατρο ετοιμάζει για δεύτερο έργο της χορευτικής σαιζόν την κωμωδία του Μαριβώ «Ερωτικά τεχνάσματα», που μετέφρασε ο κ. Δημ. Μπόγρης.

Στην κωμωδία του κ. Δ. Γιαννουκάκη «Το σπίτι των 4 κοριτσιών», που παίζεται στο «Κεντρικόν», μαζί με τα γνωστά στελέχη του θιάσου, έχουμε την πρώτη της εμφάνιση μία καινούργια ηθοποιός, η Άνθη Κουκούλη, κόρη του θιασάρχου Γιώργου Κουκούλη.

Το νέο Θέατρο «Αθηνών» δεν στάθηκε καθόλου τυχερό, αφού με την έναρξή του, πραγματοποιεί τα λιγότερα εισιτήρια από όλα τα άλλα αθηναϊκά θέατρα.

Πολλοί ισχυρίζονται, ότι φταίει το έργο, που το χτύπησαν οι περισσότεροι κριτικοί.

Η Σοφία Βέμπο θα κάνει σε λίγο την εμφάνισή της στην όθον, έπειτα από πολλά χρόνια. Έχει ένα ενδιαφέροντα ρόλο στο νέο ελληνικό φιλμ «Τέλλα», μαζί με την Μελίνα Μερκούρη, ταυτόχρονα δε θα τραγουδήσει στο ίδιο φιλμ δυο καινούργια τραγουδία.

Σε ένα άλλο ελληνικό φιλμ του Χαϊρόπουλου, το «Κατακλυσμός», η πρωταγωνίστρια του Γκέλυ Μαυροπούλου, θα εμφανιστεί συγχρόνως και ως τραγουδίστρια. Η Γκέλυ Μαυροπούλου θα τραγουδήσει ένα νέο τραγούδι του δημοφιλούς συνθέτου, που έγραψε και το σενάριο, με τον τίτλο «Σκοτάδια».

Μετά την επιστροφή της από την Αμερική, η Λέλα Μαρτίνι εμφανίζεται τώρα στο παρισινό κέντρο «Ολυμπος», με ελληνικά και ξένα τραγούδια.

Οι θεατρόφιλοι της Κρήτης είχαν την ευκαιρία, για πρώτη φορά, να παρακολουθήσουν παραστάσεις με περιστροφική σκηνή. Η πρωτοβουλία όφειλεται στον θιασάρχη Καντοριάδη, που πήρε μαζί του είδικα εξαρτήματα, τα οποία προσάρμοσε στις σκηνές των εκεί θεάτρων.

Μία καινούργια ντιζέ, η Μαρίνα Παπαϊωάννου, που μετεπλήρωσε στο έλαφο τραγούδι από το θέατρο πρόδας, πήρε, τις τελευταίες μέρες, ένα ιδιότυπο καλλιτεχνικό φευδώνυμο, ύστερα από ένα πολύ ενδιαφέροντα διαγωνισμό.

Από 60 διάφορα ψευδώνυμα που υπέδειξαν οι πελάτες του κέντρου, όπου εμφανίζεται, προεκρίθησαν τελικά τρία, τα εξής: «Μάριον Ρόκ», «Βέρα Ρόκ» και «Πρίμα Βέρα». Μεταξύ του πρώτου και του τρίτου, οι ψηφοφόροι επέμειναν με πείσμα, σε τέτοιο βαθμό, ώστε παρήκτα ανάγκη να γίνη κλήρωση. Τελικά, η νέα ντιζέ πήρε το όνομα «Μάριον Ρόκ».

Ένα νέο χειμερινό κέντρο της Αθήνας, που ανοίγει αυτές τις μέρες, θα παρουσιάσει μία μεγάλη πρωτοτυπία.

Πρόκειται για μία πίστα πάγου 90 τετραγωνικών μέτρων, όπου θα εμφανίζεται κάθε βράδυ σε ακροβατικές επιδείξεις 3 γνωστές μας από το Στάδιο πρωταθλήτης της παγοδρομίας Σέριγκ, μαζί με 7 άλλες ωραιότερες ξένες σολίστ, που ήρθαν στας Αθήνας.

Ο λιλιπούτειος πιανίστας Ντάνιελ Μπαρεμπούι, που βρίσκεται αυτές τις μέρες στην Αθήνα, είναι από τα μεγαλύτερα ταλέντα των τελευταίων ετών.

Γεννήθηκε στο Μπουένος Άιρες, από γονείς μουσικούς και έδωσε σε ηλικία 7 ετών εκεί το πρώτο του ρεσιτάλ. Τώρα είναι 11 ετών κι' έχει δώσει ρεσιτάλ στη Βιέννη, Μιλάνο, Ρώμη, Ζυρίχη και άλλες πόλεις της Ευρώπης.

Όταν παίζει πιάνο, το μικροσκοπικό αυτό όργανό με τα καστανά μαλλιά, τα πόδια του μόλις έγγίζουν τα πεντάλα, ενώ το πρόσωπό του παίρνει μία ιδιότυπη έκφραση.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΣΤΟ σπίτι της κ. Ξανθίππης έφτασε μία κλήσι: «Ο ανακριτής του τάδε τμήματος κτλ... προσκαλούμεν όπως εμφανισθώτε ενώπιον ημών κτλ. δια να εξετασθήτε ως μάρτυρες κτλ...» Είδε την κλήσι η Ξανθίππη και σμίξανε τα φρύδια της:

— Ορίστε, κατάστασις!

— Τι είναι, Ξανθίππη;

— Με καλούν για ανάκρισι. Και δεν φτάει ότι με καλούν, παρά με φοβερίζουν κιόλας με «βίασαν προσαγωγή»!

Και γρύλλισε:

— Μαρε ευγένεια της Δικαιοσύνης!

Ο σύζυγός της, που προσπαθούσε πάντα ν' ασκήσει ρόλο κατευναστικό στα νεύρα της εξεζητητικής γυναίκας του, έκανε μία απόπειρα να δικαιολογήσει τη Δικαιοσύνη.

— Είναι τυπικό, Ξανθίππη μου!

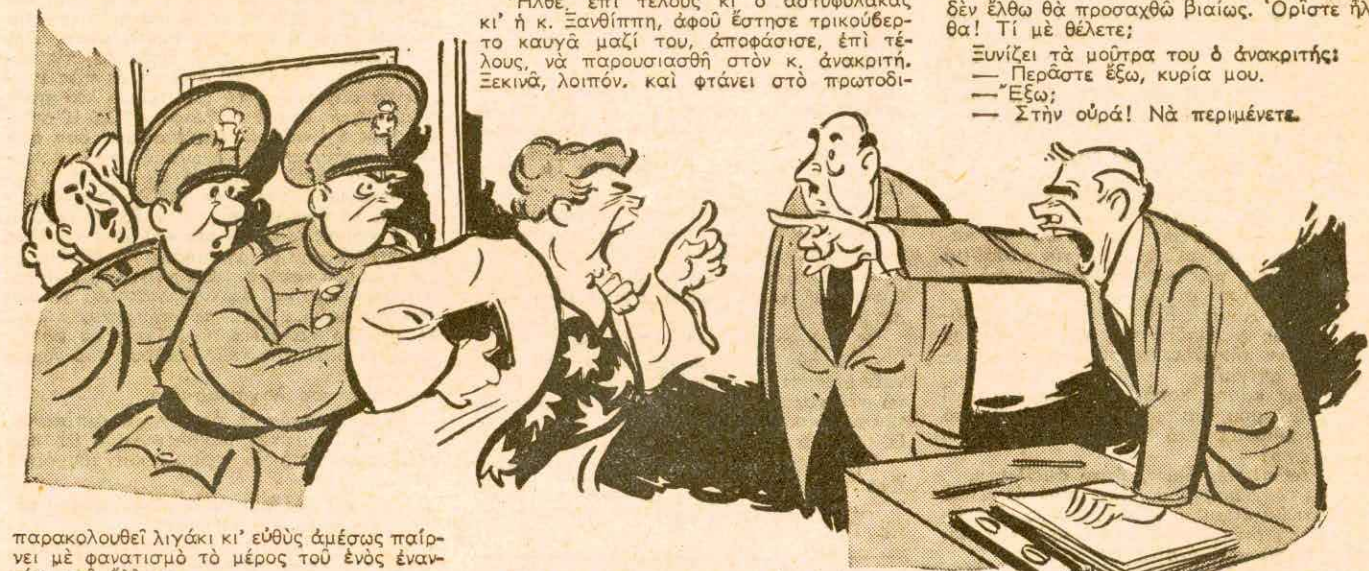
— Αλλά η Ξανθίππη πεισματάρωσε:

— Ε, λοιπόν κι' εγώ δεν πάω προυνά! Να δούμε ποιός θα με πάρει βιαίως απ' το σπίτι μου!...

— Αν δεν πιάς, θα έρθω άστυφύλακας.

— Ας έρθη και τόν κανονίζω!

Το γεγονός ότι την καλούσαν μάρτυρα δεν της έκανε, βέβαια, εντύπωση, γιατί η κ. Ξανθίππη δεν άφινε ποτέ καυγά όπου να μην ανακατεύεται. Όταν δεν είναι η ίδια η δημιουργός του επεισοδίου, το θεωρεί μάλλον ακατανόητο να μείνει απ' έξω σαν άπλος θεατής — γι' αυτό και μόλις δη καυγά, τρέχει, άνασκουμπώνεται,

παρακολουθεί λιγάκι κι' εύθως άμέσως παίρνει με φανατισμό το μέρος του ενός έναντι του άλλου:

— Εσύ φταίς, κύριε!

Φυσικά ο άλλος άγανακτεί:

— Εσύ τί άνακατεύεσαι, κυρά μου; Τόν συνήγορο του κυρίου μας παριστάνεις;

— Αυτό πού σου λέω!

Πολλές φορές έχει συμβεί με την καταπληκτική αυτή γυναίκα τούτο το νόστιμο: Ένώ μαλλώνουν δυο, τελείως άγνωστοί της, να μπαίνει στη μέση για να υπερασπίσει τόν έναν και κουβέντα την κουβέντα ν' αναλαμβάνει στο τέλος μονάχη τόν καυγά;

— Αυτό πού σου λέω, βλάκα!

— Δεν πιάς στην όργη!

— Στην όργη και στο δαίμονα να πιάς εσύ, ήλιθιε, άνάγωγε, βλάκα, ζώον, κτήνος!

Βρίσκεται, λοιπόν, πολύ συχνά να καυγαδίζει του καλού καιρού με έναν τελείως άγνωστό της πού δεν της έδωσε καμμία άφορμή. Ο άλλος, μάλιστα, για λογαριασμό του όποιου έχει μπλέξει στον άγώνα τόν καλόν, κάθεται από μακριά και παρακολουθεί με κατάπληξη την αυτόκλητη συήγορό του να δίνει την ηρωική της μάχη!

Όταν σ' αυτές τις περιπτώσεις φτάνη άστυφύλακας, ευχαρίστας η κ. Ξανθίππη προσφέρει τη μαρτυρία της:

— Ακούστε, κ. άστυφύλακα. Συνέβη τó και τó! Ο κύριος καθόταν έδω όταν ο άλλος...

Με άλλα λόγια, δηλαδή, η κ. Ξανθίππη καταφέρει να γίνεσαι πάντα τó κύριο πρόσωπο σε όλους τούς καυγάδες, δικούς της

Επεισόδιο στον άνακριτή

και ξένους. Δεν είναι, λοιπόν, καθόλου παράξενο πώς την καλούσαν για μαρτυρία σε μία υπόθεσι πού δεν ήξερε.

Όμως, όπως είπαμε, πεισματάρωσε με τόν κ. άνακριτή και δεν πήγε την ώρισμένη μέρα. Σε λίγο καιρό ήρθε δεύτερη πρόσκλησις.

— Δεν θα πάω!

— Ξανθίππη μου, θα έλθω άστυφύλακας.

— Ας έλθη και τόν κανονίζω.

Ηλθε, έπί τέλος κι' ο άστυφύλακας κι' η κ. Ξανθίππη, αφού έστησε τρικουβερτό καυγά μαζί του, άποφάσισε, έπί τέλους, να παρουσιασθή στον κ. άνακριτή. Ξεκινά, λοιπόν, και φτάνει στο πρωτοδι-

— Πιάστε την! Γρήγορα στο αυτόφωρο!

Κεϊο. Μπαίνει, κυττά, γραφεία, κόσμος, αίθουσες. Δείχνει τó χαρτί της και ρωτά:

— Πού είναι αυτός ο κύριος;

— Ο άνακριτής;

— Μάλιστα.

— Απάνω, κυρία μου.

Ανεβαίνει σκάλες, άλλος κόσμος, άλλα γραφεία, άλλες αίθουσες. Δείχνει πάλι τó χαρτί της:

— Πού είναι παρακαλώ αυτό τó γραφείο;

— Δεξιά, κυρία μου.

— Στόν διάδρομο;

— Μάλιστα. Προχωρείτε στο βάθος...

Παίρνει τόν διάδρομο δεξιά, προχωρεί στο βάθος, βλέπει άλλον διάδρομο, άλλον κόσμο, άλλα γραφεία, ανάδει φουσκάνει κι' αρχίζει τα δικά της:

— Πού να πάρη ο δαίμονας να πάρη! Τι είναι τούτο; Μά δεν υπάρχει ένας άνθρωπος έδω μέσα να σου δώση μία σωστή πληροφορία;

Κάποιος τη βλέπει και δείχνει ενδιαφέρον:

— Τι θέλετε, κυρία μου;

— Πού είναι αυτό τó γραφείο;

— Αριστερά, κυρία μου, προχωρείτε στο βάθος!

Όπου φουσκάνει για καλά η Ξανθίππη:

— Μά δεν μού λές, χριστιανέ μου, είσαστε με τó καλά σας έδω μέσα; Ο ένας μού λέει δεξιά στο διάδρομο, ο άλλος μού λέει αριστερά στο διάδρομο, πού στο διά-

βολό τέλος πάντων να παω!...

Ο άνθρωπος βλέποντας την κ. Ξανθίππη, πού έχει λυμένο τó ζουναίρι για καυγά, στρίβει προνοητικά και την άφινει να ούρλιαξει:

— Φτού να πάρη ο δαίμονας και να σηκώση! Έγώ φταίω πού ήρθα!

Κάποτε όμως, με τη βοήθεια ενός άλλου ευγενικού ανθρώπου βρίσκει τó γραφείο:

— Έδώ είναι.

— Έδώ; Κι' αυτός ο κόσμος;

— Περιμένει για άνακρισι.

— Και λοιπόν τί θα γίνη;

— Καθήστε κι' έσείς να περιμένετε...

Ούρα πραγματικά είναι έξω απ' τó γραφείο. Βλέπει η κ. Ξανθίππη κι' άστράφτουνε τά μάτια της:

— Τι έκανε λέει; Να περιμένω έδω; Δεν είμαστε καλά!

Και χωρίς άλλες διατυπώσεις χτυπά την πόρτα και προτού άκούση καμμία απάντηση, δίνει μία σπρωξιά και μπαίνει στο γραφείο του άνακριτή, πού εκείνη τη στιγμή είχε άλλον μάρτυρα κι' έπαιρνε την κατάθεσί του. Σηκώνει τó κεφάλι του, λοιπόν, βλέπει την άγνωστη αυτή γυναίκα πού μπήκε φουντωμένη, και ρωτά:

— Τι θέλετε, κυρία μου;

— Η κ. Ξανθίππη παρουσιάζει τó χαρτί της:

— Έγώ τί θέλω; Έσείς τί θέλετε! Μού στείλατε αυτό τó χαρτί και μού λέτε αν δεν έλθω μά προσαχθώ βιαίως. Ορίστε ήλθα! Τι με θέλετε;

Ξυνίζει τά μούτρα του ο άνακριτής:

— Περάστε έξω, κυρία μου.

— Έξω;

— Στην ούρα! Να περιμένετε.

Φουντώνει η κ. Ξανθίππη:

— Να περιμένω; Και τί φαντασθήκατε ότι δεν έχω άλλη δουλειά, παρά να περιμένω ούρα στα γραφεία; Ή μήπως προκειται για δική μου υπόθεσι; Για δική σας υπόθεσι πρόκειται!...

Σηκώνεται άπάνω ο άνακριτής, κατακόκκινος!

— Πήγαινε έξω, κυρά μου!

— Αγριεύει, όμως, και η Ξανθίππη:

— Για να σου πώ! Μη μού φωνάζεις έμένα, γιατί δεν είμαι από εκείνες πού ξέρεις! Α!...

Έξαλλος γίνεται ο άνακριτής:

— Μη μού μιλάς στόν ενικό!

— Μπά; Κι' εσύ πώς μού μιλάς;

Στό σημείο αυτό χάνει την υπομονή του ο άνακριτής. Τρέχουν οι κλητήρες:

— Πιάστε την! Γρήγορα στο αυτόφωρο!

Ούρλιαζει και η Ξανθίππη:

— Μη μ' έγγίετεεεε!

Αλλά τρέχουν οι άστυφύλακες, την πιάνουν και την πάνε στο αυτόφωρο. Η διαδικασία δεν ήταν πολύ μεγάλη. Σε λίγη ώρα ο άντρας της έπαιρνε ένα τηλεφώνημα για να φέρη λεφτά κατεπειγόντως, έπειδή η γυναίκα του καταδικάστηκε ως ταραξίας κι' έπρεπε να πληρώσει την μετατροπή. Κι' ο δυστυχος χτυπιέται:

— Για μάρτυρα πήγε η εύλογημένη και κατάφερε να καταδικασθή; Μη χειρότερα!

ΔΗΜ. ΨΑΘ.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Δρῶσις

Έκ της πτωχής καλύψης μου εξήλθον τας προάλλας κι' έχων εις σκέψιν έρωτας και συναφείς κραιπάλας κι' υπό αυτην την γόνιμον έρωτικώδη βραϊν, εις τας όδους επεδράμην δια ποικιλιν δρῶσιν. Τούτέστιν ουν παρηλαυον ως γόας πομπωδώς κι' εν όψει ευρισκομενος περιπαθούς Διδός εκσέφην κι' απεφάσιον προς ταυτην να οδεύσω τὰ μάλα επειγόμενος ίνα την κατακτηθώ. Προς την Ατθίδα ηνοιζον τούτέστιν τὰ ίστια κι' εν κάλλει διακρινόμενος προς δε κι' εν ευρωστίαι και βλέπων ταυτην συναφώς ως εις λαμβρόν μεζε έοπευσον και την ελαβον εν τάξει άγκαζέ. Και εκπλαγείσας της Διδός και τοιγαρουν στραφείσας προς έμαυτον ήτένισαν μετ' άπορίας ίσως, πλην έγωγε την δρῶσιν μου ήπλωσον περαιτέρω ενώ η Μις ανέκραζεν: «Παράτα, με ρε (γέρο!...)»

Αλλά εγώ την Μουσάν μου εκράτουν (μετά λύσσης, πλην εις εκείνης τας φωνάς κοινώς (τας επικλήσεις προσήλθον τρεις μανδράχαλοι δρομείς (δίκην λυκών, οϊτινες και με ήδραζον μετά χειρών (αδίκων. Κι' ενώ, ω παιδες, εκραζον: «Γόας (ένώ ειμί!...), εκείνοι κατεβίδαζον τας φάσας εν (όρμη κι' άγρίως μοι τας έδρεζον και της (Διδός εν όψει... (ω να μη ίδουν ανθρωπων ολίγων να (προκόψη!...))»

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Σερενάτα ΣΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ενώ οι γενίτσαροι προετοιμάζονται για την ανταρσία, ο σουλτάνος κι' οι υπούργοι του παίρνουν τα κατάλληλα μέτρα για να καταπνίξουν τη στάσι. Στο μεταξύ, οι άνθρωποι της σουλτάνας Δελπεστέ καταφέρνουν να αιχμαλωτίσουν την 'Αρμάν και την οδηγούν μπροστά της. 'Η Δελπεστέ της λέει τότε ότι πρέπει να επιδιωχθεί άμεσα ο 'Ένα πλοίο, που θα την οδηγήσει στην 'Οδησό. 'Εκεί θα γίνει σύζυγος του βαρβάνου Βλεμεγχαίμ. 'Η 'Αρμάν αρνείται και της απαντά ότι προτιμά το θάνατο. 'ΑΛΛ' η Δελπεστέ την απειλεί ότι θα διατάξει να σκοτώσουν μπροστά της μάτια της τα παιδιά της και τον Νετζίπ.

16ον —Κι' έπειτα τα παιδιά σου, που βρίσκονται στην εξουσία μου... Ο θά δης το Νετζίπ και τα παιδιά σου να πεθαίνουν μπροστά στα μάτια σου κι' έπειτα θα πεθάνης και σύ. Τί έχεις να πής τώρα;

—'Ω, Θεέ μου! είπε η 'Αρμάν. Είμαι έτοιμη να υποβληθώ στα πιο φριχτά βασανιστήρια. 'Αλλά, σε ικετεύω, πριγκίπισσα, μην κάμης κακό στον Νετζίπ και στα παιδιά μου!

—'Ενα θριαμβευτικό χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπο της νεαρής σουλτάνας.

—'Ημουν βέβαιη, φώναξε, πως θα κατασκευάσω την αλαζονεία και την αυθάδειά σου... Βλέπω πως καταλαβαίνεις ποιο είναι το συμφέρον σου...

—'ΑΛΛ' η 'Αρμάν δεν την άκουγε. 'Ο φόβος μήπως ο Νετζίπ και τα παιδιά της κινδυνεύουν την απασχολούσε ολοκληρή εκείνη τη στιγμή.

—Μην κάμης κακό στον Νετζίπ και τα παιδιά μου, ξαναείπε, ενώ το πρόσωπό της πλημμύριζε από δάκρυα. 'Ας πεθάνω μόνον εγώ!

—'Η Δελπεστέ, όμως, ήταν αμελείκτη.

—'Υποσχέσου μου, είπε στην αντίζυγό της, ότι θα κάμης ό,τι σε διατάξω. Διαφορετικά θα διατάξω να σκοτώσουν τον Νετζίπ και τα παιδιά σου.

—'Ω, δεν αντέχω πιά, τραύλισε η 'Αρμάν. Λυπήσου με, πριγκίπισσα... Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, πως αυτό που μου ζητάς είναι τρωμερό;

—Αντί ν' απαντήση, η Δελπεστέ χτύπησε ένα μικρό άσημένιο πλῆκτρο.

—'Ο άρχηγος των μαύρων ευνούχων έμφανίστηκε άμεσα.

—'ΑΛΛ' η 'Αρμάν, μ' ένα πήδημα, βρέθηκε ανάμεσα σ' αυτόν και στην πριγκίπισσα.

—Μην πῆς τίποτε, παρακάλεσε τη Δελπεστέ, απλώνοντας προς το μέρος της τα χέρια. Είμαι έτοιμη να κάμω ό,τι με διατάξεις.

—'Η νεαρή σουλτάνα έκαμε ένα νεύμα στον άρχιευνούχο, που έφυγε άμεσα.

—'Επειτα γύρισε στην 'Αρμάν.

—Βλέπω ότι αρχίζεις να λογικεύσαι, της είπε. 'ΑΛΛ' ο θάνατός σου δεν μ' έμπρησσει. 'Ο Νετζίπ δεν πρέπει να λυπηθεί γιατί σ' έχασε, αλλά να σε ξεχάση. Κι' αυτό μόνον μ' έναν τρόπο μπορεί να γίνει.

—Θα κάμω ό,τι με διατάξεις...

—'Η Δελπεστέ της έδειξε ένα τραπέζι που βρισκόταν σε μια άκρη του δωματίου.

—Κάθισε εκεί και γράψε, της είπε.

—Σε ποιόν;

—Στον Νετζίπ...

—'Αλλά δεν έχω δικαίωμα να του γράψω, αφού δεν είναι πια σύζυγός μου.

—Μην ξεχνάς, συνέχισε η Δελπεστέ, ότι κρατάς τα δύο σου παιδιά ως ενέχυρα.

—'Η 'Αρμάν προχώρησε άργα και καθίσε στο τραπέζι. Πάνω σ' αυτό υπήρχαν δύο τα απαραίτητα για γράψιμο.

—Θα το γράψης, φώναξε η σουλτάνα. Είναι ανάγκη, λοιπόν, να σου υπενθυμίσω ότι η ζωή των παιδιών σου βρίσκεται στα χέρια σου;

—Λυπήσου τα, παρακάλεσε η 'Αρμάν, πέφτοντας στα γόνατα. Αυτά δεν σου εφταίναν σε τίποτα... Μην μ' αναγκάζεις, πριγκίπισσα, να διαλέξω ανάμεσα στην τιμή μου και στη ζωή των παιδιών μου!... Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, σε ποιο τρωμερό δίλημμα με φέρνεις;... 'Ω, άς ήξερα με ποιές παρακλήσεις ή με ποιές υποσχέσεις μπορώ να συγκινήσω την καρδιά σου!... 'Θέλεις ίσως να με τιμωρήσης για τα προσβλητικά λόγια που σου είπα πρωτότερα...

—Συχώρησέ με... Μετανοώωω γι' αυτά... Μου είπες ότι θέλεις να φύγω από την Σταμπούλ και να μην ξαναβδών τον Νετζίπ... Κι' αυτό είμαι πρόθυμη να το κάμω... 'Θα με ξεχάσης έτσι και θα πάω να ενδιφεύμαι για μένα... Δεν σου είναι αρκετό αυτό;... Γιατί θέλεις να με κάνης να κατηγορήσω εγώ η ίδια τον εαυτό μου; Δεν καταλαβαίνεις πως αυτό ξεπερνάει τις δυνατόεις μου; 'Αλλά κι' αν νομίζεις πως πρέπει να φύγω από τη ζωή, είμαι και πάλι πρόθυμη να δεχτώ το θάνατο... Σ' θ' αποφάσισης γι' αυτό... Μην πιστεύεις όσα σου είπα πρωτότερα. 'Ο εγωισμός μου με παρέσυρε σ' αυτό... Μπορεί να υπάρξει άλλη μετὰ θάνατον... 'Ο Νετζίπ ίσως λυπηθεί για το θάνατό μου, αλλά θα με ξεχάσει πολύ γρήγορα. Είμαι ιεα και ώσια... Πως μπορεί να μην σ' αγαπήση; 'Ο Νετζίπ έχει τρωμερή καρδιά... Θα γοητευθεί από τα θύλητρά σου και θα σου αφοσιωθεί μ' όλη του την ψυχή... Ναι, πριγκίπισσα, πιστέψέ με. Το καλύτερο που έχεις να κάμης είναι να διατάξεις τους δούλους σου να με θανατώσουν.

—'Εμπρός, γράψε, πρόσταξε η Δελπεστέ.

—Καί άρχισε να της υπαγορεύει: «'Όταν θα διαβάσης αυτό το γράμμα μου, Νετζίπ, θα είμαι μακριά σου για πάντα...»

—'Η 'Αρμάν σκούπισε ένα δάκρυ που έτρεχε από τα μάτια της κι' άρχισε να γράφει τη φράση που της υπαγόρευσε η Δελπεστέ.

—'Φεύγω μαζί με τον βαρβάνο Ταγκρέδου Βλεμεγχαίμ...»

—'Η 'Αρμάν σταμάτησε το γράψιμο και σήκωσε το κεφάλι της. Το πρόσωπό της ήταν πλημμυρισμένο από δάκρυα.

—Δεν μπορώ να το γράψω αυτό, ψιθύρισε με φωνή που κοβόταν από τους λυγμούς.

—'Η Δελπεστέ έτρεξε κοντά της.

—Σκούπισε τα δάκρυά σου, της φώναξε επιτακτικά. Δεν πρέπει να πέσουν πάνω στο χαρτί... 'Θα προσέβης ότι αγαπάς τον βαρβάνο Βλεμεγχαίμ κι' ότι φεύγεις μαζί του για να γίνης σύζυγός του.

—'Η 'Αρμάν άφησε το φτερό της χήνας από τα χέρια της.

—'Εγώ να γράψω ότι τον αγαπάω; είπε. Πως μπορώ να πω αυτό το ψέμμα;

—'Η νεαρή πριγκίπισσα δεν ήταν κακή. 'ΑΛΛ' είχε πληγωθεί στην αγάπη της. Γιατί αγαπούσε τον σύζυγό που της είχε δώσει ο θεός της. Κι' εξέγειρόταν στη σκέψη ότι έαπρεπε να μοιράζεται την αγάπη του με μια άλλη.

—'Η Δελπεστέ θα μπορούσε να πάρη τέτοια μέτρα ώστε να κάμη αδύνατη κάθε μελλοντική επικοινωνία του Νετζίπ με την 'Αρμάν. Μπορούσε ακόμη ν' απαιτήσει από την τελευταία να φύγη από την Σταμπούλ. 'Αλλά ποιά θα ήταν το όφελος; Μήπως ο Νετζίπ δεν θα την αγαπούσε και πάλι;... Για να είναι σίγουρη, έπρεπε αυτή την αγάπη να την ξεριζώσει από την καρδιά του.

—Τα μάτια της άστραψαν από θυμό.

—Κάμε ό,τι απαιτώ, πρόσταξε. Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε άλλο.

—'Η 'Αρμάν διάβασε στα μάτια της αντιπάλου της την ανέκκλητη καταδική της. Δεν δίστασε, ωστόσο, να ταπεινωθεί ακόμη περισσότερο. Καί σύρθηκε στα πόδια της.

—Λυπήσου με, πριγκίπισσα, είπε. Ποτέ το χέρι μου δεν θα μπορέση να γράψω αυτό το ψέμμα... 'Αλλά γιατί δεν δεχέσαι καμιά από τις λύσεις που σου πρότεινα; Μήπως και πάλι ο Νετζίπ δεν θα μείνη δικός σου;

—'Θα κάμης ό,τι σου είπα, απάντησε η σουλτάνα. Διαφορετικά, άλλοι μόνον στον Νετζίπ και στα παιδιά σου!

—'Η 'Αρμάν άρχισε να κλαίει με λυγμούς. 'Εκείνη τη στιγμή, ένας ευνούχος μπήκε τρέχοντας μέσα στο δωμάτιο και ανήγα-

γυιζε στην Δελπεστέ ότι ο Νετζίπ ήθελε να βγῆ και ότι απειλούσε τους φρουρούς με τα όπλα του.

—Πραγματικά, η πριγκίπισσα είχε διατάξει τους φρουρούς του παλατιού να μην επιτρέψουν στον άντρα της να βγῆ και να μεταχειρισθούν όλα τα μέσα για να τον έμποδίσουν.

—'Ας του πάρουν τα όπλα του με τη βία! πρόσταξε η νεαρή σουλτάνα. 'Θα τον φέρουν κατόπιν στο διπλανό δωμάτιο καθώς και τα παιδιά του... Τρέξε να εκτελέσης τη διαταγή μου...

—Γύρισε έπειτα στην 'Αρμάν.

—Σ' το θέλεις; της είπε. 'Θα δῆς σε λίγο τον Νετζίπ και τα παιδιά σου να ξεχνάνε μπροστά στα μάτια σου.

—'Οχι, όχι, φώναξε η 'Αρμάν. Είμαι πρόθυμη σε όλα για να σώσω τη ζωή του Νετζίπ και των παιδιών μου. 'Εμπρός! 'Υπαγόρευσε μου τί θέλεις να γράψω!... 'Έχεις καμιά άλλη ταπεινώση να μου ζητήσεις; 'Θα την ανεχθώ κι' αυτήν!... 'Θα κάμω τα πάντα για να σώσω εκείνους που αγαπώ!

—Είχε σηκωθεί τότε και ξαναπήγε στο μικρό γραφείο. Δεν έκλαιγε πια και το πρόσωπό της έδειχνε μια άγρια αποφασιστικότητα.

—'Υπαγόρευσε μου τί θέλεις, είπε στη Δελπεστέ.

—'Η πριγκίπισσα της υπαγόρευσε τί έπρεπε να γράψη.

—'Η 'Αρμάν συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της και έγραψε: «'Αγαπώ το βαρβάνο Βλεμεγχαίμ και φεύγω μαζί του για να γίνω σύζυγός του».

—'Επειτα απ' αυτή τη φράση, άφησε την πένα κι' έγερσε το κεφάλι της στο στήθος της.

—'Η Δελπεστέ πήρε το γράμμα και το διάβασε. Τα μάτια της έλαμψαν από χαρά.

—Δεν θέλω τίποτε άλλο από σένα, είπε στην 'Αρμάν. 'Θα φύγης τώρα και θα πῆς στην 'Οδησό... Είπε δεικνύοντας να πείσω το βαρβάνο Βλεμεγχαίμ ναρθῆ να σε βρῆ εκεί. 'Επειτα από το γάμο σας, θα φροντίσω να μετατεθῆ σ' άλλη πρεσβεία... 'Ο θεός μου ο σουλτάνος δεν θα μου άρνησῆ αυτή τη χαρά!...

—'Αλλά, ξαφνικά, άκούστηκε θόρυβος στο διάδρομο. Κάποιοι άνθρωποι συμπλέκονταν εκεί... 'Η άρτισμένη φωνή του Νετζίπ ξεχώριζε καθαρά.

—'Η 'Αρμάν είχε την εντύπωση ότι ξυπνούσε από όνειρο. Καί θέλησε να τρέξη έξω από το δωμάτιο. 'ΑΛΛ' η Δελπεστέ βρέθηκε μ' ένα πήδημα μπροστά στην πόρτα.

—Σκέψου τα παιδιά σου, της είπε. 'Αν δεν εκτελέσης πιστά τις διαταγές μου, είνε χαμένα!

—Μιλούσε σιγά, γιατί οι συμπλεκόμενοι είχαν φτάσει τώρα έξω από την πόρτα.

—Πέρασαν μερικά λεπτά χωρίς καμιά από τις δύο γυναίκες να πῆ λέξη.

—'Η 'Αρμάν έτρεμε από το κεφάλι ως τα πόδια. 'Η Δελπεστέ, από τ' άλλο μέρος, είχε τεντώσει τ' αυτιά της και φαινόταν να παρακολουθῆ με αγωνία τη σκηνή που ξετυλιγόταν στο διάδρομο.

—Καί, ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε με όρμη και ο Νετζίπ μπῆκε μέσα στο δωμάτιο κρατώντας στα χέρια του γυμνὸ το σπαθί του.

—Ποιός έδωσε εντολή να μῆν μ' αφήσουν να βγῶ από το παλάτι; φώναξε. Ποιός τόλμησε να διατάξῃ τους δούλους να σηκώσουν χέρι πάνω μου;... Αυτούς τους τιμώρησα όπως τους άξιζε!... 'Αλλά δεν άρκει. Πρέπει επίσης να τιμωρήσω κι' αυτόν που τους ένεπνευσε το θράσος και την αναίδεια τους!...

—Σταμάτησε, ξαφνικά, αναγνωρίζοντας την 'Αρμάν.

—Τί ζητούσε η πρώην σύζυγός του στο παλάτι της σουλτάνας Δελπεστέ; Τί την είχε φέρε εκεί;

—'Η Δελπεστέ μίλησε πρώτη.

—Νετζίπ, είπε, δεν είχες το δικαίωμα να μῆς εδῶ χωρίς τη θέλησή μου. 'ΑΛΛ' αφού ήρθες, είνε καλύτερο να μάθης από τώρα τί περιέχει αυτό το γράμμα, που άπευθύνεται σε σένα... 'Θα καταλάβης τότε πόσο άσχημα έκανες να ενδιφεύραις για μια γυναίκα, που δεν αισθάνεται κι' ούτε αισθάνθηκε ποτέ τίποτε για σένα...

—'Ο Νετζίπ γύρισε προς την 'Αρμάν. 'Αλλά το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο. 'Θα τη νομίζεις περισσότερο για άγαλμα παρά για ζωντανό πλάσμα.

—'Λησμονῶ το παρελθόν, αφού, άλλωστε, δεν πρόκειται να ξαναβδῶς πια αυτή τη γυναίκα, συνέχισε η σουλτάνα. Σου επιτρέπω, μάλιστα, να μίλησης μ' όλη σου την άνεσι μαζί της... 'Θ' άκούσης έτσι κι' από το στόμα της ότι δεν σ' αγαπάει πια.

—'Ο Νετζίπ είχε σπληνωμένα τα μάτια του πάνω στην 'Αρμάν. 'Αλλά το πρόσωπο της νεαρής γυναίκας εξακολουθούσε να έχῃ την ίδια απόβεια.

—'Η πρώην σύζυγός σου πρόκειται να φύγη, πρόσθεσε η Δελπεστέ. Πηγαίνει στην 'Οδησό μαζί με τον βαρβάνο Βλεμεγχαίμ για να κάμουν εκεί τους γάμους τους.

—Για να κάμουν τους γάμους τους! άπόρησε ο Νετζίπ.

—Διάβασε, απάντησε η σουλτάνα. Αυτό το γράμμα θα σου τῆ πῆ δλα.

—'Ο Νετζίπ πήρε στο χέρι του το γράμμα και το διάβασε. 'Επειτα γύρισε στην 'Αρμάν και τῆ ρώτησε:

—Σεις γράφατε αυτό το γράμμα, κυρία; 'Η 'Αρμάν συνάντησε το τρωμερό βλέμμα της Δελπεστέ.

—Εγώ, απάντησε με πνιγμένη φωνή.

—Το άκουσες; ρώτησε η σουλτάνα το σύζυγό της.

—'Ψέμμα! φώναξε ο Νετζίπ. Το ύφος και η φωνή σου, 'Αρμάν, δείχνουν ότι δεν λῆς την αλήθεια. 'Οχι, τα καταλαβαίνω όλα τώρα... Σε ανάγκασαν με τη βία να γράψης όσα περιέχονται στο γράμμα σου... Ποιός ξέρει με ποιές άπειλεις;... Αυτή η όμολογία δεν είνε ελκρινής!...

—Το μαντεύω, το βλέπω στα μάτια σου και στην έκφραση που έχῃ το πρόσωπό σου. Ουσιάζεσαι για να σώσης εμένα και τα παιδιά σου από την έκδικητική μανία μίας γυναίκας!

—'Η 'Αρμάν είχε κρύψει την άπελπισία της κάτω από μια φαινομενική απόβεια. 'Αλλά δεν μπορούσε να συγκρατήση τη χαρά που της προξένησαν τα λόγια του Νετζίπ. Τα μάτια της έλαμψαν κι' ένα εύχισμένο χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό της.

—Τα λόγια του Νετζίπ εξόργισαν, αντίθετα, την Δελπεστέ.

—Ξεχνάς ποιός είσαι και σε ποιά μιλάς; του φώναξε. Πως, λοιπόν, τόλμησες μπροστά σε μένα, τη νόμιμη σύζυγό σου, που είμαι κόρη και άνεψία σουλτάνων, να όμολογήσης την αγάπη σου σ' αυτή τη γυναίκα; Τόσο λίγο με λογαριάζεις; 'Η μήπως φαντάζεσαι πως είμαι ένα παιδί, που δεν ξέρει και δεν μπορεί να έκδικηθῆ;...

—'Αλλά θῆ μετανοίωσης πικρά για τα λόγια σου. Με ταπεινώσεις και μ' έξευτέλεις!... Φυλάξου! Αυτό μόνον έχω να σου πῶ!

—'Ο Νετζίπ γύρισε προς το μέρος της. —'Έχεις δίκην να παραπονεθῆς, της είπε. Πόσες φορές ως σήμερα λυπηθήκα για τη σκληρή μοίρα σου, πριγκίπισσα! Σε καταδικάσαν να γίνης σύζυγος ενός ανθρώπου, που η καρδιά του δεν μπορούσε να σ' αγαπήση... 'Ηθελα να σου κρύψω την πικρή αλήθεια. 'Αλλά τώρα την ξέρεις και δεν μπορώ να υποκρίνομαι μπροστά σου... Ναι, αγαπάω αυτή τη γυναίκα. Οι δαμοί που με ενώνουν μαζί της είνε ακατάλυτοι... Είμαι ύποκροωμένος, λοιπόν, να την υπερασπισθῶ με κάθε θυσία. 'Η θῆ στην σώωσή θῆ πεθάνω μαζί της!... Ξέρω ότι αυτό το γράμμα δεν λῆει την αλήθεια...

—'Εκαμε ένα βῆμα προς την 'Αρμάν.

—'Απαρνήσου αυτό το γράμμα, της είπε. Προτιμῶ ν' άκούσω αυτή τη διάφηση από τα χείλη σου και να πεθάνω μαζί σου παρά να ζῶ πιστεύοντας ότι είνε σωστό!

—'Η 'Αρμάν είχε ξεχάσει τώρα τη σκη.η που είχε προηγήθῆ.

—Ναι, φώναξε, σ' αγαπάω πάντα, Νετζίπ. Σ' εύχαριστώ γιατί δεν θέλησες να πιστέψης πως μπορώ να ξεχάσω την αγάπη σου και να δώσω την καρδιά μου σ' έναν άλλον. 'Η αγάπη μου δεν θα σβύση παρά μόνο με το θάνατο!

—Καί, χωρίς να λογαριάση τον κίνδυνο, έτρεξε κοντά στον Νετζίπ και τον έσφιξε παράφορα στην άγκαλιά της.

—Προσκάλεσε τους δημίους σου, είπε στη σουλτάνα. Σκοτώνοντας μας, θα μας ενώνουν για πάντα!

—Το πρόσωπο της Δελπεστέ είχε πάρει τώρα μια σκληρή και άγρια έκφραση.

—Σεις το θέλησατε! είπε.

—'Αποτραβήχτηκε στο βάθος του δωματίου και χτύπησε τρεις φορές το άσημένιο πλῆκτρο που κρεμόταν από τον τοίχο.

—'Ο άρχηγός των μαύρων ευνούχων έμφανίστηκε άμεσα.

—'Η Δελπεστέ του έδειξε τον Νετζίπ και την 'Αρμάν.

—Κάμε το χρέος σου! του είπε.

—'Ο άρχιευνούχος χτύπησε τρεις φορές τις παλάμες του η μια πάνω στην άλλη.

—'Επειτα από μια στιγμή, όκτώ η δέκα μαύροι ευνούχοι με κτηνώδες φυσιογνωμίες μπῆκαν στην αίθουσα. Κρατούσαν στα χέρια τους δερματίνους βρόχους.

—'Εμπρός! τους φώναξε ο άρχιευνούχος. 'ΑΛΛ' ο Νετζίπ είχε ξεφύγει τώρα από την άγκαλιά της 'Αρμάν και διήυθνε το ξίφος του προς το μέρος τους.

—'Ο πρώτος που θα πλησιάση θα πέση νεκρός! φώναξε.

—'Η 'Αρμάν, χωρίς να λογαριάση τον κίνδυνο, έτρεξε κοντά στο Νετζίπ και τον έσφιξε στην άγκαλιά της...

Ο ΦΑΚΟΣ

Οι ευνούχοι σταμάτησαν τρομαγμένοι.
— Τί περιμένετε! φώναξε ο αρχιευνούχος. Έμπρός!... Η σουλτάνα Δελπεστέ σας διατάσσει!
Αλλά κανείς δεν κινήθηκε από τη θέση του.
Τη στιγμή εκείνη, άκουστήκαν, ξαφνικά, πυκνοί πυροβολισμοί από το μέρος όπου βρισκόταν το παλάτι του σουλτάνου.
Δεν χωρούσε αμφιβολία. Η συμπλοκή είχε αρχίσει.

Οι Νετζίπ έχασε το χρώμα του. Το χρέος του ήταν να τρέξει κοντά στο σουλτάνο. Αλλά αν έφευγε, θα άφηνε την Αρμάνς στην διάθεση της Δελπεστέ. Κι' ήξερε καλά ποια τύχη την περίμενε. Από τ' άλλο μέρος, θα άτιμαζόταν αν δεν έτρεχε εκεί που τον καλούσε το καθήκον κι' η στρατιωτική του τιμή.

Τί έπρεπε να κάμει; Τό δίλημμα ήταν τρομερό!

Οι πυροβολισμοί γίνονταν ολοένα και πιο πυκνοί και άκουγονταν από πολλά σημεία. Η μάχη είχε γενικευθεί. Κι' αυτός βρισκόταν μακριά, ενώ ο σουλτάνος κι' η αυτοκρατορία ίσως εκινδύνευαν!

— Όχι, δεν μπορούσε ν' αδρανήσει περισσότερο. Έπρεπε να τολμήσει τα πάντα, για να κερδίσει τα πάντα!

Με το βλέμμα του αναμέτρησης τους αντιπάλους του. Είχαν περάσει τώρα τους βρόχους στο αριστερό χέρι και με το δεξί κρατούσαν τα μαχαίρια τους.

— Έμπρός, δειλοί! φώναξε η Δελπεστέ.
— Έμπρός, ούρλιαξε ο αρχιευνούχος.

Οι ευνούχοι έκαμαν ένα βήμα προς τα εμπρός.

Ο Νετζίπ άρπαξε τότε ένα μικρό τραπέζι και το πέταξε προς το μέρος τους, ενώ ταυτόχρονα διευθύνονταν μαζί με την Αρμάνς προς την πόρτα.

Αλλά καθώς ήταν έτοιμοι να βγούν, ένα νέο κύμα από ευνούχους μπήκε στην αίθουσα.

Ο Νετζίπ κι' η Αρμάνς βρέθηκαν, ξαφνικά, περικυκλωμένοι από παντού.

— Μην τους αφήσετε να φύγουν! ούρλιαξε ο αρχιευνούχος.

Ο Νετζίπ άμυνθηκε κάμποσα λεπτά. Αλλά ο αγών ήταν άνισος. Δεν μπορούσε ν' αποκρούσει τους ευνούχους που ώρμούσαν πάνω του και ταυτόχρονα να προστατεύει την Αρμάνς.

Κάποιοι, ξαφνικά, τον έπιασε από τα πόδια και τον τράβηξε με όρμη. Ο Νετζίπ

έχασε τότε την ισορροπία του και το ξίφος έφυγε από τα χέρια του.

Την ίδια στιγμή, δυο ευνούχοι έπιασαν την Αρμάνς κι' ο αρχιευνούχος άπλωσε τα χέρια του για να της περάσει το βρόχο στο λαιμό.

Όλα πιά είχαν τελειώσει!...

Αλλά, ξαφνικά, άκουστήκαν βήματα και δυο καινούργια πρόσωπα μπήκαν στην αίθουσα. Ένας άνδρας και μία γυναίκα.

Ο άνδρας ήταν ο Κισλάραγας (άρχηγός των μαύρων ευνούχων του παλατιού του σουλτάνου). Η γυναίκα που τον συνόδευε ήταν η βαρώνη Βένφελντ.

Ο Κισλάραγας προχώρησε άργα και σταμάτησε στη μέση της αίθουσας.

— Ο σουλτάνος Μαχμούτ με διέταξε ναρθώ εδώ για να φέρω τις διαταγές του, είπε. Να ποιά είναι η θέληση του πολυχρονεμένου μας Πατισάχ: Η τώως σύζυγος του Νετζίπ πασά θα αφεθεί ελεύθερη. Από τη στιγμή αυτή βρίσκεται κάτω από την προστασία του σουλτάνου κι' οποίος τολμήσει να την εγγίσει θα πληρώσει με τη ζωή του την παρακοή του.

Η Δελπεστέ δάγκωσε τα χείλη της για να μην φωνάξει, ενώ οι ευνούχοι ξανάβαζαν τα μαχαίρια στις θέσεις τους και έκρυβαν το δερμάτινο ξιφολόχο κάτω από τα φαρδιά ρούχα τους.

— Η βαρώνη Βένφελντ θα παραλάβει την τώως σύζυγο του Νετζίπ πασά στο σπίτι της, συνέχισε ο Κισλάραγας. Ο Πατισάχ επιφυλάσσει ν' αποφασίσει για την τύχη της.

Η σωτηρία της Αρμάνς ήταν έργο της μητέρας του Νετζίπ.

Η βαρώνη Βένφελντ δεν είχε εναντιωθεί στην επιθυμία της Αρμάνς, που ζήτησε να πάει στο ναό του Αγίου Παύλου για να προσευχηθεί. Αλλά ανέθεσε σε δυο από τους ανθρώπους της να την παρακολουθούν.

Αυτοί οι άνθρωποι γύρισαν έπειτα από λίγη ώρα και της έκαναν γνωστό ότι η Αρμάνς είχε άπαχθεί από τους μαύρους ευνούχους της σουλτάνας Δελπεστέ.

Η βαρώνη Βένφελντ δεν δίστασε τότε. Μ' όλη την αναταραχή που επικρατούσε στην πόλη, έτρεξε στο σαράϊ και είχε την καλή τύχη να βρεθεί μπροστά στο σουλτάνο τη στιγμή που διευθύνονταν προς το έξωτικό τείχος για να δώσει τη διαταγή στα στρατεύματα να επιτεθούν.

Από τα λόγια της ο σουλτάνος Μαχμούτ κατάλαβε τον κίνδυνο που απειλούσε την

Αρμάνς και τον Νετζίπ. Φώναξε τότε τον Κισλάραγα και του έδωσε τις απαιτούμενες διαταγές.

Ο Νετζίπ, αφού φίλησε το ξίφος του Σελήμ, που το είχε ξαναπάρει στην κατοχή του κι' αφού είδε την αγαπημένη του Αρμάνς να φεύγει μαζί με την βαρώνη Βένφελντ, έτρεξε στο σεράϊ για να προσφέρει τις υπηρεσίες του στο σουλτάνο.

Κάτω από τη σημαία του Προφήτη

Τα γεγονότα ξετυλίγονταν τώρα με κεραυνόβολο ταχύτητα.

Ο μουφτής, μαζί με τους ούλεμαδες, είχαν τρέξει από νωρίς στο τζαμί του σουλτάνου Αχμέτ, όπου είχε μεταφερθεί και η πράσινη σημαία του Προφήτη. Εκεί, αφού ανέπεμψαν δέηση υπέρ του σουλτάνου Μαχμούτ και της οθωμανικής αυτοκρατορίας, άρχισαν να μοιράζουν όπλα στους πιστούς μουσουλμάνους, που έτρεχαν από όλες τις συνοικίες της πόλεως, ακούγοντας τις προσκλήσεις των ντελάληδων.

Στο μεταξύ, ο Χουσεΐν και ο Ίτζέτ πασάς, μαζί με τα τάγματα των πεζών, των πυροβολητών και των πεζοναυτών, είχαν ξεκινήσει εναντίον των στασιαστών. Μαζί με τα τακτικά στρατεύματα, είχαν ένωθεί και οι φοιτητά των ανωτέρων σχολών, καθώς και πολλοί άλλοι έθελονταί, που έτρεχαν από όλα τα σημεία της πόλεως, για να τελέσουν τις διαταγές του σουλτάνου.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, εκτός από την επιθυμία τους να υποστηρίξουν το νόμιμο καθεστώς, είχαν ο καθένας τους κι' από έναν ιδιαίτερο λόγο για να μισούν τους γενιτσαρούς. Γιατί όλοι είχαν πάθει από αυτούς κάτι κακό φλέγονταν από τον πόθο της έκδικήσεως.

Οι αντάρτες είχαν συγκεντρωθεί στους στρατώνες του Ατ Μείντάν και είχαν στείλει ισχυρά αποσπάσματα στη Μακρά άγορά (Ουζούν Τσαρσί) και γύρω στο τζαμί του σουλτάνου Βαγιαζίτ, για να έμποδίσουν την κίνηση του λαού προς τα άνακτορα.

Βαθεία σιωπή άπλωνόταν σ' όλη την πόλη. Η τύχη της αυτοκρατορίας θα κρινόταν σε λίγο.

Ο σουλτάνος Μαχμούτ ανέβηκε στο αλογό του, θέλοντας να οδηγήσει ο ίδιος τα στρατεύματά του κατά των στασιαστών.

Αλλά οι ύπουλοι του κι' οι ούλεμαδες, εναντιώθηκαν σ' αυτή την απόφασί του, υποδεικνύοντάς του με σεβασμό πως δεν ήταν σωστό να εκτεθεί στον κίνδυνο. Ο σουλτάνος αναγκάστηκε, στο τέλος, να υποχωρήσει και ξαναγύρισε μαζί με τον σπα-θαρίο του Αλή αγά στο σεράϊ.

Όταν έφτασε εκεί, διευθύνθηκε άμέσως σ' ένα περιπτερο που βρισκόταν πάνω από τη βασιλική πύλη και βγήκε στον εξώστη. Από το μέρος αυτό, έβλεπε ένα μεγάλο κομμάτι από την πόλη, που άπλωνόταν κάτω από τα πόδια του.

Πόσες σκέψεις περνούσαν εκείνη την ώρα από το μυαλό του!

Φιλοδοξούσε να γίνει αναμορφωτής του τουρκικού έθνους κι' είχε πάρει την απόφασι ν' απαλλάξει τους υπηκόους του από την τρομερή μαστίγια των γενιτσαρών, που το οδηγούσαν στην καταστροφή. Δυο πρόκατοχοί του, ο Σελήμ κι' ο Μουσταφά, είχαν αποτύχει σ' αυτή την προσπάθεια. Κι' είχαν πληρώσει με τη ζωή τους την τολμή τους. Ο σουλτάνος Μαχμούτ βάδιζε τώρα σ' ανήλικα τους. Ποιά άραγε θα ήταν η έκβασι του αγώνα που είχε αναλάβει;

Στο μεταξύ, οι δυο πασάδες, μαζί με τα στρατεύματά του τα πλήθος των έθελοντών που τους ακολουθούσε, ανέβαιναν τη μεγάλη οδό του Διβανίου, χωρίς να συναντήσουν πουθενά αντίσταση.

Όταν, όμως, έφτασαν στην πηγή του Κορκώρ, δέχτηκαν όμαδικά πυρά από τις προφυλακές των γενιτσαρών, που ήταν ταμπουρωμένοι στις γωνίες των γειτονικών δρόμων.

Οι δυο πασάδες διέταξαν τότε τους στρατιώτες τους να λοξοδρομήσουν και ν' αποκλείσουν από παντού την πλατεία του Ατ Μείντάν. Ο Ίμβραήμ αγάς παρέταξε ταυτόχρονα τα κανόνια του.

Επείτα από μερικά λεπτά, τα σουλτα-

νικά στρατεύματα είχαν καταλάβει όλα τα έπικαιρα σημεία γύρω στους στρατώνες του Έτ Μείδαν.

Η γενική επίθεση θ' άρχιζε σε λίγο. Προηγούμενες, όμως, αποφασίστηκε να προσκληθούν οι αντάρτες για τελευταία φορά να καταθέσουν τα όπλα.

Στο μεταξύ, έφτασαν και νέες ενισχύσεις στα σουλτανικά στρατεύματα.

Όλοι οι πιστοί αξιωματικοί βρίσκονταν τώρα στις θέσεις που είχαν όριστη στον καθένα. Ο μόνος που έλειπε ήταν ο Νετζίπ πασάς. Η απουσία του έκανε σ' όλους έντύπωση και τα σχόλια έδιναν κι' έπαιρναν.

— Η σουλτάνα σύζυγός του δεν τον άφησε ίσως να κινδυνεύσει, είπε κάποιος νεαρός αξιωματικός. Γι' αυτό, δεν είναι μαζί μας.

— Πολύ καλά έκαμε, απάντησε ένας άλλος.

Αυτό, όμως, δεν είναι έντιμο, παρατήρησε τρίτος. Καί, μάλιστα, αν, όπως λένε, είναι αλήθεια, ότι τρέχει στις φλέβες του το αίμα του σουλτάνου Σελήμ. Δεν πρέπει, όμως, να ξεχνούμε, ότι έμεινε πολύ καιρό ανάμεσα στους απίστευτους... Δεν μπορεί, λοιπόν, να έχει το θάρρος και την ανδρεία ενός πιστού μουσουλμάνου.

Ο δεύτερος από τους αξιωματικούς, προσπάθησε να τον δικαιολογήσει.

— Δεν θα έζερε ίσως, είπε, ότι ο γυιός του Σουλεϊμάν βέης πέθανε χθές το βράδυ στις φυλακές του Σερασκεράτου. Είναι πολύ πιθανόν, λοιπόν, η λύπη του να έκαμε τον Νετζίπ πασά να ξεχάσει το χρέος του προς το σουλτάνο και την αυτοκρατορία.

— Αλλά ο νεκρός του Σουλεϊμάν βέη δεν βρίσκεται στο σπίτι του Νετζίπ πασά, είπε ο πρώτος αξιωματικός.

— Πού βρίσκεται λοιπόν;

— Ήμουν σήμερα το πρωί στο Σερασκεράτο, όταν ήρθαν οι δερβίσηδες για να παραλάβουν το πτώμα του Σουλεϊμάν βέη και να το θάψουν σύμφωνα με τα έθιμά τους. Τους είδα να το τυλίγουν στους μανδύες τους και να φεύγουν. Έπί κεφαλής ήταν ο Σεϊτάν δερβίσης.

— Ο Σεϊτάν δερβίσης; είπε ένας αξιωματικός, που δεν είχε μιλήσει ως τότε. — Έ, τότε, ο Σουλεϊμάν βέης δεν πέθανε. Ο θάνατός του ήταν πλαστός!

— Τί σε κάνει να το υποθέτεις; ρώτησε ο αξιωματικός, που είχε μιλήσει πρωτίτερα.

— Ο δερβίσης Σεϊτάν είναι καταχθόνιος, απάντησε ο συνομιλητής του. Είμαι βέβαιος, ότι έδωσε στο νεαρό Σουλεϊμάν να πηχί κάποιο ποτό, που τον βύθισε σε λήθαργο. Να δητε πως ο Σουλεϊμάν θ' αναστήθη!

Και ο άθλιος Σεϊτάν κατάφερε να κοροϊδέψει τον τετραπέρατο Ίμβραήμ αγά;

— Έτσι φαίνεται πως έγινε.

Στο μεταξύ, οι γενιτσαροί, που ήταν ώχρυνοί στο Έτ-Μείδαν, είχαν απορρίψει τις συμβιβαστικές προτάσεις που τους έγιναν.

Οι δυο πασάδες αποφάσισαν τότε να διατάξουν γενική επίθεση κατά των στρατώνων.

Τη στιγμή εκείνη, από το βάθος του δρόμου, φάνηκε ένας καβαλλάρης, που έτρεχε προς το μέρος τους.

Ήταν μήπως κανένας άγγελιαφόρος του σουλτάνου, που τους έφερνε καινούργιες διαταγές;

Όταν αυτός ο καβαλλάρης πλησίασε, είδαν ότι ήταν ο Νετζίπ πασάς.

Τό αλόγο του σωριάστηκε άναίσθητο κάτω από τα πόδια του σε μικρή απόσταση από το μέρος όπου βρίσκονταν οι δυο πασάδες. Αλλά ο Νετζίπ πρόφτασε να πηδήσει κι' έτρεξε άμέσως κοντά τους.

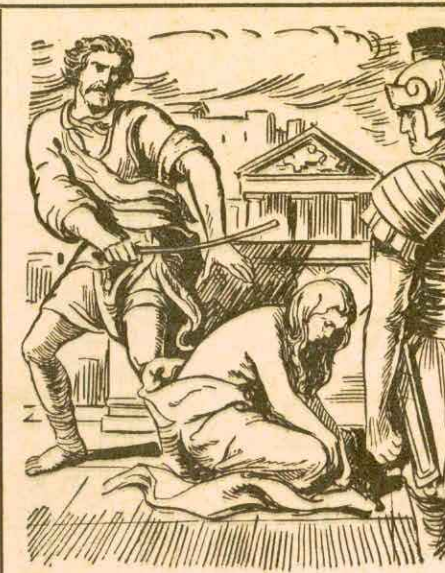
Τό πρόσωπό του ήταν κατακίτρινο όπως το νεκρού. Αλλά τα μάτια του έλαμπαν.

— Ας είναι εύλογημένο το όνομα του Αλλάχ στους αιώνες των αιώνων! είπε φέρνοντας στα χείλη του τη λαλή του ξίφους του, που είχε το σχήμα ήμισελήνου.

— Έφτασα εγκαίρως!

Οι δυο πασάδες του έκαμαν γνωστή την απόφασί τους. Ο Νετζίπ συμφώνησε μαζί τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ ΔΕ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Ένα μαστίγωμα άγριο αλύκωσε το κατάλευκο κορμί της...

Η ΑΓΙΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Η ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Οι άγωνες της για το χριστιανισμό και ο μαρτυρικός θάνατός της

Η Άγία Αικατερίνη, η μεγαλομάρτυς και πάνσοφος, που τη νύμφη της τιμά η εκκλησία μας στις 25 Νοεμβρίου, είναι η αρχοντοπούλα της Αλεξανδρείας, που άρνήθηκε την ειδωλολατρεία και ακολούθησε το κήρυγμα του Χριστού. Όπως είναι γνωστό, το ανατολικό τμήμα του απέραντου Ρωμαϊκού κράτους δέχθηκε με μεγαλύτερο ένθουςιασμό τη νέα θρησκεία του Ναζωραίου, στις πόλεις δε της Μ. Ασίας και της Αιγύπτου από πολύ νωρίς δημιουργήθηκαν μεγάλες χριστιανικές κοινότητες. Τό χριστιανικό στοιχείο άρχισε σιγά-σιγά να πλειοψηφεί μέσα στα μεγάλα αστικά κέντρα της Ανατολής.

Ένα τέτοιο μεγάλο κέντρο με πλούσια έμπορικη κίνηση είναι η Αλεξανδρεία της Αιγύπτου που ακριβώς αυτή την εποχή γνωρίζει μία δεύτερη ανόρθι ακμής και προόδου. Αλλά όπως ακριβώς η Αλεξανδρεία είναι ένα έπικαιρο έμπορικό σταυροδρόμι, άλλο τόσο στις αγορές και στις στροφές της συναντιώνται οι πιο διαφορετικές θρησκείες της Ανατολής και τό αρχαίο ελληνικό πνεύμα με τις φιλοσοφικές σχολές έχει εγκαταστήσει στην μεγάλη αυτή κομπολόι μία από τις πιο λαμπερές εστίες του. Είναι λοιπόν πολύ φυσικό η νέα θρησκεία του Ίησου να συναντήσει, μέσα στις πόλεις αυτές, που η ειδωλολατρεία έχει τα πιο απόρητα όχυρά της, μία τρομερή αντίδρασι και ένα αιματηρό διωγμό.

Η ζωή και τό μαρτύριο της Άγιας Αικατερίνης κλείνει μέσα του όλη αυτή την έπική ιστορία της θρησκείας του Χριστού στα πρώτα της βήματα. Αν και οι διάφορες πηγές που μας δίνουν πληροφóριες για την ζωή της άγιας, σε πολλά σημεία διαφέρουν ή μία από την άλλη, ωστόσο φαίνεται ως θετικό ότι ήταν μία κοπέλλα πολύ όμορφη, «περικαλλής», που ανήκε σε άρχοντική οικογένεια και είχε ανατραφεί με την ελληνική και λατινική φιλολογία. Γνώριζε πολλές ξένες γλώσσες και είχε φοιτήσει συγκρόνως σε ρητορική σχολή.

Η αρχοντοπούλα της Αλεξανδρείας, που τα συναξάρια και οι διάφορες παραδόσεις την θέλουν κόρη του βασιλικού Κώνστου, μορφώθηκε με όλη την φροντίδα και την επιμέλεια και έγινε κάτοχος όλων των εγκυκλοπαιδικών γνώσεων του καιρού της. Η μόρφωσί της την προώριζε να γίνει μία πλούσια κυρία σε κάποιο μυθικό παλάτι της Ανατολής, μα η καρδιά της, που την είχε αγγίξει τό κήρυγμα του Έσταυρωμένου την έκαμε μάρτυρα και ήρωίδα της πίστεως.

Παραμερίζοντας όνειρα και νεανικά ακιρτήματα της ψυχής της δέχτηκε τον χριστιανισμό και όπως ήταν προικισμένη με τό χάρισμα της ρητορείας αντιμετώπισε με επιτυχία τους αντιπάλους της, που

προσπαθούσαν να αποδείξουν την νέα θρησκεία ψεύτικη.

Η παράδοσι αναφέρει ότι πενήντα ρήτορες, που διατάχθηκαν να αντιμετώπισουν την Αικατερίνη, όχι μόνο νικήθηκαν, αλλά και οι ίδιοι προσχώρησαν στο χριστιανισμό. Τίποτα δεν μπορεί να ξελογισθεί πιο πολύ τον βασιλιά, όσο η όμαδική αυτή άποσκίρτησι, που πέτυχε μία γυναίκα, που τόσο την μισεί και θέλει με κάθε τρόπο να την εξοντώσει για να παύσει να αναταράζει την Αλεξανδρεία.

Επαναλαμβάνεται και εδώ αυτό που τόσες φορές γίνεται στην ιστορία του χριστιανισμού. Μία αδύνατη ύπαρξι, μία γυναίκα, αντιμετώπιση στους ισχυρούς της ημέρας, θυσιάζεται απότοπη και με τό μαρτύριο της συντελεί στην εξάλωσι της νέας θρησκείας. Η χριστιανική Αλεξανδρεία παρακολουθεί με αγωνία, δάκρυα, αλλά και περηφάνεια τό δράμα της αρχοντοπούλας που βρίσκεται πιά στη φυλακή και με καρτερία υποφέρει τα βασανιστήρια.

Σύμφωνα με την παράδοσι, η φυλακισμένη Αικατερίνη δέχτηκε όστις φυλακές όπου βρισκόταν την επίσκεψι της γυναίκας του Μαξιμίνου με συνοδεία διακοσίων στρατιωτών. Τίποτε δεν κλονίζει την Αικατερίνη, μα αντίθετα η ίδια η βασίλισσα και όλόκληρη η συνοδεία πιέθεται και ένγκαταλείπει τα είδωλα για χάρι του Χριστού. Όπως ήταν πολύ φυσικό η όργη του Μαξιμίνου ξέσπασε επάνω τους και με διαταγή του άπεκεφαλίσθησαν. Ένα τρομερό μαρτύριο περίμενε και την Αικατερίνη. Κάθε διώκτης του χριστιανισμού χρησιμοποιούσε δικά του πρωτότυπα βασανιστήρια για να εξοντώσει τό θύμα.

Ένα μαστίγωμα άγριο με βουνεπου αλύκωσε τό κατάλευκο κορμί της, κόκκινο αίμα έβγαζε τό τρομερά μέλη της, τίποτα όμως δεν κλόνησε την Αικατερίνη. Μέσα στον απέραντο πόνο ένα γλυκό όραμα και μία απέραντη άφοσίωσι προς τον Έσταυρωμένο την κάνει αλύγιστη μπροστά στο τρομερό μαρτύριο. Τό βουνεπου διαδέχεται ο τροχός. Ήταν ένα περίεργο μηχανήμα που κατέληνε σε καρφιά και κινιόταν με σχοινιά και τροχαλία. Μα ένα θαύμα άφηνει την Αικατερίνη και πάλιν άθικτη. Ο τροχός κομματιάστηκε κι' ό Μαξιμίνος, όθριο πιά άνθρωπο, προστάζει ν' άποκεφαλίσουν τη φυλακισμένη. Και η παράδοσις συνεχίζει την ποινή της διήγησις της λέγοντας ότι «οι παριστάμενοι είδον γάλα αντί αίματος» να ρέει κατά γής.

Άγγελοι από τους ουρανούς έρχονται στην Αλεξανδρεία και τό σώμα της άγιας τό μεταφέρουν ψηλά στο θεοβάδιο. Όρος του Σινά. Εκεί σε μία ψηλή κορυφή, 2600 μέτρα από την θάλασσα έτάφη τό σώμα της άγιας.

Αιώνες έμεινε εκεί έως ότου ένα όραμα έφερε στην κορυφή εκείνη τους μοναχούς από την μονή του Σινά, που τό μετέφεραν στο ναό, όπου τό τοποθέτησαν μέσα σε μία μαρμαρίνη λάρνακα πάνω από την όποια καίει έννιά όλόχρυσα καντήλια. Ο ναός του Όρους Σινά χτίστηκε από τον Ίουστινιανό τον Α' και τιμάται σ' όνομα της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Πολλοί όμως δίνουν στο ναό αυτό τό όνομα της Άγιας Αικατερίνης. Τό μαρτύριο της άγιας τοποθετείται χρονικά τό 305 ή τό 307, λέγεται ότι της άγιας αναφέρονται και στη Ρουέν της Γαλλίας, όπου σύμφωνα πάντα με την παράδοσι τό μετέφερε τό 1027 ό έρμήςτης Συμεών.

Η Άγία Αικατερίνη εικονίζεται από τους Βυζαντινούς άγιογράφους με σπαρμένο τροχό και ματωμένο τό ξίφος, που συμβολίζουν τό μαρτύριό της, αλλά και μ' ένα βιβλίο και κλειδί από φοινίκια που συμβολίζουν την σοφία της.

Η δυτική Εύρώπη, ύστερα από τις Σταυροφορίες, γνωρίζει από κοντά τις παραδόσεις για την άγία της Αλεξανδρείας. Τό 12ον αιώνα συνεστήθη με τό όνομα της ένα μοναχικό τάγμα στην Δύσι, με τον σκοπό να προστατεύουν τόν τάφο της και τους έπισκέπτες που θα επιθυμούσαν να ταξιδέψουν για να τον προσκυνήσουν.

Η Άγία Αικατερίνη είναι ιδιαίτερος άγαπητή στην δυτική Εύρώπη, όπου η καθολική εκκλησία έχει με τό όνομα της άγιας κατατάξει πέντε παρθένους που κατά τόσ όφóρους καιρούς διεκρίθηκαν για την πίστι τους και την ένάρετη και υποδειγματική ζωή τους, καθώς και για την άσφoισί τους προς την θρησκεία.

Τό 1222 ιδρύθηκε στο Παρίσι η Αδελφότης της Άγιας Αικατερίνης με σκοπό την βοήθεια και την περίθαλψι των άσθενών. Επίσης η φιλοσοφική Σχολή των Παρισίων την ύνδνασε προστάτιδα της και όλόκληρη η δυτική Εύρώπη την θεώρησε προστάτιδα των φιλοσοφικών σπουδών και της παιδείας.

Ο ΕΠΙΜΕΝΩΝ ΝΙΚΑ

Τό ζεύγος Μπρόξ, από τό Πίτσφιλντ των Ήνωμ. Πολιτειών, ήταν γνωστό μέχρι πρό όλίγου σ' όλόκληρη την Αμερική ως τό ανδρόγυνο με τις 13 κόρες. Τώρα όμως τό ζεύγος απέκτησε εκείνο που έπεδίωκε επί 14 όλόκληρα χρόνια: ένα άγόρακι γύρω από το όποιο έχει συγκεντρωθεί, στη φωτογραφία μας, όλος ό θηλυκόκοσμος της οικογένειας. Οι δυο σύζυγοι όμολόγησαν πως, αν κι' αυτή τη φορά η μοίρα απογοήτευσε, δεν θα είχαν τό κουράγιο να συνεχίσουν την επιδίωξι τους.

Τρεῖς προτάσεις στη Μαίριλιν

Ο εκατομμυριούχος, ο γκαρζι-
στας, ο δάσκαλος

Τί εἰρωνεία τῆς Τύχης, ἀλήθεια!
Ἡ φλογερή, ἡ «ἐκρηκτική» Μαίριλιν
Μονρόε παίρνει κατὰ μέσον ὄρον
5.000 προτάσεις γάμου τῆς βδομά-
δας, ἀπὸ τότε πού ἔγινε στάρ του κι-
νηματογράφου. Σχεδὸν ὅλες προέρ-
χονται ἀπὸ ἀνθρώπους πού δὲν τοὺς
ξερεῖ καθόλου. Ἐκτός ἀπ' αὐτοὺς,
δεκάδες ἄλλοι ἄντρες, τοῦ περιβάλ-
λοντός της, θὰ πετοῦσαν στοὺς οὐ-
ρανούς, ἂν τὴν παντρεύονταν. Μὰ ἡ
καρδιά της διάλεξε ἐκεῖνον πού δὲν
μπορεῖ νὰ της χαρίσῃ τὴν εὐτυχία...

Πραγματικά, ὁ Τζέι Μάτζι
ἦταν ὁ μόνος ἄντρας πού ἀγάπησε.
Κι' ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ ζητήσῃ
διαζύγιο ἀπ' τὸν ἐλκετὸ τῆς καρδιάς
της.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι τώρα ὅτι, ἀπ'
τὶς 5.000 προτάσεις γάμου πού της
κάνουν κάθε βδομάδα οἱ θαυμασται
της, πολὺ λίγες ἀξιζοῦν νὰ ληφθοῦν
σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν. Ἐνας δημοσιογρά-
φος λοιπὸν διάλεξε τρεῖς ἀπ' αὐτές
καὶ κουβέντισε προσωπικὰ μ' ἐκεί-
νους πού τὶς εἶχαν στείλει.

Ὁ πρῶτος ἀπ' τοὺς τρεῖς ἦταν
ἕνας εκατομμυριούχος, ἰδιοκτήτης
πετρελαίου πηλὸν τὸ Τέξας, ἡλικίας
50 χρονῶν, μὲ γκριζὰ μαλλιά, σο-
δαρὸς, λογικὸς καὶ μετρημένος.

«Δὲν περίμενα, βέβαια, νὰ μὲ ἀ-
παντήσῃ ἀμέσως «ναὶ» ἡ μὲς Μον-
ρόε — εἶπε στὸ δημοσιογράφο. Τῆς
πρότεινα νὰ συναντηθῶμε πρῶτα
καὶ νὰ γνωριστοῦμε. Ἐχω περισσό-
τερα λεφτὰ ἀπ' ὅσα θὰ μπορέσω πο-
τέ νὰ ξοδέψω. Ἡ Μαίριλιν Μονρόε
εἶναι ἡ πρώτη γυναῖκα πού μ' ἔκανε
νὰ μετανοήσω γιατί δὲν ἀπόκτησα
ὡς τώρα μιά σύντροφον τῆς ζωῆς μου.

«Πιστεύω δὲ πῶς εἶμαι ἐκείνος
πού μπορῶ νὰ της προσφέρω ὅτι
θέλει. Γιατί σ' αὐτὴ ἡ κοπέλλα χρειά-
ζεται ἕνα σύζυγο μὲ πολλὰ λεφτά.
Ἐφ' ὅσον ἡ ἐπιτυχία της βασίζεται
στὰ νεῖατά της καὶ στὴν ὁμορφιά
της, δὲν φαντάζομαι νὰ διαρκέσῃ ὅ-
σο χρειάζεται γιὰ ν' ἀποκτήσῃ κάθε
τι πού ποθεῖ. Ἐνῶ, κοντά μου, θάχε
ἐξασφαλίσει μιά ζωὴ ὀνειρεμένη».

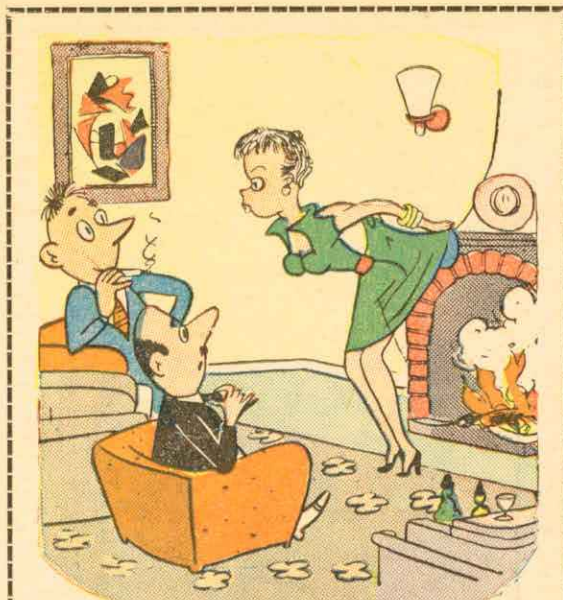
Τελείως διαφορετικὰ εἶναι ἡ ἀπο-
ψι ἐνὸς γκαρζίστα τοῦ Σικάγου.
Αὐτὸς εἶπε στὸ δημοσιογράφο:

«Ξετρελλάθηκα μαζί της, ὅταν τὴν
εἶδα στὸν κινηματογράφο. Μὰ δὲν
εἶν' αὐτὸς ὁ κυριώτερος λόγος πού
θάθελα νὰ τὴν παντρευθῶ. Ἐχω δια-
βάσει πῶς ὑπόφερε πολὺ τὴν ζωὴ
της. Ὁρφάνεψε ἀπὸ μικρὴ καὶ με-
γάλωσε σὲ ξένα χέρια. Ἀτύχησε στὸ
γάμο της. Ἐφτασε νὰ πλένῃ πιάτα
γιὰ νὰ ζήσει. Ἦμουν κι' ἐγὼ ὀρφαν-
ός, καὶ νοιώθω πόσο ἀδειανὴ θάναί
ἡ ψυχὴ της. Γι' αὐτὸ τῆς πρότεινα
νὰ ἐνωσούμε τὴ ζωὴ μας».

Τέλος, ἕνας δάσκαλος ἀπ' τὴν
Καλιφορνία, εἶπε:

«Μολοντὶ ξεχειλίζει ἀπὸ σὲξ-ἀπ-
πὴλ, ἡ κοπέλλα αὐτὴ διψᾷ γιὰ μιά
διαφορετικὴ ζωὴ, πνευματικὴ. Διά-
βασα κάπου πῶς εἶχε ἐγγράφῃ σὲ
μιά νυκτερινὴ σχολή, γιὰ νὰ σπου-
δάσῃ λογοτεχνία. Ψάχνει γιὰ κάτι
πού δὲν τῆς ἔδωσε ποτέ ἡ ζωὴ, καὶ
πιστεύει πῶς μπορεῖ νὰ τὸ βρῇ στὴ
μόρφωσί. Τὸ γοητευτικὸ πρόσωπο
κι' οἱ σκανδαλιστικὲς καμπυλότητες
δὲν διαρκοῦν αἰώνια. Ἡ Μαίριλιν τὸ
ξερεῖ, καὶ δὲν θέλει νὰ ξαναγίνῃ πο-
τέ δυστυχισμένη, ὅπως ὅταν ἦταν
παιδί. Ἐχει τὶς δικές μου ἀπόψεις
γιὰ τὴ ζωὴ. Νὰ γιατί τῆς ἐγράψα.
Πιστεύω πῶς ἂν μποροῦσα νὰ τὴν
κάνω εὐτυχισμένη».

Μὰ ἡ Μαίριλιν δὲν διάλεξε κανέ-
να ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς. Καὶ βνή-
κε τελικὰ ζημιωμένη...

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριοι, ἀλλὰ ἔδρεξα
λίγακι τὸ φουστάνι μου, τώρα πού ἐρχόμουν...

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΙ ΤΗΣ...

Η ΨΗΛΟΜΥΤΑ

Κάθε γυναῖκα μὲ τὴ χάρι της.
Ἐχει κανεὶς ἀμφιβολία;
Ὅλες πλασμένες γιὰ τὸν ἔρωτα,
καμμιὰ τους ὅμως γιὰ φιλία.

Στὴν ἐκλογὴ δὲ δυσκολεύεσαι
μέσα σὲ τόση ποικιλία.
Κάθε γυναῖκα μὲ τὴ χάρι της.
Ἐχει κανεὶς ἀμφιβολία;

Σὲ κάθε μιά γυναῖκα, ξέρε το,
κάτι θὰ βρῇς πού θὰ σ' ἀρέσῃ.
Κι' ἡ ψηλομύτα τάχα μόνι τῆς
ἐξαίρεσι θ' ἀποτελέσῃ;

Ἐχει λοιπὸν κι' αὐτὴ τὴ χάρι της
κι' ὅσοι τ' ἀρνούνται εἶναι βλάκες.
Ἀλλὰ μιά χάρι «σουσουδιζούσα»
πού προκαλεῖ συχνὰ καὶ «πλάκες».

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς... τρελλάρας της.
«Πτωχόν», μὲ οἶκτο σὲ κυττάει.
Κι' ὅταν ἀκόμη ἐρωτεύεται
τὴ μύτη της ψηλὰ κρατάει.

Δείχνει ἀπλῶς ὅτι σ' ἀνέχεται.
πῶς σ' ἐλεεῖ, σ' ὑποστηρίζει
καὶ μ' ἕνα ὕψος εὐεργέτιδος
ἕνα φιλί της σοῦ χαρίζει.

Θέλει νὰ φαίνεται ἀνώτερη
καὶ τὴν ἐντύπωσιν σοῦ δίνει
πῶς ἀπαιτεῖ ὀλίγον ἔρωτα,
ἀλλὰ πολλὴν εὐγνωμοσύνη.

Κι' ἂν ἴσως ἐπιτρέψῃ κάποτε
μιά τολμηρότερη θωπεία,
τὴν κάνει αὐτὴ τὴ «παρὰχώρησι»
μόνον ἀπὸ... φιλανθρωπία.

Πάρτο λοιπὸν κι' ἐσὺ ἀπόφασι,
μιά κι' ἄλλη λύσι δὲν σοῦ μένει
πῶς ἔχεις μπλέξει μὲ μιά γόησσα
πού ἐλαφρῶς εἶναι βλαμμένη!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ γιὰ ν' ἀδυνατίσουν

Οἱ Παρισίνοι ἀριστοκράτες ἐφαρ-
μέζουν τὴν ὑπνοθεραπεία

Οἱ εἰδικοί στὰ προβλήματα τῆς
διαιτητικῆς καὶ τῆς παχυσαρκίας, ἔ-
χουν καταρτίσει λεπτομερεῖς πινα-
κες, πού δείχνουν ὅτι, γιὰ νὰ κατα-
ναλώσῃ κανεὶς τὶς θερμίδες πού πρόσ-
φερε στὸν ὀργανισμό του μιά πᾶστα
σοκολάτα, ἐπὶ παραδείγματι, πρέπει
νὰ πεζοπορήσῃ 30 χιλιόμετρα, μὲ
γρήγορον βῆμα, φορώντας βαρεῖα ρού-
χα καὶ φορτωμένος μ' ἕνα γυλιό!

Τὰ μέλη ὅμως τῆς ἀριστοκρατικῆς
«Διεθνούς Λέσχης», πού ἔχει τὴν ἑ-
δρα τῆς στὸ Παρίσι, εἶναι προφανῶς
τόσο πολυάσχολα ἢ τόσο «σικ», ὡ-
στε δὲν μποροῦν νὰ δὲν καταδεχόνται
νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὸ τὸ σύστημα.
Δικαιολογημένα, λοιπὸν, ἐνθουσια-
σθηκαν μὲ μιά καινούργια μέθοδο κα-
ταπολεμήσεως τοῦ ἀνεπιθύμητου πά-
χους, πού ἔγινε τώρα τῆς μόδας
στοὺς γαλλικοὺς κοσμικοὺς κύκλους.

Πρόκειται γιὰ μιά ἀκόμη ἐφαρμο-
γὴ τῆς «ὑπνοθεραπείας», γιὰ τὴν ὁ-
ποία γράψαμε ἤδη λεπτομερῶς σὲ
προηγούμενο τεύχος μας. Ὅπως εἴ-
παμε τότε, ἡ θεραπευτικὴ αὕτη μέ-
θοδος ἐφαρμόστηκε πολὺ στὴν Ἑλ-
βετία, γιὰ τὶς νευροψυχικὲς παθή-
σεις. Τώρα, λοιπὸν, υιοθετήθηκε ἀπὸ
ὀρισμένους Παρισίνοὺς γιαιτροὺς καὶ
κατὰ τῆς παχυσαρκίας.

Ἔτσι, οἱ φαγάδες κι' οἱ γαστρί-
μαργοι — ἄντρες καὶ γυναῖκες —
πού ἔχουν ἀποκτήσῃ ὑπερβολικὴ «κοι-
λίτσα» ἀπ' τὴν πολυφαγία, μποροῦν
ν' ἀντισταθοῦν στοὺς πειρασμούς τοῦ
πληθυσμοῦ μὲ τὸ μόνον δυνατό τρόπο
γι' αὐτούς: μένοντας βαθεῖα κοιμι-
σμένοι, στὸ κρεβάτι τους, ἐπὶ εἰς
χρονικὸ διάστημα, πού κυμαίνεται
ἀπὸ 10 μέρες ὡς ἕνα μῆνα. Ὁ ὕ-
πνος αὐτὸς προκαλεῖται καὶ διατη-
ρεῖται μὲ καινούργια ὑπνωτικὰ φάρ-
μακα, πού δὲν δημιουργοῦν ἐθισμό,
οὔτε βλάπτουν καθόλου τὸν ὀργανι-
σμό. Ὅπως δὲποτε, χρειάζεται ἡ
συνεχὴς ἐπίβλεψιν τοῦ γαιτροῦ.

Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ τῆς ὑπνοθε-
ραπείας, ὁ γαιτρός μισοξυτνᾷται κά-
θε μέρα τὸν κοιμισμένο ἐπὶ 1 ὥρα
περίπου, γιὰ νὰ τὸν ταῖσουν, νὰ τὸν
πλύνουν καὶ νὰ τοῦ κάνουν: μασσάζ.
Φυσικά, ἡ τροφὴ τοῦ τοῦ δίνουν, εἶ-
ναι ἐλαχίστη, πάντως δὲ δὲν περιέ-
χει συστατικὰ πού παχαίνουν.

Μερικὰ ἀπ' τὰ πρῶτα μέλη τῆς ἀ-
ριστοκρατικῆς λέσχης, πού υπεβλήθη-
σαν σ' αὐτὴ τὴν θεραπεία, γιὰ ν' ἀ-
δυνατίσουν, ἦσαν ἡ πασίγνωστη στὰ
εὐρωπαϊκὰ κοσμικὰ σαλόνια πριγκί-
πισσα Σαδσαδάτζι, ἡ κόμισσα Γε
Μπρετιέγι κι' ὁ Ρώσος πριγκίψ Γε
Ὠργιος, γνωστὸς βιρτουόζος πιανί-
στας.

Ἡ πριγκίπισσα κοιμήθηκε ἐπὶ 28
ἡμέρες συνεχῶς κι' ἔχασε ἐπὶ περὶ
τὰ 20 κιλά. Τώρα εἶναι ἐνθουσια-
σμένη, γιατί, στὰ παρισινὰ πάρτυ,
δὲν τὴν ἀναγνωρίζουν πιά οἱ παλαιοὶ
φίλοι καὶ γνωστοὶ της, πού δὲν τὴν
εἶδαν καθόλου μετὰ τὴν «κουρα» της.

Τόσο ἡ πριγκίπισσα, ὅσο καὶ τὰ
ἄλλα μέλη τῆς «Διεθνούς Λέσχης»,
πού ἔχουν ὑποβληθῇ στὴν ὑπνοθερα-
πεία γιὰ νὰ χάσουν βάρος, ἐνοίωσαν
μεγάλῃ ἐξασθενήσει, ὅταν ὑπνίστη-
σαν ἐπιτέλους καὶ σηκώθηκαν ἀπ' τὸ κρε-
βάτι. Σὲ λίγες βδομάδες ὅμως, ξα-
ναδρῆκαν τὶς δυνάμεις τους.

Μολοντὶ τὰ χρῆσιμοποιούμενα
φάρμακα δὲν εἶναι βλαβερὰ, οὔτε καὶ
τὰ συνήθειζι ὁ ὀργανισμός, οἱ ιατρι-
κοὶ κύκλοι τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν
χωρῶν, καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἀκόμη, δι-
στάζουν πολὺ νὰ δεχθοῦν αὐτὴ τὴν
ὑπερβολικὰ δραστηρικὴ μέθοδο κατὰ
τῆς παχυσαρκίας.

ΜΕΓΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ

ΥΟ ἀργά, διακριτικὰ χτυπήματα στὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου.
μὲ δέκοσαν ἀπὸ κάτι κύκλους πού ζωγράφιζα.

— Ἐμπρός!
— Ἡ πόρτα δὲν ἀνοίξει. Τὰ χτυπήματα ξανακούστηκαν κι' αὐτὸ
ἦταν σίγουρον προμάντευμα ὅτι κάποιος ἐρχόταν νὰ μοῦ ζητήσῃ
κάτι. Αὐτὸ συμβαίνει πάντα, ὅταν σοῦ χτυπᾷνε διακριτικὰ καὶ συνεσταλ-
μένως τὴν πόρτα σου καὶ περιμένουν καὶ δεύτερο «ἐμπρός» γιὰ νὰ τὴν ἀ-
νοίξουν. Δὲν γελᾷσταικα. Ἐνὰς μάλ-
λον παχουλούτσικος σαραντάρης μπή-
κε, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ στά-
θηκε:

— Ὁ κύριος Σγροῦμπτος;
— Μάλιστα.
— Προχώρησε καὶ μοῦδωσε μιά κάρτα:
«Ἀγαπητὲ Λεωνίδα,
«Σὲ παρακαλῶ θερμῶς νὰ φανῇς
χορηγὸς στὸν ἐπιφρόντα κ. Χρυσό-
στομο Πόρτο, πού θὰ σοῦ ζητήσῃ μιά
μικρὴ ἐξυπηρέτησι.
Κώστας».

Ὁ Κώστας ἦταν φίλος μου.
— Καθίστε, κύριε Χρυσόστομο.
Ἔσυρε τὴν καρέκλα κολλητὰ στὸ
γραφεῖο κι' ἀκούμπησε τὸν ἀγκῶνα
του ἀπάνω. Ἐσκυψε, εἶδε τοὺς κύ-
κλους πού ζωγράφιζα.
— Σὰς διακόπτω κι' ἀπ' τὴν ἐρ-
γασία σας. Μὲ συγχώρητε.
— Περὶ τίνος πρόκειται, κύριε Χρυσόστομο;

— Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ζητήσω νὰ
μὲ βάλετε σὲ καμμιὰ θέσι, κύριε
Σγροῦμπο. Ἐχω θέσι. Ἐργάζομαι
στὴν ἐταιρεία τοῦ κυρίου Μπακαφού-
σκα, ὅστις τυγχάνει καὶ φίλος σας.

— Ναι, τὸν ξέρω λιγάκι.
— Εἶμαι ἐκεῖ ἐξ ἡ χρόνια, κύριε Σγροῦμπο. Ἀλ-
λὰ κινδυνεύω. Ἐπληροφόρησιν ὅτι πρόκειται ν' ἀ-
πολυθῶ, γιὰ νὰ προσληθῇ στὴ θέσι μου ἄλλος. Καὶ
καταλαβαίνετε τὴ τραγῳδία θὰ εἶναι γιὰ μένα νὰ
χάσω τὴν ἐργασία μου καὶ νὰ βρεθῶ στοὺς δρό-
μους, στὴ σημερινὴ ἐποχῇ... Σὰς παρακαλῶ, λοι-
πὸν, νὰ μεσολάθεστε στὸν κ. Μπακαφούσκα νὰ μὴ
μοῦ κἀν αὐτὸ τὸ κακὸ. Ἐσεῖς ἔχετε ἐπιρροὴν ἀπάνω
του καὶ τὸν βλέπετε τακτικὰ, καθὼς ἔχω μάθει.
Κάντε μου αὐτὸ τὸ καλὸ, σὰς παρακαλῶ, καὶ ἡ εὐ-
γνωμοσύνη μου θὰ εἶναι αἰώνια...

Ἦταν ἔτοιμος νὰ διακρύψῃ.
— Μείνετε ἡσυχος, τοῦ εἶπα. Θὰ τοῦ μιλήσω. Τὸ
βράδυ πρόκειται νὰ τὸν δῶ.
— Ὡ! Σὰς εὐγνωμονῶ.
— Περιμένετε πρῶτα τὸ ἀποτέλεσμα.
— Ὁχι, ὄχι. Σὰς εὐγνωμονῶ ἐκ τῶν προτέρων,
γιὰ τὴν καλὴ σας διαθέσιν...

Μοῦτρεσε τὸ χέρι καὶ στὰ δύο τὰ δικά του καὶ μοῦ τσάφισε μὲ
πάθος. Τρέμαξα νὰ τὸ ξεμπλέξω.

Εἶδα τὸ φίλο μου τὸ Μπακαφούσκα τὸ ἴδιο βράδυ. Καὶ τοῦ εἶπα:
«Ἐσεῖς ἔναν ὑπάλληλο εἶσι κι' ἐσὶν».

— Ναι, καλὸς ὑπάλληλος. Βέβαια, ἡ δουλειὰ του δὲν εἶναι δύ-
σκολη. Ἀλλὰ γι' αὐτὸν εἶναι ὅ,τι χρειάζεται. Ὑπάλληλος ἐντιμὸς
καὶ τυπικός.

— Τότε γιατί θέλεις νὰ τὸν ἀπολύσῃς;
— Ἐγώ; Ποῖός σου εἶπε τέτοιο πράγμα;
— Μὰ καὶ τέτοιο ψευδίζειται.
— Ὁχι, ἀδερφέ. Οὔτε ποῦ πέρασε ποτέ τέτοια σκέψι. Ἰσα-Ἰσα,
αὐριο πού θὰ κάνω μισθούς, λέω νὰ τοῦ δώσω καὶ μιά μικρὴ αὔξισιν.
— Ὡστε, θὰ μείνῃ ὁπωδιόποτε.
— Νὰ εἶσαι ἡσυχος.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὰ δύο διακριτικὰ χτυπήματα στὴν πόρτα καὶ ὁ
Χρυσόστομος πού κολυμποῦσε στὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίασι. Ἦρθε
πρὸς ἐμένα καὶ μοῦπιασε καὶ τὰ δύο χέρια:

— Σὰς εὐγνωμονῶ, κύριε Σγροῦμπο. Εἰσαθε ὁ εὐεργέτης μου.
Καὶ πού ν' ἀφήσῃ τὰ χέρια μου, πού κάθε τόσο τὰ ταραξὲ μὲ
ἐσφυκτικὰ σφίξιματα.

— Δὲν μοῦ ὀφείλετε καμμιὰ εὐγνωμοσύνη, κύριε Χρυσόστομο. Ὁ
κύριος Μπακαφούσκας δὲν ἐπρόκειτο νὰ σὰς ἀπολύσῃ.
— Ὁχι, ὄχι, τὸ λέτε ἀπὸ μετριοφροσύνη. Ἐγὼ ξέρω καλύτερα.
κύριε Σγροῦμπο. Ἡ μεσολάθεσί σας μ' ἔσωσε. Εἰσαθε ὁ σωτὴρ μου.

— Θέλω νὰ μὲ πιστέψετε, κύριε Χρυσόστομο. Δὲν διατρέχατε κα-
νέναν κίνδυνον.

— Καὶ ἡ αὔξισιν πού πήρα σήμερα;
— Τὴν εἶχε σκεφθῇ ἀπὸ πρὶν.
— Ὁχι, ὄχι ξέρω ἐγώ. Κι' αὐτὴ στὴ μεσολάθεσί σας ὀφείλε-
ται. Εἰσαθε μιά μεγάλη ψυχὴ, κύριε Σγροῦμπο. Μιά εὐγενικὴ καρ-
διά. (Καὶ πού ν' ἀφήσῃ τὰ χέρια μου). Μὲ βγάλατε ἀπὸ τὸ βάρ-
θος τῆς ἀπελπισίας, ἀπὸ τὸ σκότος τῆς θλίψεως, ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ
κρημνοῦ. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ... Μιά φωτογρά-
φια σας, κύριε Σγροῦμπο.

— Τί νὰ τὴν κάνετε;
— Εὐκρίνοισα θὰ τὴν κάνω καὶ θὰ τῆς ἀνάδω
κερί.

Εἶχα βρεθῇ σὲ δύσκολη θέσι. Στενοχωριόμουν πού
ἐβλεπα ἕναν ἄνθρωπον νὰ κομμοσπάζεται σὲ ὑποκλί-
σεις, νὰ μοῦ ταρακουνᾷ τὰ χέρια καὶ νὰ μοῦ μι-
λά γιὰ εὐγνωμοσύνη, γιὰ μιά ὑπηρεσίαν πού δὲ
τοῦ εἶχα προσφέρει. Ἐκᾶνα νὰ τραξῶ τὰ χέρια
μου, μὰ ἐκείνος τσάφισε σάν μὲ τανάλια καὶ μὲ
κούτταξε σὰ μάτια.

— Ἐκᾶνατε ἕνα μεγάλο καλὸ, κύριε Σγροῦμπο.
Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε πόσο μεγάλο. Καὶ τῶ-
ρα σὰς χαίρετᾷ, σωτήρα μου κι' εὐεργέτα μου!

Μ' ἕνα πῦθ δυνατό σφίξιμον παρήγαγε τὰ χέρια
μου, πού μὲ πονοῦσαν. Κι' ἔφυγε. Ἐπὶ τέλους, γλύ-
τωσα. Πάει κι' αὐτὸς ὁ μελάς.

Τ' ἄλλο μεσημέρι, ὅταν πήγα στὸ σπίτι μου, εἶδα
τ' ἀνοδοεῖο φορτωμένο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Λουλούδια; ρώτησε. Ποῖος τάστειλε;
— Εἶχαν μαζί κι' αὐτὸ τὸ φακέλλο, μοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα μου.
Τὸν ἀνοίξα; Ἀποφασίστατε εὐεργέτη μου. Σὰς στέλνω αὐτὰ τὰ
ὀλίγα ἀνθη, ὡς ἀμυδρὰν ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Χρυσόστο-
μος Πόρτος».

Ἄς εἶναι καλὰ ὁ ἄνθρωπος.
Τρεῖς μέρες πέρασαν καὶ τὸν εἶχα ξεχάσει. Μόνον τὰ κόκκαλα τῶν χει-
ρῶν μου ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμα νὰ μ' ἐνοχλοῦν κάπως.
Ἄλλὰ θὰ περνοῦσε κι' αὐτὸ. Ὅμως τὴν τέταρτὴν μέρα,
λίγο πρὶν φύγω τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀκούω δύο διακρι-
τικὰ χτυπήματα στὴν πόρτα — παρ' ὅλο πού ὑπῆρχε καὶ
κεῖ· ὅσον. Τὸ προαίσθημά μου δὲν μὲ ἔλασε. Αὐτὸς ἦταν
καὶ φινέτσον ἀνθρώπος.

— Καλὴμέρα σας, κύριε Σγροῦμπο.
Ἐχῶσα ἀμέσως τὰ χέρια μου στὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ.
— Ὅριστε, κύριε Χρυσόστομο.
— Πῶς εἰσαθε, πῶς αἰσθάνεστε;
— Λαμπρά.
— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀναστένανε μὲ ἀνακούφισιν. Ἦρ-
θε ἡ καρδιά μου στὸν τόπο της.

— Γιατί, κύριε Χρυσόστομο; Τί τρέχει;
— Σὰς εἶδα στὸν ὕπνο μου, κύριε Σγροῦμπο. Πολὺ ἀ-
σχημ. Καὶ πετάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἐκείτι συμβαί-
νει στὸν εὐεργέτη μου λέω. Καὶ πού νὰ βρῶ ἡσυχία.
Ἀπὸ τὴν νύκτα πού τὸν εἶδα, ἀκούω δύο διακρι-
τικὰ χτυπήματα στὴν πόρτα — παρ' ὅλο πού ὑπῆρχε καὶ
κεῖ· ὅσον. Τὸ προαίσθημά μου δὲν μὲ ἔλασε. Αὐτὸς ἦταν
καὶ φινέτσον ἀνθρώπος.
— Καλὴμέρα σας, κύριε Σγροῦμπο.
Ἐχῶσα ἀμέσως τὰ χέρια μου στὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ.
— Ὅριστε, κύριε Χρυσόστομο.
— Πῶς εἰσαθε, πῶς αἰσθάνεστε;
— Λαμπρά.
— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀναστένανε μὲ ἀνακούφισιν. Ἦρ-
θε ἡ καρδιά μου στὸν τόπο της.

— Γιατί, κύριε Χρυσόστομο; Τί τρέχει;
— Σὰς εἶδα στὸν ὕπνο μου, κύριε Σγροῦμπο. Πολὺ ἀ-
σχημ. Καὶ πετάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ἐκείτι συμβαί-
νει στὸν εὐεργέτη μου λέω. Καὶ πού νὰ βρῶ ἡσυχία.
Ἀπὸ τὴν νύκτα πού τὸν εἶδα, ἀκούω δύο διακρι-
τικὰ χτυπήματα στὴν πόρτα — παρ' ὅλο πού ὑπῆρχε καὶ
κεῖ· ὅσον. Τὸ προαίσθημά μου δὲν μὲ ἔλασε. Αὐτὸς ἦταν
καὶ φινέτσον ἀνθρώπος.
— Καλὴμέρα σας, κύριε Σγροῦμπο.
Ἐχῶσα ἀμέσως τὰ χέρια μου στὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ.
— Ὅριστε, κύριε Χρυσόστομο.
— Πῶς εἰσαθε, πῶς αἰσθάνεστε;
— Λαμπρά.
— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀναστένανε μὲ ἀνακούφισιν. Ἦρ-
θε ἡ καρδιά μου στὸν τόπο της.

— Καλὴμέρα σας, κύριε Σγροῦμπο.
Ἐχῶσα ἀμέσως τὰ χέρια μου στὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ.
— Ὅριστε, κύριε Χρυσόστομο.
— Πῶς εἰσαθε, πῶς αἰσθάνεστε;
— Λαμπρά.
— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀναστένανε μὲ ἀνακούφισιν. Ἦρ-
θε ἡ καρδιά μου στὸν τόπο της.

— Καλὴμέρα σας, κύριε Σγροῦμπο.
Ἐχῶσα ἀμέσως τὰ χέρια μου στὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ.
— Ὅριστε, κύριε Χρυσόστομο.
— Πῶς εἰσαθε, πῶς αἰσθάνεστε;
— Λαμπρά.
— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀναστένανε μὲ ἀνακούφισιν. Ἦρ-

— Κι' εγώ πρὸς τὰ κάτω. Θὰ σὰς ἀκολουθήσω ὡς τὸ γραφεῖο σου. Νὰ σὰς δῶ νὰ μπαίνετε μέσα, γιὰ νὰ μὴν ἴσῃς.

Μπήκαμε στὸ τρῶμα — δὲν ἔβρω γιὰ πότε πρόφτασε καὶ πᾶρῃς τὰ εἰσιτήρια. Ἦτανε πολλοὶ ὄρ-
θοι.

— Θὰ σὰς βρῶ θέσι, μοῦ εἶπε. Σ' ἔνα διπλὸ κάθισμα καθόταν μιά κυρία κι' ἕνα παιδί, ὡς ὅτ' ἦταν ἄνθρωποι.

— Παιδί μου, τὰ καλά παιδιά σηκώνονται γιὰ νὰ καθίσουν οἱ μεγαλύτεροί τους. Σήκω νὰ καθίσῃς ὁ κύριε!

— Ὁ μικρὸς ἔκανε μιά κίνηση νὰ σηκωθεί, ἀλλὰ ἡ μαμά του τὸν κα-
θώλωσε.

— Κάτσε ἐκεῖ, τοῦ εἶπε. Πλη-
ρώσαμε εἰσιτήρια.

— Ὁραία ἀνταρροφή δίνετε στὸ παιδί σας μαντάμ. Σὰς συγχαί-
ρω. Νὰ κάθεται τοῦ λόγου τοῦ καὶ ὁ κύριος... Κύριε Συγροῦμπο! Κύ-
ριε Συγροῦμπο!...

— Ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα υποχωρήσει στὸν πίσω ἐξώστη. «Κύριε Συγροῦμπο!» φώναζε μέσα στὸ τρῶμα κι' οἱ ἄλ-
λοι ἐπιστάτες γύριζαν τὰ μούτρα τους νὰ ἴδουν ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ κύριος Συγροῦμπος, ποῦ τ' ὀνομά-
ζαν, κουνούνησε μέσα τὸ βαγόνι. Πρόφτασα καὶ πᾶρῃς.

— Ὅταν ἔβγαλα στὸ γραφεῖο μου, τρέβησα τὸ φυλαχτὸ μὲ μανία καὶ τὸ πέταξα στὸν κάλασο τῶν ἀχρη-
στών.

— Μιά βδομάδα ἀργότερα, πάλι μεσημέρι, μοῦ ἀναγγέλλει ἡ γυναί-
κα μου:

— Σήμερα θὰ φᾶς μουσταλευ-
ριά.

— Πῶς σοῦ ἦρθε νὰ τὴν φτιά-
ξης;

— Εἶναι πεσκέσι.

— Μιά μεγάλη πιπέλα μουσταλευ-
ριά κι' ἕνα μυλλιέτο: «Χρυσόστο-
μος Πόρτος, εὐγνωμόνων».

— Πάρτε τὴ νὰ μὴν τὴ βλέπω! φώναζε.

— Καὶ λίγες μέρες μετὰ, γυρίζον-
τας ἀπὸ τὸ σχολεῖο ὁ γυῖός μου, μοῦ λέει:

— Μπαμπά, εἶσαι εὐεργέτης;

— Πιόψα, εἶπε τέτοιο πράγμα, βρέ;

— Ἐνας κύριος, ποῦ μὲ στα-
μάτησε τὸ πρῶτ' ὅτ' ἔβγαλα. «Εἶ-
σαι γυῖός τοῦ κυρίου Συγροῦ-
μπο;» μοῦ λέει. «Ναί!» τοῦ λέω. «Ὁ
μπαμπάς σου εἶναι εὐεργέτης μου»
μοῦ λέει. Καὶ μούδωσε κι' αὐτὸ τὸ
πιστολάκι, γιὰ δῶρο. Καλὸς ἄν-
θρωπος, μπαμπά. Ἀλλὰ γιὰ φαν-
τάσου, νάσαι κι' ἐσύ εὐεργέτης ἀν-
τὶν Ἀντρέα Συγγρό καὶ τὸν Ἀ-
θέρωφ καὶ νὰ μὴν τὸν ἔβρω! Θὰ
τὸ πῶ τοῦ δασκάλου, νὰ σὲ [...] ἢ
στὴν ἱστορία!

— Γιὰ κάμποσες μέρες ὁ Χρυσό-
στομος δὲν φάνηκε, φανερό πὼς
βαρέθηκε πιά κι' αὐτὸς καὶ ἀπο-
φάσισε νὰ μ' ἀφήσῃ ἡσυχά. Κι'
ἀπάνω ποῦ τὸν εἶχα ξεχάσει κι'
ἐγὼ, ἕνα βράδυ, καθὼς μπηκα στὸ
σπίτι, ἀκουσα θοῦθο ἀπὸ πᾶτα
στὴν κουζίνα. Ἡ Μαίρη ἦτανε στὸ
χῶλ. ὁ γυῖός ἐπίσης — ποῖος νὰ
ἦταν στὴν κουζίνα;

— Τί γίνεται μέσα; ρωτῶ.

— Ὁ εὐεργετηθεὶς, λέει ἡ γυ-
ναίκα μου.

— Καὶ τί κάνει;

— Πλένει τὰ πᾶτα. Ἦρθε πρὶν
ἀπὸ μιά ὥρα γιὰ νὰ ρωτήσῃ γιὰ
τὴν ὄψια μας — ἔφερε κι' αὐτὰ
τὰ γαρούφαλα — καὶ μὲ βόηκε μὲ
τὴν ποδιά. Κατάλαβε πὼς εἶχα κα-
ταπιστῇ μὲ τὸ πιατικὸ καὶ μοῦ
ζήτησε γιὰ χάρι νὰ τοῦ ἐπιτρέψω
νὰ τὰ πλύνῃ αὐτὸς. Ἀπὸ εὐγνω-
μοσύνη λέει.

— Κι' ἐσύ τὸν ἔφησες;

— Τί νὰ κάνω; Μοῦ εἶπε πὼς θὰ
τὸ θεωροῦσε μεγάλη υποχρέωσι.

— Ἀφοῦ δὲν ἔχεις υποχρέωσι... Εὐ-
γενικός ἄνθρωπος. «Ὅχι ἀνὰ κατὰ
ἄλλους ποῦ τοὺς κάνει τὸ καλὸ
καὶ δὲν τ' ἀναγνωρίζουνε.

— Ἀντίο!

— Ποῦ πάς;

— Ἐξω. Θὰ γυρίσω τὰ μεσά-
νυχτα.

— Καὶ τὸ συμπλήρωμα ἦρθε μιά
ἄλλη μέρα. Κατέβαινα ἕνα κεν-
τρικὸ δρόμο, μαζί μὲ δύο γνω-
στοὺς μου κυρίους. Ἐμφανίσθη ἕνας
ἄνθρωπος τρέχει, μοῦ παίρνει τὸ
χερὶ μοῦ τὸ φιλάει καὶ χάνεται.
Μόλις καὶ πρόφτασε νὰ τὸν πάρῃ

τὸ μάτι μου. Οἱ γνωστοί μου ἐβεί-
ναν μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μπροστά
σ' αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη σκηνὴ κι' ἐ-
γὼ καταντροπιάστηκα.

— Ἀρχίσω πιά νὰ σκέπτομαι σο-
βαρά τί θὰ γίνῃ μ' αὐτὸν τὸν ἄν-
θρωπο. Καὶ νὰ τοῦ εἶχα κάνει καὶ
καμμιά εὐεργεσία, ἀς πῆγαινε στὸ
διάβολο. Ἀλλὰ ἐδῶ, ἀπλῶς πῆγα
νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ δαύτον κι' ἐ-
μοῖα πὼς δὲν ὑπῆρχε ζήτημα. Αὐ-
τὸ ἦταν ὅλο. Κι' ἐποῦτος ἐδῶ δὲν
ἔλεγε νὰ σταματήσῃ τὴς ἐκδηλώ-
σεις του καὶ κάθε πού ἐβγαίνα ἐ-
ξω ὅλο καὶ κούταζα μὴν καὶ τὸν
ἴδω μὲ κανένα ἐξοκρινιστῆρ' στὸ
χερὶ. Κι' ἐνῶ, λοιπὸν, σκεπτόμου-
να πὼς θὰ τὸν κόψω, δέχεται τὴν
ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου μου τοῦ Κά-
στα, ποῦ μοῦ τὸν ἔχει στείλει μὲ
τὴν κάρτα του.

— Ξέρεις γιατί ἔρχομαι; μοῦ
λέει. «Ἐγὼ βρῆ τὸ μπλεῖλό μου μὲ
κεῖνον τὸ χρυσόστομο, ποῦ σοῦ
στεῖλα νὰ μεσολαβήσῃς γιὰ νὰ τὸν
κρατήσουνε. Μοῦχε γίνε τοιμποῦ-
ρι μὲ τὴς ἐκδηλώσεις τῆς εὐγνω-
μοσύνης του.

— Καλὰ κι' ἐσύ τί φταῖς;

— Φταίω, γιατί ἐγὼ λέει τὸν ἔ-
στειλα σὲ σένα κι' ἀν δὲν τὸν αἰ-
νῶ νὰ ξέρω ἐσένα ποῦ ξέρεις τὸ
Μπισκαφούσκια, θὰ ἦτανε σήμε-
ρα καταστραμμένος ἄνθρωπος! Κι' ἄσε
τὴ τραδιά.

— Σοῦχει στείλει μουσταλευ-
ριά;

— Καὶ μουσταλευριά καὶ φυλα-
χτὸ μοῦχε δώσει καὶ λουλούδια κι'
ὅπου βρεθῇ κι' ὅπου στοῦθῃ, εὐε-
ργέτη μου μὲ κοπανᾷ. Ἀλλὰ ποῦ
θὰ πρᾶξῃς αὐτὴ ἡ δουλειά; Τὸν
αἰσθάνομαι σὰν ἐφιάλτη.

— Κι' ἐνῶ λέγαμε αὐτὰ, τὰ δύο
δεῖλὰ γυμνήματα στὴν πόρτα:

— Νάτος! Αὐτὸς εἶναι! λέω.

— Κι' αὐτὸς ἦτανε.

— Ὡ! Καὶ οἱ δύο εὐεργέτες
μου ἐδῶ! λέει ὁ Χρυσόστομος κι'
εἶναι ἔτοιμος νὰ ὀρμήσῃ γιὰ νὰ
μὰς φιλήσῃ.

— Στάσου, Χρυσόστομ'! τὸν κό-
βω. Μὴν προχωρήσῃς βῆμα. Γιὰ
σένα μιλάμε. Ἡ θέσι σου κινδύ-
νει.

— Κινδυνεύει; κι' εἶναι φλουρί.

— Ναί. Καὶ τώρα ἀκριβῶς κά-
νουμε σύσκεψιν πὼς θὰ σὲ σώσω-
με. Λοιπὸν, θέλεις νὰ μείνῃς στὴ
θέσι σου;

— Μὰ τὸ ρωτᾷτε; Εἶμαι χαμένος
ἄνθρωπος.

— Θὰ μείνῃς, μόνο μ' ἕναν ὄρο.

— Ὅτι θὰ ξεχάσῃς πὼς ὑπάρχομε.

— Κι' ὅταν μὰς βλέπῃς, θὰ κάνῃς ὅτι
δὲν μὰς ξέρεις. Καὶ τὴ μουσταλευ-
ριά, θὰ τὴν τρώῃς μόνος σου. «Εἶ-
το ἔκανες πὼς μὰς εἶπες καλὴμέ-
ρα, τὴν ἔχασες τὴ θέσι σου.

— Τοῦλάχιστον, ἀν σὰς βλέπω
ἀπὸ μακριά, νὰ σὰς χαιρετῶ μὲ
νοήματα;

— Ὅχι.

— Μοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο, ἀλ-
λὰ τί νὰ κάνω. Χαίρετε, κύριοι σω-
τήρες μου. Θὰ προσεύχεται γιὰ
σὰς. Αὐτὸ δὲν ἀπαγορεύεται.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

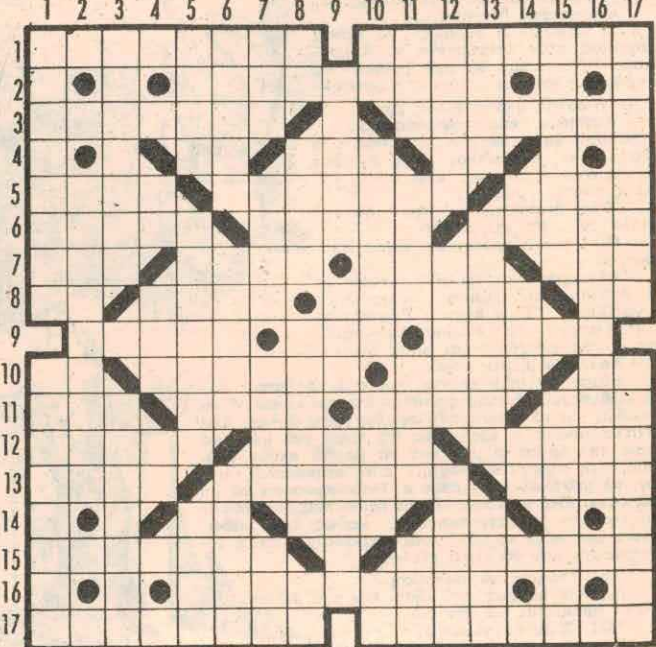
—

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 512

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Ἐγκατελείφθῃ ἀπὸ τὴν ὡ-
ραία του σύζυγο. — Μουσικὴ
σύνθεσις.
- Πολιτικός καὶ ρήτωρ, γυῖος
τοῦ Δημοσθένους.
- Ἀντιπροσωπεύουν κατὰ τὸ
τέλειο. — Σκορπίζει τὸ κέφι.
- Κινητικὴ ἀντωνυμία. — Προσ-
τακτικὴ τῶν παραπομπῶν.
- Ἀνθρ.

5 Περιήφημο κολλέγιο τῆς Ἀγ.

γλίας. — Ἀνθρώπος κατα-
χθόνιος. — Ἑλληνικὸ βουνό.

6 Κράτος τῆς Νοτιοαφρικανικῆς
Ἑνώσεως. — Τὸ μικρὸ
ὄνομα μεγάλου Ἀμερικαν-
οῦ σκηνοθέτου. — Ἐπώνυ-
μον Ἀγγλοῦ πολιτικοῦ.

7 Πρόθεσις. — Ἐκεῖ το ἀκῆ-
μου τοῦ αὐγοῦ. — Ἀφῆσε. —
Πῆγαινε.

8 201. — Πολύ. — Ἐπανάστα-
σις. — Νημάτιον.

9 Γῆς τῆς ἀρχαιότητος. — Ἀ-
ριθμητικόν. — Κινητὴν

10 Βυζαντινὴ νῆα. — Ἐξέδιδε
περίφημο ἡμερολόγιον. — Ἀν-
θρ. — Πρόθεσις μπροστὰ σὲ
φωνήεν.

11 Ἀρχὴ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ. —
Τροπικὸ ἐπίρρημα. — Χαρ-
τογραφικὸς ὅρος. — Χρονι-
κὸ ἐπίρρημα τῆς δημοτικῆς.

12 Βασάνισε τοὺς Ἕλληνας
κατὰ τὴν κατοχὴν. — Μω-
ραϊτίνης: Ἕλλην λογοτέ-
χνης. — Ἐνα κομμάτι τοῦ
περιοδικοῦ μας.

13 Ἀποτελοῦν τοὺς μῦς τοῦ
σώματός μας. — Ἐορτάζει
στὶς 15 Σεπτεμβρίου. — Στα-
χτοδοχεῖο.

14 Ἀρθρ. — Ἀρχικὰ τραπέ-
ζης. — Χαρακτηρίζουν ποι-
ήματα.

15 Μεγαλόπολις τῆς Αὐστραλι-
ας. — Ἀνάξια.

16 Οἱ Ἱταλοὶ τ' ἀγαποῦν ἰδιαί-
τέρως.

17 Ἀνοδος. — Βυζαντινὴ ποι-
ήτρια.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Πλούσιος Ῥωμαῖος, προστά-
της τῶν γραμμάτων καὶ τῶν
τεχνῶν, ποῦ ὑποστήριξε τὸν
Βερνίκιο καὶ τὸν Ὀράτιο. —
Ἀρχαία ἐπαρχία τῆς Παλαι-
στίνης.

2 Ἀντιστροφή.

3 Μάσκα ἀεροπλάνων. — Οἱ
μυθῆται τιμωροῦνται γι' αὐ-
τήν.

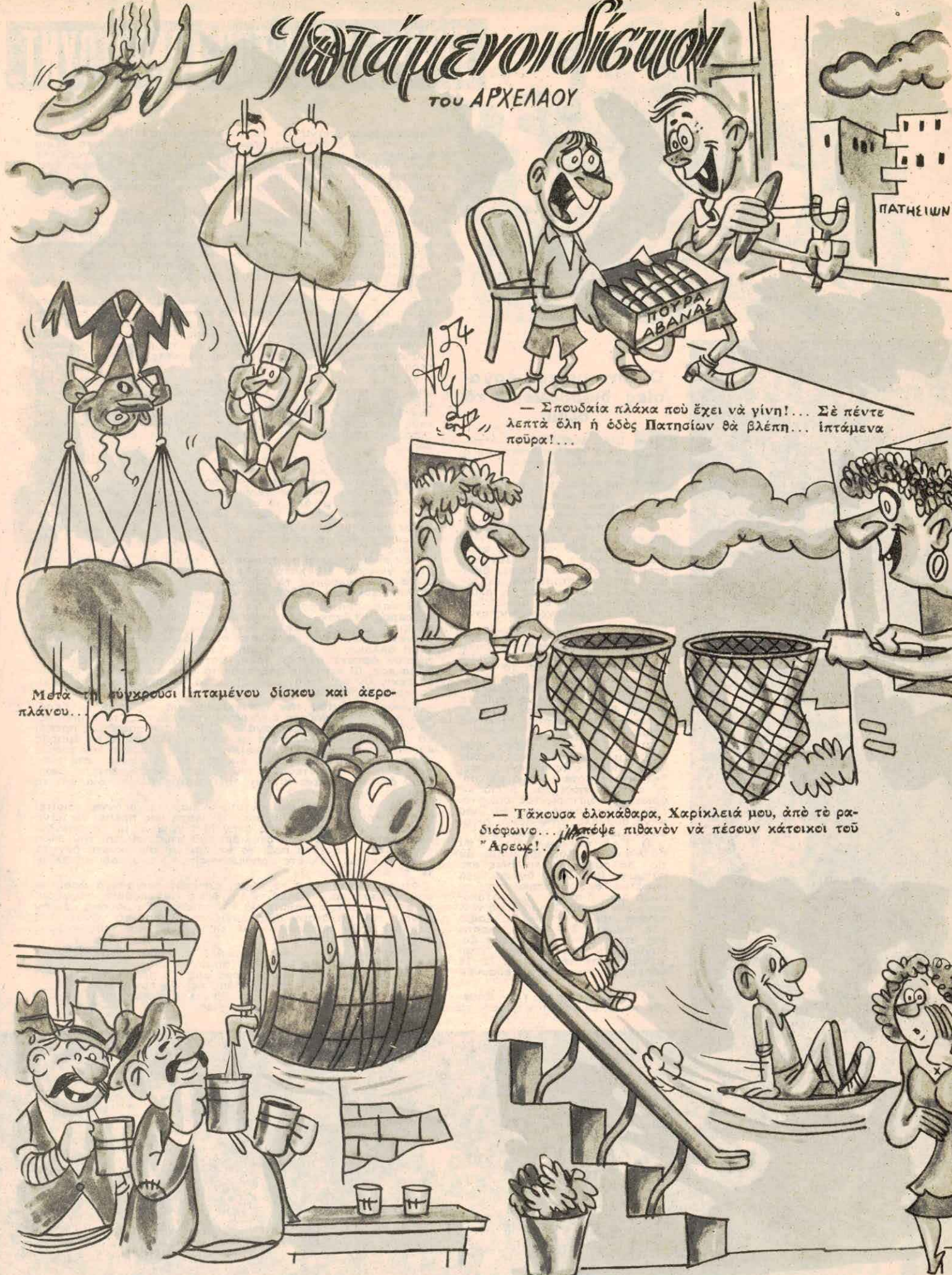
4 Δείχνει κάτι. — Λέξεις, ὅ-
πως ἀκούεται σὲ πολλὰ πα-
ραγγέλματα. — Ἀναφορικὴ
ἀντωνυμία.

5 Γόσσα τῆς ἀρχαιότητος. —
Κατὰ τρόπον σύμφωνον μὲ
τὴν λογικὴν. — Ἀφιέρωμα.

6 Κάτοικος περιοχῆς τῆς Πε-
λοποννήσου. — Ἐορτάζει
τὴν Πρωτοχρονιά. — Νύμφη
τῶν πηγῶν.

7 Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Ἡ
γεμονικὸς ὄψεις τῆς Βουλ-
γορίας. — Ἀδριανὴ ἀντωνυ-
μία. — Σπῆρ.

8 Ὅμοια σύμφωνα. — Ξενοδο-
σχεῖο.

Μετά τὴν σύγκρουσι ἱπταμένου δίσκου καὶ ἀερο-
πλάνου...

— Τάχουσα ὀλοκάθαρα, Χαρίκλειά μου, ἀπὸ τὸ ρα-
διόφωνο... Ἀπόψε πιθανὸν νὰ πέσουν κάτοικοι τοῦ
Ἀρεῶς!

Τὸ κάπνισμα καὶ ἡ κυκλοφο-
ρία τοῦ αἵματος

Κατὰ τὴς νεώτερες παρατηρή-
σεις, ἡ ἐπίδρασις τοῦ καπνίσματος
στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, φαί-
νεται ὅτι ἐξαρτᾶται κατὰ πολὺ ἀ-
πὸ τὴν εὐκαμψία καὶ τὴν ἐλαστι-
κότητα τῶν αἰμοφόρων ἀγγείων.
Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, οἱ νέες γυναί-
κες, ποῦ ἔχουν τὰ ἐλαστικώτερα
αἰμοφόρα ἀγγεία, παρουσιάζουν
τὴς μεγαλύτερες μεταβολὰς τῆς κυ-
κλοφορίας μετὰ τὸ κάπνισμα. Ἀν-
τίθετα, ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ἀρτη-
ριοσκληρωσὶ δὲν ἐμπρεάζονται.

— Πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ τὰ ἱπτάμενα βαρέλια,
ποῦ σκάρωσε ὁ Μπάμπης!...

— Παίζουμε τοὺς ἱπταμένους δίσκους!...

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

χέρια ένωμένα πάνω από το κεφάλι σας, τις παλάμες προς τα πάνω και τους αγκώνες προς τα πίσω. Τεντώνετε τα χέρια σας προς τα πάνω όσο περισσότερο μπορείτε. Ξαναγυρίζετε στην αρχική στάση, ξεκουράζεστε ένα λεπτό κι' ύστερα επαναλαμβάνετε την κίνηση. 'Η άσκηση αυτή διορθώνει πολύ, όχι μόνο την πλάτη, αλλά και γενικά τη στάση ολόκληρου του σώματος.

5) Για τους γοφούς.— Ξαπλώνετε χάρω με το ένα πλευρό, έτσι ώστε οι ώμοι κι' η κοιλιά σας να είναι κάθετα προς το έδαφος. Άνασπώνετε το αντίθετο πόδι όσο ψηλά μπορείτε. Ύστερα το ξανακαμπλώνετε. Επαναλαμβάνετε 20-25 φορές με κάθε πόδι την ίδια κίνηση, πάντοτε όμως χωρίς να λυγίσετε καθόλου τα γόνατα. Μπορείτε να κάνετε το ρυθμό των κινήσεων αυτών άλλοτε ταχύτερο κι' άλλοτε βραδύτερο.

6) Για το στομάχι και την κοιλιά.— Γονατίζετε χάρω, με τα χέρια σας προς τα εμπρός, όχι πολύ τεντωμένα. Γέρνεται προς τα πίσω όσο περισσότερο μπορείτε, χωρίς να κυρτώσετε καθόλου την πλάτη σας. Επαναλαμβάνετε την κίνηση αρκετές φορές. Σιγά-σιγά, με τη βαθμιαία εξάσκηση του σώματος, θα κατορθώσετε να γέρνετε ολοένα περισσότερο προς τα πίσω.

7) Για το θώρακα.— Στέκεσθε με το κεφάλι ψηλά, ίσια την πλάτη και τα χέρια τεντωμένα μπροστά. Κάνετε μία κίνηση «ψαλιδιού» με τα χέρια σας, επαναλαμβάνοντάς την 30 φορές. 'Η κίνηση αυτή πρέπει ν' αρχίζει ψηλά απ' τους ώμους, κι' όχι από τους αγκώνες μονάχα. Με την άσκηση αυτή άνασπώνεται και συγχρόνως σφίγγει αρκετά το στήθος.

8) Για τους ώμους.— Στέκεσθε με το κεφάλι ψηλά, την πλάτη ίσια και τα χέρια τεντωμένα οριζόντια προς τα πλάγια. Κουνάτε τα χέρια σας απάνω-κάτω, πολύ γρήγορα. Άν συγχρόνως άνασπώνετε στα νύχια των ποδιών και ξαναπατάτε πάλι μ' όλο το πέλμα, η άσκηση αυτή θα ωφελήσει συγχρόνως και τις γάμπες, εκτός από τους ώμους σας.

Και τώρα θ' άσκησθούμε μ' ένα άλλο είδος άσκησης, που μπορεί να γίνουν απ' όλες γυναίκες έχουν κήλο στο στήθος.

Δεν είναι παρά οι συνηθισμένες κηπουρικές εργασίες, πού, όταν γίνονται με κατάλληλο σύστημα, δεν κουράζουν το σώμα και συγχρόνως το βοηθούν ν' απαλλαγεί απ' τα περιττά λίπη και να ξαναβρεί την ευκίνησή του.

'Η καλύτερη στάση για τη σπορά ή το φύτεμα είναι στά τέσσερα, με την πλάτη σχεδόν οριζόντια και παράλληλη προς το έδαφος. 'Οφείλει την κοιλιά και τους γοφούς. Μην άφινετε όμως ποτέ την πλάτη σας να πέφτει προς τα κάτω, γιατί αλλιώς θα σάς πονέσει. Τα γόνατά σας πρέπει ν' άπέχουν αρκετά μεταξύ τους, ώστε να στηρίζεται καλά το σώμα σας. Οι κινήσεις σας προς τα πίσω και προς τα εμπρός θα ξεκινούν απ' τους γοφούς και τα γόνατα, χωρίς να λυγίσει καθόλου η μέση.

Χρησιμοποιώντας την τσουγκράνα για τα άχρηστα ξερόχορτα κλπ., γυμνάζετε συγχρόνως τους ώμους, τους μηρούς, τα γόνατα και τους άστραγάλους. 'Η πλάτη σας όμως πρέπει να μένει όλοισια. Ξεκινάτε με το ένα πόδι προς τα εμπρός και τα γόνατα έλαφρά λυγισμένα. Καθώς τραβάτε την τσουγκράνα προς το μέρος σας, ρίχνετε το βάρος σας στο πίσω πόδι σας. Οι ταλαντεύσεις του σώματός σας πρέπει ν' αρχίζουν απ' τα γόνατα κι' απ' τους άστραγάλους, όχι απ' τη μέση.

Όταν χώνετε το φτυάρι στο χώμα, γυμνάζονται ιδιαίτερος η μέση και τα πόδια σας. 'Η πλάτη σας πρέπει να μένει όλοισια και το κεφάλι σας στην ίδια γραμμή με τη σπονδυλική στήλη. Πιάνετε το στυλιάρι του φτυαριού απ' την άκρη του, πατάτε με τόνα πόδι το φτυάρι και σπρώχνετε δυνατά προς τα κάτω. Άλλοτε χρησιμοποιείτε το ένα πόδι κι' άλλοτε τ' άλλο.

Φτυαρίζοντας τώρα το χώμα, άποκτάτε σιγά-σιγά ωραιότερα μπράτσα και γάμπες — όχι όμως άν σκύβετε πάνω απ' το φτυάρι και προσπαθίτε να τ' άνασπώσετε μονάχα με την δύναμη των μπράτσων σας. Λυγίζετε έλαφρά τα γόνατα και βοηθάτε στην προσπάθεια με τις κνήμες και τους γοφούς σας.

Τέλος, η μηχανή που κουρεύει το γρασίδι σάς εξάσφαλίζει συγχρόνως μία λεπτή κι' άρμονική σιλουέτα — άλλ' όχι άν τη σπρώχνετε με τους ώμους σας. 'Η προσπάθεια πρέπει κίνονικά ν' αρχίζει με το στήθος και να συνεχίζεται με τις κνήμες και τους γοφούς όταν βρίσκετε αντίστασι στο σπρώξιμο της μηχανής προς τα εμπρός.

Οι κηπουρικές εργασίες διορθώνουν το σώμα

ΕΙΝΑΙ άνεξάντλητη η ποικιλία των γυμναστικών άσκάσεων, πού προορίζονται για την καλύτερη της σιλουέτας γενικώς, ή για το διορθωμα των φυσικών ελαττωμάτων ώρισμένων μερών του σώματος.

Αυτές πού σάς προσφέρουμε σήμερα, έχουν έπινοηθεί από τη διευθύντρια του τμήματος φυσικής άγωγής ενός μεγάλου σπουντίου του Χόλλυγουντ, διδάσκονται δέ συστηματικά απ' αυτήν σε κάθε καινούργια στάση, ή και φιγκυράν άκόμη, αυτής της κινματογραφικής εταιρείας.

1) Για τη μέση.— Γονατίζετε στο πάτωμα, κάθεσθε πάνω στις φτέρνες σας, με τον κορμό γυμμένο μπροστά και τα χέρια τεντωμένα οριζόντια. Άπ' τη θέσι αυτή, κάνετε με τα χέρια μία πλατεία κίνηση, σαν να βερίζετε μ' ένα δρεπάνι, πρώτα προς τ' άριστερά και κατόπιν προς τα δεξιά.

2) Για τις κνήμες και τους μηρούς.— Μισοκάθεσθε χάρω, πάνω στις φτέρνες σας. Τεντώνετε πότε το ένα και πότε τ' άλλο πόδι σας, δεξιά κι' άριστερά, διατηρώντας όμως όλοισιο τον κορμό σας. Θα σάς φανή δύσκολο στην αρχή, σιγά-σιγά θα το συνηθίσετε.

3) Για το πηγούνι και το λαιμό.— Κάθεσθε χάρω, με τις παλάμες κολλημένες στο πάτωμα. Βάζοντας δύναμη στα μπράτσα σας άνασπώνετε το σώμα σας, διατηρώντας κατακόρυφο τον κορμό. Συγχρόνως τεντώνετε προς τα πάνω το λαιμό σας. Μένετε 3-4 δευτερόλεπτα στη στάσι αυτή, κι' ύστερα ξαναγυρίζετε στην αρχική. Επαναλαμβάνετε την άσκηση 12-15 φορές, συστηματικά κι' εύσυνείδητα.

4) Για την πλάτη.— Κάθεσθε χάρω, με ίσιο τον κορμό, τα

Ξεπόχαιρα

Μόλις μπαίνει ο χειμώνας κι' η βροχή χτυπά στα (τράμια, πελαγώνει ή κάθε νέα, πρό παντός ή 'Αθηναία και δέν ξέρει πώς να διώξει την άγία της την τόση, να περάση τον καιρό της και την ώρα να σκοτώση!

Μέσ' στο σπίτι της κλεισμένη, ή καυμένη τόσες ώρες και σ' αυτό καθλωμένη απ' τα κρύα και τις μπόρες, προσπαθεί να διώξη κάπως την φριχτή της την άγία και στο πλέξιμο τό ρίχνει, μα και στην χειροτεχνία. 'Ετσι βλέπεις, τέτοιες μέρες, τη Μιμή και την Ριρίκα, μέσ' στις άλλες συλλογές τους, να θυμούνται και την... (προίκα!

Εποχή των πλεξιμάτων ο Νοέμβριος σημαίνει κι' είναι κάθε γεραή μας μέσ' στους... πόντους βυθι- (σμένη,

ή εάν, αγαπητοί μου, ναυτικός ισχύη όρος, είναι σαν πελαγωμένος, πάνω-κάτω... ποντοπόρος! Και στο πλέξιμο επάνω στο μεγάλο τον εϊσμό, λημονά τον θαυμαστή της τον σαχλό ή τον θερμό, πού συχνά, στο πέραςμά της, με λαχτάρα την κυττά κι' υπό τύπον «κομπλιμέντων», χίλιους... πόντους της πετά!

Πλέκουν όλες οι κοπέλλες, στον καιρό μας, γενικώς, άλλες μπλούζες και πουλόβερ κι' άλλες μεταφορικώς... Και, χωρίς πολλές κουδέντες, ή Κική όπου κι' άν (στέκη,

το πουλόβερ του καλού της άγωνίζεται να πλέκη, με σκοπό μοναδικό της να τον κάνει πιο δικό της... Δηλαδή, με το πλεκτό της να ξεσάνη το κορμί του και να κάνει θερμότερα την άγάπη τη θερμή του!

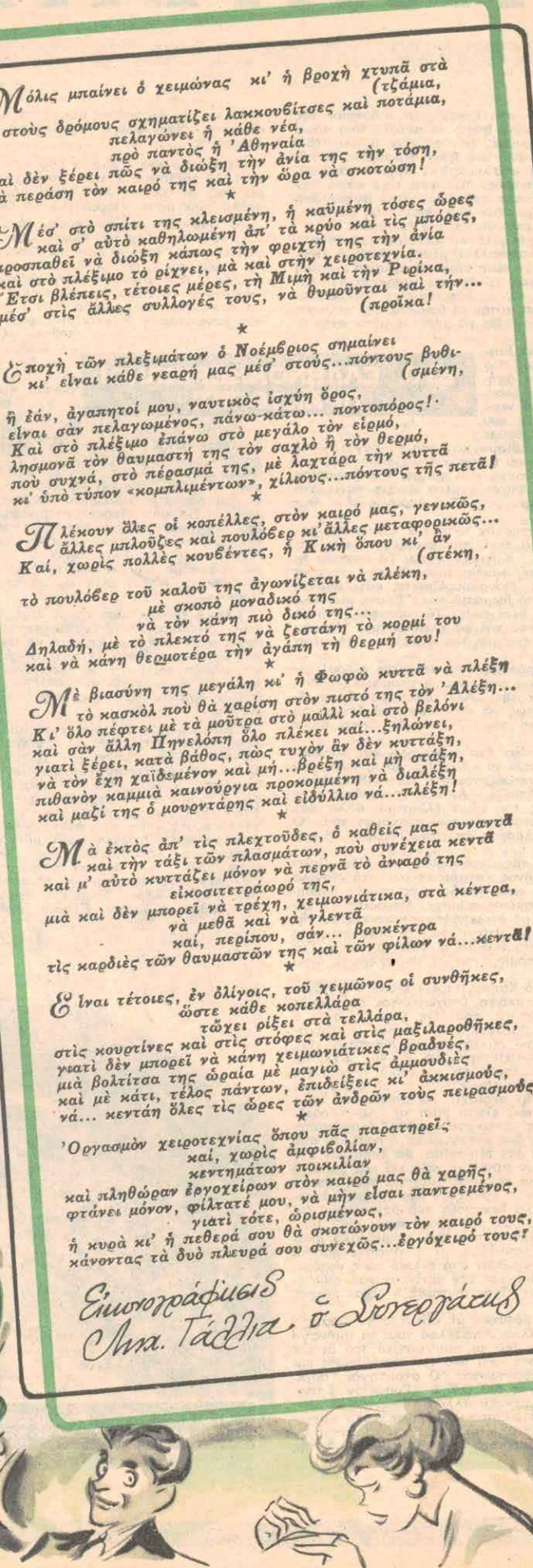
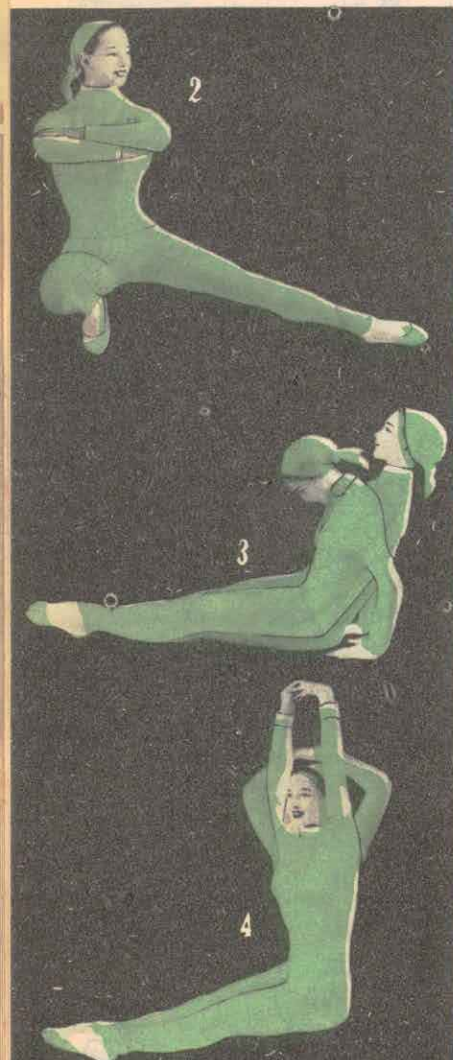
Με βιασύνη της μεγάλης κι' ή Φωφό κυττά να πλέξη το κασκόλ πού θα χαρίση στον πιστό της τον 'Αλέξη... Κι' όλο πέφτει με τα μούτρα στο μαλλί και στο βελόνι και σαν άλλη Πηνελόπη όλο πλέκει και... ξηλώνει, γιατί ξέρει, κατά βάθος, πώς τυγχόν άν δέν κυττάξη, να τον έχη χαϊδεμένο και μη... βρέξη και μη στάξη, πιθανόν καμμία καινούργια προκομμένη να διαλέξη και μαζί της ό μουρντάρης και ειδύλλιο να... πλέξη!

Μα εκτός απ' τις πλεχτούδες, ό καθείς μας συναντά και την τάξι των πλασμάτων, πού συνέχεια κεντά και μ' αυτό κυττάζει μόνον να περνά το άναρό της είκοσιτετράωρο της, μια και δέν μπορεί να τρέξη, χειμωνιάτικα, στα κέντρα, να μεθά και να γλεντά και, περίπου, σαν... βουκέντρα τις καρδιές των θαυμαστών της και των φίλων να... κεντά!

Είναι τέτοιες, έν δλίγοις, του χειμώνας οι συνθήκες, ώστε κάθε κοπελλάρα τώχει ρίξει στα τελλάρα, στις κουστίνες και στις στόφες και στις μαξιλαροθήκες, γιατί δέν μπορεί να κάνει χειμωνιάτικες βραδνές, μια βολτίτσα της ώραία με μαγιώ στις άμμουδιές και με κατί, τέλος πάντων, επιδείξεις κι' άκνισμούς, νά... κεντά όλες τις ώρες των άνδρών τους πειρασμούς!

'Οργασμόν χειροτεχνίας όπου πās παρατηρεί; και, χωρίς άμφισβολία, κεντημάτων ποικιλία και πληθώραν έργοχείρων στον καιρό μας θα χαρής, φτάνει μόνον, φίλτατέ μου, να μην είσαι παντρεμένος, γιατί τότε, ώρισμένως, ή κυρά κι' ή πεθερά σου θα σκοτώνουν τον καιρό τους, κάνοντας τα δυο πλευρά σου συνεχώς... έργοχείρο τους!

Εμμογραφίσις
Ανα. Τάδλια, ή Σινεργάσις Γ.

Η ΔΟΡΑΤΗ ΣΤΡΑΤΙΑ

ΦΤΑΝΟΝΤΑΣ στο δωμάτιό του —στο ξενοδοχείο «Αθήνα» της οδού Πειραιώς— το πρώτο που έκανε ήταν, να πετάξει από πάνω του τα βρεγμένα ρούχα που φορούσε. Δεν τα είχε βγάλει εδώ και σαράντα οχτώ ώρες. Και μ' όλο που ήταν περασμένα μεσάνυχτα, πήρε το ξυρόφιτο του, μπήκε στο λουτρό κι άρχισε να ξυρίζεται, περισσότερο κοιμημένος παρά ξυπνητός. Μολοντί είχε πάρει την προφύλαξη να κυτάξει γύρω του για ύπνο, πρόσωπα, όταν βγήκε από το σπίτι της οδού Ηπείρου, στο Π. Φάληρο, δεν είχε αντιληφθεί ότι ένας άγνωστος τον περιέμενε σε μία κατασκοπευτική γωνία του δρόμου...

Ήταν Νοέμβριος του 1943. Μία βροχή φιλή κι' εκνευριστική έπεφτε ολόγυρα, μία βροχή που κρατούσε εδώ και πολλές μέρες. Ωστόσο κίνησε με τα πόδια για την Αθήνα. Για να μην πέσει πάνω σε καμμία έχθρική περίπτωση. Έκοψε ανάμεσα από στενωπούς και κ' έφτασε γρήγορα στο ξενοδοχείο του. Ήταν βέβαιος πάντως ότι κανείς δεν τον είχε παρακολουθήσει. Γιατί ο άνθρωπος που είχε αναλάβει αυτήν τη δουλειά, δεν κούνησε από το στήθος του, παρά μονάχα όταν τον είδε να χάνεται μέσα στην όμιχλη της νύχτας.

Καθώς ξυριζόταν τώρα, αγωνιζόταν να διώξει τον ύπνο που βάριε τα βλέφαρά του. Μία στιγμή όμως το αίσθημα συνέλαβε έναν ασημένιο θόρυβο, έξω από την πόρτα του λουτρού. «Ανοιξε το ρουμπινέτο κι' άφησε το νερό να τρέχει με δύναμη, για να κάνει αυτόν που βρίσκεται έξω, να πιστέψει ότι εξακολουθούσε το ντους του. Ύστερα ανέβηκε σ' ένα κάθισμα και από το φεγγίτη του λουτρού, κύτταξε μέσα στο δωμάτιό του που η κυρία του είσαστο βρισκόταν ακριβώς απέναντί του. Δεν είδε όμως κανένα στο τηλέφωνο του δωματίου που μπορούσε να βλέπει. Τα ρούχα του ήταν ριγμένα ακόμη πάνω στο κρεβάτι, μα το σακάκι του δεν βρισκόταν στην ίδια ακριβώς θέση. Θυμόταν καλά που το είχε αφήσει.

Βγήκε τρέχοντας στο διάδρομο. Παρατήρησε τότε μία πόρτα στο βάθος να κλείνει απότομα. Έτρεξε προς τα εκεί, την άνοιξε και είδε ότι οδηγούσε σε μία σκάλα εξόδου κινδύνου. Κύτταξε κάτω. Το σκοτάδι ήταν βαθύ κι' αδιαπέραστο, μα ωστόσο του φάνηκε πως είδε μία οκιά να χάνεται πίσω από τη γωνία του κτηρίου. Μουρμουρίζοντας κάτι ακατάληπτο ανάμεσα στα δόντια του, γύρισε στο δωμάτιό του. «Εκανε μία προσεκτική έρευνα και βρήκε τα πάντα στη θέση τους: Το πορτοφόλι του με το ίδιο χρηματικό ποσό, την ταυτότητά του και τα κλειδιά του. Άδικτα ήταν άκουχη και τα χαρτιά που είχε σ' ένα μεγάλο φάκελλο, στη μέση τσέπη του σακακιού του.

— Όπως κι' αν έχω το ζήτημα, δεν πρόκειται για επίσκεψη φίλου! Ψιθύρισε. Πρέπει να εξαφανιστώ, γιατί όπως φαίνεται, η γερμανική κατασκοπεία ξέρει να κάνει καλά τη δουλειά της. Άλλ' αφού με πήσαν είδηση, γιατί δεν μ' έπιασαν αμέσως; Ίσως να περιμένουν να ξεμυρσώσουν πρώτα και μετά να κάνουν την εξόρισή τους. Έκτός αν έχουν άλλα σχέδια για μένα...

Χαμυνέλασε με κάποια δυσκολία. Ήταν ένα πανύψηλο και καλοδωμένο παλληκάρι, γνωστό με το παρατσούκλι το «Σιτάριο». Ίσως γιατί το άκουσε πολύ τ' όμώνυμο λικέρ που κατασκευάζεται στη Νότιο Καραλίνα. Το ποσάμμάκι του δόναμα ήταν Χάρου Ντρέικ. «Αν και γεννημένος στην Αλκαμπίνα, όχι μόνο είχε στις φλέβες του αίμα ελληνικό, αλλά και στην ψυχή του ζωντανάειαν συχνά οι παραδόσεις των προγόνων του. «Απέναντί τους ήταν Έλληνες, ο Γιάννης Δράκος απ' την Ήπειρο. Ή μητέρα του, μία άπλη Αμερικανίδα.

Ο Χάρου ήταν μόνιμος αξιωματικός της αεροπορίας των Ην. Πολιτειών. Το 1937 τοποθετήθηκε σ' ένα σμήνος καταδιωγμένων στη Μονία κι' αργότερα ανέλαβε την αρχηγία της κατασκευής μιας σειράς βοηθητικών αεροδρομίων. Ο Χάρου ήταν γεννημένος πιλότος. Μπορούσε να πετάξει σε οποιαδήποτε σημεία των ημών, με οποιαδήποτε καιρικές συνθήκες. Απ' το χρώμα και μόνο της θάλασσας, αναγνώριζε τα διάφορα μέρη που πάνω τους πετούσε. Κατασκεύασε αεροδρόμια σ' όλα τα νησιά. Για ν' αντιστείλουν τις υπηρεσίες του, δεν προήγαγαν σε αναπληρωτή διοικήτη σμήνους.

Μετά τη μοίρα 8 Δεκεμβρίου 1941, ο Χάρου Ντρέικ έκανε θανατωτικές πτήσεις με τα δλοένα ελαττούμενα σκάφη, υποχωρώντας βήμα προς βήμα, προς τα μικρά βοηθητικά αεροδρόμια, που είχε κατασκευάσει ο ίδιος μέσα στη ζούγκλα. Στις 5 Μαΐου βρέθηκε με 11 ακόμη Αμερικανούς αερομηχανικούς, στο Μιρανάγκ του Μιντανάο. Το Μπιατάν είχε παραδοθεί. Μαζί τους είχαν κι' ένα μισοκατεστραμμένο P-40. Σκέφθηκαν τότε, ότι αν μπορούσαν να επισκευάσουν το μοναδικό αεροπλάνο τους, αντικαθιστώντας τα εξαρτήματα που είχαν βλάβες με άλλα από διάφορα αεροπλάνα που είχαν πέσει στην περιοχή, θα μπορούσαν ίσως να περάσουν σ' ένα γειτονικό νησάκι που είχαν βρει οι Αμερικανοί.

Επειδή όμως δεν τα κατάφεραν να τ' αντικαταστήσουν, αποφάσισαν να τα παίξουν όλα για όλα: Θα έκλεβαν ένα μεταγωγικό αεροπλάνο από τους Γιαπωνέζους. Θα κατέβαιναν νύχτα στο Μιντανάο, θα Ευπαίαναν στο αεροδρόμιο από τα κατατόπια που ήξεραν αυτοί κι' από κει και πέρα, ο Θεός βοηθός! Πραγματικά, το αβάντοστα τολμηρό σχέδιό τους πέτυχε με το πασιπάνω. Όχι μόνο κατώρθωσαν ν' αρπάξουν δύο έχθρικά αεροσκάφη, αλλά και ν' αντισυνάξουν κι' άλλα δεκατοίσα που βρισκόταν επί του εδάφους, με κάτι ειδικές εκπαιδευτικές όλες που είχαν πάρει μαζί τους ακριβώς γι' αυτήν τη δουλειά. Όταν έπειτα από ένα τρομαχτικό μπασ-ράζ που εξαπόλυσαν έντονιόν τους οι Γιαπωνέζοι με τ' αντιαεροπορικά του αεροδρομίου, κατώρθωσαν να προσγειωθούν στο φιλικό τους νησάκι, οι συνάδελφοί τους έτοιμοι να μάτσει τους και δεν πίστευαν που τους έβλεπαν. Γιατί ήταν βέβαια πως όλοι τους είχαν σκοτωθεί ή είχαν πιαστεί αιχμάλωτοι.

Το Μάιο του 1943, ο Χάρου Ντρέικ βρέθηκε με άδεια στην Ουάσιγκτον. Έκει ήθελε σ' επαφή με κάποιον άλλο συνάδελφό του, το σημερινό «Ελ Σάξ». Έλληνοαμερικανό κι' αυτό, που το πραγματικό του όνομα ήταν Ηλίας Σουκκάς. Αυτός του είπε τότε κάτι που τον αναστάτωσε κυριολεκτικά. Αλλά και τον χοροποίησε αφάνταστα: «Ο στρατηγός Γουίλιαμ Ντόνσον, που ήταν νενικός αρχηγός του Ο Σ Σ (Γραφείον Στρατηγικών Υποθέσεων) είχε δημιουργήσει μεταξύ άλλων ταμμάτων κι' ένα ελληνικό τμήμα κατασκοπείας, που ποσορίζονταν να δράσει πολύ σύντομα στην Ελλάδα. Ήδη μία μικρή ομάδα από δέκα περίπου κοινάνας είχε φύγει και βρισκόταν κάπου στην περιοχή της Μακεδονίας ή της Θράκης.

Ο νεαρός αεροπόρος δεν έχασε καιρό. Μία και δυο παρουσιάστηκε στο στρατηγό Ντόνσον και ζήτησε να μη ξεχληθεί σε καμμία καινούργια αποστολή.

— Γνωρίζω την Ελλάδα όσο κανείς άλλος, του είπε. Από το 1935 ως το 1938 ταξίδευα σ' αυτή τουλάχιστον οχτώ φορές. Αν με στείλεις τώρα μαζί με άλλους εκεί ή και μόνο, να είμαστε βέβαιος ότι θα πετύχω πολλά πράγματα. Παρακαλώ να είσαι ακριβής ή αιτησή μου...

Ο Ντόνσον τον συνεχάρη για την απόφασή του, μα δεν του είπε ούτε να, ούτε όχι. Δεν του έδωσε καμμία υπόσχεση. Ο Χάρου Ντρέικ, απογοητευμένος, έτοιμαζόταν να ξαναγυρίσει στη βάση του, στην Ειρήνη. Λίγη ώρα όμως προτού ξεκινήσει κι' ενώ το αεροπλάνο του ήταν έτοιμο σχεδόν ν' απογειωθεί, ένα τηλεφώνημα στη διοίκηση του αεροδρομίου, τον υποχρέωσε να επιστρέψει ολόταχως στην Ουάσιγκτον. Ήταν ανάγκη να παρουσιαστεί στο Γραφείο Β.Β.2 —του Ο Σ Σ— και να επικυρωθεί με τον ταγματάρχη Μάρτιν Μπέλφορ. Στο διάδρομο του γραφείου συναντήθηκε με το συνάδελφό του, το σημερινό «Ελ Σάξ».

— Και σύ εδώ; τον ρώτησε. Πρέπει να παρουσιαστώ σε κάποιον ταγματάρχη Μπέλφορ. Μήπως κατά τύχη τον γνωρίζεις;

Ο Σάξ χαμογέλασε.

— Πάμε μαζί, του είπε. Εκεί πηγαίνω και...

— Τότε ξαναβγήκαν από το Γραφείο Β.Β.2., οι δύο φίλοι. Ελαμπαν από χαρά και υπερηφάνεια. Τους είχε ανατεθεί μία σπουδαία μυστική αποστολή στην Ελλάδα. Και οι δύο θα έφευγαν την επομένη το πρωί για την Αγγλία. Από κει θα περνούσαν στο Κάρο. Κι' από το Κάρο, μ' ένα μικρό πετρελαιοκίνητο, θα ταξίδευαν ως τη ελληνική παράλια. Το πολύ σ' ένα μήνα έπρεπε να βρίσκονταν στην Αθήνα. Ήταν ανάγκη να επικοινωνήσουν μ' ένα προκεχωρημένο κλιμάκιο του Ο Σ Σ, που δρούσε την εποχή εκείνη στην περιοχή της Αττικοβοιωτίας. Το κλιμάκιο αυτό είχε επί κεφαλής έναν ανώτερο Έλληνα αξιωματικό, που δεν μπορούμε να γράψουμε προς το παρόν τ' όνομά του, για ειδικούς λόγους. Θα τον αναφέρουμε λοιπόν με τ' όνομα που διατηρούσε τότε, δηλαδή ως Γιάννη Καρύδη.

Τόσο ο Ντρέικ, όσο και ο Σάξ, είχαν λάβει εντολή από την υπηρεσία τους να οργανώσουν ένα δεύτερο κλιμάκιο πληροφοριών και κατασκοπείας στην ίδια περιοχή, για να ενισχύσουν το πρώτο. Με τους Αγγλους που βρίσκονταν στην Αττική, οι Αμερικανοί προσπαθούσαν να μην έχουν καμμία επαφή. Γιατί ως τότε είχαν συλλεγεί πολλοί απ' αυτούς και ο κίνδυνος να πιστούν κι' οι άλλοι, μεγάλωνε από στιγμή σε στιγμή. Το σύνολο αυτών των ενεργειών ονομαζότανε συνθηματικά «ΣΧΕΔΙΟΝ ΑΡΚ».

Ένα μήνα σχεδόν αργότερα, οι δύο Έλληνοαμερικανοί βρισκόντουσαν πραγματικά στην Αθήνα. Έφτασαν χωρίς πολλές περιπέτειες, ακολουθώντας το δρομολόγιο που τους είχε καθορίσει το ειδικό γραφείο του Ο Σ Σ. Έγκαταστάθηκαν αμέσως σε κάποιο σπιτάκι της οδού Σποράδων, στην Κυψέλη. Τηλεφώνησαν κατόπιν στο Σπύρο Τζάφο, ο οποίος άνηκε στην ίδια υπηρεσία μ' αυτούς και είχε εξοριστεί για την άφιξή τους με τον ασύρματο που διατηρούσε στο σπίτι του, στην οδό Μυκάλης 16. Ο Τζάφος ανέθεσε στην Κυψέλη μαζί με το στενό συνεργάτη του Παναγιώτη Κουσουλάκο, που είναι σήμερα υπάλληλος στην ΤΑΕ. Τους βρήκαν απόλυτα ικανοποιημένους.

Δεν πιστεύουμε πως θα τα καταφέρουμε τόσο εύκολα, τους είπε ο Χάρου Ντρέικ. Ήρθαμε από το Κάρο σαν να ήμασταν τουρίστες. Βέβαια, κινδυνεύαμε κάπως όπως

μρούν οι σύντροφοί τους, ιδιαίτερα ο Μούγερ, που πήγε και τους αναζητήσε μέσα στην ίδια την υπηρεσία τους. Δεν κατώρθωσαν τίποτα. Οι πληροφορίες που πήραν ήταν συγκεχυμένες. Οι μισές έλεγαν ότι διατάχθηκαν να φύγουν από την Ελλάδα κι' οι άλλες μισές ότι πιάστηκαν και εκτελέστηκαν γι' άγνωστους λόγους. Το μυστήριο ωστόσο της εξαφανίσως τους έμεινε άρκετον καρό άλλο, γιατί στο μεταξύ κατέρρευσαν η Ιταλία και το σκοτάδι γύρω από την παράξενη αυτή υπόθεση έγινε πιο σκοτεινό. Στο διάστημα αυτό, ένα πρωί, έξω από το σπίτι που έμεναν οι δύο Έλληνοαμερικανοί —στην Κυψέλη— φάνηκε ένα ύπνοτο πρόσωπο. Ήταν καμμία σαραναρία χρόνων, ψηλός και ξερακιανός, με ρεπουμπλικανικά και μαύρα γυαλιά.

— Όπωςδήποτε έμεινε μούτρα χαφίε, είπε ανήσυχος ο Σάξ στο σύντροφό του. Ναίμζω ότι προβοδήκαμε, Χάρου. Πρέπει να εγκαταλείψουμε το ταχύτερο το σπίτι αυτό και να εξαφανιστούμε. Δεν συμφωνείς και σύ;

— Απολύτως, έκανε ο Ντρέικ. Πρέπει να φύγουμε τώρα κιόλας. Εσύ θα τραβήξεις για το Παλαιό Φάληρο. Θα πάς να εγκατασταθείς προσωρινά στο σπίτι που έχει επιτάξει ο Βίκου Μούγερ για λογαριασμό του. Εγώ θα πάω να νοικιάσω ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Αθήνα». Ή ταυτότητά μου γράφει ότι είμαι έμπορος από τη Θεσσαλονίκη. Επομένως δεν πιστεύω ν' αρνηθούν να μου δώσουν κρεβάτι. Άλλωστε ο Τζάφος μου είπε ότι μόλις μεταχειριστώ τ' όνομά του εκεί —αν χρειαστώ καμμία φορά να κοιμηθώ έξω— οι

μρούν οι σύντροφοί τους, ιδιαίτερα ο Μούγερ, που πήγε και τους αναζητήσε μέσα στην ίδια την υπηρεσία τους. Δεν κατώρθωσαν τίποτα. Οι πληροφορίες που πήραν ήταν συγκεχυμένες. Οι μισές έλεγαν ότι διατάχθηκαν να φύγουν από την Ελλάδα κι' οι άλλες μισές ότι πιάστηκαν και εκτελέστηκαν γι' άγνωστους λόγους. Το μυστήριο ωστόσο της εξαφανίσως τους έμεινε άρκετον καρό άλλο, γιατί στο μεταξύ κατέρρευσαν η Ιταλία και το σκοτάδι γύρω από την παράξενη αυτή υπόθεση έγινε πιο σκοτεινό. Στο διάστημα αυτό, ένα πρωί, έξω από το σπίτι που έμεναν οι δύο Έλληνοαμερικανοί —στην Κυψέλη— φάνηκε ένα ύπνοτο πρόσωπο. Ήταν καμμία σαραναρία χρόνων, ψηλός και ξερακιανός, με ρεπουμπλικανικά και μαύρα γυαλιά.

— Όπωςδήποτε έμεινε μούτρα χαφίε, είπε ανήσυχος ο Σάξ στο σύντροφό του. Ναίμζω ότι προβοδήκαμε, Χάρου. Πρέπει να εγκαταλείψουμε το ταχύτερο το σπίτι αυτό και να εξαφανιστούμε. Δεν συμφωνείς και σύ;

— Απολύτως, έκανε ο Ντρέικ. Πρέπει να φύγουμε τώρα κιόλας. Εσύ θα τραβήξεις για το Παλαιό Φάληρο. Θα πάς να εγκατασταθείς προσωρινά στο σπίτι που έχει επιτάξει ο Βίκου Μούγερ για λογαριασμό του. Εγώ θα πάω να νοικιάσω ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Αθήνα». Ή ταυτότητά μου γράφει ότι είμαι έμπορος από τη Θεσσαλονίκη. Επομένως δεν πιστεύω ν' αρνηθούν να μου δώσουν κρεβάτι. Άλλωστε ο Τζάφος μου είπε ότι μόλις μεταχειριστώ τ' όνομά του εκεί —αν χρειαστώ καμμία φορά να κοιμηθώ έξω— οι

μρούν οι σύντροφοί τους, ιδιαίτερα ο Μούγερ, που πήγε και τους αναζητήσε μέσα στην ίδια την υπηρεσία τους. Δεν κατώρθωσαν τίποτα. Οι πληροφορίες που πήραν ήταν συγκεχυμένες. Οι μισές έλεγαν ότι διατάχθηκαν να φύγουν από την Ελλάδα κι' οι άλλες μισές ότι πιάστηκαν και εκτελέστηκαν γι' άγνωστους λόγους. Το μυστήριο ωστόσο της εξαφανίσως τους έμεινε άρκετον καρό άλλο, γιατί στο μεταξύ κατέρρευσαν η Ιταλία και το σκοτάδι γύρω από την παράξενη αυτή υπόθεση έγινε πιο σκοτεινό. Στο διάστημα αυτό, ένα πρωί, έξω από το σπίτι που έμεναν οι δύο Έλληνοαμερικανοί —στην Κυψέλη— φάνηκε ένα ύπνοτο πρόσωπο. Ήταν καμμία σαραναρία χρόνων, ψηλός και ξερακιανός, με ρεπουμπλικανικά και μαύρα γυαλιά.

— Όπωςδήποτε έμεινε μούτρα χαφίε, είπε ανήσυχος ο Σάξ στο σύντροφό του. Ναίμζω ότι προβοδήκαμε, Χάρου. Πρέπει να εγκαταλείψουμε το ταχύτερο το σπίτι αυτό και να εξαφανιστούμε. Δεν συμφωνείς και σύ;

— Απολύτως, έκανε ο Ντρέικ. Πρέπει να φύγουμε τώρα κιόλας. Εσύ θα τραβήξεις για το Παλαιό Φάληρο. Θα πάς να εγκατασταθείς προσωρινά στο σπίτι που έχει επιτάξει ο Βίκου Μούγερ για λογαριασμό του. Εγώ θα πάω να νοικιάσω ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Αθήνα». Ή ταυτότητά μου γράφει ότι είμαι έμπορος από τη Θεσσαλονίκη. Επομένως δεν πιστεύω ν' αρνηθούν να μου δώσουν κρεβάτι. Άλλωστε ο Τζάφος μου είπε ότι μόλις μεταχειριστώ τ' όνομά του εκεί —αν χρειαστώ καμμία φορά να κοιμηθώ έξω— οι

μρούν οι σύντροφοί τους, ιδιαίτερα ο Μούγερ, που πήγε και τους αναζητήσε μέσα στην ίδια την υπηρεσία τους. Δεν κατώρθωσαν τίποτα. Οι πληροφορίες που πήραν ήταν συγκεχυμένες. Οι μισές έλεγαν ότι διατάχθηκαν να φύγουν από την Ελλάδα κι' οι άλλες μισές ότι πιάστηκαν και εκτελέστηκαν γι' άγνωστους λόγους. Το μυστήριο ωστόσο της εξαφανίσως τους έμεινε άρκετον καρό άλλο, γιατί στο μεταξύ κατέρρευσαν η Ιταλία και το σκοτάδι γύρω από την παράξενη αυτή υπόθεση έγινε πιο σκοτεινό. Στο διάστημα αυτό, ένα πρωί, έξω από το σπίτι που έμεναν οι δύο Έλληνοαμερικανοί —στην Κυψέλη— φάνηκε ένα ύπνοτο πρόσωπο. Ήταν καμμία σαραναρία χρόνων, ψηλός και ξερακιανός, με ρεπουμπλικανικά και μαύρα γυαλιά.

— Όπωςδήποτε έμεινε μούτρα χαφίε, είπε ανήσυχος ο Σάξ στο σύντροφό του. Ναίμζω ότι προβοδήκαμε, Χάρου. Πρέπει να εγκαταλείψουμε το ταχύτερο το σπίτι αυτό και να εξαφανιστούμε. Δεν συμφωνείς και σύ;

— Απολύτως, έκανε ο Ντρέικ. Πρέπει να φύγουμε τώρα κιόλας. Εσύ θα τραβήξεις για το Παλαιό Φάληρο. Θα πάς να εγκατασταθείς προσωρινά στο σπίτι που έχει επιτάξει ο Βίκου Μούγερ για λογαριασμό του. Εγώ θα πάω να νοικιάσω ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Αθήνα». Ή ταυτότητά μου γράφει ότι είμαι έμπορος από τη Θεσσαλονίκη. Επομένως δεν πιστεύω ν' αρνηθούν να μου δώσουν κρεβάτι. Άλλωστε ο Τζάφος μου είπε ότι μόλις μεταχειριστώ τ' όνομά του εκεί —αν χρειαστώ καμμία φορά να κοιμηθώ έξω— οι

μρούν οι σύντροφοί τους, ιδιαίτερα ο Μούγερ, που πήγε και τους αναζητήσε μέσα στην ίδια την υπηρεσία τους. Δεν κατώρθωσαν τίποτα. Οι πληροφορίες που πήραν ήταν συγκεχυμένες. Οι μισές έλεγαν ότι διατάχθηκαν να φύγουν από την Ελλάδα κι' οι άλλες μισές ότι πιάστηκαν και εκτελέστηκαν γι' άγνωστους λόγους. Το μυστήριο ωστόσο της εξαφανίσως τους έμεινε άρκετον καρό άλλο, γιατί στο μεταξύ κατέρρευσαν η Ιταλία και το σκοτάδι γύρω από την παράξενη αυτή υπόθεση έγινε πιο σκοτεινό. Στο διάστημα αυτό, ένα πρωί, έξω από το σπίτι που έμεναν οι δύο Έλληνοαμερικανοί —στην Κυψέλη— φάνηκε ένα ύπνοτο πρόσωπο. Ήταν καμμία σαραναρία χρόνων, ψηλός και ξερακιανός, με ρεπουμπλικανικά και μαύρα γυαλιά.

— Όπωςδήποτε έμεινε μούτρα χαφίε, είπε ανήσυχος ο Σάξ στο σύντροφό του. Ναίμζω ότι προβοδήκαμε, Χάρου. Πρέπει να εγκαταλείψουμε το ταχύτερο το σπίτι αυτό και να εξαφανιστούμε. Δεν συμφωνείς και σύ;

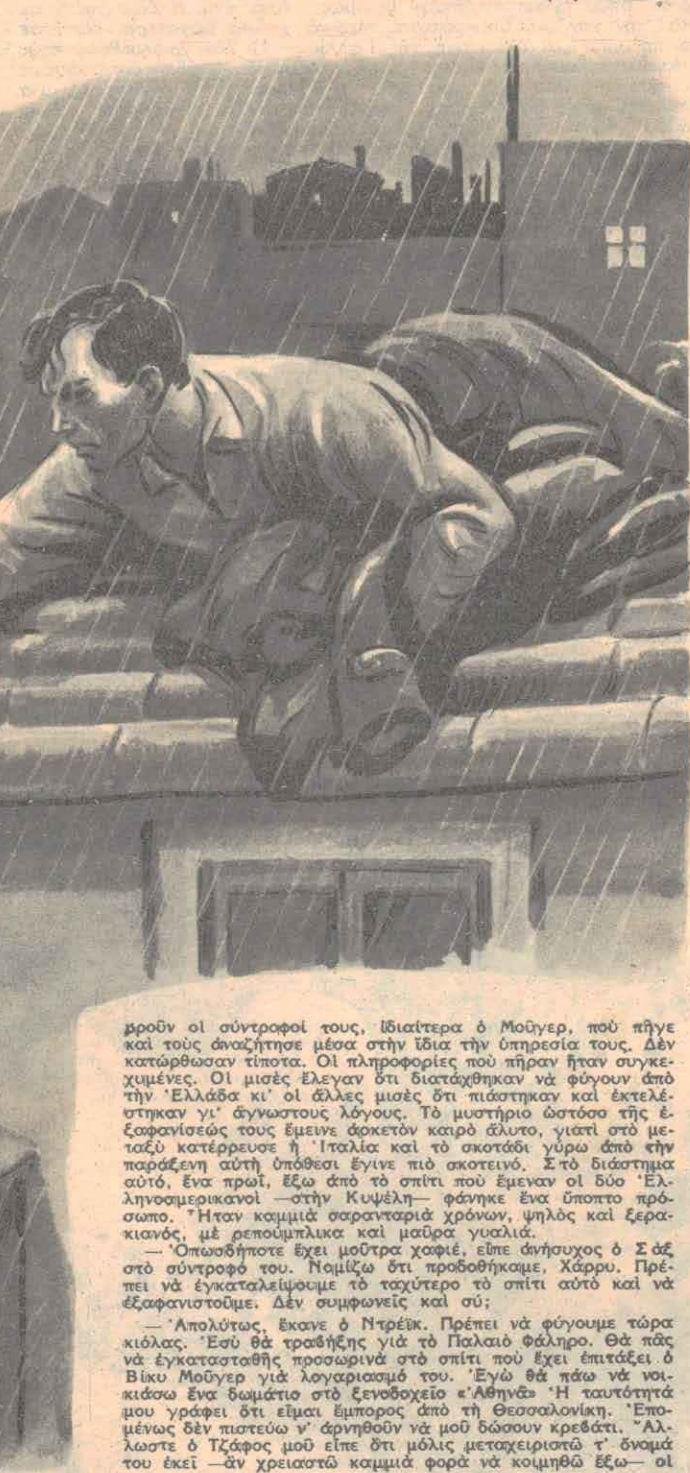
— Απολύτως, έκανε ο Ντρέικ. Πρέπει να φύγουμε τώρα κιόλας. Εσύ θα τραβήξεις για το Παλαιό Φάληρο. Θα πάς να εγκατασταθείς προσωρινά στο σπίτι που έχει επιτάξει ο Βίκου Μούγερ για λογαριασμό του. Εγώ θα πάω να νοικιάσω ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Αθήνα». Ή ταυτότητά μου γράφει ότι είμαι έμπορος από τη Θεσσαλονίκη. Επομένως δεν πιστεύω ν' αρνηθούν να μου δώσουν κρεβάτι. Άλλωστε ο Τζάφος μου είπε ότι μόλις μεταχειριστώ τ' όνομά του εκεί —αν χρειαστώ καμμία φορά να κοιμηθώ έξω— οι

να φτάσουμε από την Εύβοια εδώ. Πέσαμε πάνω σε μία γερμανική περίπολο. Μα και πάλι φτηνά τη γλυτώσαμε...

Η συνεργασία τους άρχισε αμέσως. Οι δύο πράκτορες απέδειξαν πως είχαν αληθινό ταλέντο κατασκοπών, γιατί μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα, κατάφεραν αληθινά θαύματα. Ήρθαν σ' επαφή με δύο ανώτερους Ιταλούς αξιωματικούς του ναυτικού και μέσον αυτών γνωρίστηκαν μ' ένα Γερμανό ταγματάρχη, τον Βίκου Μούγερ, που είχε ζήσει πολλά χρόνια στην Ελλάδα πριν από τον πόλεμο κι' αγαπούσε ειλικρινά τους Έλληνες. Από την πρώτη στιγμή που ο Μούγερ γνωρίστηκε με τους δύο Έλληνοαμερικανούς, κατάλαβε πως είχε να κάνει με ανθρώπους των συμμάχων. Μα όχι μονάχα δεν τους πρόδωσε, αλλά ζήτησε και να συνεργαστεί μαζί τους γιατί —όπως είπε— δεν είχε κανένα συγγενή στη Γερμανία για να φοβάται αντίποινα εκ μέρους των Χιτλερικών. Ο ίδιος άλλωστε ήθελε να δραπέτησει για την Αίγυπτο, για την Αγγλία ή και για την Αμερική ακόμη, μόλις θα κατάρθωνε να βρή τον τρόπο.

Από την άλλη μεριά οι Ιταλοί —ο πλοίαρχος Τσιντάνο Μόντι κι' ο υποπλοίαρχος Μάρτιο Φερράντι— έκαναν περίπου τις ίδιες σκέψεις με το Γερμανό. Έτσι πολύ γρήγορα και οι τρεις, άρχισαν να συνεργάζονται με τον Ντρέικ και τον Σάξ, τους υποσχέθηκαν δε πως δτι κι' αν τους συνέβαινε, αυτοί θα τους βοηθούσαν να περάσουν στη Μ. Ανατολή με δικούς τους πλοίοι. Η συνεργασία τους πήγαινε ρολόι. Κι' ο ασύρματος του δικτύου δούλευε συνέχεια τότε στην οδό Μυκάλης 16, τότε στην οδό Πλατάνων 27, στην Καλλιθέα. Ασυρματιστής ήταν ο Σπύρος Τζάφος, που έκανε την ίδια δουλειά στο «Εμπορικό ναυτικό πριν από τον πόλεμο.

Ξαφνικά ένα βράδυ χάθηκαν οι Ιταλοί. Το καίκου έφαξαν να τ'

μρούν οι σύντροφοί τους, ιδιαίτερα ο Μούγερ, που πήγε και τους αναζητήσε μέσα στην ίδια την υπηρεσία τους. Δεν κατώρθωσαν τίποτα. Οι πληροφορίες που πήραν ήταν συγκεχυμένες. Οι μισές έλεγαν ότι διατάχθηκαν να φύγουν από την Ελλάδα κι' οι άλλες μισές ότι πιάστηκαν και εκτελέστηκαν γι' άγνωστους λόγους. Το μυστήριο ωστόσο της εξαφανίσως τους έμεινε άρκετον καρό άλλο, γιατί στο μεταξύ κατέρρευσαν η Ιταλία και το σκοτάδι γύρω από την παράξενη αυτή υπόθεση έγινε πιο σκοτεινό. Στο διάστημα αυτό, ένα πρωί, έξω από το σπίτι που έμεναν οι δύο Έλληνοαμερικανοί —στην Κυψέλη— φάνηκε ένα ύπνοτο πρόσωπο. Ήταν καμμία σαραναρία χρόνων, ψηλός και ξερακιανός, με ρεπουμπλικανικά και μαύρα γυαλιά.

— Όπωςδήποτε έμεινε μούτρα χαφίε, είπε ανήσυχος ο Σάξ στο σύντροφό του. Ναίμζω ότι προβοδήκαμε, Χάρου. Πρέπει να εγκαταλείψουμε το ταχύτερο το σπίτι αυτό και να εξαφανιστούμε. Δεν συμφωνείς και σύ;

— Απολύτως, έκανε ο Ντρέικ. Πρέπει να φύγουμε τώρα κιόλας. Εσύ θα τραβήξεις για το Παλαιό Φάληρο. Θα πάς να εγκατασταθείς προσωρινά στο σπίτι που έχει επιτάξει ο Βίκου Μούγερ για λογαριασμό του. Εγώ θα πάω να νοικιάσω ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Αθήνα». Ή ταυτότητά μου γράφει ότι είμαι έμπορος από τη Θεσσαλονίκη. Επομένως δεν πιστεύω ν' αρνηθούν να μου δώσουν κρεβάτι. Άλλωστε ο Τζάφος μου είπε ότι μόλις μεταχειριστώ τ' όνομά του εκεί —αν χρειαστώ καμμία φορά να κοιμηθώ έξω— οι

μρούν οι σύντροφοί τους, ιδιαίτερα ο Μούγερ, που πήγε και τους αναζητήσε μέσα στην ίδια την υπηρεσία τους. Δεν κατώρθωσαν τίποτα. Οι πληροφορίες που πήραν ήταν συγκεχυμένες. Οι μισές έλεγαν ότι διατάχθηκαν να φύγουν από την Ελλάδα κι' οι άλλες μισές ότι πιάστηκαν και εκτελέστηκαν γι' άγνωστους λόγους. Το μυστήριο ωστόσο της εξαφανίσως τους έμεινε άρκετον καρό άλλο, γιατί στο μεταξύ κατέρρευσαν η Ιταλία και το σκοτάδι γύρω από την παράξενη αυτή υπόθεση έγινε πιο σκοτεινό. Στο διάστημα αυτό, ένα πρωί, έξω από το σπίτι που έμεναν οι δύο Έλληνοαμερικανοί —στην Κυψέλη— φάνηκε ένα ύπνοτο πρόσωπο. Ήταν καμμία σαραναρία χρόνων, ψηλός και ξερακιανός, με ρεπουμπλικανικά και μαύρα γυαλιά.

— Όπωςδήποτε έμεινε μούτρα χαφίε, είπε ανήσυχος ο Σάξ στο σύντροφό του. Ναίμζω ότι προβοδήκαμε, Χάρου. Πρέπει να εγκαταλείψουμε το ταχύτερο το σπίτι αυτό και να εξαφανιστούμε. Δεν συμφωνείς και σύ;

— Απολύτως, έκανε ο Ντρέικ. Πρέπει να φύγουμε τώρα κιόλας. Εσύ θα τραβήξεις για το Παλαιό Φάληρο. Θα πάς να εγκατασταθείς προσωρινά στο σπίτι που έχει επιτάξει ο Βίκου Μούγερ για λογαριασμό του. Εγώ θα πάω να νοικιάσω ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Αθήνα». Ή ταυτότητά μου γράφει ότι είμαι έμπορος από τη Θεσσαλονίκη. Επομένως δεν πιστεύω ν' αρνηθούν να μου δώσουν κρεβάτι. Άλλωστε ο Τζάφος μου είπε ότι μόλις μεταχειριστώ τ' όνομά του εκεί —αν χρειαστώ καμμία φορά να κοιμηθώ έξω— οι

πόρτες θ' ανοίξουν διάπλατα για μένα...

Οι δύο σύντροφοι έμειναν συμφωνοί. Θα είδοντο ο ένας τον άλλον στα Σπύρο Τζάφο και τον Παναγιώτη Κουσουλάκο και κατόπιν ο ένας θα τραβούσε για το Π. Φάληρο και ο άλλος για την οδό Πειραιώς, όπου βρισκόταν το ξενοδοχείο. Έτσι κι' έγινε. Το ίδιο βράδυ ο Ντρέικ έλαβε ειδοποίηση από το Γιάννη Καρύδη —τον αρχηγό δηλαδή του κλιμακίου του Ο Σ Σ στην Αττικοβοιωτία— ότι έπρεπε να συναντηθούν άπωδύποτε. Ο Έλληνοαμερικανός πήγε και τον βρήκε. Έμιασε τότε μερικά πράγματα που τον αναστάτωσαν κυριολεκτικά: Κάποια παλλακή της οργανώσεώς τους είδε με τα ίδια του τα μάτια τον υποπλοίαρχο Μάρτιο Φερράντι με στολή γερμανική μέσα σ' ένα αυτοκίνητο της Γκεστάπο.

— Ώστε; έκανε ο Ντρέικ ανήσυχος. Είμαστε ασφαλώς προβοδμένοι, αν όχι όλοι, τουλάχιστον οι μισοί. Δεν καταλαβαίνω μόνο γιατί δεν ήρθαν να μάς συλλάβουν πιο γρήγορα. Μήπως ο άνθρωπός σου έκανε λάθος;

— Όχι, δεν έκανε λάθος. Αυτά μέρες αργότερα, ο Παναγιώτης Κουσουλάκος έλαβε ένα τηλεφώνημα από τον «Ελ Σάξ», ο οποίος τον παρακαλούσε να είδοντο στο Χάρου Ντρέικ δι' ήταν απόλυτη ανάγκη να τον βρει το ίδιο εκείνο βράδυ. Ο Έλληνοαμερικανός τράβηξε ολόταχως για το Φάληρο, πήγε στο σπίτι του Γερμανού ταγματάρχη και συναντήθηκε με το σύντροφό του. Τα νέα δεν ήταν κι' εδώ διόλου ευχάριστα. «Όπως του είπα ο Σάξ, ο Μούγερ είχε δη το Μάρτιο Φερράντι με στολή Γερμανού αξιωματικού, να βγαίνει από ένα γραφείο της Γκεστάπο της οδού Κοραή. Παρ' όλο όμως που ήρθαν πρόσωπα με πρόσωπο, ο Ιταλός προσποθήκε ότι δεν τον αναγνώρισε και συνέχισε το δρόμο του μαζί με δυο αξιωματικούς που τον συνοδεύσαν. Το τελευταίο αυτό —το ότι δεν τον υπέδειξε δηλαδή στους συνοδούς του— ήταν σημάδι μάλλον παρηγορητικό. Ίσως να μην τους πρόδινε όλους. Εκτός αν είχε κανένα στατικό σχέδιο...

Μόλις θάφτανε στο ξενοδοχείο του, η πρώτη του δουλειά ήταν να ξεριζώσει, να φρεσκορίσει λίγο και μετά να πέσει σ' έναν ύπνο που θα κρατούσε ως το πρωί.

Όπως είδαμε όμως στην αρχή, τα πράγματα ήρθαν διαφορετικά. Κάποιος άγνωστος που τον παρακολουθούσε συνέχεια από το Π. Φάληρο, είχε καταφέρει να εισχωρήσει στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του, ποιος ξέρει με τι σκοπούς. Ο Ντρέικ τον άκουσε την τελευταία μόλις στιγμή. Κι' όσπου να δι' περί τίνος έρόκετο, ο άγνωστος τ' άκουσε με εξαφανιστή από μία πόρτα που βρισκόταν στο βάθος του διαδρόμου. Ο Έλληνοαμερικανός ξαναπήκε πάλι στο λουτρό και στάθηκε κάτω από το ντους. Δεν είχε ακόμη τελειώσει, όταν άκουσε δυνατά χτυπήματα στην πόρτα του ξενοδοχείου. Συγχρόνως μερικά αυτοκίνητα κορνάριζαν εκεί κοντά. Ο Ντρέικ μονομιάς διασηκώθηκε πώς δηλαδή η φασαρία γινόταν αποκλειστικά γι' αυτόν. Και δεν έχασε καιρό. Με δυο πηδημάκια μπήκε στο δωμάτιό του, άρπασε τα ρούχα του, τα παπουτσία του και το αδιάφορο του και ξαναχώθηκε στο λουτρό. Έτσι μισόγυμνος καθώς ήταν, πέρασε το κορμί του από ένα παραθύρακι, λύγισε σαν αεροδρόμης και κινδυνεύοντας να γκρεμισαστεί, κατάρθωσε να σκαρφαλώσει στα κεραμίδια.

Από κει πάνω, παρ' όλο το σκοτάδι, μπορούσε να παρακολουθήσει την κίνηση στο δρόμο σχεδόν. Δεν έβλεπε βέβαια, μα άκουγε. Ήταν Γερμανοί. Κατά τους υπολογισμούς του, ξεπερνούσαν τους πενήντα. Είχαν μπλοκάρει ολόκληρο το κτίριο, έτοιμοι ν' αδειάσουν τις σφαίρες τους στον πρώτο που θα προσπαθούσε να διασπάσει τον κλοιό. Έρποντας, ο Ντρέικ έφτασε στην άκρη μιας κορνίζας κι' από κει πήδησε στη διπλανή ταράτσα. Κατέβηκε κατόπιν μία μικρή σκαλίτσα και βρέθηκε σ' έναν εξώστη, στο πίσω μέρος του δρόμου. Ο νεαρός πράκτωρ έκλεισε τα μάτια του κι' άφησε το κορμί του να πέσει στο κενό. Εύτυχώς όλα πήγαν καλά. Ούτε χτύπησε, ούτε ακούστηκε ο θόρυβος του πεισμάτος του.

Απομακρύνθηκε γρήγορα, βαρειανασαίνοντας. Ή βροχή εξακολουθούσε να πέφτει ψηλά και εκνευριστική. Τρέχοντας, ο Ντρέικ ντυνόταν συγχρόνως. Περνώντας ανάμεσα από στενωπούς, έφτασε στο σπίτι του Παναγιώτη Κουσουλάκου, στην οδό Πλατάνων. Όταν ο τελευταίος έμιασε τα καθέκαστα, ανησύχησε όχι τόσο για τον έαυτό του, όσο για τους άλλους. Προσάντος όμως για τον «Ελ Σάξ», που κρυβόταν στο σπίτι του ταγματάρχη Μούγερ.

Δεν κάνει να μείνει περισσότερο εκεί, είπε στο Ντρέικ. Χωρίς να ξέρω γιατί, έχω την εντύπωση ότι κινδυνεύει. Αύριο το πρωί κιόλας θα πάμε να τον πάρουμε για να τον μεταφέρουμε σε κάποιο φιλικό μου σπίτι. Εκεί θα μείνεις και σύ, όσπου να τακτοποιηθούν πάλι όλα...

Η διαίθησή του δεν τον ξεγέλασε. Όταν την επομένη το πρωί κατέβηκαν στο Π. Φάληρο για να τον επισκεφτούν, τόνον ο Μούγερ όσο και ο Έλληνοαμερικανός είχαν εξαφανιστεί. Το σπίτι του Γερμανού ταγματάρχη ήταν κυκλωμένο από πράκτορες της Γκεστάπο. Η στιγμή που πλησιάζαν ανήσυχος προς τα εκεί, φάνηκε ένα παιδί —καμμία δεκαεπταριά χρόνων— που στάθηκε μπροστά τους και τους έκανε μία παράξενη κίνηση με το χέρι. Ύστερα ρώτησε χαμηλόφωνα:

— Ποιος από σας είναι ο Δράκος; Ο Χάριλαος Δράκος...

— Γιατί ρωτάς; έκανε περίεργος ο Ντρέικ. Ίσως να είμαι εγώ...

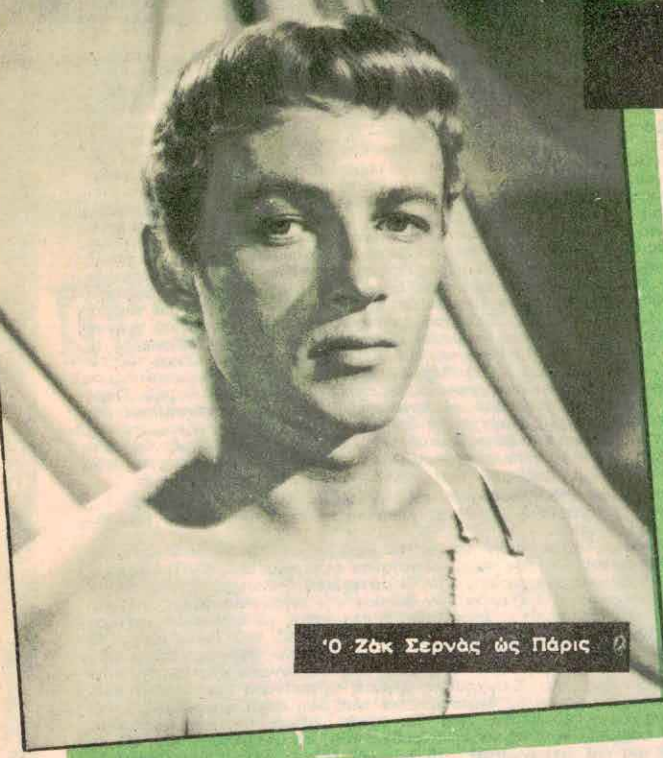
Ο μικρός έκανε νόημα στους δύο άντρες να τον ακολουθήσουν. Όταν απομακρύνθηκαν αρκετά από το σπίτι του Μούγερ, το Έλληνοπούλο στάθηκε και τους είπε ότι οι φίλοι τους πιάστηκαν από τη Γκεστάπο.

— Πού το ξέρεις; ρώτησε ο Κουσουλάκος. Ποιος σου το είπε;

— Μένω ακριβώς δίπλα στο σπίτι του κ. Μούγερ. Αν και Γερμανός, ήταν καλός άνθρωπος. Όταν η Γκεστάπο κύκλωσε το σπίτι του, αυτός και κάποιος άλλος πήδησαν στην αθή του δικού μας. Τότε είπαν σε μένα και στη μητέρα μου, να παραφυλάξω μήπως έρθουν τίποτε ξένοι για να τους είδοντο. Μας έδωσαν και τ' όνομά σας, κ. Δράκο. Ύστερα βγήκαν στο δρόμο, για να μη συλληφθούν στο σπίτι μας και βρόμε το μπενά μας. Έκει τους κύκλωσαν και τους πέρασαν χειροπέδες.

Οι δύο πράκτορες του Ο Σ Σ, γύρισ

ΖΑΚ ΣΕΡΝΑΣ

Ο Ζακ Σερνάς ως Πάρις

Ζακ Σερνάς, ο αϊχμάλωτος του Μπούκεν-βαλντ που έγινε διάσημος στάρ!

ΠΕΡΥΣΙ! τὸ καλοκαίρι, μιὰ ἀποστολὴ ἀπὸ εἰδικούς ἐνὸς μεγάλου στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ, ἔφτασε στὴ Ρώμη. Πήγαινε νὰ διαλέξῃ τὰ κατὰλληλα μέρη γιὰ τὰ ἐξωτερικὰ τῆς ταινίας «Ἑλένη τῆς Τροίας». Συγχρόνως θὰ φρόντιζε καὶ γιὰ τὴν πρόσληψη τῶν ἡθοποιῶν ποὺ θὰ ἐρμήνευαν διάφορους μεγάλους καὶ μικροὺς ρόλους, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸν τοῦ ὠραίου Πάρι τῆς Τροίας, τοῦ πρωταγωνιστοῦ.

Μόλις ἔγινε γνωστὴ ἡ ἀφίξι τους, ἕνα πλήθος ἀπὸ ἡθοποιοὺς, ἀνδρες καὶ γυναῖκες, Ἰταλοὺς καὶ ξένους, ἀρχισε νὰ παρουσιάζεται στὸς εἰδικούς. Μεταξὺ τῶν ἡθοποιῶν αὐτῶν ἦσαν καὶ ὁ Ζακ Σερνάς, Λιθουανὸς τὴν καταγωγὴ, ποὺ διεκδικοῦσε τὸ ρόλο τοῦ Αἰνεία, στενοῦ φίλου τοῦ Πάριδος.

— Παρ' ὅλο ποὺ εἶχα ἀρκετὴ κινηματογραφικὴ πείρα ἀπὸ προηγούμενα φιλμ στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἰταλία, λέει ὁ ἴδιος, καθὼς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν γαλλικὴ θεατρικὴ σκηνή, ὠστόσο οἱ φιλοδοξίες μου δὲν ξεπερνοῦσαν τὸν μικρὸ ρόλο τοῦ Αἰνεία. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἦμουν νέος καὶ σχεδὸν ἀγνωστος ἡθοποιός, γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς ἰδίως. Φαντάζεστε, ὁμως, τὴν κατὰπληξί καὶ τὸν ἐνθουσιασμό μου, ὅταν λίγο ἀργότερα ὑστερα ἀπὸ πολλὲς δοκιμὲς καὶ ἐξετάσεις, μὲ φώναξαν ἐπείγοντως γιὰ νὰ μοῦ ἀναγγεῖλουν ὅτι μοῦ ἀνέβησαν τὸν ρόλο τοῦ Πάρι, τὸν ρόλο, δηλαδὴ ποὺ διεκδικοῦσαν μὲ πείσμα 15 γνωστοὶ στάρ τοῦ Χόλλυγουντ καὶ ἄλλοι τόσοι σχεδὸν ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ τὴ Ρώμη.

«Ἐἶχαν πῶρεί τις καλύτερες πληροφορίες γιὰ μένα, μοῦ εἶπαν, καὶ εἶχαν ἐμπιστοσύνη στὸ ταλέντο καὶ τὸ ἀθλητικὸ μου παράστημα. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη, τὸ ἄστρο μου ἄλλαξε μὲ μιὰς. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶχε ἀγγίξει ἡ μυθικὴ Κίρση ποὺ τὸ μαγικὸ ραβδί της!...

Ὑστερα ἀπὸ τὴ μεγάλη αὐτὴ νίκη του, δολιχόληρος σχεδὸν ὁ διεθνὴς τύπος ἀσχολήθηκε μὲ τὴν περίπτωση τοῦ καὶ τοῦ ἔδωσε τελικὰ ἕνα χαρακτηρισμὸ τῆς μεγάλης τύχης του. Τὸν εἶπε: «τὸ χρυσὸ παιδί τῆς ὀθόνης». Καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς δικαιώθηκε ἀμέσως.

Πραγματικὰ, καὶ ἐνὺ ἡ ταινία «Ἑλένη τῆς Τροίας» γυριζόταν ἀκόμη στὴ Ρώμη, ὁ ἴδιος ὁ Τζακ Γουόρνερ ζήτησε νὰ τὸν δῇ. Εἶχε ἐκτιμήσει τὴν ἱκανότητά του καὶ τὸν προσέλαβε γιὰ τὸν πρῶτο ἀνδρικό ρόλο στὴν ἐγχρωμὴ σινεμασκοπικὴ ταινία «Πήδημα στὴν Κόλαση», τὸ σενάριο τῆς ὁποίας ἐξιστορεῖ ρεαλιστικὰ τὴν περίφημη γιγαντομαχία τοῦ Ντιέν-Μπιέν-Φου στὸν πόλεμο τῆς Ἰνδοκίνας.

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ σκέψι, ὅτι σὲ λίγο θὰ πάω στὸ Χόλλυγουντ γιὰ τὸ φιλμ αὐτὸ καὶ θὰ συνεργασθῶ μὲ τὴν ἠρωϊκὴ Γενεβιένη ντε Γκαλλάρ, ἡ ὁποία θὰ

κρατήσῃ τὸ ρόλο τῆς νοσοκόμου, εἶπε τότε ὁ νέος στάρ. Ἡ ἰδέα, ἀκόμη, ὅτι θὰ συναντήσω ἐκεῖ τόσοις μεγάλους συναδέλφους καὶ τόσοις ὁμορφες γυναῖκες-στάρ, μὲ συναρπάξει! Ὁ, τιδότητε, ὁμως, κί' αὐ μοῦ προσφέρουν ἐκεῖ, δὲν πρόκειται νὰ μείνω γιὰ πάντα. Πιστέ δὲν θὰ ξεχάσω τὰ ὅσα ὀφείλω ὡς καλλιτέχνης στὸν εὐρωπαϊκὸ κινηματογράφο!

Ὁ σύγχρονος αὐτὸς Πάρις, ποὺ ἄφησε τὰ ἀρχαῖα ὄπλα γιὰ νὰ κρατήσῃ τὰ σύγχρονα στὴ νέα του ταινία, εἶναι κατὰξανθος καὶ ἀνιχνεύσιμος, ὅπως εἶπαμε, τύπος. Ἐχει ἀνοιχτόχρωμα γαλιανὸ μάτια, θελκτικὸ χαμόγελο, γερὰ μπράτσια καὶ κλασσικὴ ἑλληνικὴ κατατομή. Τὸ ὕψος του εἶναι 1.82 καὶ τὸ βάρος του πλησιάζει τὴς 60 ὀκάδες.

Γεννήθηκε στὴν Κάουνας τῆς Λιθουανίας, στὴς 30 Ἰουνίου τοῦ 1925, ἀπὸ πατέρα Λιθουανὸ καὶ μητέρα Ρωσίδα. Ὁ πατέρας του, ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης τότε, πέθανε ὅταν ὁ Ζακ ἦταν πολὺ μικρός. Ἡ μητέρα του τὸν πῆρε ἀμέσως καὶ πῆγε μαζί του στὸ Παρίσι, ὅπου ἐγκατεστάθησαν μονίμως. Ἀπὸ τότε ὁ Ζακ ἀπέκτησε καὶ τὴν γαλλικὴ ὑπηκοότητα. Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, ξέσπασε ὁ πόλεμος καὶ ἡ κατοχὴ τῆς Γαλλίας. Ὁ Ζακ ἀκολούθησε τοὺς Μακί στὰ βουνά. Ἡ δράσι του ὡς μέλους τῶν ὁμάδων ἀντιστάσεως κίνησε τὴν ἰδιαίτερη προσοχὴ τῶν Γερμανῶν, οἱ ὁποῖοι, σὲ μιὰ σκληρὴ μάχη ποὺ ἔδωσαν, μεταξύ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτων, συνέλαβαν καὶ τὸν Ζακ. Πέρασε ἀπὸ Στρατοδικεῖο καὶ γλύτωσε τὴν ἐκτέλεσι, ἀλλὰ στῶνθηκε γιὰ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα στὸ πασιγνώστο γιὰ τὴ φρίκη τοῦ στρατοπέδου αἰχμαλώτων τοῦ Μπούκενβαλντ. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Γαλλίας, ξαναγύρισε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ βρῇ τὴν μητέρα του, κατὰδικὸ σὲ κάποιαν φυλακὴ καὶ τὸ σπίτι του πυρπολημένο καὶ λεηλατημένο ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς. Δὲν ἔχασε, ὠστόσο, τὸ θάρρος του. Ἀφοῦ ἔμεινε λίγους μῆνες ἀεργὸς καὶ πεινασμένος, κατὰφερε νὰ βρῇ μιὰ θέσι νικητοφύλακος σ' ἕνα παρισινὸ ξενοδοχεῖο. Ἐπειτα ἔγινε γκαρσόνι στὸ περίφημο «Καφέ ντε λά Παί» καὶ κατόπιν δάσκαλος τοῦ σκί. Συγχρόνως, μὲς κέρδισε λίγα χρήματα, ἀρχισε νὰ παρακολουθεῖ μαθήματα στὴν Ἰατρικὴ Σχολή. Ἦταν δὲ 22 χρόνων, ὅταν εἶχε τὴν τύχη νὰ πάρῃ ἕνα μικρὸ ρόλο πυγμαχάου στὴ γαλλικὴ ταινία τοῦ Ζαν Γκαμπὴν «Ὁ καθρέφτης». Χωρὶς νὰ ἀφίστη τὸ ἐπάγγελματά του καὶ τὴς σπουδῆς του, λίγο ἀργότερα, πῆρε ἕνα δεύτερο ρόλο πυγμαχάου στὸ φιλμ «Τὸ εἶδωλο».

Τὸ 1947 τὸν βρῆκε δευτεροετῆ τῆς Ἰατρικῆς, ὅταν ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ ἕνα Ἰταλικὸ στούντιο τὸν καλοῦσε στὴ Ρώμη γιὰ ἕνα ρόλο στὸ φιλμ «Χαμένα νεύματα». Ἀπ' ἐδῶ πιά ἀρχίζει ἡ πραγματικὴ κινηματογραφικὴ καριέρα του. Πῆρε μέρος σὲ πολλὰ φιλμ πρὶν νὰ κερδίσῃ μὲ τὴν ἀξία του τὸν ρόλο τοῦ Πάρι. Ἀπ' αὐτῆς, ξεχωρίζουμε τίς ἐξῆς: «Παρανόμομα παιδιὰ» μὲ τὴν Ἑλληνοἰταλίδαν στάρ Ἀντουέλλα Λουάλντι, «Πάντα σὲ εἶχα ἀγαπήσει» μὲ τὸν Ἀμεντέο Νατσάρι, «Μανταλένια ἡ ἀμαρτωλὴ» μὲ τὴν Μάρθα Τόρεν καὶ ἄλλες πού, ὅλες μαζί, τὸν καθιέρωσαν ὡς μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ μεγάλες ἐλπίδες τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου.

Ὁ Ζακ εἶναι ἀνύπαντρος καὶ πλούσιος τώρα, χάρις στὸ ταλέντο του. Ζῇ συνίθως μαζί μὲ τὴ γερὰ μητέρα του σ' ἕνα πολυτελὲς διαμέρισμα τῆς Ρώμης. Ἐχει μιὰ «Μερσεντές», μοντέλο τοῦ 1954, ποὺ ἀναπτύσσει ταχύτητα 135 μιλίων τὴν ὥρα, κί' ἕνα ὠραῖο σκυλὶ ράτσας, τὸν «Β-πλαίν». Ἐχει ἀκόμη ἕνα διαμέρισμα στὸ Παρίσι, ὅπου πηγαίνει πολὺ συχνὰ καὶ μιὰ βίλλα στὸ Φρεσένε, μιὰ μικρὴ πύλας, ποὺ ἀπέχει 20 χιλιόμετρα ἀπ' τὴ Ρώμη.

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ἡ Ἰταλίδα στάρ Ροσάνα Ποντεστά καὶ ὁ Ζακ Σερνάς σὲ μιὰ σκηνή τοῦ φιλμ «Ἑλένη τῆς Τροίας».

Ὁ Τζήν Κέλλυ

Τὰ νεώτερα τῶν ἀστέρων

Συντομες εἰδησεὺλες

★ Μιὰ καρδιακὴ κρίσις ἔβαλε τὴν περασμένη ἑβδομάδα τέρμα σὴ ζωὴ τοῦ Λάιονελ Μπαρμωρ. Γυῖος, ἐγγονὸς καὶ ἀδελφὸς ἡθοποιῶν, ὁ Λάιονελ Μπαρμωρ ἀνῆκε στὴν πιο παλαιὰ δυναστεία ἡθοποιῶν τῆς Ἀμερικῆς. Ὡστόσο δὲ μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του Τζων καὶ τὴν ἀδελφὴ του Ἑθελ τὴν «βασιλικὴ οἰκογένεια» τοῦ κινηματογράφου.

Γεννημένος στὴ Φιλαδέλφεια τὸ 1878, ὁ Λάιονελ νιεμπουτάθηκε στὸ θέατρο σὲ ἡλικία 5 χρόνων παρὰ τὸ πλεονὲς τῆς γιγασίας του. Στὸν κινηματογράφο πρωτοπαῖξε τὸ 1915 καὶ γινώρισε τὴν πρώτη του ἐπιτυχία μὲ τὸ φιλμ «Τὰ μυστήρια τῆς Νέας Υόρκης».

Τὸ 1937 ἔνας βαρὺς πίνακας ποὺ ἔπεσε ἐπὶ μέση του ἐνὺ γυρίσει στὸ στούντιο τοῦ φιλμ «Σαρατόγκα» παρέλυσε τὰ κάτω τοῦ ἀκρα. Ὁ Λάιονελ ὁμως δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του καὶ συνέχισε τὴν καριέρα του παίζοντας ρόλους ἀναπληρῶν καὶ ἐμφανιζόμενος παντοῦ μὲ μιὰ ἀναπληρικὴ πολυθρόνα.

Ἡθοποιοὶ, ζωγράφοι, μουσικοσυνθέτες καὶ ἐξαιρετοὶ πιανίστα, ὁ Λάιονελ Μπαρμωρ εἶχε ἀποδεχθῇ προσφάτως καὶ συγγραφεὺς μὲ ταλέντο μὲ τὸ ἔργο του «Ἐμεῖς οἱ Μπαρμωρ».

Τὴν Κυριακὴ 14 Νοεμβρίου ἔτοίμασε μιὰ ἐμφάνισι τοῦ στὴν τηλεόρασι, ὅπου εἶχε ἀρჩισί μιὰ νέα καριέρα, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ καρδιακὴ προσβολὴ ἔβαλε τέρμα στὴ γόνιμη ζωὴ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη.

★ Ὁ Μπενζαμίν Τζίλι ἔδωσε στὴς 22 Νοεμβρίου ἕνα ρεσιτάλ στὸ «Παλαί Σαγιό» τοῦ Παρισιῦ.

★ Ἡ Ἑλινὸρ Πάρκερ ἀνῆγγελε τοὺς ἀρραβῶνες τῆς μὲ τὸν ζωγράφο Πῶλ Κλέμενς.

★ Ἡ Μπέττυ Χάττον, ποὺ εἶναι 33 χρόνων, ἔδωσε σ' ἕνα μιουζικ-χῶλ τοῦ Λας Βέγκας μιὰ ἀποχαρτιστήριον παράστασι, μὲ τὴν ὁποία, ὅπως ἐδήλωσε, ἐγκαταλείπει ὀριστικὰ τὴν καλλιτεχνικὴ ζωὴ γιὰ νὰ ἀφοσιωθῇ ὀλοκληρωτικὰ στὴν οἰκογένειά της καὶ στὴν ἀνατροφὴ τῶν κοριτσιῶν τῆς.

★ Μιὰ σοβαρὴς μορφῆς μόλυνσις ἀνάγκασε τὸν Ἀλαν Λάντ νὰ μῇ σὲ μιὰ κλινικὴ.

★ Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ τῆς Λίντα Κρίστιαν, ὁ Τάυρον Πάουερ ἐδήλωσε ὅτι δὲν πρόκειται πιά νὰ πιστέψῃ καὶ νὰ ξαναἀγαπήσῃ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα του ὁμως «Εν-τρυμ-οντ Πάρντομ» ἔγινε ἔξω φρενὼν μὲ τὴν ἀπίστια τοῦ συζύγου της καὶ δήλωσε πὼς αὐτὴ θὰ ἐμποδίσῃ τὸ γάμο του μὲ τὴν Λίντα Κρίστιαν μὴ δίνοντάς του διαζύγιον.

★ Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ παρόμοια δυσάρεστα, ὁ Τσαρλς Τσαπλιν (γυῖος) ἀποφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴ τοῦ πατέρα του καὶ νὰ διαλύσῃ τοὺς ἀρραβῶνες του μὲ τὴν Σούζαν Κούκ. Ἡ μνηστὴ του

ἔβγαλε συχνὰ μὲ τὴν συντροφία ἄλλων νέων καὶ αὐτὸ δὲν τοῦ ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη.

★ Ἡ Ντέμπρα Πέιτζ εἶ παρουσιάζει σ' ἕνα κέντρο τοῦ Λας Βέγκας τὸν χορὸ ποὺ ἡ λογοκρισία ἀφῆρεσε ἀπὸ τὸ φιλμ τῆς «Πριγκίπισσα τοῦ Νείλου». Ἡ μητέρα τῆς καλλιτέχνιδος ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀσεμνὴ μιὰ ἐμφάνισις, κατὰ τὴν ὁποία ἡ κόρη τῆς φορεῖ ἕνα κοστούμι βάρους 20 κιλῶν. Ὅπου κί' ἂν τὰ βάλῃ κανεὶς, λέει ἡ μητέρα τῆς Ντέμπρα, 20 κιλά σφάσμα κρούουν ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ σώματος. Ἐκεῖνο ὁμως γιὰ τὸ ὅποιο δὲν μιλά ἡ μητέρα τῆς εἶναι οἱ λαγνὲς κινήσεις τῆς Ντέμπρα Πέιτζ, ποὺ κάνουν πολλοὺς κατοίκους τοῦ Λας Βέγκας νὰ περνοῦν λευκὲς νύχτες.

★ Ἡ Σούζαν Χάιγουντ ἀρνετ καὶ ὁ Τζέφ Τσαντλερ συμπληρώθηκαν καὶ συνεχίζουν τὸ τρυφερὸ τους εἶδωλλο.

★ Ἡ Πιερὰντζελί καὶ ὁ Βίκ Ντάμον θὰ παντρευτοῦν ὀριστικὰ τὴν 1η Δεκεμβρίου. Ἐντὼ μεταξὺ ὁμως ἡ ἰδίωμη ἀδελφὴ τῆς στάρ Μαρίζα Παθᾶν εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ παντρευτῇ πρώτη μὲ τὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδίας τῆς Πέρρυ Λοπέζ.

★ Ὁ Χώμφρεντ Μπόγκαρτ ποὺ ἔπαυσε μέρησι σήμερα 200.000 δολλάρια γιὰ καθὲ φιλμ του, ζητᾷ τώρα 250.000 καὶ 7,5% ἐπὶ τῶν καθαρῶν κερδῶν. Ἵσως οἱ ἐπαιτήσεις του σὰς καταπλήξουν. Κί' ὁμως ἐπέτυχε νὰ γίνουιν σεβαστές.

★ Ὁ Τζακ Πάλλανς, ποὺ ὅπως ἔλεγε μισοῦσε τὸ Χόλλυγουντ, ἀρχισε φαίνεται νὰ τὸ ἀγαπᾷ, γιὰ τὴ ζήτησι τώρα ν' ἀγοράσῃ ἐκεῖ μιὰ κομψὴ βίλλα. «Δὲν τὸ κάνω γιὰ μένα, ἐξῆλθονε στους δημοσιογράφους ὁ δούστροπος στάρ, ἀλλὰ γιὰ τὸν γυῖό μου, ποὺ δὲν θέλει μὲ κανένα τρόπο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Χόλλυγουντ καὶ ν' ἀποκαρυνθῇ ἀπὸ τοὺς ἀστέρες τῶν ὁποίων κέρδισε τὴν φιλία».

★ Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου τῆς ἡ Τζήν Πήτερς πούλησε διὰ τὰ πράγματα ποὺ πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνες θεωροῦσε ἀδύνατον ν' ἀποχωρισθῇ. Ἀφοῦ πούλησε τὸ σπίτι τῆς καὶ τὰ ἐπιπλά τῆς, πούλαε τώρα καὶ τὸν ἀγαπημένον τῆς σκύλο.

★ Ὁ Σάμ Ζιμδαλιστ ποὺ θὰ γυρίσῃ μιὰ νέα ἔκδοσι τοῦ «Μπὲν Χούρ», ζητᾷ γιὰ τὸ ρόλο τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἐναντ... ἀρσενικὸ Μαίριλιν Μοιρό!

★ Ἡ Νόρα Ἐντρίγκτον, ἄλλοτε συζυγὸς τοῦ Ἐρρόλ Φλύν καὶ τοῦ Ντίκ Χαίμς, προσελήφθη ὡς γραμματεὺς σὲ μιὰ μεγάλη κινηματογραφικὴ ἐταιρεία. Μιὰ καὶ δὲν τῆς ἀνέβησαν κανένα ρόλο, ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ τὴ θέσι αὐτὴ γιὰ τὴν δὲν εἰσπράττει οὔτε δεκάρα ἀπὸ τοὺς ἄλλοτε συζυγούς της ποὺ τῆς ὀφείλουν διατροφῆς ἀνερχόμενες σὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων δολλარიῶν.

★ Τὸ Χόλλυγουντ ἐτοιμάζει δύο νέες—μουσικὲς—ἐπανεκδόσεις παλαιότερων ἐπιτυχιῶν του. Τὸ «Σάν-Φραντσκο» μὲ τὴν Τζέην Πάουελ καὶ τὸν Χόουαρτ Κήλ καὶ τὸ «Πυγμαλίων». Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία ποὺ σημειῶνουν τὰ μουσικὰ ἔργα στὴν Ἀμερικὴ, δὲν ἀποκλείεται νὰ δοῦμε καὶ καμμιὰ μουσικὴ ἔκδοσι τῶν... «Ἀθλίων».

★ Ὁ σκηνοθέτης Τζὼν Φόρντ μεταφέρθηκε ἐπείγοντως σὲ μιὰ κλινικὴ ὅπου καὶ ὑπέστη μιὰ σοβαρὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Σήμερα ἡ ὑγεία του δὲν ἐμπνέει πιά ἀνησυχίας. Τὸ φιλμ «Μίστερ Ρόμπερτ» ποὺ γύριζε ἀπαιτεῖ ἀκόμη ἐργασία δύο ἑβδομάδων.

★ Ὁ Τζήν Κέλλυ καὶ ἡ Λέσλυ Κάρνερ ποὺ γύρισαν μαζί τὸ φιλμ «Ἐνας Ἀμερικανὸς στὸ Παρίσι» θὰ ξανασμίξουν στὸ Παρίσι γιὰ νὰ γυρίσουν τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φιλμ «Καρτιέ Λατέν». Ἡ Λέσλυ δήλωσε ὅτι εἶνε εὐτυχὴς ποὺ θὰ ἔχῃ καὶ πάλι σ' ἕνα φιλμ τῆς τὸν εἰδωδέστερο παρτεναιρ.

★ Μετὰ τὴν ἐγχείρησι τῆς οἱ γιαιτροὶ ἐπέτρεψαν στὴ Μαίριλιν Μονρόε νὰ δεχθῇ μονάχα ἕναν ἐπισκεπτή: τὸν πρῶν συζυγὸ τῆς Τζὼ ντε Μάττιο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου

(Ἐκεῖνος κί' Ἐκεῖνη συνεχίζουν μιὰ συζήτησι τους, ἀρχινισμένη ἀπὸ τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ»).

ΕΚΕΙΝΗ: Συμφωνήσαμε, λοιπόν, ὅτι ἡ Ἀττικὴ, τὴν ἐποχὴ αὐτῇ, εἶναι ὄνειρο καὶ τὰ Μεσογεια ὀλοζώντανα ἀριστουργήματα ποὺ ξεκουράζουν ὅλες μαζί τίς αἰσθήσεις...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Συμφωνήσαμε, κί' ἔτσι εἶναι.

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ σκεφτήκαμε ὁμως ἕνα μεγάλο παράγοντα ποὺ δημιουργεῖ αὐτὴ τὴν ὁμορφιά: τὴν ἀντίθεσι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δηλαδὴ;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά: τὸ Λιόπτεσι μᾶς φαίνεται ὁμορφο — κί' εἶναι, χωρὶς ἄλλο, ὁμορφο — γιὰ τὴν ὑπάρχει διπλά του ἡ ἀντίθεσι τῆς Ἀθῆνας... Τὸ ἥμερο φθινοπωρινὸ χωριουδάκι μὲ τὴν κρυστάλλινη ἀτμόσφαιρα, πρὸβᾶλει ἀγνὸ μπροστὰ στὰ μάτια μας, γιὰ τὴν αὐτὰ ἔχουνε πρὶν κρουαστικὴ ἀπὸ τὴν πυρετικὴ πρωτεύουσας... Ἡ ροδομάγουλη χωριατοπούλα κερδίζει, γιὰ τὴ φαντασία μας τοποθετεῖ διπλά στὸν ὠραῖο αὐθορημητισμὸ τῆς τὸ ἀκατανόητο καὶ ἀπίθανο ἀθηναϊκὸ δημιούργημα γένους θηλυκοῦ, μὲ τὰ κραγιοναρισμένα χεῖλια καὶ τὰ πουντρούρισμα νὰ μάγουλα, ποὺ ὀφείλει τὴν ὁμορφιά του ὀχι στὴ μητέρα φύ-

σι, μὰ στὴς συνδυασμένες προστάθειες ἐνὸς κομωτοῦ καταφρτῆ, μιᾶς μοδίστας πονηρῆς κί' ἐνὸς ἰνστιτοῦτο καλλονῆς, ποὺ ἔχει νὰ κάνῃ ἐπιτήδεσι γενναίκα, ὅταν αὐτὴ ἀρχίσῃ κάπως νὰ παλινῶν καὶ νὰ ξεφτά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐσὺ τὰ λὲς αὐτά;...

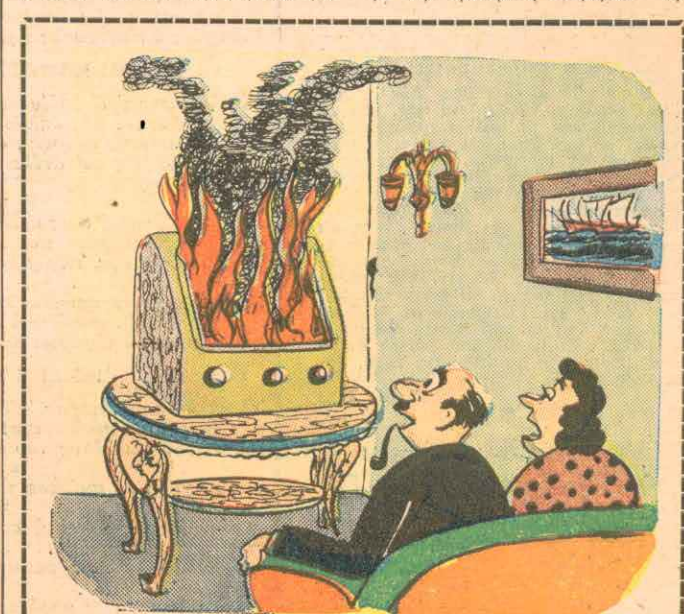
ΕΚΕΙΝΗ (ἀρκετὰ θιγμένη): Μὲ τὸν τρόπο ποὺ τὸ λες αὐτὸ τὸ «εἶς», θάλεγε κανεὶς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι τὸ θῆλυ ποὺ δὲν ὀφείλει τίποτα στὴν πραγματικότητα, ἀλλὰ τὰ πάντα στὴ μοδίστα, στὸν κομωτὴ καὶ στὸ ἴνστιτοῦτο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξεφεύγει τὸ σκόπελο τῆς «κατ' εὐθείαν» ἀπάντησεως): Πάντως δὲν εἶσαι ἡ ροδομάγουλη χωριατοπούλα τῶν Μεσογείων...

ΕΚΕΙΝΗ: Κί' εἶναι πολὺ φυσικὸ αὐτό, ἀφοῦ δὲν εἶμαι γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ Κορσίου, ἀλλὰ τῆς πλατείας Ἀγάμων!... Καί' γι' αὐτὸ ὁμως ἔχω τὸ προνόμιο νὰ καμαρώνω σάν θεατὴς τὰ χωριουδάκια τῆς Ἀττικῆς καὶ τίς ὁμορφίες τους. Τί λέγαμε, λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιὰ τὴν ἀντίθεσι ποὺ δημιουργεῖ τὴν ὁμορφιά...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀ, μάλιστα... Τοποθετεῖται, λοιπόν, τὸ ἥμερο λυκόφως τοῦ χωριοῦ διπλὰ στὸ πολυθρόνο βράδυσμα τῆς Ἀθῆνας, μὲ τὴν τύρρη τῆς ὁδοῦ Σταδίου, μὲ τὴν ζαλάδα τῆς Ὀμοιοῖας, μὲ τὴν κρουαστικὴ πολυχρωμία τῶν φωτεινῶν ἐπιγραφῶν, ποὺ ἀναδοσθύνουνε στὰ ὕψη τῆς Πλατείας Συντάγματος, μὲ τὴν ἐμπορικὴ θεομηνία τῆς

ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

— Εἶδες, Ἀλέξανδρε, τί ὠραῖα ποὺ μεταδίδουν τὴν πυρκαϊά:...

δόδο 'Ερμού, κι' άμέσως κερδίζει!... Για φαντάσου τί θα συνέβαινε, αν στην οδό Σταδίου ανηφόριζαν ήρεμα, άντί για τις λιμουζίνες και τα όχημα-ρότατα τζιπ, γαϊδουράκια με δλυμ-πια γαλήνη και φρέσκα λαχανικά στη ράχη, μόλις κομμένα από το περβό-λι, κι' αν στην πλατεία του Συντά-γματος και στην οδόν 'Ερμού ξεχυ-νόντουσαν οι μετρούμενοι κάτοικοι της Κερατιάς, που βάλανε τα καλά τους για να βγούνε να κάνουν τον στε-ρεότυπο περίπατό τους στην πλατεία του χωριού...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Έχεις δίκιο...
ΕΚΕΙΝΗ (πούγει πάρε φόρα και δέν σταματάει): Κι' άκόμα τί άξία θάχε μία ταβερνούλα στο Λιόπτσι, αν υπήρχε τρέπος να φάη κανείς σε κοσμική ταβέρνα... τα φρεσκοψημένα πάνω στις κληματοβέργες μπριζόλα-κια της και να δοκιμάσει τόν σώμα της σε σωληνωτά ποτήρια μέσα στο μπαράκι της «Μεγάλης Βρετανίας»;
ΕΚΕΙΝΟΣ: "Έχεις δίκιο...
ΕΚΕΙΝΗ (συμπεραίνει): "Η αντί-θεσι δημιουργεί έντονη την όμορφη... Δίπλα στη βάνουση και πολυθρό-νη, πραγματικότητα του πολιτισμού, έρχεται ή άναρχοντιστική ήρεμία που ξεπετάγεται από το παρελθόν, στε-φανωμένη από τη σύγχροσι... Για βάλε λιγάκι στο νου σου τί θα γί-ντανε αν όλα τα πράματα ήταν ί-δια ή έτσι, ή άλλωστε — αν ή 'Α-θήνα ήταν Λιόπτσι, ή το Λιόπτσι 'Αθήνα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάταν, άπλούστατα, φρίκη!

ΕΚΕΙΝΗ: Ζητάμε τη γραφική γα-λήνη της ταβερνούλας, βαρυστημέ-νοι από το άλύπητο βούισμα ενός άνυποφορου 'Αθηναίου ντιζέρ άπάνω από το κεφάλι μας, που καρφώνει την ώρα που τρώμε, βαθείά μέσ' στο μυαλό μας τη φάλστα «Σουσουρά-δα», που ψέμματα μάς λέει άρρόδα!... "Αν όμως ή Σουσουράδα και τα ψέμ-ματα της, σαρωνόντουσαν από μιάν άγνωστη θεομηνία, κι' ή 'Αθήνα κι' ο κόσμος όλος γέμιζαν ήρεμες και γραφικές χωριάτικες ταβερνούλες, σιωπηλές, χωρίς ντιζέρ, ξέρεις τί θα γινότανε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα σκάζαμε από την πληγή!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ακριδώς... Εύλογη-μένη, λοιπόν, κι' ή πονηρά πρωτεύ-ουσα, που δέχεται με τη συγκροσι να γίνη βάθρο για ν' άνεβάσει στα ύψη, όνειρευτο κι' εύλογημένο, τó χωριό της φθινοπωρινής 'Αττικής!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Σοφούλα, Λάρσα: Δεν πειρά-ζει. Τελειώστε το σχολείο σας, και τά ξαναλέμε για τά καλλιτεχνικά σας ό-νειρα. «Τά δ ύο»: Οί γάμοι μεταδύ-τσο στενών συγγενών, όπως τά πρώ-τα ξαδέφρα, σπανιότατα εύδοκιμούν. Τά συμπεράσματα της βιολογίας είναι συντριπτικά για τους συζύγους του Ι-διου γενεαλογικού δένδρου... Και τά παιδιά που γεννιούνται από τέτοιες έ-νώσεις είναι σχεδόν πάντα ελαττωμα-τικά... Ξεχάστε, λοιπόν, την πρώτη σας ξαδέφρα για τό καλό και των δυό σας... I. M.: Ειλικρινώς δέ θυμάμαι για ποιό ζήτημα μου είχατε ξαναγρά-ψει και περιμένετε τόν καιρό άπάν-τησί μου... "Αν δέ σας κάνη κόπο, ξα-ναγράψτε μου.

Χ. Κ. Χ.

Ο εφτάψυχος φύλαρχος

Ο Ιθαγενής φύλαρχος της Γαλ-λικής Ισημερινής 'Αφρικής, Οντο Νκούλου είναι αληθινά... εφτάψυχος! Μολονότι απαγονήσθηκε τρείς φο-ρές, βρισκόταν ως τώρα στη ζωή και πέθανε προσφάτως από φυσικό θά-νατο, στο κρεβάτι του! Είχε κατα-δικασθή σε θάνατο άπ' τούς Γερμα-νούς, τό 1914. Προσπάθησαν τότε τρείς φορές να τόν κρεμάσουν, αλλά άθε φορά έσπαγε τό σκοινί. Στο τέ-λος, λοιπόν, τού χάρισαν τη ζωή.

Επίμαχοι βίχλοι

ΡΕΤΑΛΙΑ

Στην 'Ελευσίνα γίνηκαν άνασκαφές και πάλι κι' εκτός των άλλων βρέθηκε κι' ένα λινό...ρετάλι, που συμβολίζει, λέγεται, την μύδα των προγόνων και πώς υπήρξε... τέλειο κοστούμι πρό αίωνων!

*

Τού κοστούμιού, λοιπόν, αυτό το κάτοχος ζητείται κι' επιτροπή δόλοκληρη, πρός τούτο, συγκροτείται... Πράγμα τελειώς πεοιττόν κι' άνόητον, έν γένει, διότι το συμπίερασμα, αυτόνοτως, βγαίνει, ότι ρετάλι κοστούμιού και δη τόναν έτών, σημαίνει ρούχο... σύγχρονο 'Ελλήνων μισθωτών!

ΣΠΟΡ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

'Εδώ και μέρες κάμποσες ο Τύπος μεταδίδει, πώς οι Κινέζοι τώροισαν στή...μυίγας το παιγνίδι, ή, μάλλον, σπέρ το θεωρούν κι' ωραίο άθλημά τους, τό συνεχές κι' άμείλικτον... μνιγοκνήγημά τους!

*

'Αλλά και στην πατρίδα μας, που γίνανε «βλαστή-ματα», πολλά μικρά κι' άμέτρητα μεγάλα καταστήματα, όλίγοι μόνον έμποροι δουλειές έχουν όλίγες κι' οι άλλοι επιδίδονται στο να σκοτώνουν...μυίγες!

ΚΟΙΤΑΣΜΑΤΑ ΟΥΡΑΝΙΟΥ

Τόν πλούτον καμαρώσατε της γής της 'Ελληνίδος, άφού έντός και γύρωθεν της λίμνης Τριχωνίδος, υπάρχουν κοιτάσματα βωξίτου, μαγγανίου, χρυσού, σιδήρου, άνθρακος, ού μην και ούρανίου!

*

Παράδεισον... ούράνιον την γήν μας ονομάστε κι' άνάποδα, παμφίλτατοι, την κάππα σας κρεμάστε. 'Ωστόσο ανακαράεστε: «βαβαί, παπαί και οίμοι!» κι' άντι δρύξης και φακής, θά βράσετε τη φήμη, γιατί ο πλούτος, τελικώς, της γής της 'Ελληνίδος θά καταντήση υπόθεσις τριχών και...Τριχωνίδος!

ΓΕΝΝΗΤΟΥΡΙΑ

Πρό δυό μηνών, ή πρό τριών, μιάν έγκυο μαντάμ, οι πόνοι την έπιάσανε κι' εγέννησε στο...τράμ! Κατόπιν άλλη έγκυος μαντάμ κι' έν συνεχεία εγέννησε τό τέκνον της στην...άμαξοστοιχία!

*

Σε κάποιο «μυόσι» έτερη εγέννησεν άγόρι κι' αίσως άλλη έτεκεν, προχθές, μέσ' στο...βαπόρι! 'Αλλά δέν αποκλείεται και άλλη να γεννήση και διδύμα και τριδύμα «έν πλώ, ή...έν κινήσει». 'Ετσι, λοιπόν, ως έκαστος σαφώς αντιλαμβάνεται, ο κινητός ο πληθυσμός της χώρας μας αύξάνεται!...

ΟΙ ΚΟΜΠΟΡΡΗΜΟΝΕΣ

Οι πλείστοι κι' οι λαλιότεροι από τούς «είδικούς», για «κόμβους», μάς δηλώνουνε, συνομωτιακούς. Κι' ένώ κανένα σχέδιον, ως τώρα, δέν έχαραξαν, στους συνεχείς κι' άτελειωτους τούς...κόμβους μάς (εξάραξαν!

*

Μέσ' στα χαρτιά τους μοναγά χαράζουν δρομολόγια, αφετηρίες, τέρματα και κόμβων κομβολόγια! 'Ετσι, μ' αυτήν, παμφίλτατοι, τη φόρα τη μεγάλη (των) τό θέμα των συγκοινωνιών θά καταστή πιό... άλυτον άφού, πανάθεμά το, με κόμπους οι άρμόδιοι θά τώχουνε γεμάτο!

ΝΕΙΛΟΣ ΚΑΙ ΝΙΛΑ

Ο πετρελαιοκράτορας 'Εσάτ Γκαφάρ Βεζύρης, της Ναργκιάν σκοτώνεται να γίνη ο μόνος... κήρης και καταθέτει όλων του τούς θησαυρούς μπροστά (της), για να χαρή τα σκέρτα της και τα λικνίσματά της!

*

Πλήν όμως ή σατραπίσσα κι' όλιγον τι... άσάπισσα, πρός τό παρόν... τσεντζέμο στα πλούτη του δέν (δίνει)

κι' άν, ίσως, της καρδιάς του δεχτή να γίνη φίλη, τά τόσα του... πετρέλαια θά τά καρπούτ' εκείνη κι' αυτός θά τρώη, πάντοτε, «την λάμπα» το φυτίλι!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Τά πλάσματα με τις εξύτερες αισθήσεις

Θά πίστευε κανείς ότι ο Θεός εύχαριστείται ιδιαίτέρως, όταν δημιουργή τα έντομα... Πραγματικά, υπάρχουν στον κόσμο τόσα είδη έντομων, ώστε κανείς δέν ξέρει τόν άκριβή αριθμό τους. Έχουν ήδη ταξινομηθή περί τά 750.000 είδη, και κάθε χρόνο βρίσκονται άλλες 4.000 περίπου.

Τά μέλη της έκπληκτικής αυτής ζωικής οικογενείας έχουν πάρει ά-μέτρητα παράξενα σχήματα και συ-νήθειες, που τούς επιτρέπουν να προσαρμόζονται στις πιο διαφορε-τικές συνθήκες. 'Υπάρχουν π. χ. έντομα που ζουν μέσα στο κοκκι-νοπίπερο, κι' άλλα, μικροσκοπικά, που κατοικούν πάνω στη γλώσσα της αλογόμυιας!

Ώστόσο, όλα τα έντομα παρου-σιάζουν ωριμμένα κοινά χαρακτη-ριστικά. Πρώτα άπ' όλα, δέν έχουν κόκκαλα. Ο «σκελετός» τους άπο-τελείται από ένα εξωτερικό είδος θώρακος, που στα πόδια τους γί-νεται σωληνωειδής και περιέχει τούς μυς και τα νεύρα.

Τά πόδια των έντομων έχουν δύ-ναμι άφάνταστη. Όπως απέδειξαν τά πειράματα ενός έντομολόγου, ο σκαρβαίος μπορεί να σηκώσει στην πλάτη του φορτίο 850 φορές μεγαλύτερο άπ' τό βάρος του σώ-ματός του — ένώ ο άνθρωπος κα-τά μέσον όρον δέν μπορεί να ση-κώσθ παραπάνω από τά δύο τρίτα του βάρους του.

Η καρδιά των έντομων βρίσκε-ται ψηλά κοντά στη ράχη τους. Δέν έχουν πολύπλοκο κυκλοφορία-κι' σύστημα. Το αίμα τους περνάει μονάχα από μία μεγάλη αρτηρία. 'Υπάρχουν ώστόσο και μικρές βοη-θητικές καρδιές, κινούμενες από δυνατόν μυς, στα σημεία όπου εί-ναι δυσκολώτερη ή κυκλοφορία.

Η κατασπίδα π. χ. έχει μία τέ-τοια στο κεφάλι της, για να έφο-διάζη με αίμα τις μακριές κε-ραίες της.

Τά έντομα δέν έχουν πνεύμο-νες, ούτε αναπνέουν άπ' τη μύτη ή τό στόμα. Ο αέρας μπαίνει στο σώμα τους από πολλές μικρές τρύ-πες, που υπάρχουν στα πλευρά τους, και διοχετεύεται από λε-πτούς σωλήνες σ' όλο τόν όργα-νισμό τους. 'Ετσι, όλόκληρο τό έν-τομο αερίζεται συνεχώς από ένα ρεύμα αέρος, που τό ρυθμίζει ά-νοιγοκλείνοντας τις τρύπες των πλευρών του.

Όταν πετάει, τό έντομο χρειά-ζεται 40 ή 50 φορές περισσότερο οξυγόνο, παρά όταν αναπαύεται. Οί κινήσεις λοιπόν των φτερών του κάνουν συγχρόνως ν' αδειάζη και να ξαναγεμίση τό σώμα του με αέρα.

Ο έγκέφαλος των έντομων είχε στοιχειώδης. Οί αισθήσεις τους ό-μως είναι εξύτατες.

Έχουν δυό είδων αυτιά: λεπτές τρίχες, ευαίσθητες στα ήχητικά κύ-ματα, και μεμβράνες παρόμοιες με τό τυμπανο των δικών μας αυτιών. Πάντως τ' αυτιά τους είναι σκαρ-πισμένα σε πολλά μέρη του σώμα-τός τους. Τά τζιτζικία π. χ. έχουν αυτιά στην κοιλία τους, και τά τρι-ζόνια στα γόνατα. Πολλά δέ έντο-μα άκουει ακόμα και τούς υπερή-κους, που δέν τούς αντιλαμβάνε-ται τό ανθρώπινο αυτί.

Τά έντομα βλέπουν όχι μόνο με τά μάτια που έχουν στο κεφάλι τους, αλλά και μ' άλλα, άόρατα, που βρίσκονται σ' όλόκληρο τό σώ-μα τους.

Τά όργανα της γεύσεώς τους δέν βρίσκονται μόνο στο στόμα τους. Οί πεταλούδες κι' οι μέλισσες π. χ. τά έχουν και στα πόδια τους, για να βρίσκουν εύκολώτερα την τρο-φή τους. Σε πολλές δέ περιπτώ-σεις, τα γευστικά αυτά όργανα εί-ναι 1.500 φορές πιο ευαίσθητα από τά ανθρώπινα.

Τέλος, ή όσφρησι των έντομων είναι τόσο όξεία, ώστε ένα άρω-μικό μπορεί κάποτε ν' αντιληφθή τη μυρωδιά ενός θηλκού από 15 κιλόμετρα μακριά!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ στο σπίτι σας

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ΤΩΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΕΓΚΑΤ-ΣΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΠΛΗΞΕΙΣ

Ηλεκτροπληξίες από έλατ-τωματικές εγκαταστάσεις

ΥΠΑΡΧΕΙ μιά άχαρκτήριστη διά-θεσι μερικόν ανθρώπων, που κά-νουν άνεξέλεγκτα τούς τεχνίτες ή-λεκτρολόγους. Από την ώρα που θα τούς καλέσετε να σας κάνουν μιά ή-λεκτρική εγκατάσταση, ως την ώρα που θα φύγουν από τό σπίτι σας, δέν προσπαθούν τίποτ' άλλο, παρά πώς να σας πάρουν περισσότερα λεφτά και πώς να σας γελάσουν!

Από τό κουτί ως μιά μικρή άπόσταση εί-χε τοποθετηθή κανονικό χοντρό σύρμα κι' από εκεί και πέρα πολύ λεπτότερο!

Αλλοίμονό σας αν πάρουν είδησι, ότι δέν έχετε ιδέα από ηλεκτρισμό. Θα την πάθετε! Και τό πιο σημαντι-κό είναι τό έξης: Για να κερδίσουν πέντε-δέκα δραχμές πάρα πάνω, σας βάζουν ένα πλήθος από παγίδες τού θανάτου στο σπίτι σας. 'Ετσι, έσεις παίζετε πιά με αυτές διαρκώς τη ζωή σας. Κι' αν έχετε τύχη, γλυτώνετε ά-πό μεγάλες συμφορές, όχι όμως κι' από έξοδα. Οί πρίζες θερμαίνονται και πετάνε φλόγες, τά φίς πυρακτώνονται και τά σύρματα καίγονται με κίνδυνο ν' άρπάξη φωτιά τό σπίτι σας... Με δυό λόγια, τά ηλεκτρικά είδη κατα-στροφούνται. Δημιουργούνται έτσι χί-λιες επικίνδυνες ενώσεις στο σπίτι σας και σείς κινείσθε μέσα σ' αυτό, όπως ένας άνθρωπος που βρίσκεται μέσα σ' ένα ναρκωπέδιο!

Όλοι αυτοί οι κακοί τεχνίτες ξέ-ρουν τούς κινδύνους, που σας άπει-ρουν και όμως έτινε ν'

λούν και όμως έχουν μιά έγκληματική άδιαφορία που προξενεί κατάπληξι, φτάνει να κερδίσουν λίγα λεφτά παρα-πάνω.

Όλα αυτά τά είδη υπάρχουν ά-φθονα στην αγορά. Τά καλής ποιότη-τος όμως παραμένουν... άζητητα στις άποθήκες των καταστημάτων. Και ξέ-ρετε γιατί δέν τούς συμφέρει να βά-λουν καλά υλικά; Γιατί, φυσικά, δέν χαλούν εύκολα και έτσι δέν θα ζητή-σετε πάλι, πολύ σύντομα, τη βοήθεια αυτών των άσυνειδητων τεχνιτών.

Η έρευνα που κάναμε θα σας άπο-καλύψη έκπληκτικές περιπτώσεις άσυ-νειδησίας. Γι' αυτό και ή τιμωρία των ανθρώπων αυτών θα έπρεπε να είναι υποδειγματική. 'Επίσης στον έλεγχο και στη δίωξι τους θα πρέπη να βοη-θήση ή 'Αστυνομία, ο κ. Εισαγγελεύς και αυτοί ακόμη οι ειδικοί τεχνικοί, τόσο τού ύπουργείου Βιομηχανίας, ό-σο και της 'Ηλεκτρικής 'Εταιρείας.. Οί δέ ευθύνες μιάς ηλεκτροπληξίας να κατανέμονται αναλόγως τού βαθμού ένοχής. Κανείς άνθρωπος δέν έχει την διάθεσι να σκοτωθή με τό ηλεκτρικό ρεύμα. Την παθαίνει όμως από άγνοια. Δέν ξέρει, τόν κίνδυνο που διατρέχει, γιατί άκούει και πιστεύει άνεξέλεγκτα τόν «τεχνίτη» που θα φέρη στο σπίτι του. Τό σφάλμα όμως είναι και λίγο δικό του, γιατί συνήθως όλοι προτι-μούν τόν πιο οικονομικό ηλεκτρολόγο...

Δέν υπάρχουν ώστόσο φτηνοί και ά-κριβοί ηλεκτρολόγοι. 'Υπάρχουν τίμιοι έπαγγελματίες και άσυνειδητοι. Όσο για τά υλικά, είναι κοστολογημένα. 'Ε-κείνος, λοιπόν, που θα σας κάνει οί-κονομία σε μιά ηλεκτρική εγκατάστα-σι, θα κερδίση τά διπλάσια λεφτά ά-πό έναν καλό ηλεκτρολόγο και θα σας βάλη τόν θάνατο μέσα στο σπίτι σας!...

Ας άρχίσουμε από τό σύρμα, που θα σας περάση μέσα στο σπίτι για τό ηλεκτρικό ρεύμα. 'Υπάρχουν σύρμα-τα χάλκινα και από άλουμίνιο. Ο ά-γωγός των φώτων, μετρημένος με τό μικρόμετρο, πρέπη να έχη πάχος 1½ χιλιοστά, να είναι χάλκινος, για να μην παρουσιάξη καμμία διαρροή ρεύ-ματος, που θα σας φθείρη την εγκα-τάστασι και θα σας καιη τις πρίζες και συγχρόνως να μπορή να «σηκώση» δέκα άμπέρ, δηλαδή 2.200 βάτ.

Τό χάλκινο σύρμα των 2½ τετρα-γωνικών χιλιοστών «σηκώνει» 21 άμ-περ και δέν έχει καμμία άπώλεια. Τό ίδιο όμως σύρμα από άλουμίνιο, όπως τούζουν ειδικοί τεχνίτες «σηκώνει» μό-νο 17 άμπέρ και έχει άπώλεια ρεύμα-τος 20%... Μά είναι φθινότερο!

Από εκεί ξεκινάει ή έγκληματική δι-άθεσι άρπαγής τού «τεχνίτη», που θα καλέσετε να σας κάνει την ηλεκτρική εγκατάστασι. 'Αλλά δέν είναι μόνον αυτό.

Ότι υπάρχουν πολλές περιπτώσεις ά-πάτης, όπως ή ακόλουθη: Στο σπίτι τού κ. Σκλ. ο ηλεκτρολόγος Σ., όπως μάς κατηγγέλη, έκανε την ηλεκτρική εγκατάστασι και έδειξε πώς λειτουρ-γούσε κανονικά. Όταν όμως έτινε ν'

άνοίξουν τά κουτιά από τά όποια περ-νούσαν τά σύρματα, διεπιστώθη τό έ-ξης έκπληκτικό: Από τό κουτί ως μιά μικρή άπόσταση, είχε τοποθετηθή κα-νονικό χοντρό σύρμα. 'Επειτα, από έ-κει και πάνω, σ' όλη την διακλάδωσι των σωλήνων, τό σύρμα ήταν πολύ λε-πτότερο! Για να κερδίση ο άνθρωπος αυτός ένα μικρό ποσό, είχε κάνει μιά ελαττωματική εγκατάστασι στον άτυ-χο ιδιοκτήτη τού σπιτιού.

Μά δέν είναι ή μοναδική περίπτωση. Δέν είναι λίγοι εκείνοι, που ένώνουν τά ηλεκτροφόρα σύρματα και τά γει-ώνων με τό σύρμα της γειώσεως με

... μονωτική ταινία! Τό σύρμα όμως, όπως θερμαίνεται, διαστέλλεται. Φυ-σικά, ή σύνδεσι χαλαρώνει και δέν γί-νεται καλή έπαφή. 'Αποτέλεσμα: Δέν υπάρχει γείωσι κι' όλα τά έξοδα που έκανε κανείς για να γλυτώση από τόν κίνδυνο τού θανάτου πάνε περίπατο: Πρίζες, φίς με γείωσι, καλώδια, έξοδα τεχνίτη!...

Κι' όλα αυτά, για να κερδίση ο τε-χνίτης ένα κωμικό ποσό. Κάθε δια-κλαδωτήρας, που πρέπη να τοποθε-τηθή εκεί πέρα, κοστίζει (ό καλύτε-ρος, ο ευρωπαϊκός), μιά δραχμή κι' ογδόντα λεπτά!...

Τόσο φτηνά, ποτέ άλλοτε κι' από κανένα, δέν είχε διατιμηθή ή ανθρώ-πινη ζωή!

Ότι υπάρχουν λοιπόν άνθρωποι που εί-ναι ύπευθυνοι για ήλεκτροπληξίες έ-πειδή θέλησαν να κερδίσουν ένα άση-μαντο χρηματικό ποσό. 'Εκεί φτάσα-με! 'Αλλά δέν είναι, όπως θα ήθετε στο προσέχες τεύχος αυτός μόνο ο κίνδυ-νος.

Θ. Δ.

Δέν είναι λίγοι εκείνοι που ένώνουν τά ηλεκτροφόρα σύρματα και τά μονώνουν με μονωτική ταινία!

Η ΜΑΥΡΗ ΑΜΑΖΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Φαύστα οδηγεί την Βιολέττα στη Βασιλική και την βάζει στο κελί της. Ίω-άννας φουρκώνει την παραδίει στον Μπελ-γκοντέρ για να την οδηγήσει στη μονή της Μονμάρτρης. Ο Κροάς, στο μεταξύ, επωφελείται από την απουσία του τοιγ-γάνου για να δραπέτευση. Ο Μπελγκον-τέρης, φεύγοντας από τη μονή της Μον-μάρτρης πηγαίνει στο μέγαρο της Φαύ-στας κι εκεί της αφηγείται το τραγικό μυστικό του. Η Φαύστα του αναθέτει μια μυστική αποστολή για την άλλη ή-μερα.

16^{ον} Η Φαύστα έμεινε άρκετη ώρα ακίνητη.

— Ως τότε είχε περιφρονήσει κι' είχε νικήσει την αγάπη. Άλλα τώρα ένοιωσε μια θύελλα μέσα στην καρδιά της και καταλάβαινε πως με κανένα τρόπο δεν μπορούσε να την σταματήσει.

— Άγαπάω! φώναζε σφίγγοντας το μέ-τωπό της με τα χέρια της. Τον αγαπάω!... Η καρδιά μου χτύπησε γι' αυτόν από την πρώτη στιγμή που τον είδα στην πλατεία της Γκρέβης να τ' αβάζει μ' έναν όλόκληρο στρατό και να βγαίνει νικητής... Τι σημα-σία έχει το ότι θα πεθάνει η Βιολέττα;... Μήπως και μετά το θάνατό της δεν θα έ-ξακολουθήσω να τον αγαπάω;

Για πρώτη φορά, δεν μπορούσε να βρή μια λύσι σ' ένα πρόβλημα που την απασχο-λούσε.

Τί έπρεπε, λοιπόν, να κάνει; Πώς θα-βγαίνει από το ψυχικό αδιέξοδο όπου βρι-σκοταν;

— Άγαπάω, ξαναείπε. Το πράγμα είναι βέβαιο, όσο κι' αν θέλω να το αρνηθώ. Ά-γαπάω τον Παρνταγιάν, έχω πού περιφρό-νησα τους πιο ωραίους και πιο γενναίους ευγενείς του Μιλάνου, της Ρώμης και της Φλωρεντίας! Έχω πού δεν αγαπήσα ποτέ, είμαι τώρα θύμα της αγάπης!

Αναστέναζε βαθειά κι' έπειτα από λίγο συνέχισε:

— Πρόκειται σίγουρα για μια δοκιμα-σία και πρέπει να βγω νικήτρια απ' αυ-τήν! Μια ψυχή σαν τη δική μου δεν είχε πλασμένη για να συνηθισμένα πάθη που βα-σανίζουν τους ανθρώπους. Θα αγαπώ τον Παρνταγιάν όσο ζή! Πρέπει, λοιπόν, να πε-θάνω, για να γλυτώσω απ' αυτό το πάθος!

Τα μάτια της έλαμψαν από υπερηφάνεια.

— Θα τον αγαπάω ίσως και μετά το θάνατό του, συνέχισε. Άλλα δεν θα είχε για μένα τίποτε άλλο από μια μελαγχολική ά-μνηση... Θα θυμάμαι ίσως την παλιά αρώστα μου, από την οποία θεραπεύθη-κα με τη θέλησή μου... Ο Παρνταγιάν πρέπει να πεθάνει! Και για να είναι μεγα-λύτερος ο θρίαμβός μου πάνω στον ίδιο τον εαυτό μου θα πεθάνει από το χέρι μου!

Σηκώθηκε κι' απότεινισε τη σκέψη της:

— Άς ήταν να νικήθω από τα χέρια μου! ψιθύρισε. Όταν τον ιδώ ταπεινωμένον και νικημένον μπροστά στα πόδια μου, θα πιάσω να τον αγαπάω! Ο δικός του θάνα-τος θα είναι η δική μου λύτρωση!

Έβγαλε το ξίφος της και το εξέτασε προσεκτικά. Είχε ξαναβρή τώρα την ψυχραι-μία της και χαμογελούσε.

Έπειτα από μερικές στιγμές, τυλίχτηκε στο μανδύα της, έβαλε μια πλατεία βελού-δινη μάσκα στο πρόσωπό της, στερώντας το καπέλλο της πάνω στα μαλλιά της και κρέ-μασε το ξίφος της από τη ζώνη της.

Το μεγάλο έκκερμες χτύπησε εκείνη τη στιγμή τρεις φορές.

— Σε λίγο θα ξημερώσει, ψιθύρισε η Φαύστα. Μόλις προφάνω...

Έβγαλε άμέσως μια άσημνια σφουρίχτρα από τη ζώνη της και σφύριξε τρεις φορές.

Ένας άντρας εμφανίστηκε μπροστά της.

— Θα βγούμε έξω, του είπε.

— Πόσοι θέλετε να σας συνοδεύσουν; ρώ-τησε.

— Δεν μου χρειάζεται κανένας άλλος έ-κτός από σένα.

Βγήκαν μαζί από το σπίτι κι' άρχισαν να προχωρούν πεζή.

Οι δρόμοι του Παρισίου ήταν έρημοι και βυθισμένοι στο σκοτάδι.

Η Φαύστα βάδιζε γρήγορα. Στο δρόμο έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες στο συνοδό της.

Έφτασαν σε λίγο μπροστά στο «Πανδο-χείο της μάγισσας».

Η Φαύστα σταμάτησε στο δρόμο.

Ο συνοδός της φάνηκε για μια στιγμή να διστάζει. Έπειτα προχώρησε κι' άρχισε να χτυπά με τις γροθιές του την πόρτα...

Ο ιππότης ντε Παρνταγιάν κοιμόταν έ-κείνη την ώρα τον ύπνο του δικαίου.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Έχθρος της κ-οινωνίας

Είμαι και πάλι, βρέ ντουινιά, από τα νεύρα μου να σπάω και μέσ' από τα ταβερνεία, μίνες να μην το κάνω πάσο... Μέρα και νύχτα, δηλαδή, μέσα στού Ζάκου να τη στήσω και στο φτωκό μου το τσαρόλι, το πόδι να μην το πατήσω!

Διότι που-ρωτό ύμω-νά το πατήσω το πόδι. Όταν της ούλεν ο κασμάς έχη τους δρόμους στραπατάρει; Σκάβει εδώ, σκάβει εκεί και παρά και παρά πέρα και δείχνει στάσι έκδηρη στον άκραφινη κρασοπατέρα.

Σκάβει άράδα τα στενά και τα σοκάκια εν Άθηναις κι' όλο ρολόγια τους περνά και πρό παντός... ύδροσωλήνες! Έτσι, εν οίνω άδελφοί, είτε κι' εν κρασοκατανύξει,

ή κάθε μία της έκ- (οκαφή) λάκκο... διπλό μάς (έχει άνοιξει!)

Ηγουν ή ούλεν (προσπαθεί) και με τ... ύδωρ (να μάς πνίγη) και το χαντάκι το (βαθυ) όπως μπορεί να (μιας τ' άνοιξη)... Πράγμα, που πά να (πν) σαφώς, πώς το νερό μάς (φαρμακώνει) και τό... χαντάκι, (άδερφός, τους μεθυμένους (χαντακώνει!)

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Άλλα, ξαφνικά, αισθάνθηκε να τον τραν-τάζουν από τους ώμους.

Ήταν ένας υπηρέτης του πανδοχείου, που του είπε ότι κάποιοι ζητούσε μ' έπιμονή να του μιλήσει.

Ο ιππότης άγρίψε.

— Άκουσε, ήλιθιε, φώναξε στον υπηρέ-τη. Αυτή την ώρα μόνον για δυο πράγματα θα σηκώνομαι από το κρεβάτι μου. Για να δεχτώ μια τίμια γυναίκα που θα έρχοταν να μου ζητήσει τη βοήθειά μου, ή για να χτυ-πηθώ μ' ένα βιαστικό αντίπαλο.

Γύρισε κατόπιν από τ' άλλο πλευρό για να συνεχίσει τον ύπνο του.

Έκείνη τη στιγμή, κάποιοι που στεκό-ταν στο κατώφλι είπαν:

— Κύριε ιππότη, αν σας ξύπνησαν αυτή την ώρα, αυτό έγινε για μια από τις δύο αιτίες που αναφέρατε.

Ήταν ο συνοδός της Φαύστας, που είχε ακολουθήσει τον υπηρέτη ως το δωμάτιο του Παρνταγιάν.

Ο ιππότης γύρισε προς το μέρος του.

— Κάποια γυναίκα έχει ανάγκη, λοιπόν από τη βοήθειά μου; ρώτησε.

Ο άνθρωπος δεν άπάντησε.

— Ά, καταλαβαίνω, συνέχισε ο ιππότης. Θα είναι τότε κάποιος που βιάζεται να με ξεκοιλιάσει προτού ξημερώσει...

Ο άνθρωπος έγειρε προς τ' άμπρός το κεφάλι του.

— Θαυμάσια, είπε ο ιππότης. Σε δέκα λεπτά θα είμαι στη διάθεσή σας.

Ντύθηκε χωρίς να βιάζεται, έβωσε στη μέση του το ξίφος του και κατέβηκε στην αίθουσα του πανδοχείου.

Ο άνθρωπος που τον περίμενε εκεί τον παρακάλεσε να βγουν έξω.

Ο ιππότης συμμορφώθηκε με την έπιθυ-μία του.

Ο περίεργος έπισκέπτης περίμενε να κλείσει η πόρτα του πανδοχείου και κατο-πιν έβγαλε το καπέλλο του και ύποκλήθηκε με ευγένεια.

— Είσαστε ο ιππότης ντε Παρνταγιάν; ρώτησε.

— Ολόκληρος, φίλε μου, άπάντησε ο ιπ-πότης. Και σεις ποιος είσατε;

— Έγώ, άπάντησε, είμαι ο ιπποκόμος ενός ευπατρίδου, που έπιθυμεί να μην πη-τ' όνομά του. Ήρθε, λοιπόν, εν όνοματι του κυρίου μου, να σας προσκαλέσω σε μονομαχία και να σας πω, ότι θα είσατε δειλός αν δεν άποδεχθήτε την πρόκλησή!...

Ο Παρνταγιάν γέλασε.

— Διάβωλε! είπε. Θα μπορούσα να σας άπαντήσω, κύριε ιπποκόμε, ότι οι κα-νόνες της μονομαχίας άπαιτούν να ξέρη κα-νείς με ποιόν πρόκειται να ξεκοιλιαστή!...

— Ο κύριός μου θα σας πη τ' όνομά του, όταν σας ξαπλώσει στο χάμα...

Τη στιγμή εκείνη, μια σκιά πρόβαλε από το σκοτάδι. Προχωρώντας άργα, πήγε να σταθή μπροστά στον Παρνταγιάν. Σ' ένα νεύμα της, ο ιπποκόμος ύποκλήθηκε μπρο-στά στον ιππότη κι' έπειτα άπομακρύνθηκε χωρίς να γυρίσει πίσω το κεφάλι του.

Ο Παρνταγιάν κύταξε με προσοχή τον νεύο ως είκοσι χρόνων, που φαινόταν πολύ εύκλιντος και δυνατός.

— Κύριε, είπε έπειτα από μερικές στι-γμές ο ιππότης, δεν βελήσατε να μου πη-τ' όνομά σας. Μ' όλο αυτό είναι άν-τίθετο στούς κανόνες της μονομαχίας, δεν έπιμένω να το μάθω. Δεν μπορώ τουλάχισ-τον να μάθω για ποιο λόγο θέλετε να με σκοτώσετε;

Ήλπιζε ότι θα κατάφερνε ν' αναγνωρί-ση τον άγνωστο από τη φωνή του, άλλ' αυ-τός δεν άπάντησε. Έβγαλε μόνον το ξί-φος του.

Ο ιππότης έκαμε κι' αυτός το ίδιο.

— Κύριε, ξαναείπε προτού διασταυρώ-σουν τα ξίφη, έχω σοβαρούς λόγους για να

θέλω να μείνω κρυμμένος στο Παρίσι. Δεν δίστασα, ώστόσο, να δεχτώ την πρόσκλη-σή σας. Θα βελήσετε, λοιπόν, για ν' αντα-ποκριθώ και σεις στην ευγένειά μου, να μου κάμετε μια χάρη; Έπιθυμώ να μάθω πώς και από ποιόν μάβατε ότι θα περνού-σα τη νύχτα μου στο «Πανδοχείο της μά-γισσας»;

— Αντί ν' άπαντήση, ο άγνωστος πήρε στάσι άμύνης.

— Δεν είσατε ευγενικός, κύριε, είπε ο Παρνταγιάν. Με μεγάλη μου λύπη θα βρε-θώ στην ανάγκη να σας βγάλω τη μάσκα σας... Προστατεύετε, λοιπόν, το πρόσω-πό σας... Σας ύποσχομαι ότι δεν θα σας χτυπήσω πουθενά άλλου...

Διασταύρωσαν άμέσως τα ξίφη τους. Ο άγνωστος άρχισε την επίθεσή του.

Από τις πρώτες στιγμές, ο Παρνταγιάν δοκίμασε μια δυνατή έκπληξι. Είχε χτυπη-θή ως τότε έκατό φορές, είχε αντιμετωπί-σει τους πιο έκαυμένους ύποκόμους του βασιλείου, ήξερε όλα τα μυστικά της έι-φομαχίας κι' ώστόσο, αυτή τη φορά, έδλε-πε πως είχε να κάνει μ' έναν τρομερό άν-τίπαλο. Ποτέ άλλοτε δεν είχε συναντήσει χέρι τόσο σταθερό και ταυτόχρονα τόσο εύκλιντο. Η αίχμη του ξίφους του τον ά-πειλούσε κάθε τόσο κι' έδλεπε πως έπρε-πε να χύσει τα μάτια του τέσσερα για να ά-ποφυγή τα χτυπήματά του.

Προσπάθησε, ώστόσο, να τον άφοπλίση. Του κάκου, όμως. Όλες οι προσπάθειές του άπέτυχαν.

Ο άγνωστος τινάχτηκε, ξαφνικά, με την εύλογισία γάτας κι' ο Παρνταγιάν αναγ-κάστηκε να κάνει ένα βήμα προς τα πίσω για να προφυλαχθή.

— Τα συγχαρητήριά μου, είπε ο ιππό-της. Με το χτυπημα αυτό θα σκοτώνατε σί-γουρα όποιον ήθελε άλλον... έκτός από μένα! Άλλα νομίζω πως είναι η σειρά μου τώρα να έπιτεθώ...

Δεινός ύποκόμος όπως ήταν, άγγιξε πολλές φορές τον αντίπαλό του στο στή-θος ή στα χέρια, άλλα τραβούσε άμέσως το ξίφος του γιατί του είχε ύποσχεθή ότι μόνον στο πρόσωπο θα τον χτυπούσε.

Είχε άρχισει να να ξημερώνει.

Ο ένας από τους δυο αντίπαλους έβγα-λε, ξαφνικά, μια δυνατή κραυγή σαν να εί-χε χτυπήθι θανάσιμα.

Έκείνος που φώναζε ήταν ο άγνωστος.

Ο Παρνταγιάν, έπειτα από μερικούς πολυ-τόλημους ύφισμούς, είχε άγγιξει με την αίχμη του ξίφους του το μέτωπο του αντί-παλου του. Έπειτα το τραβήξε με όρμη προς τα πίσω... Στην άκρη του κρεμόταν μια μικρή βελούδινη μάσκα.

— Μια γυναίκα! είπε ο Παρνταγιάν κα-τάπληκτος.

Κατέβασε άμέσως το ξίφος του.

Η Φαύστα, γιατί αυτή ήταν, είχε μια όλη πρη πληγή στο μέτωπο. Μερικές στα-γόνες αίμα έτρεχαν απ' αυτήν.

Ο Παρνταγιάν είχε κάμει τώρα δυο βή-ματα προς τα πίσω. Έβγαλε το καπέλλο του και ύποκλήθηκε.

— Αν ήξερα ότι θα είχα την τιμή να διασταυρώσω το ξίφος μου με την πριγκί-πισσα Φαύστα, είπε, σας δοκίζω ότι θα σας άφηνά να με νικήσετε...

Η Φαύστα τον κύταξε με το άστρα-φτερό βλέμμα της κι' είπε τις άπλες αυτές λέξεις:

— Υπερασπισθήτε τον εαυτό σας!

Άλλ' ο Παρνταγιάν, χωρίς να δώσει προ-σοχή στην προειδοποίησή της, έβαλε το ξί-φος στη θήκη του.

Η Φαύστα προχώρησε προς το μέρος του, ύπερονη και τρομερή. Είχε πιάσει το ξίφος της όπως ένα έγχειρίδιο και όρμησε πάνω του... Άλλ' ο Παρνταγιάν έκαμε, ξαφνικά, ένα βήμα προς τα πλάγια και, σκύβοντας, της έπιασε τον καρπό του χει-ριού. Το σφίξιμό του ήταν τόσο δυνατό, πού η νεαρή γυναίκα άφησε το ξίφος να φύγει από τα χέρια της... Ο Παρνταγιάν το έπιασε με το άλλο του χέρι από την αίχμη, έκαμε δυο βήματα προς τα πίσω κι' έσκυψε για να της το ξαναδώσει...

Άλλ' η Φαύστα είχε κρψει το πρόσω-πο με τα χέρια της και έκλαιγε.

— Κυρία, της είπε ο Παρνταγιάν, όχι χωρίς κάποια συγκίνηση, το μόνο αγαθό πού έχω στον κόσμο είναι η ζωή μου και

πρέπει να ξέρετε πως έχω λόγους για να θέλω να ζήσω λίγο καιρό ακόμη. Συγχω-ρέστε με, λοιπόν, γιατί βρέθηκα στην ά-νάγκη να την προστατέσω κι' ακόμη για-τί έκαμα τα μαργαριταρένια αυτά δάκρυα να τρέξουν από τα μάτια σας. Θα προτι-μούσα, πιστέψτε με, να σας έδινα την ευ-χαρίστηση να βλέπατε το αίμα μου να τρέχει... Άλλ' όπως σας έξηγησα, αυτό δεν μπορώ ακόμη να το κάμω.

— Ω, δαίμονα! φώναξε η Φαύστα ξα-ναπαίροντας το ξίφος της. Γιατί να βρε-θής στο δρόμο μου;... Με νικήσεις!... Δεν πρέπει όμως, να χαίρεσαι για τη νίκη σου. Θα σε βγάλω από την καρδιά μου... Άλ-λα θα ξεριζώσω και τη δική σου καρδιά! Θα πάρω σε λίγο την έκδίκησή μου στην πλατεία της Γκρέβης!

Πρόφερε αυτά τα τελευταία λόγια με τόσο ύποκωφη φωνή, πού ο ιππότης μόλις τα άκουσε.

Η Φαύστα δεν έκλαιγε τώρα. Τίναξε πε-ρήφανα το κεφάλι της προς τα πίσω κι' έ-πρεπα, λυγίζοντας το ξίφος της πάνω στο γόνατό της, το έσπασε.

— Θα ξαναϊδθούμε σε λίγο, είπε στον Παρνταγιάν κυττάζοντάς τον μ' ένα σατα-νικό χαμόγελο. Έλπίζω πως θαρθήτε στις δέκα στην πλατεία της Γκρέβης...

— Στην πλατεία της Γκρέβης! ψιθύρι-σε ο Παρνταγιάν, ενώ η Φαύστα άπομα-κρυνόταν. Είπε η δεύτερη φορά πού το λέει... Για ποιο λόγο;... Μου φαίνεται πως πρέπει να πάρω τα μέτρα μου... Καί, πρώτα - πρώτα, θα φύγω από το «Πανδοχείο της μάγισσας».

Έσκυψε, σήκωσε τα δυο κομμάτια του ξίφους της Φαύστας και το εξέτασε με προσοχή.

— Διάβωλε! ψιθύρισε. Το ξίφος αυτό είναι φτιαγμένο στο Μιλάνο... Και το χει-ρίζοταν τόσο άμορφα!

Ο έρωτευμένος δούκας

Είχε ξημερώσει πιά.

Ο Παρνταγιάν ξαναμπήκε στο πανδο-χείο από την πόρτα των σταύλων και διευ-θύνηκε στο δωμάτιο του δούκα της Άγ-κουλέμης.

— Πρέπει να φύγουμε, του είπε. Ήρ-θαμε εδώ γιατί σκεφτήκαμε πως στο σπι-τι μας δεν θαμιασε άσφαλισμένος. Στο πανδοχείο αυτό, όμως, κινδυνεύουμε πολύ περισσότερο... Άλλα πώς γίνεται να εί-σαστε στο πόδι από τόσο πρωί;... Τι βλέ-πω, όμως;... Σεις δεν πηλαιάσατε καθό-λου... Διάβωλε, διάβωλε!... Τι γυρεύει αυτό το πιστόλι πάνω στο τραπέζι σας;

— Έμεινε μερικές στιγμές συλλογισμένος.

— Καταλαβαίνω, είπε έπειτα. Πήρατε, λοιπόν, την άπόφασί να πεθάνετε;

— Άφω ή Βιολέττα πέθανε, δεν θέλω

πιά να ζώ, άπάντησε ο Κάρολος.

— Και τίποτε δεν μπορεί να σας κάμη ν' αλλάξετε αυτή την άπόφασί;

— Τίποτε. Φίλε μου Παρνταγιάν, νομί-ζω πως ήρθε η στιγμή για ν' άποχαιρετή-σωμε ο ένας τον άλλον.

— Βιάζόσαστε τόσο πολύ, λοιπόν, να φυτέψετε μια σφαίρα στο κεφάλι ή στην καρδιά σας; ρώτησε ο ιππότης χωρίς να δείξει ότι είχε συγκινηθή από τα λόγια του. Νομίζω πως ήμουν για σας ένας καλός και πιστός φίλος... Έκαμα τουλάχιστον ό,τι μπορούσα για σας... Άν, όμως, ήρθε η στιγμή για να έχω κι' εγώ την ανάγκη σας;... Μπορώ άραγε να βασίζωμαι στη δική σας φιλία;

— Μιλήστε, άπάντησε ο νεαρός δούκας. Τί ζητάτε από μένα;

— Τίποτε ή σχεδόν τίποτε. Σας ζητώ μόνο να περιμένετε ως αύριο για να μ' άποχαιρετήσετε.

Ο νεαρός δούκας κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι του.

— Ίπποτα, είπε, καταλαβαίνω ποιός εί-ναι ο σκοπός σας. Έλπίζετε πως, κερδίζον-τας καιρό, θα με κάμετε να ξαναγαπήσω τη ζωή... Άλλα κάνετε λάθος... Άγα-πούσα τη Βιολέττα... Δεν μπορείτε να καταλάβετε τί σημαίνει αυτό, γιατί έσεις δεν είσατε σαν τους άλλους ανθρώπους. Είναι πιθανόν, άλλωστε, να μην αγαπήσα-τε ποτέ... Δεν ζούσα για τον εαυτό μου, άλλα γι' αυτήν. Ο δικός της θάνατος, λοι-πόν, είναι και δικός μου... Θέλετε να σας πω ότι ύποφέρω;... Είναι ψέμμα. Από τη στιγμή πού έμαθα πως πέθανε η Βιολέττα, δεν ζώ πιά... Καταλαβαίνετε τώρα γιατί δεν μπορώ να περιμένω...

Ο ιππότης σεβόταν την ανεξαρτησία των άλλων, όπως απαιτούσε κι' απ' αυτούς να σεβονται τη δική του. Δεν ήθελε, λοι-πόν, να χρησιμοποιήση βία πάνω στον Κά-ρολο. Και γι' αυτό έσπαζε το μυαλό του, προσπαθώντας να βρή ένα άποφασιστικό έ-πιχείρημα πού θακανε το νεαρό φίλο του ν' αλλάξη γνώμη. Άλλα δεν εύρισκε τί-ποτε.

— Χαίρε, αγαπητή μου Παρνταγιάν, εί-πε έπειτα από μερικές στιγμές ο νεαρός δούκας, άπλώνοντας το χέρι.

Ο ιππότης ανατρίχισε.

Την τραγική εκείνη στιγμή, η πόρτα ά-νοιξε ξαφνικά κι' ο Πικουίκ ώρμησε μέσα. Τό ύφος του ήταν έξαλλο.

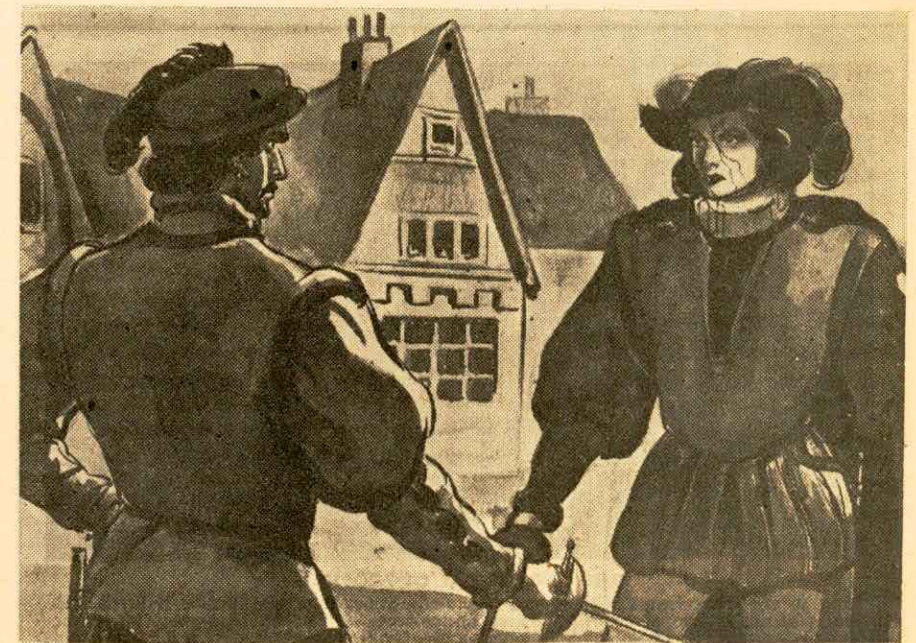
— Αύθινα, είπε, βρέθηκε!... Ξαναγύ-ρισε!... Είναι εδώ!

— Ποιός; ρώτησαν με μια φωνή ο Κά-ρολος της Άγκουλέμης κι' ο Παρνταγιάν.

— Έγώ! άπάντησε μια βροχή φωνή.

Ο Κροάς μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

— Έγώ! ξαναείπε. Έμαθα το μυστικό της μονής της Μονμάρτρης!... Άν ξέρατε

— Μια γυναίκα! είπε ο Παρνταγιάν, κατάπληκτος.

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

A black and white photograph showing a woman lying down, wearing a leopard-print top. In the foreground, a man's face is visible, looking towards the camera. The image is oriented horizontally on the page.

— Μου έδωρε παρέλαση
στο μυσθόν του.
παράδωκεν λόγια της φαντασίας

O NTIENEY KAI OI ZENOPIAOI

[illegible]

Οι ιδιότητες των δεικτών

Υπάρχει ζωή μέσα στο διάστημα

«ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΡΑΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΣΤΗ ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΔΕΧΘΟΥΜΕ ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ, ΑΛΛΕΣ ΣΦΕΙΡΕΣ ΣΑΝ ΤΗ ΓΗ ΜΑΣ, ΑΛΛΑ ΟΝΤΑ ΚΙ' ΑΛΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ...»

Εταί εκφράζονταν οι Ρωμαίοι φιλόσοφοι-Λουκρήτιοι πριν από δύο χιλιάδες χρόνια και η σημερινή επιστήμη συμφωνεί με το συλλογισμό του.

Το πρόβλημα του αν υπάρχουν μέσα στο σύμπαν κι' άλλοι κατοικούμενοι πλανήτες, εκτός από τη Γη μας, απασχολήθηκε τα φωτισμένα πνεύματα όλων των εποχών. Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι φιλόσοφοι της φύσεως (ο Αριστοτέλης, ο Γαλιλαίος, ο Κεπλερ, ο Φοντενέλ, ο Ουγκεν κτλ.) παραδέχθηκαν ότι είναι δυνατόν να υπάρχει ζωή έξω από τη Γη μας, αδιάφορο αν ομοία με εκείνη που ζέρουμε ή διαφορετική. Άλλοι, ο πρώτος που αντιμετώπισε αυτό το πρόβλημα με τρόπο απόλυτα επιστημονικό ήταν κυρίως οι Φλαμανδοί. Δυστυχώς, όμως, οι περισσότερες επιστημονικές γνώσεις της εποχής του δεν του επέτρεψαν να διατυπώσει παρά μόνον μερικές γενικές υποθέσεις. Έκτοτε, η επιστήμη έκαμε τεράστιες προόδους. Μπορούμε, λοιπόν, σήμερα ν' αντιμετωπίσουμε αυτό το πρόβλημα με τρόπο πιο αντικειμενικό και πιο μεθοδικό από άλλους.

Αν οι δικοί έρχονται από το διάστημα, πρέπει να ξεκινούν από κάπου και να έχουν κατασκευασθεί από όντα προικισμένα με εξαιρετικά νοήματα. Προικισμένοι με νοήματα πρέπει να είναι επίσης οι πιλότοι αυτών των δίσκων. Αυτά τα όντα μπορεί να μας μοιάζουν ή να είναι τελείως διαφορετικά από μας. Όπωςδήποτε, όμως, πρέπει να είναι ζωντανά και λογικά όντα, άρα με τη μορφή που έχουμε.

Το πρόβλημα των ιπταμένων δίσκων απλουστεύεται όταν το δούμε κάτω απ' αυτό το πρίσμα. Πρέπει να υπάρχει ζωή μέσα στο σύμπαν, για να είναι δυνατόν να φαντασθούμε ότι από κάποιο σημείο του ξεκινούν ιπταμένες μηχανές προς την κατεύθυνση της Γης μας.

Πριν από 1.600.000.000 χρόνια

Πού υπάρχει, λοιπόν, αυτή η ζωή; Σύμφωνα με τους υπολογισμούς των σύγχρονων επιστημόνων, η ζωή πάνω στον πλανήτη μας πρέπει να άρχισε το λιγότερο πριν από 1.600.000.000 χρόνια.

Πρώτη προϋπόθεση της ζωής πάνω στη Γη είναι, ως γνωστόν, η ύπαρξη ατμόσφαιρας, που να περιέχει ώριμη λογική οξυγόνου, αζώτου και ανθρακικού οξέος. Οι σύγχρονοι επιστήμονες πιστεύουν, μάλιστα, ότι η ατμόσφαιρα πρέπει να περιέχει στα ανώτερα στρώματά της και όζον, που έχει την ιδιότητα να συγκρατεί τις υπεριώδεις ακτίνες.

Μία άλλη προϋπόθεση είναι η θερμοκρασία. Οι ζώντες οργανισμοί πάνω στη Γη δεν μπορούν ν' ανθίσουν παρά μόνον σε θερμοκρασίες που περιλαμβάνονται μεταξύ -35 και +70 βαθμών. Τα καλύτερα οργανισμοί είναι όμως δυνατόν να ζήσουν παρά μόνον σε θερμοκρασίες που κυμαίνονται μεταξύ -20 και +50 βαθμών.

Τρίτη προϋπόθεση είναι το νερό, που αποτελεί το βασικό στοιχείο της ζωτικής ύλης. Γνωρίζουμε, εξ άλλου, ότι οι ωριμότερες ουσίες, όπως το χλώριο, το ανθρακικό οξύ, η αμμωνία κτλ., όταν ξεπεράσουν μία ωριμμένη αναλογία, σκοτώνουν τη ζωή.

Άλλοι παράγοντες, όπως η ατμοσφαιρική πίεση, η βαρύτητα, το φως, η ηλεκτρική κατάσταση της ατμόσφαιρας κτλ. παίζουν επίσης σημαντικό ρόλο στη διατήρηση της ζωής πάνω στη Γη.

Για να είναι ένας πλανήτης κατοικήσιμος, πρέπει, λοιπόν, να υπάρχουν και ο' αυτόν οι ίδιες προϋποθέσεις ζωής όπως και στη Γη.

Η σύγχρονη αστροφυσική μας επιτρέπει, εύτυχως, να εξακριβώσουμε τις συνθήκες που επικρατούν στην επιφάνεια των πλανητών που ανήκουν στο ίδιο σύστημα με μας.

Ακατοίκητοι και κατοικημένοι πλανήτες

Για τη Σελήνη μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα ότι είναι ακατοίκητη κι' ότι δεν υπάρχει τρόπος να κατοικήσει ποτέ. Ο δορυφόρος μας δεν έχει ατμόσφαιρα κι' η θερμοκρασία ο' αυτόν παρουσιάζει πολύ μεγά-

λες διακυμάνσεις (φθάνει τους 180 βαθμούς υπέρ το μηδέν στα μέρη που φωτίζονται από τον ήλιο, ενώ ο' εκείνα που παραμένουν στο αιώριο σκοτάδι κατέρχεται στο απόλυτο μηδέν). Έχει αποδειχθεί, εξ άλλου, ότι δεν υπάρχει νερό πάνω στη Σελήνη.

Ο Έρμης φαίνεται επίσης ότι είναι ακατοίκητος. Η ατμόσφαιρά του είναι εξαιρετικά ερπιακή και δεν περιέχει καθόλου οξυγόνο, αζώτο και νερό. Η θερμοκρασία του, εξ άλλου, λόγω του ότι βρίσκεται πολύ κοντά στον ήλιο φθάνει τους 350 βαθμούς υπέρ το μηδέν στο ημισφαίριο που φωτίζεται από το άστρο της ημέρας, ενώ στο αντίθετο κατέρχεται στους 150 βαθμούς υπό το μηδέν. Μπορεί να θεωρηθεί ως βέβαιο, λοιπόν, ότι ούτε ο' αυτόν υπάρχει ζωή.

Ο Ζεύς, ο Κρόνος, ο Ουρανός και ο Ποσειδών φαίνεται επίσης ότι είναι ακατοίκητοι. Οι συνθήκες που επικρατούν ο' αυτούς κάθε άλλο παρά ευνοούν την ανάπτυξη ζωής. Η θερμοκρασία στον Δία κυμαίνεται γύρω στους 130 βαθμούς και στον Ποσειδών νύχτα στους 170 βαθμούς υπό το μηδέν. Οι ατμόσφαιρές τους, εξ άλλου, είναι εξαιρετικά πυκνές και περιέχουν μεγάλη αναλογία μεθανίου και αμμωνίας, υπό μορφή μάλλον υγρών. (Στον Ποσειδών υπερπυκνώνει το υδρογόνο).

Οι συνθήκες φαίνεται ότι είναι πολύ περισσότερες δυσμενείς πάνω στην επιφάνεια του Πλούτωνα.

Οι αστροειδείς, εξ άλλου, που οι τροχιές τους βρίσκονται μεταξύ του Άρεως και του Διός, είναι πολύ μικροί για να μπορούν ν' αναπτύξουν δική τους ζωή.

Οι νόμοι της γης δεν έχουν εφαρμογή στο σύμπαν

Σύμφωνα με την κλασική αντίληψη, λοιπόν, πρέπει ν' αποκλεισθούμε την ύπαρξη ζωής πάνω στους πλανήτες που αναφέραμε. Άλλ' η σημερινή επιστήμη βλέπει τα πράγματα με διαφορετικό πρίσμα και μας λέει ότι είναι σφάλμα να θέλωμε να κρίνουμε τα πράγματα, παίρνοντας ως βάση τη Γη μας. Ένας διάσημος βιολόγος, ο Σπένσερ Τζών, παρατηρεί σχετικώς το εξής:

«Είναι πολύ εγωϊστικό και παράλογο να υποστηρίζουμε ότι η Γη μας είναι το πρότυπο του σύμπαντος και να βγαίνουμε συμπεράσματα από τον τρόπο με τον οποίο διαφορά πράγματα γίνονται πάνω στον πλανήτη μας. Το σύμπαν παρέχει απεριόριστες δυνατότητες ζωής. Έκείνο, λοιπόν, που είναι αδύνατο στον πλανήτη μας, μπορεί να είναι δυνατόν κάπου αλλού. Η φυσική μας, η χημεία μας, η μηχανική μας κι' αυτή ακόμη η βιολογία μας είναι καλές μόνον για τον πλανήτη μας, γιατί εκφράζουν, κάτω από το δικό της πρίσμα, την κατάσταση που επικρατεί πάνω ο' αυτόν. Το ίδιο συμβαίνει και με τους οικοκύους, τους χημικούς, τους μηχανικούς και τους βιολογικούς νόμους μας. Κι' αυτοί ισχύουν επίσης για τη Γη μας. Άλλ' δεν έχουν εφαρμογή ο' οποιοδήποτε πλανήτη. Δεν είναι, δηλαδή, γενικοί, όπως θέλωμε να τους φανταζόμαστε. Προκειμένου για τη ζωή, μπορούμε να υποθέσουμε ότι είναι δυνατόν υπό συνθήκες τελείως διαφορετικές από εκείνες που επικρατούν στη Γη μας. Το να υποστηρίζουμε το αντίθετο είναι σαν να θέλωμε να βάλουμε παρτίδες, για να βλέπουμε μόνον ό,τι μας ικανοποιεί ή μας αρέσει. Άν ήταν δυνατόν κάποτε να μάθουμε όλα τα μυστικά που κρύβει το άπειρο του σύμπαν, θα γελούσαμε μ' αυτές τις παιδαριώδεις αντιλήψεις μας».

Κατά τον δόκτορα Σπένσερ Τζών, η ζωή είναι δυνατόν και ο' αυτούς ακόμη τους πλανήτες, που τους θεωρούμε σαν αποκλήρους του συστήματός μας. Πέτρινα τέρατα

«Αν μπορούσαμε π. χ. να πάμε στον Έρμη, θα συναντούσαμε εκεί αληθινά «πέτρινα όντα», που θα ήταν ικανά ν' άφησουν τις πιο υψηλές θερμοκρασίες και να διασχίσουν τους ποταμούς από λυωμένο μέταλλο που βρίσκεται εκεί. Η βάση του οργανισμού θα ήταν το πυρίτιο.

Μέσα στην πυκνή και σκοτεινή ατμόσφαιρα του Διός, ο δόκτωρ Σπένσερ Τζών φαντάζεται όντα μικρού αναστήμα-

τος, που το πρωτόπλασμα των κυττάρων των θα ήταν πιο σκληρό κι' από τον χάλυβα και που το αίμα τους θα άπετελείτο από βασι του από μεθάνιο και αμμωνία. Τα όντα αυτά θα τρέφονταν με μεταλλικές τροφές κι' η αντοχή των θα ήταν όπως και των μετάλλων. Δεν θα επηρεάζονταν ούτε από τη θερμοκρασία, ούτε από τις καιρικές μεταβολές. Θα ήταν ικανά να σκάνουν με απλούστατες κι' νήσεις ολόκληρους βράχους και, αντίθετα, θα μπορούσαν να δεχτούν τεράστιες πέτρες πάνω στο κεφάλι τους χωρίς να πάθουν το παραμικρό.

Η ατμόσφαιρα του Ποσειδώνος και του Πλούτωνα είναι, εξ άλλου, πολύ άραια. Ο δόκτωρ Σπένσερ Τζών φαντάζεται τους κατοίκους τους ψηλούς και εξαιρετικά εύκιντους.

Οι εύρυστενοι κάτεικει της Αφροδίτης

Όπως βλέπετε, λοιπόν, το πλανητικό μας σύστημα είναι δυνατόν να μας κρύβει πολύ περίεργες εκπλήξεις.

Απομένουν δύο ακόμη πλανήτες του συστήματός μας, η Αφροδίτη και ο Άρης.

Οι δύο αυτοί πλανήτες πρέπει να μας απασχολήσουν περισσότερο.

Και, πρώτα-πρώτα, ας μιλήσουμε για την Αφροδίτη, που είναι ο πιο κοντινός γείτονας μας μέσα στο διάστημα.

Η Αφροδίτη παρουσιάζει πολλές ομοιότητες με τη Γη μας. Έχει τον ίδιο περίπου όγκο και περιβάλλεται από ένα παχύ στρώμα ατμόσφαιρας. Η περιστροφή αυτού του πλανήτη, όμως, είναι πολύ βραδεία και γι' αυτό η θερμοκρασία της φθάνει 100 βαθμούς υπέρ το μηδέν στο ημισφαίριο που δεν φωτίζεται από τον ήλιο. Ισχυρότατοι άνεμοι, εξ άλλου, σαρώνουν τις ενδιάμεσες ζώνες και σπώνουν μια λεπτή σκόνη που κάνει την ατμόσφαιρά της σχεδόν συμπαγή. Η ατμόσφαιρα αυτή περιέχει σημαντική αναλογία ανθρακικού οξέος. Οι στερεοσκοπικές παρατηρήσεις δεν απέδειξαν ο' αυτήν ως σήμερα την παρουσία οξυγόνου και υδρατμών, πράγμα που δεν σημαίνει, όμως, ότι λείπουν από την ατμόσφαιρά της.

Υπό τις προϋποθέσεις αυτές μπορούμε να υποθέσουμε ότι υπάρχει ζωή στην Αφροδίτη.

Για την ύπαρξη φυτικής ζωής, μ' όλο που δεν έχουμε καμιά απόδειξη γι' αυτό, δεν χωρεί αμφιβολία. Άλλ' είναι δυνατόν ν' ενεπαιχθούν επίσης στην Αφροδίτη ζωα και ανώτερα λογικά όντα όπως είναι ο άνθρωπος.

Στην ερώτησή αυτή, ο καθηγητής Κάμπελ, που θεωρείται αυθεντία στα βιολογικά ζητήματα, απαντάει καταφατικά. «Τίποτε δεν μας υποκρένεται, παρατηρεί, να παραδεχτούμε ότι η ζωή, για ν' αναπτυχθεί, χρειάζεται συνθήκες όμοιες ή παρεμφερείς μ' εκείνες που επικρατούν στη Γη. Είναι δυνατόν, λοιπόν, να φαντασθούμε ανθρώπους που ζουν πάνω στην Αφροδίτη. Λόγω της παρουσίας ανθρακικού οξέος σε σημαντική αναλογία μέσα στην ατμόσφαιρά της, η αναπνοή τους θα είναι πιο δύσκολη από τη δική μας, άλλ' όχι αδύνατη. Μπορούμε, λοιπόν, να φαντασθούμε τους κατοίκους της Αφροδίτης προικισμένους με εύρωστο θώρακα, ισχυρούς θωρακικούς μύς και ογκώδεις αρθρώσεις. Τα όντα αυτά, στην εξωτερική τους εμφάνιση, θα μοιάζουν περισσότερο με πιθήκους. Τίποτε δεν εμποδίζει, ωστόσο, να έχουν φθάσει σε βαθμό πνευματικής αναπτύξεως πολύ υψηλότερο από τον δικό μας».

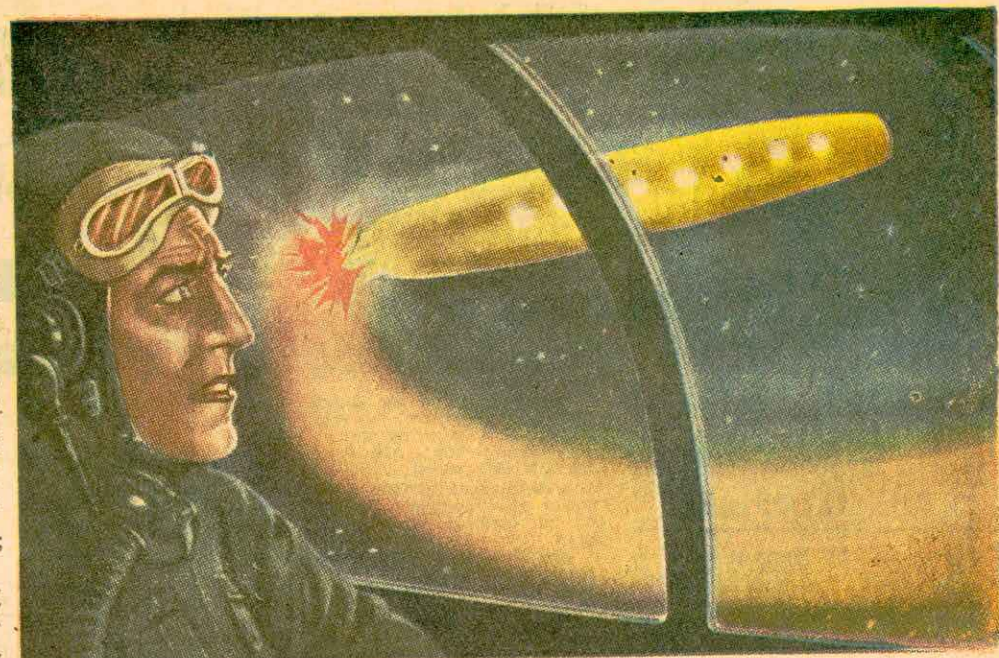
Το «φάβορι» του πλανητικού μας συστήματος.

«Ας μιλήσουμε τώρα για τον Άρη, που είναι το «φάβορι» του πλανητικού μας συστήματος. Σ' αυτόν στρέφεται η σκέψη μας κάθε φορά που μιλάμε για διαπλανητικά ταξίδια. Η φαντασία μας επίσης τον θεωρεί ως βασί εξομνηστικής των ιπταμένων δίσκων περισσότερο από οποιοδήποτε άλλον πλανήτη.

Άλλ' τι γνωρίζουμε για τον Άρη; Ο πλανήτης αυτός είναι μικρότερος από τη Γη, αλλά παρουσιάζει πλείστα σημεία που τον κάνουν να μοιάζει μ' αυτήν.

Έχει, πρώτα-πρώτα, μία ημερησία περιστροφή σε είκοσι τέσσερες ώρες. Παρουσιάζει, εξ άλλου, συσσωρευσι πάγων στους πόλους, εποχές παρεισφρείς με τις δικές μας, ζώνες με διαφορετικό κλίμα την καθεμία κτλ.

Η ατμόσφαιρα του Άρεως είναι πολύ διαφανής, σε τρόπο που μπορούμε να παρατηρήσουμε το έδαφός του (το πράγμα αυτό δεν είναι δυνατόν για άλλους πλανήτες).

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα και Τσάις συνάντησε στον ουρανό ακριβώς στη 1.45 της 29ης 'Ιουλίου 1948 ο 'Αμερικανός πιλότος ένα πελώριο «πτόμενο σκάφος», που λοξοδρόμησε απότομα για ν' μη συγκρουσθί με το αεροπλάνο.

Από την ατμόσφαιρα αυτή τα νέφη λείπουν τελείως σχεδόν. Η πυκνότης της είναι πολύ μικρή και η πίεσις που ασκεί στο έδαφος μόλις κάνει τη στήλη του υδραργύρου να ανερχεται κατά μερικά εκατοστόμετρα. Υπολογίσθηκε στο 1)20 της πίεσεως της γήινης ατμόσφαιρας.

Αποτελείται καθ' ολοκληρίαν σχεδόν από αζώτον και από μερικά σπάνια αέρια, όπως είναι το όζον. Το οξυγόνο βρίσκεται καθυλωμένο στο έδαφος υπό διάφορες μορφές. Το νερό δεν λείπει, εξ άλλου, απ' αυτόν τον πλανήτη.

Η μέση απόστασις του Άρεως από τον ήλιο ανέρχεται σε 228.000.000 χιλιόμετρα. Η μέση θερμοκρασία του υπολογίζεται σε 30 βαθμούς υπό το μηδέν, ενώ η μέση θερμοκρασία της Γης είναι 22 βαθμοί υπέρ το μηδέν.

Το κλίμα του, συνεπώς, είναι τραχύτερο από το δικό μας. Το καλοκαίρι, όμως, στις τροπικές ζώνες του Άρεως η θερμοκρασία φθάνει το μεσημέρι τους 25 βαθμούς υπέρ το μηδέν. Στις πολικές περιοχές, εξ άλλου, το θερμόμετρο κατέρχεται στους 100 βαθμούς υπό το μηδέν.

Σε ώριμες περιόδους (1924, 1939, 1956) ο Άρης φθάνει σε απόστασις μόλις 56.000.000 χιλιομέτρων από τη Γη, πείγμα που επέτρεψε ως σήμερα στους αστρονόμους να μετρήσουν τη τοπογραφία του και τις συνθήκες που επικρατούν ο' αυτόν.

Πρώτα-πρώτα, είναι αναμφισβήτητη η ύπαρξις φυτικής ζωής. Ήριμες περιοχές του Άρεως παίρνουν κατά την άνοιξη ένα πρασινωγάλο χρώμα, που μεταβάλλεται το καλοκαίρι σε κόκκινο ή καστανό και που γίνεται γκριζό άργυρο, το φθινόπωρο.

Υπήρξε άλλοτε μία βασική αντίρρηση για την ύπαρξη φυτικής ζωής πάνω στον Άρη. Αυτή η αντίρρηση ώφειλετο στη γνώμη, που επικρατούσε σε παλαιότερα χρόνια μεταξύ των επιστημόνων, ότι η ατμόσφαιρά του δεν περιείχε ανθρακικό οξύ. Άλλ' οι νεώτερες παρατηρήσεις απέδειξαν με τρόπο αναμφισβήτητο την ύπαρξη ανθρακικού οξέος ο' αυτό τον πλανήτη.

Όσον αφορά την ύπαρξη ανθρώπων, δεν μπορούμε να κάμμε παρά μόνον υποθέσεις.

Οι ειδικοί επιστήμονες έχουν τη γνώμη πάντως, ότι τα όντα που ζουν στον Άρη θα μοιάζουν περισσότερο με μεγάλα έντομα. Οι κάτοικοι του Άρεως έχουν πιθανόν ογκώδεις κεφάλι, μικρό στήθος και μεγάλα χέρια και πόδια, που μοιάζουν με πλοκάμους κταποδίου.

Τα όντα αυτά — αν υπάρχουν — θα πρέπει να βρίσκονται στο τελευταίο στάδιο της εξέλιξής τους. Γιατί η ζωή πάνω στον κόκκινο πλανήτη άρχισε πολύ πρωύτερα παρ' ό,τι στη Γη, αφού ο Άρης ανήκει στην κατηγορία των γηρασμένων άστρων, ενώ ο πλανήτης μας μπορεί να θεωρηθεί σχετικώς νέος.

Η μελέτη λοιπόν αυτή ώδηγησε τους επιστήμονες ο' ένα συμπέρασμα που φαίνεται αναμφισβήτητο: στον Άρη υπάρχει ζωή!

Άλλ' ποιές άραγε μπορεί να είναι οι διαθέσεις αυτών των όντων απέναντί μας;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Σ' έναν πόλεμο με τον Άρη η Γη θα βρεθί σε πολύ μειονεκτική θέση.

Ένας Γάλλος ειδικός εξετάζει ένα από τα παρθένα αντικείμενα, που ανακαλύφθηκαν στο άρρητιόμο, του Μορινάν, μετά την άπογίσιση ενός ιπταμένου δίσκου, τη νύχτα της 9ης 'Ιανουαρίου του 1954.

— Πήγαινε έξω! τού φώναζε η Λευκή. Δεν έχεις καμμία δουλειά εδώ μέσα!...

Η πιο σκληρή πεθερά ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η μητέρα της Ναρριμάν κι' η μητέρα του Άγιου Λουδοβίκου

Όταν ο Φαρούκ χάρισε από την γυναίκα του τη Ναρριμάν, είχε πη ότι αιτία της διαλύσεως του γάμου τους ήταν η μητέρα της Ναρριμάν, η τρομερή Άουλα Σαντέκ.

Εσχάτως πάλι οι εφημερίδες έγραψαν ότι η Ναρριμάν χωρίζει κι' από το δεύτερο σύζυγό της, το δόκτορα Έλ Νακιμ, που δήλωσε στους δημοσιογράφους, ότι η αιτία του χωρισμού τους ήταν η μητέρα της, «η χειρότερη πεθερά σ' όλον τον κόσμο, γιατί κατώρρωσε να τον αποξενώσει από τη γυναίκα του».

Απ' όλην αυτή την ιστορία, το συμπέρασμα είναι ότι η Ναρριμάν επηρεάζεται από την τρομερή μητέρα της και ύπακουε τυφλά στις βεληφαίες της. Άλλ' όπως ο Φαρούκ κι' ο γιατρός Έλ Νακιμ, το ίδιο παράπονο είχε και μια έστεμμένη γυναίκα, για την πεθερά της, που πέρασε μια μαρτυρική ζωή.

Η βασίλισσα αυτή ήταν η ωραία Μαργαρίτα της Προβηγκίας.

Η πεθερά της, η Λευκή, όταν πέθανε ο σύζυγός της, ο Λουδοβίκος βασις της Γαλλίας, έσπευσε βασιλέα το γιό της, το Λουδοβίκο 9ο, αλλά κράτησε στά χέρια της τη διακυβέρνηση της χώρας της.

Η Λευκή ήταν μια γυναίκα σκληρή, αυταρχική και τυραννική σ' αφάνταστο βαθμό.

Η Μαργαρίτα πάλι ήταν γυναίκα ήσυχη, γλυκομίλητη, και με ευγενικά αισθήματα.

Όταν λοιπόν η Λευκή πάντρεψε το γιό της με τη Μαργαρίτα, πρώτ' απ' όλα δεν τους επέτρεπε να βλέπουνται και να κουβεντιάζουν, έστω και μία στιγμή μόνοι. Είχε βάλει τόσους περιορισμούς στη συζυγική ζωή του αντρώπου, ώστε τους έγκαιεσθες από τις πρώτες κιόλας ημέρες, όχι μόνο σε ξεχωριστά διαμερίσματα, αλλά και σε ξεχωριστά πατώματα των ανακτόρων! Το διαμέρισμα του Λουδοβίκου βρισκόταν ακριβώς πάνω από το διαμέρισμα της συζύγου του. Κι' ο δυστυχισμένος εκείνος βασιλιάς περνούσε όλη την ημέρα κλεισμένος στο δωμάτιό του, κατά διαταγήν της τρομερής μητέρας του, που έκανε κάθε τόσο αλφινδιασμούς για να βεβαιωθεί αν ο γιός της βρισκότανε στη θέση του!

Κάποτε ο Λουδοβίκος έβαλε κι' άνοιξαν μια μικρή τρύπα στο πάτωμα του δωματίου του για να μπορεί να βλέπει από κεί τη γυναίκα του και να κουβεντιάσει μαζί της. Η Λευκή όμως την ανασκόλησε κι' άμέσως διάταξε να τη φράξουν. Από τότε μάλιστα επιθεωρούσε τακτικά και με προσοχή το πάτωμα, από φόβο μήπως ο γιός της είχε ανοίξει καινούργια τρύπα σ' αυτό! Μόνο, όσες φορές η Λευκή έδινε έξω χωρίς να τον πάρει μαζί της, ο Λουδοβίκος μπορούσε να κουβεντιάσει λίγο με τη γυναίκα του, αλλά και πάλι από μακριά και με περιεργο τρόπο. Έβγαίνει δηλαδή στην πόρτα του διαμερισμάτος του κι' από κεί φώναζε τη Μαργαρίτα, που έβγαίνει κι' εκείνη στο κατώφλι του δικού της. Ο

Λουδοβίκος τότε πήγαινε κι' άκουμπούσε στο κεφαλόσκαλο κι' απ' τη θέση αυτή έβλεπε τη γυναίκα του και μιλούσε μαζί της.

Όσες φορές ο Λουδοβίκος πήγαινε περιόδια στις διάφορες επαρχίες του κράτους του, μαζί με όλη την Αύλη, τον συνόδευαν η μητέρα του κι' η σύζυγός του.

Πήγαιναν δέ όλοι έφιπποι και πάντα στο δρόμο, ή Λευκή έβαζε το αλόγο της ανάμεσα στους δυο συζύγους για να μην βρεθούν πλάι-πλάι μόνοι τους.

Όταν η Μαργαρίτα έφερε στον κόσμο το πρώτο της κορίτσι, ο Λουδοβίκος έπωφελομένος της απουσίας της μητέρας του, πήγε κρυφά στο δωμάτιό της για να την δει. Μά έπειτ' από μερικές στιγμές, έφτασε έντελως άπροσδόκητα η Λευκή. Τότε ο Λουδοβίκος για να μην τόν δει ή τρομερή μητέρα του, κρυφτηκε πίσω απ' το κρεβάτι της συζύγου του.

Η Λευκή όμως τον ανακάλυψε κι' αρπάχνοντάς τον απ' το χέρι, τον έσπρωξε έξω λέγοντάς του:

— Πήγαινε έξω! Δεν έχεις καμμία δουλειά εδώ μέσα!

— Άλλοίμονο! φώναζε τότε με απόγνωση η Μαργαρίτα. Μά πότε λοιπόν θά μ' αφήσετε μόνη με τον άνδρα μου;

Και βγάζοντας ένα σπαρτακτικό στεναγμό λιποθύμησε.

Ακούγοντας τη κραυγή αυτή, ο Λουδοβίκος ξαναγύρισε κοντά στη γυναίκα του και παρ' όλες τις φωνές της Λευκής έμεινε κοντά της και με τις περιποήσεις του τη ξανάφερε στις αίσθησεις της. Ήταν ή πρώτη και τελευταία φορά που είχε παραβεί τις απαγορεύσεις της σκληρής μητέρας του.

Όταν ο Λουδοβίκος ξεκίνησε με τους σταυροφόρους για την απελευθέρωση της Ιερουσαλήμ, η Μαργαρίτα πήγε μαζί του, ενώ η Λευκή, αναγκαστικά, έμεινε στη Γαλλία για να διοική το Κράτος.

Στην εκστρατεία αυτή ο Λουδοβίκος τράβηξε πολλές κακουχίες. Πιάστηκε μάλιστα κι' αιχμάλωτος από τους Σαρακηνούς και γι' αυτό μετά τον θάνατό του ανακηρύχθηκε Άγιος.

Η Μαργαρίτα, που υπέφερε ακόμα πιο πολύ, γιατί ήταν έγκυος και άρρωστη, έμεινε, όσο ήταν αιχμάλωτος ο άνδρας της, στην πόλη Νταμιέτ, που την πολιορκήσανε οι Σαρακηνοί.

Κατά τη διάρκεια της πολιορκίας ή δυστυχισμένη βασίλισσα υπέφερε φρικτά από την αγωνία για την τύχη του συζύγου της. Γι' αυτό και το παιδί που έφερε εκεί στον κόσμο το δώδεκας Τρισάν από τη λέξη «τρίστο», που σημαίνει «λυπημένος».

Πολλές φορές τη νύχτα ξυπνούσε νομίζοντας πως άκουγε τις φωνές των Σαρακηνών. Ήταν δέ τόσος ο φόβος της, ώστε είχε κοντά της μέρα-νύχτα ένα γενναίο λιπάτη για να τη φυλάει.

Κάποτε που η Νταμιέτ κινδύνευε να κυριευθεί από τους πολιορκητές, η Μαργαρίτα έξαλλη ρίχτηκε στα πόδια του λιπάτου-φρουρού της και του είπε:

— Ορκισθείτε μου ότι θά κάνετε ό,τι σας ζητήσω!

— Το άρκειζομαι! απάντησε εκείνος βάζοντας το χέρι στο σπαθί του.

— Άν λοιπόν ή πόλη κυριευθεί από τους Σαρακηνούς, σας παρακαλώ να με άποκεφαλίσετε, για να μην πέσω στα χέρια τους...

— Το ίδιο σκεπτόμουν κι' εγώ, Μεγαλειότητά, της απάντησε ο λιπάτης. Εότυχώς όμως ή πόλη σώθηκε κι' έπειτ' από τρεις ημέρες η Μαργαρίτα έφερε στον κόσμο τον Τρισάν. Σε λίγο δέ αναγκάστηκε να καταφύγει στην πόλη Σαιν Ζάν ντ' Άκρ.

Εκεί τότε έφτασε ξαφνικά από τη Γαλλία ή είδησι ότι ή Λευκή είχε πεθάνει.

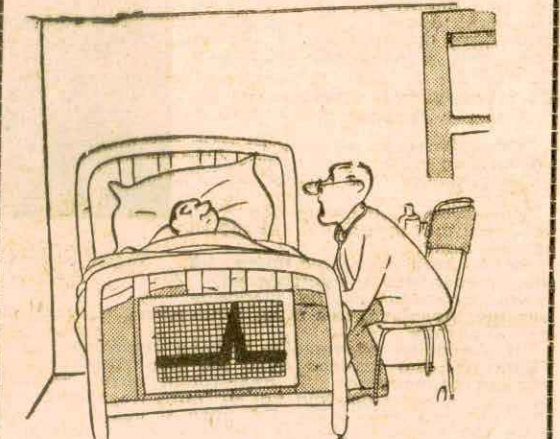
Άν και ή γυναίκα αυτή της είχε κάνει τη ζωή μαρτυρική, ή Μαργαρίτα, μαθαίνοντας το θάνατό της, ξεσπασε σε δάκρυα και λυγμούς.

Σε το μεταξύ ο Λουδοβίκος κατώρρωσε να εξαγοράσει την ελευθερία του από τους Σαρακηνούς πληρώνοντας τους κολοσσιαία λύτρα. Κι' έτσι ή πολυάσπαστη Μαργαρίτα, μαζί με τα παιδιά της, πήγε και συνάντησε τον άνδρα της στην Τύρο κι' από κεί, έπειτα από ένα περιπετειώδες και γεμάτο κινδύνους ταξίδι, γυρίσανε μαζί στη Γαλλία.

Μετά τον θάνατο του συζύγου της, ή Μαργαρίτα άποτραβήχτηκε στο μοναστήρι των καλογραιών της Άγίας Κλάρας, που τότε είχε ιδρύσει ή ίδια και όπου έζησε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής της.

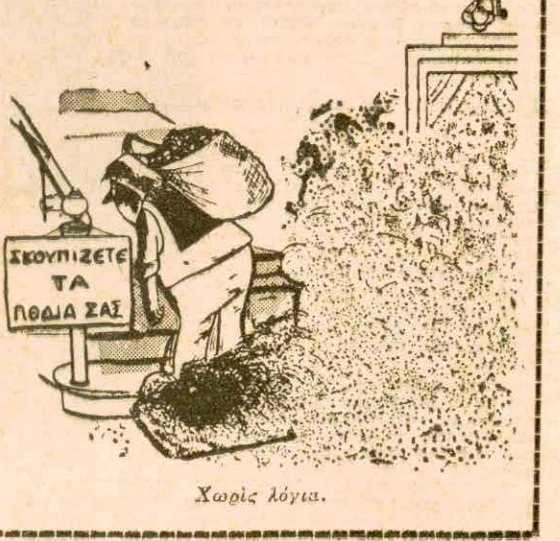
— Είδες παρκέ πούκαμα σήμερα, Κώστα;...

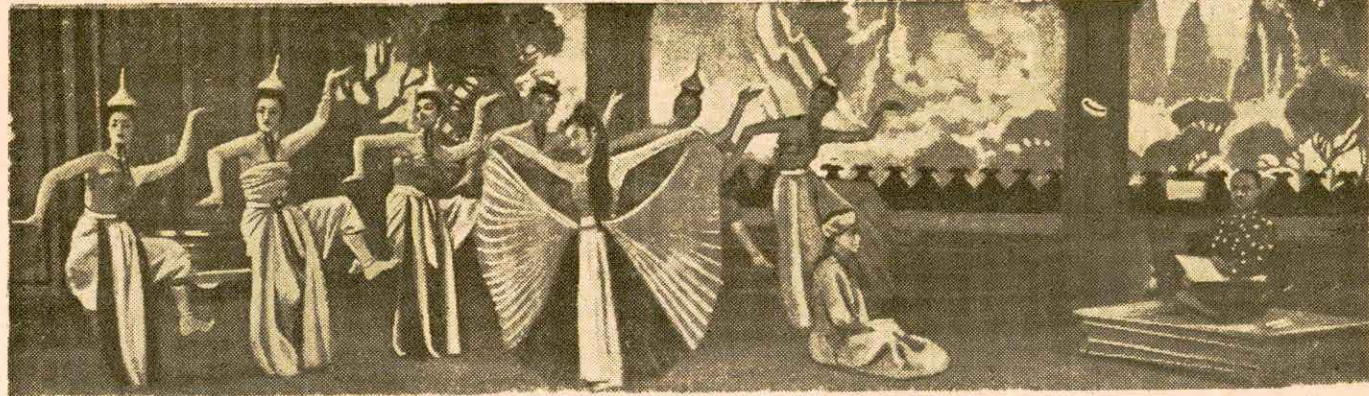
— Να με συγχωρήσ, Γιάννη, που σε στενοχώρησα χθές με το λογαριασμό!...

Υπομονή!

Χωρίς λόγια.

Ο Μπίλλ Λορραϊν μπορεί να αλλάξει την εμφάνιση των ήθοποιών αυτών και τα σκηνικά τους με τα φωτιστικά «τρύκ» του και να τους εξαφανίσει ακόμη από τη σκηνή.

ΟΙ σκηνοθέτες και οι διευθυντές των αγγλικών θεάτρων, που θέλουν να παρουσιάσουν στη σκηνή τους ένα φαντασμαγορικό θέαμα, με άπιθανα «τρύκ», ξέρουν καλά ότι ο άνθρωπος που χρειάζονται είναι ο Μπίλ Λορραϊν, ένας ηλεκτρολόγος-μηχανικός από το Λονδίνο. Το τί μπορεί να κατορθώσει ο μηχανικός αυτός, με τον κατάλληλο χειρισμό των ηλεκτρικών συσκευών, λαμπτήρων και προβολέων είναι

επίσης ώρισμα χρώματα που δεν γίνονται ορατά παρά μόνο όταν πέσουν επάνω τους υπεριώδεις ακτίνες. Σε μια περίπτωση λοιπόν, ο Λορραϊν κατώρρωσε να εξαφανίσει έναν ολοκληρωμένο άνθρωπο από τη σκηνή.

Από το άπαυ μέρος της σκηνής, ο Λορραϊν είχε κρεμάσει ένα σκοινί, που έφτανε ως το πάτωμα. Από τη μέση και κάτω, το σκοινί ήταν βαμμένο με μία φθοριούχο βαφή, που γίνεται ορατή μόνο με τη βοήθεια υπεριώδων ακτίνων. Με την ίδια βαφή ήταν χρωματισμένα τα ρούχα και το πρόσωπο του ήθοποιου που βγήκε στη σκηνή, όταν έσθυσαν τα φώτα. Ο ήθοποιος φαινόταν ολόκληρος, στο σημείο που βρισκόταν, αλλά το σκοινί, έδινε την εντύπωση ότι στεκόταν μόνο του όρθιο στη μέση της σκηνής.

Η έκπληξη των θεατών έφτασε στο κατόκρυφο, όταν ο ήθοποιος άρχισε να ανεβαίνει στο σκοινί. Ός τη μέση, τα πράγματα πήγαιναν όρκατά καλά. Από κεί και πέρα όμως, ο ήθοποιος άρχισε να εξαφανίζεται γιατί τα ρούχα του γίνονταν άορατα, μόλις έκεινος ξεπερνούσε το σημείο όπου έφθαναν οι υπεριώδεις ακτίνες!...

Κατά τη διάρκεια των τελετών της Στέψης της Έλισάβετ στο Λονδίνο, ο Μπίλ Λορραϊν πήρε μια παράξενη παραγγελία από κάποια έμπορικ ή εταιρία του Λονδίνου. Οι διευθυντές της του ζήτησαν να τή καταφέρει ώστε το βράδυ της Στέψης το κτίριό τους, που βρίσκεται κοντά στον Τάμεσι, να δίνει την εντύπωση ότι φλέγεται. Με τον τρόπο αυτό ήθελαν να τραβήξουν την προσοχή του κόσμου στις διαφημίσεις, που είχαν τοποθετήσει στην ταράσσα τους.

Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που μία άπροσεξία μπορεί να καταστρέψει ανεπανόρθωτα το φωτιστικό τρύκ του Λορραϊν.

Για μία σκηνή ενός άστυνου-κού έργου σέ ένα θέατρο του Λονδίνου, ο Λορραϊν είχε δημιουργήσει μια ψεύτικη φωτιά στη μέση της σκηνής. Ένας από τους ήθοποιους όμως, ξεσπάει και στάθηκε ακριβώς στο σημείο όπου οι θεατές έδελαν τις φλόγες της ψεύτικης φωτιάς. Φυσικά, ο ήθοποιος δεν έπαυε τίποτα. Άλλα πολλές γυναίκες λιποθύμισαν, ενώ άλλοι, που καταλάβαιναν ότι έπρόκειτο για τρύκ ζέσπασαν σε άποδοκιμασίες!...

Θμάζος των φώτων

Ένας διάσημος Άγγλος ηλεκτρολόγος που καταπλήσσει τους Λονδρέζους με τα φωτιστικά τεχνάσματά του.

πραγματικά έκπληκτικό!...

Μπορεί να κάνει ηλικιωμένες γυναίκες να μοιάζουν με νέες κοπέλλες — μόνο πάνω στη σκηνή, δυστυχώς — να εξαφανιστεί αντικείμενα και ολόκληρους ανθρώπους στον αέρα ή να τους μεταμορφώσει από τη μία στιγμή στην άλλη και να μεταβάλει ξαφνικά το σκηνικό ενός παλατιού σ' ένα καταπράσινο δάσος.

Ο Μπίλ Λορραϊν είναι ο πρώτος ηλεκτρολόγος μηχανικός μίας αγγλικής εταιρίας, που προμηθεύει στα αγγλικά θέατρα όλα τα ηλεκτρικά είδη για τις παραστάσεις τους. Έκτος από αυτό, αναλαμβάνει ο ίδιος τον φωτισμό διαφόρων θεάτρων, — κυρίως έπιθεωρήσεων — καθώς και ταινιών, επιδειξιών ακόμη και έπισημών τελετών.

Η μεγάλη του ειδικότης όμως, που τον έχει κάνει περιζήτητο και που την έχει άποκτήσει χάρις στην έπινοητικότητα και τις γνώσεις του, είναι να δημιουργή «φωτιστικά τρύκ», να ξεγελά δηλαδή τους θεατές με τον κατάλληλο χειρισμό του φωτισμού. Έχει κατορθώσει ο ίδιος να τελειοποιήσει την τεχνική του Ρώσου Σαμουήλφ, με την οποία είναι εύκολο να μεταμορφώνη τους καλλιτέχνες που βρίσκονται πάνω στη σκηνή, φωτίζοντάς τους διαδοχικά με χρωματιστούς προβολείς.

Ένας ήθοποιος με κόκκινο μακιγιάζ, φαίνεται και νονικός, όταν μέσα στο σκοτάδι πέφτει απάνω του ένας κόκκινος προβολέας. Όταν όμως το χρώμα του προβολέως είναι γκριζογάλο, το πρόσωπο του ήθοποιού αυτού φαίνεται μαύρο.

Χρησιμοποιώντας την τεχνική αυτή ο Μπίλ Λορραϊν κατώρρωσε να άφισιν κατάπληκτους τους θεατές μίας αγγλικής έπιθεωρήσεως, μετατρέποντας ένα άνακτορο σε... καταπράσινο δάσος, από τη μία στιγμή στην άλλη!

— Η εξήγησι είναι πολύ άπλη, λέει ο Λορραϊν. Τόσο το άνακτορο, όσο και το δάσος, ήταν ζωγραφισμένα πάνω στο ίδιο μαύρο πανί. Το παλάτι ήταν φτιαγμένο από κόκκινο και πορτοκαλί χρώμα, ενώ το δάσος ήταν ζωγραφισμένο με μπλε και πράσινο χρώμα. Όταν, λοιπόν, έρριχνα τον γκριζό και πράσινο προβολέα πάνω στο πανί της σκηνής, οι θεατές έβλεπαν μόνο το δάσος. Αντίθετα, όταν έρριχνα τον κόκκινο προβολέα, έβλεπαν μόνο το άνακτορο. Όπως βλέπετε το «τρύκ» ήταν άπλουστατό.

Σε μίαν άλλη περίπτωση, γίνονταν μία νυκτερινή έπιδείξι παγοδρομιών και ο Λορραϊν είχε αναλάβει το φωτισμό και τα φωτιστικά τρύκ. Σε μία στιγμή, όλα τα φώτα έσθυσαν και διάφοροι χρωματιστοί προβολείς έπεσαν πάνω στους καλλιτέχνες. Ο κόσμος τότε νόμισε ότι οι καλλιτέχνες αυτοί είχαν μεταμορφωθεί ξαφνικά σε φαντάσματα, γιατί τα ρούχα τους ήταν βαμμένα με μία ειδική μπονιά, που τους έδινε έντελως διαφορετική εμφάνισι, κάτω από το φως των χρωματιστών προβολέων.

Ο «μάγος των φώτων» όπως άποκαλούν τον Μπίλ Λορραϊν, δημιουργεί επίσης μερικά από τα πιο άπιθανα τρύκ του, χρησιμοποιώντας προβολείς υπεριώδων ακτίνων, οι οποίες όπως είναι γνωστό, δεν γίνονται ορατές με γυμνό μάτι. Υπάρχουν

Πριν έφαρμόσει ένα από τα «τρύκ» του, ο Λορραϊν κάνει άτέλειωτες δοκιμές.

Η μάντισσα Έρμιον έπρεπε στή Μαρία τήν Κομνηνή νά φυλάγεται από τόν 'Ανδρόνικο...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι ή ιστορία τους

Τήν εποχή που οι Άλβανοί έκαναν επιδρομές στην Πελοπόννησο, οι Έλληνες, για νά γλυτώσουν από τήν χατζάρι τους, ανέβαιναν στα βουνά, ή κατέφευγαν στα διάφορα ημισία του Αιγαίου και τής Έπτανήσου. Κάποτε όμως μερικοί Τριπολιτσιώτες, που επί κεφαλής τους ήταν ο Νικητάκης Φραγκιάς, αποφάσισαν νά στήσουν καρτέρι στους Άρβανίτες και νά τους χτυπήσουν, μόλις έκαναν νά πατήσουν τήν πόδι τους γύρω στα χωριά. Έτσι κι έγινε. Ένα βράδυ τήν καραούλι ειδοποίησε τόν καπετάν-Φραγκιά για τήν εμφάνισή μίας πολυμελούς συμμορίας. Έκείνος έβη τήν εποχή νά παληώσει τούς κύκλωσαν απ' όλα τήν σημεία κι άρχισαν νά τους χτυπούν. Οι Άλβανοί αποδεκαστήθηκαν. Άλλ' ένας Έλληνας, ο Γιάννης Παπατζώρης, για ν' άστειευθή με τούς συντρόφους του, φέρεσε ένα άλδαλο φέσι κι άρχισε νά φωνάζη άρβανίτικα πώς έρχονται δήθεν έπικουρίες. Έκτονος όμως απ' όλους, ο Λιάκος Ζαφείρης, που δεν κατάλαβε τήν άστειο και τόν πέρασε νά άστειο κατ' άλδαλο, σήκωσε τόν ντουφέκι του και τόν σημάδεψε. Τό μολύδι τόν βρήκε στην καρδιά και τόν άφησε στόν τόπο. Ωστόσο οι περισσότεροι από τούς άρματωλούς ειπών, ότι ο Ζαφείρης σκότωσε έπίτηδες τόν Παπατζώρη, έπειδή ο τελευταίος τού χρωστούσε κάτι χρήματα, που δεν τού τάδινε. Από τότε, για όποιον μάς οφείλει και δεν μάς πληρώνει, λέμε ότι «μάς έβαλε φέσι».

Στά παλιά χρόνια, οι Μακεδόνες, τήν παραμονή τού έπρόκειτο νά παντρευτούν, έβγαζαν με τούς φίλους τους στό κυνήγι, στό όποιον έπρεπε άπαραιτήτως νά σκοτώσουν ένα άγριοπούρο, για νά τήν προσφέρουν ως δώρο στή νύφη. Οι Θρακιώτες πάλι, τήν ημέρα τού γάμου τους, έπρεπε νά

ημερέψουν ένα άτίθασσο άλογο, από τήν γνωστή Θρακική άλογα, που τήν παλιά εποχή θεωρούνταν τήν πιά άγρια τού κόσμου. Άλλά τήν πιά παράξενο έθιμο που κρατάει από τ' άρχαιότατα μινωικά χρόνια, είναι τών Κρητικών. Από τήν παραμονή τού γάμου τους, οι Κρητικοί συγκέντρωναν σ' ένα μεγάλο δωμάτιο διάφορα πηλίνα βάζα κι' ενώ τραγουδούσαν και χόρευαν, τάσπαζαν ένα-ένα. Η συνήθεια αυτή, με τόν καιρό, γενικεύθηκε σέ όλη τήν Ελλάδα κι' έτσι σήμερα, όχι μόνον σέ γάμους, αλλά και σέ κάθε είδους διασκέδαση, οι Έλληνες τούς άρέσει πάνω στόν ένθουσιασμό τους νά σπάνε ποτήρια και πιάτα. Άπ' αυτό άλλωστε βγήκε ή γνωστή φράση «τά σπάσαμε» που τή λέμε μετά από κάθε γλέντι.

Η Κόρινθος ήταν από τής λίγες πόλεις, που έπιθυμούσαν νά λεηλατήσουν οι Ρωμαίοι. Πουθενά άλλου οι λεγεώνες τους δεν άρπαξαν περισσότερο χρυσάφι. Αύτην έκαναν πρωτεύουσα τής Ελλάδος κι' είχε τόση δύναμη, ώστε ο Άπόστολος Παύλος, για νά κατηχήσει τούς Έλληνες, έγραψε πρός Κορινθίους τής έπιστολής του. Χρωστούσε δέ τόν μεγαλειό της στή στενή λουρίδα τής γής, που χωρίζει τήν Ιόνιο από τήν Αιγαίο. Τά καίκια τών αρχαίων περνούσαν τόν ισθμό πάνω από τήν χώρα. Είχαν κάνει ένα διάδρομο ξύλινου, άλειμμένου με λίπος — τόν «διόλκο», όπως τόν έλεγον — και τήν γλυστρούσαν από μία θάλασσα στήν άλλη. Όλο τήν έμπόριο, λοιπόν, Ανατολής και Δύσεως μαζεύονταν στή λιμάνι της. Τά πλοία πλήρωναν όχι μόνον για τήν πέρασμα από τόν διόλκο, αλλά και τελωείο για τήν έμπορεύματα που κουβαλούσαν. Έτσι πλούτιζε χωρίς κόπο ή Κόρινθος. Τά νομίσματά της βρέθηκαν σκορπισμένα στή πέρατα τού κόσμου. Κάθε χρόνο, λοιπόν, ή Κόρινθος έκανε δυό μεγάλα έμποροπανηγύρια, που κρατούσαν ένα-μίσιν μήνα τήν καθένα. Στά πανηγύρια αυτά έρχόντουσαν

νά ψωνίσουν ξένοι απ' όλες τής χώρες. Άλλά κι' όταν άργότερα κατέλαβαν τή Κόρινθο οι Φράγκοι, τή πανηγύρια αυτά εξακολούθησαν. Άπ' όλα τήν μέρη τής Ελλάδος ξεκινούσαν οι Έλληνες για νά πάνε εκεί νά πουλήσουν ή ν' αγοράσουν. Όταν τούς ρωτούσαν, λοιπόν, οι άλλοι για πού έτοιμάζονταν, έλεγαν, ότι «είμαστε για τή πανηγύρια». Έτσι ή φράση αυτή, που τή λέμε και σήμερα γι' αυτούς που δεν στέκονται και τόσο καλά στή μυαλό τους, κρατά από τή παλιά εκείνα χρόνια.

Ένα από τήν πιά συνηθισμένα έλληνικά έπιφώνηματα θλίψεως και πένου, είναι τή «άλλοιμονον». Συνήθως έτυμολογείται από τήν «άλλ' οιμοί». Ο καθήγητής όμως κ. Δημ. Μπαμπάδας — που είχε τήν ευγενική καλωσύνη νά μάς άποστείλ η μερικές παροιμίες και φράσεις για τή στήλη αυτή — υποστηρίζει, όπως και ο Κ. Πολιτς, ότι ή λέξη «άλλοιμονον» — και όχι άλλοιμονο — έχει τήν άρχή της στή Ευαγγελική έπιφώνημα «ήλί, ήλι» προτασσόμενου τού α, ήτοι ήλι, άλι, και μετά τόν μόνον, άλλοιμονον.

Έπίσης ο κ. Χρήστος Βαρλάμος, μάς γράφει, ότι ή λέξη «ζαβός», που σημαίνει άδέξιος και κουτός, προέρχεται από τήν «ζερβός». «Ζερμπ» — λέει — άλβανικά θά πη άριστερό. Γι' αυτό, εκείνον που γράφει με τήν άριστερό τόν χέρι, τόν λέμε συνηθώς ζερβογέρη. «Τό ζαβός — μάς έξηγεί — κατά πρώτον — έσημεινε σωματικούς έλάττωμα, όπως και τή ζερβός, ήτοι έπαριστερός. Κατόπιν όμως έλήφθη και έπί τού πνευματικού έλαττώματος. Συγγενή πρός αυτό είναι τή Κρητική παζαβός (ή λίθιος) και παζαρός, που σημαίνει άδύνατον ή κακοφτιαγμένο άνθρωπο. Άπ' αυτό, άλλωστε, βγήκε και ή λαϊκή παροιμία: «ό έρωτας τήν καπελλιάς — τόν όμυαλό ζαβώνει». Δηλαδή «ή άγάπη τρελλανίζει τήν μυαλό».

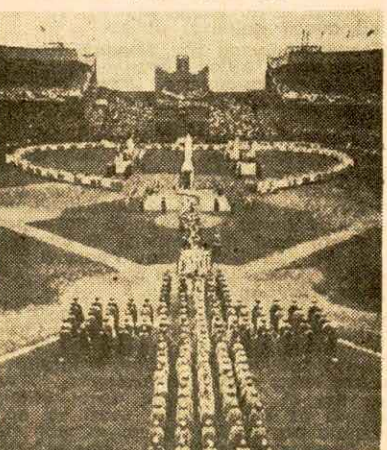
Οι άρχαίοι Έλληνες συνηθίζαν νά όνομάζουν διάφορα πρόσωπα με ένα άρχικό λέξεως, ή όποια δήλωνε κάποια ιδιότητά τους. Έτσι τόν Πυθαγόρα τόν άποκαλούσαν σκέτα «Π», έπειδή είχε καταγράψει «άντας» τούς άριθμούς κ. ά. Η συνήθεια αυτή εξακολούθησε και στή μεταγενέστερα χρόνια. Στόν αυτοκράτορα Μαυρίκιο κάποιος τού προφήτεψε, ότι θά χάσει τήν θρόνο τού άπό έναν που τ' όνομά του θ' άρχίζει από «Φ», έννοώντας τόν Φωκά. Τό ίδιο συνέβη και με τήν περίφημη μάντισσα τού Βυζαντίου Έρμιονή, που, όταν μία μέρα τήν έπισκέφτηκε στή άντρο της ή Μαρία ή Κομνηνή, ή πεντάμορφη γυναίκα τού αυτοκράτορα Μαυρίκιου — τής είπε νά φυλάγεται από τόν «Α», δηλαδή από τόν Άνδρόνικο, που τή σκότωσε. Η συνήθεια αυτή ν' άναφέρουν μία λέξη με τ' άρχικό της γράμμα μόνον, έμεινε πολλούς αιώνες στή Βυζάντιο.

ΓΑΜΟΙ ΑΣΤΕΡΩΝ
Ο Άμερικανός γόνος Στήθ Μπάρκλεϋ βρήκε στήν Ιταλία τόν έρωτα και τήν ευτυχία που χρόνια άναζητούσε. Ο Στήθ, που έχει γυρίσει αρκετά φίλμ στα Ιταλικά στούντιο, παντρεύτηκε πρής τών τών νεαρά συνάδελφου του Αλία Ρόκκο, τήν όποια έρωτεύθηκε κεραυνόβολα από τήν πρώτη στιγμή που τήν συνάντησε.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ
Τό άνοιγμα τής διαθήκης τού Γερμανού βαρώνου Έμμο φόν Πάμ, που πέθανε πρής πενταετίας, ήταν μία εύχρηστη έκπληξη για τούς κατοίκους τού μικρού χωριού Όμπερμπατλόνγκ. Κοντά στή όποια βρισκόταν ο πύργος του. Ο βαρώνος άφησε όλη τήν περιουσία του, από 1.400.000 μάρκα στούς κατοίκους τού μικρού χωριού! Από 3.000 περίπου μάρκα λοιπόν πήρε ο καθένας από τούς 450 αυτούς κατοίκους. Άπό τή διανομή δεν έξαρτήθηκαν ούτε τά μωρά παιδιά...

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ
Τό 1954 ήταν για τούς Άμερικανούς τήν έτος τής ηττας. Στή φωτογραφία μας ο καρδινάλιος Σπέλμαν, αρχιεπίσκοπος τής Νέας Υόρκης, τελεί σ' ένα γήπεδο τού γκολφ μία λειτουργία στή ύπαιθρο πρής τήν τής πρώτης ηττας τού κόσμου: τής Παναγίας.

Ημιοβουλευτική Ζωή ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΑ «ΙΟΥΝΙΑΚΑ»

Σ τήν Έθνοσυνέλευσι τού 1861 δύο ήταν, κυρίως, τά πολιτικά συγκροτήματα που διεκδικούσαν τήν έξουσία. Στό ένα ήταν οι πολιτικοί φίλοι τού Βούλγαρη, που ζήτούσε νά έπιβάλ η κάθε μέσο τήν κοιμητική τού δικτατορία, και στή άλλο ήταν οι μετριοπαθέστεροι, με τόν Κανάρη, τόν Κουμουνδούρο, τόν Μπενιζέλο Ρούφο και άλλους παλούς και σώφρονες πολιτικούς. Οι πρώτοι είχαν βαφτιστή «πεδινίοι» και οι δεύτεροι «όρεινοί», από άνόητη άπομνησι τών δύο πολιτικών μερίδων τής Γαλλικής Έπαναστάσεως. Έκτός από τήν δύο αυτά κόμματα, υπήρχαν και διάφοροι άνεξάρτητοι πληρεξούσιοι, έλευθερο σκοπευτές, που τότε πήγαιναν με τήν ένα κόμμα και τότε με τή άλλο και οι όποιοι είχαν φτιάξει ένα είδος πολιτικής ομάδας με τήν έπωνυμία «έκλεκτικοί». Και δέν έφθαναν οι «πεδινίοι», οι «όρεινοί» και οι «έκλεκτικοί», αλλά σχηματίστηκε και τέταρτο κόμμα με τούς νεώτερους και πιά θερμοκέφαλους πληρεξούσιους, που όνομάστηκε «Έθνικόν Κομιτάτον» και είχε γι' άρχηγό τόν Έπαμειν. Δεληγεώργη. Αυτοί ζήτούσαν ριζικές και βίαιες λύσεις και φιλοδοξούσαν νά παίξουν τόν ρόλο τού Κρόμвел, τού Ροδεσιέρου ή τού Δαντών. Είχαν άναγκηρύσει για πολιτικό δόγμα μία φιλολογική σαχλαμάρα: «Έπαναστάσεις άνευ αίματος, είναι μάχη άνευ νεκρών, είναι μουσική άνευ αρμονίας», που τήν επανέλαβαν διαρκώς. Και οι προσδοκίες τους δεν άργησαν νά εκπληρωθούν.

Η άναίμακτη ως τότε άνατροπή τής πρώτης δυναστείας και ή Μεταπολίτευσις, βαφτόταν με άφθονο αίμα στίς τριήμερες μάχες, που έγιναν στήν Άθήνα (18-20 Ιουνίου 1863) και οι όποιες έμειναν γνωστές ως «Ιουνιακά».

Άφορη στόν εμφύλιο εκείνο πόλεμο έδωσε ή άπαγωγή μίας... Γαλλίδας. Ήταν ή κόρη τού διευθυντού τού γαλλικού ιπποδρομίου Σουλιά, που τήν άπήγαγον βιάως και μετά συνεπειών μερικοί υπαξιωματικοί και στρατιώτες τού πυροβολικού. Ο Γάλλος πρέσβης έστειλε μία άυστηρή διακοίνωση και ζήτησε μεγάλη άποζημίωση «πρής άποκατάστασιν τής παθούσας».

Τό ζήτημα έφτασε στήν Έθνοσυνέλευσι και ο Βούλγαρης νόμιζε πως βρήκε τήν εύκαιρία ν' άνατρέψει τήν κυβέρνηση τού Μπενιζέλου Ρούφου. Η Έθνοσυνέλευσι όμως έδωσε ψήφο έμπιστοσύνης στήν κυβέρνηση. Και τότε ο Βούλγαρης με τούς «πεδινίους», αποφάσισαν νά μεταφέρουν τόν άγώνα στήν πεζοδρομία. Είχαν προσεταιριστή μονάδες τού στρατού και έφεραν γύρω από τήν πρωτεύουσα λησάρχους με τής συμμορίες τους «πρής ένίσχυσιν τού ιδεολογικού τών άγώνος». Ένας από τούς λησάρχους αυτούς, ήταν και ο Κυριάκος, που κατέθηκε με τήν συμμορία του κι' έγκυατάσθηκε στή μοναστήρι τών Άσωμάτων στούς Άμπελοκήπους.

Ο ύπουργός τών Στρατιωτικών Πάνος Κορωναίος έστειλε τότε ένα τάγμα πεζικού, τού Λεωτσάκου, με πυροβολικό και ίππικό, νά πιάσουν τήν συμμορία. Τοιαύτη δέ ήτο ή πεποίθησις περί τής έπιτυχίας, σημείωνε ένας χρονικογράφος τής εποχής, ώστε πολλούς κόσμος, έτι δέ κυρία και νεάνιδες, έσπευσαν πείη και έφ' άμαζών νά παραστώσιν εις τήν θέσση. Η Μονή έπολιορκήθη, άλλ' οι λησάι, εμφανίζόμενοι πρής τών έξωστών, συνωμίζουν ήσυχως μετά τών στρατιωτών, οι όποιοι εις ούδέν προέβαιναν, ούδμως εκπληρώντες τās διαταγās τού έπί τών Στρατιωτικών ύπουργού Π. Κορωναίου.

Μπροστά στήν κατάστασι αυτή, ο Κορωναίος διάταξε τή σύλληψη τού Λεωτσάκου και τότε οι στρατιώτες του έπιασαν αίχμαλώτους δύο ύπουργούς, που περνούσαν με τήν άμαξί τους, τόν Κουμουνδούρο και τόν Καλλιφρονά και άπειλούσαν νά τούς σφάξουν αν δέν άφηναν έλεύθερο τήν διοικήτ ή τους. Συγχρόνως, άλλα τμήματα στρατού, με επί κεφαλής τή μουσική τού πυροβολικού και με όπαδούς τών «πεδινίων», γύριζαν τούς δρόμους τής Άθήνας και κατέληξαν με ζητωκραυγές στή στήν τού Βούλγαρη, για νά τού ζητήσουν τήν άδεια νό κόψωσι τās κεφαλάς τών.

Ο Βούλγαρης, μάστιγα, βγήκε στήν μπαλκόνι και τούς εύχαρίστησε «διά τήν μεγάλα και ύψηλά φρονήματά των».

Τά έπαναστατικά αυτά γεγονότα ή Κυβέρνησι τού Ρούφου άπο-

φάσισε νά τή άντιμετώπιση με τήν στρατό, που τής έμεινε πιστός και ο όποιος ήταν ο μισός, σέ δύναμι, από τής μονάδες τών άποβήσαν οι πεδινίοι. Άρχηγός τού κυβερνητικού στρατού ήταν ο ύπουργός τών Στρατιωτικών Πάνος Κορωναίος και τών «πεδινίων» ο Παπαδιαμαντόπουλος.

Για τρεις ημέρες, ή Άθήνα συνταράχθηκε από τής μάχες μεταξύ «πεδινίων» και «όρεινών». Πάνω από διακόσιοι πολίτες και στρατιώτες σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν. Μεταξύ τών σκοτωμένων ήταν και ο γιός τού ένδοξου πυροπολήτη, ύπολοχαγός τού πυροβολικού Άρσινειδης Κανάρης. Οι μάχες έγιναν κυρίως γύρω από τήν Έθνική Τράπεζα, στήν όδον Αιόλου. Η Τράπεζα βρισκόταν στήν ίδια θέση, που είναι και σήμερα και τήν είχαν πιάσει, μαζί με δύο άλλα κτίρια, που ήταν κοντά, οι «πεδινίοι» και ο λήσταρχος Κυριάκος.

Στήν κρίσιμη εκείνη περίοδο, ή Έθνοσυνέλευσις έδειξε και πυγμή κι' ένεργητικότητα.

Μαζεύονται οι πληρεξούσιοι και άναθέτουν στόν πρόεδρο τής Έθνοσυνελεύσεως Δ. Κυριακό τήν έκτελεστική έξουσία. Και ο Κυριακός, μαζί με τόν Μητροπολίτη τών Άθηνών, πηγαίνουν στή στρατόπεδο τών άντιμαχομένων και ζητούν νά παύσουν οι έχθροπραξίες και ν' άπομακρυνθούν από τήν Άθήνα όλες οι στρατιωτικές μονάδες, σύμφωνα με ψήφισμα τής Έθνοσυνελεύσεως, ή όποια άνάθετε τήν τήρησι τής τάξεως και τής ασφάλειας στήν πρωτεύουσα μόνον στήν Έθνοφυλακή.

Κατόπιν ή Έθνοσυνέλευσις, με ψηφοφορία, σχηματίζει τή νέα Κυβέρνησι, με πρόεδρο πάλι τόν Μπενιζέλο Ρούφο, ή όποια, με τή βοήθεια τής Έθνοφυλακής και, αφού άπομακρυνθούν όλες οι στρατιωτικές μονάδες από τήν πρωτεύουσα, μπόρεσε νά ξαναφέρ η τήν τάξι και τήν ήσυχία.

Προτού νά φύγουν οι μονάδες τού στρατού, ο λήσταρχος Κυριάκος, με τή «παλληκάρια» του, λήστεψε τόν «Ξενοδοχείον τού Στέμματος» και τή γύρω σπιτία και έφυγε άνεόχλητος με τή «ελάφους» για τή λημέρια του, «συναποκομίσας» — κατά σύγχρονη έφημερίδα — και τή συγχρητρία τού κ. Βούλγαρη, διά τήν εξάρτητον πολεμικήν δράσιν του.

Στήν κατάπαυσι τών έχθροπραξιών είχε συντελέσει και μία διακοίνωσις τών πρεσβετών τών τριών δυνάμεων — τής Γαλλίας, Άγγλίας και Ρωσίας — που άπειλούσαν ότι, αν δέν παύσαν οι έχθροπραξίες, θά έγκατέλειπαν τήν Άθήνα με όλους τούς υπηκόους των και θά διέκοπταν κάθε σχέση με μία χώρα «όπου έγένητο τόσον έλλειψή χρήσις τής άνδρείας και από τήν όποιαν ο άληθής πατριωτισμός φαίνεται έξορισθείς διά παντός».

Έκείνο, όμως, που έκανε τούς «πεδινίους» νά έγκαταλείψουν τόν άγώνα και ν' άφίσουν άνεκτέλεστα τήν σχέδια τού Βούλγαρη νά πάρ η τήν έξουσία, ήταν, εκτός από τήν έπέμβασι τής Έθνοσυνελεύσεως, και ή άποφασιστική στάσις τής Έθνοφυλακής.

Τό σώμα τής Έθνοφυλακής, που άποτελεσθηκε από όπλισμένους πολίτες Άθηναίους, πρόσφερε μεγάλες υπηρεσίες για τή διατήρησι τής τάξεως στή διάσπημα τής Μεταπολίτευσως.

Στά «Ιουνιακά» ή Έθνοφυλακή έμεινε στήν αρχή ούδέποτε, προσπαθώντας νά κρατήσει τήν τάξι. Όταν όμως είδε τή χωροφυλακή — που ανήκε στούς «πεδινίους» — νά βάλλ η ένάντιον της, τότε ρίχτηκε, μ' όλη της τήν ψυχή, στόν άγώνα.

Σέ κάθε σταυροδρόμι τής Άθήνας οι έθνοφύλακες έστησαν οδοφράγματα, που άντιμετωπίζοντας τής έπιθέσεις τών χωροφυλάκων, και μπόρεσαν νά ξεκαθαρίσουν, με αρκετές θυσίες, τήν κέντρο τής Άθήνας.

Έτσι, ο Λαός — Έθνοσυνέλευσι και Έθνοφυλακή — όταν στάθηκαν άντιμέτωποι στούς παραξίες, επέβαλαν τήν τάξι στήν πρωτεύουσα, που διατηρήθηκε στή ύπόλοιπο διάσπημα τής Μεταπολίτευσως.

Τά «Ιουνιακά» ήταν ή τελευταία έκδήλωσι μίας πολυτάραχης εποχής, που συνδέθηκε με τήν πρώτη έλληνική δυναστεία.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κωμική παρεξήγησι

Ο διευθυντής ενός ξενοδοχείου τού Λονδίνου έλαβε τελευταίως ένα γράμμα από κάποιον ξένο, που τού ζητούσε νά κλείση έξη δωμάτια σ' όνομα τού «για τήν Στέψι, τού προσεχούς Ιουνίου! Καταλαβαίνετε τώρα τί είχε συμβή; Ο έπιστολογράφος είχε άκούσει νά γίνεται λόγος για τής έορτές τής Στέφως τής βασιλίσσης Έλισάβετ, κι' είχε νομίζει πως πρόκειται... για καμιά τοπική γιορτή τού Λονδίνου, που έπαναλαμβάνεται κάθε Ιούνιο!

Μπορεί να βλάψουν τα αντιβιοτικά;

Κάθε φάρμακο παρυσιάζει κινδύνους

Όσο κι' αν είναι ευεργετικά τα διάφορα αντιβιοτικά, μπορεί κάποτε να βλάψουν τον οργανισμό. Το ίδιο όμως ισχύει και για το όξινο, το νερό, το κοινό αλάτι, το γάλα... Δεν μπορούμε π. χ. να εισπνεύσουμε για πολύ καιρό καθαρό οξυγόνο, δίχως τοξικά συμπτώματα. Οι γιατροί ξέρουν καλά μία παθολογική κατάσταση, που λέγεται «δηλητηρίαση από νερό». Το αλάτι είναι ολέθριο για τους καρδιακούς. Κι' ένας έλκοπαθής, που έπινε επί πολλά χρόνια 2 κιλά γάλα την ημέρα, έπαθε μία αρκετά σοβαρή ασθένεια, που χαρακτηριζόταν από άνωμαλες απόθεσεις άσβεστου.

Κάθε φάρμακο, λοιπόν, που έχει μία κάποια επίδραση στον οργανισμό μας, μπορεί να κάνει κακό, αν χρησιμοποιηθεί σε υπερβολικές ποσότητες, ή αν ωρισμένα στοιχεία του χημισμού του σώματος δεν ταιριάζουν μαζί του.

Κάθενα απ' τα γνωστά αντιβιοτικά, έχει μία τάση να προκαλέσει στο σώμα αλλεργική ευαισθησία ή τοξικά αποτελέσματα. Άλλ' η πιθανότητα αυτή είναι τόσο μικρή, ώστε μπορούμε στην πράξη να τα θεωρήσουμε ακίνδυνα. Άρκει μόνο να χρησιμοποιούνται σύμφωνα με ωρισμένους κανόνες και κατά τις οδηγίες του γιατρού.

Η πενικιλίνη είναι το λιγότερο τοξικό αντιβιοτικό. Μπορεί να χορηγηθεί σε τερσάσιες δόσεις, δίχως ανεπιθύμητες παρενέργειες. Σε ωρισμένα όμως άτομα, που έχουν μία αλλεργική προδιάθεση, μπορεί να προκαλέσει δερματικό εξάνθημα (ή αναλογία των ατόμων αυτών φθάνει τα 5 - 10 %). Άλλα πάλι, που κάνουν έντονη πενικιλίνης για διάφορες αρρώστιες, μέσα σε πολλά χρόνια, αναπτύσσουν σιγά-σιγά τόσο ευαισθησία, ώστε μία ακόμη ένεση αρκεί για να τους προκαλέσει ξαφνικά ένα σοβαρό και ανησυχηστικό «σόκ».

Είναι δε πρόσφατη η δραματική περίπτωση μίας Αθηναίας μαθητριάς, που πέθανε από τη χρήση της πενικιλίνης, γιατί ο γιατρός που την παρακολουθούσε, δεν έδωσε προσοχή στην αλλεργική ευαισθησία του οργανισμού της απέναντι αυτού του φαρμάκου!

Η ευαισθησία αυτή εμφανίζεται πολύ σπανιότερα, όταν η πενικιλίνη χορηγείται απ' το στόμα.

Για τα άτομα που δεν ανέχονται την κοινή πενικιλίνη, υπάρχει τώρα ένας ειδικός τύπος αυτού του αντιβιοτικού, η λεγόμενη πενικιλίνη Ο, που δεν προκαλεί σχεδόν καδούλο αλλεργικές αντιδράσεις.

Κατά την τοπική χρήση της πενικιλίνης, σε δισκία, σκόνη ή φεκαμούς, εμφανίζεται όχι σπάνια, μία μορφή στοματίτιδας. Οι ίδιοι του στόματος πρήζονται

και κοκκινίζουν κι' η γλώσσα φουσκώνει και σκεπάζεται από σκούρες κηλίδες.

Πού οφείλεται η άνωμαλία αυτή; Μέσα στο στόμα υπάρχουν ωρισμένα μικρόβια, που διεξάγουν ένα εξοντωτικό πόλεμο έναντι διαφόρων μυκήτων. Η μάχη αυτή δεν σταματάει καθόλου — μολοντί δεν την βλέπουμε ούτε την αντιλαμβανόμαστε με κανένα τρόπο. Όταν όμως επέμβει η πενικιλίνη και καταστρέψει τα μικρόβια του στόματος, οι μύκητες αναπτύσσονται πια ανεμπόδιστα και προκαλούν την άνωμαλία που περιγράψαμε.

Στις αρχές της χρησιμοποίησης της, η στρεπτομυκίνη προκαλούσε ίλιγγους, βουητά στ' αυτιά και βαρηχία ακόμη. Αυτό οφείλετο στο ότι προσέβαλλε το όξινο κρανιοκάλυψο νευρών. Σήμερα, οι παρενέργειες αυτές είναι πολύ σπανιότερες, απ' ενοός γιατί η στρεπτομυκίνη παράγεται σε καθαρότερη μορφή κι' απ' έτερου γιατί έμαθαν οι γιατροί να τη μεταχειρίζονται πιο συστηματικά.

Τέλος, τα νεότερα αντιβιοτικά, η τετραμυκίνη, η χλωρομυκίνη κι' η χρυσόμυκίνη, προκαλούν κάποτε ναυτία, πεπτικές διαταραχές και άνορεξία. Χορηγούνται δε συνήθως μαζί με γάλα, για να ελαττώνονται αυτά τα συμπτώματά τους.

Έξ' άλλου, πολλοί ασθενείς που πήραν σημαντικές δόσεις αυτών των αντιβιοτικών, παρουσιάζουν μία καταφανή αλλοίωση των κοπράνων, που γίνονται κάπως διαρροϊκά και σχετικώς άοσμα.

Τα κόπρανα αποτελούνται κυρίως από μικρόβια, κι' εν μέρει μόνον από υπολείμματα τροφής. Τα αντιβιοτικά, λοιπόν, σκοτώνουν ωρισμένα ωφέλιμα μικρόβια, που κατοικούν κανονικά στο βλεννογόνο των εντέρων. Αυτά όμως τα μικρόβια εμποδίζουν τον πολλαπλασιασμό διαφόρων μυκήτων, που θα μάς προκαλούσαν άλλώς ενοχλητικές και σοβαρές μολύνσεις. Μετά την έξοδωσι, λοιπόν, των κανονικών μικροβίων, πολλαπλασιάζονται ελεύθερα μέσα στα έντερα αυτοί οι μύκητες, καθώς κι' άλλα μικρόβια, άσυνήθιστα, και προκαλούν την αλλοίωση των κοπράνων. Σε ωρισμένες δε περιπτώσεις, μπορεί να φέρουν μία επιμονή φαγούρα του άπρηυσμένου, ή μολύνσεις των πνευμόνων, του στόματος, κλπ.

Διάφορες παθολογικές — και θανατηφόρες κάποτε — άνωμαλίες του αίματος, παρουσιάζουν μία σχέση με τη χρησιμοποίηση ωρισμένων αντιβιοτικών. Πιστεύεται π. χ., ότι η χλωρομυκίνη μπορεί να εμποδίζει την άμυνική δράση των λευκών αιμοσφαιρίων και να στερηθεί έτσι τον οργανισμό μας από ένα ζωτικό άμυντικό μηχανισμό, οπότε

μία άσχημη συνήθως μολυνσι μπορεί να έχει βαρείες και κεραυνόβλες συνέπειες.

Δεν έχει όμως εξακριβωθεί με βεβαιότητα κατά πόσον φταίει ή χλωρομυκίνη, ενώ, εξ' άλλου, το αντιβιοτικό αυτό είναι αληθινά πολύτιμο για ωρισμένες ασθένειες, όπως τον κοιλιακό τυφο ή τη μηνιγγίτιδα.

Μήπως, άλλωστε, και φάρμακα άδραση, σαν την ασπιρίνη ή το βορικό οξύ, δεν έχουν φέρει δυσάρεστες συνέπειες σε μερικά — ελάχιστα — άτομα που έκαναν κατάχρησι; Άλλά κανείς γιατρός δεν σκέφθηκε ποτέ να τα καταργήσει γι' αυτό.

Είναι γνωστό, εξ' άλλου, ότι ένα τσίμπημα μέλισσας μπορεί να φέρη το θάνατο σε υπερευαίσθητα άτομα. Ποιος θα προτεινεί όμως ποτέ να λείψουν οι μέλισσες;...

Συνεπώς, τα αντιβιοτικά μπορούν και πρέπει να χρησιμοποιούνται, αλλά με τον έλεγχο του γιατρού, που θα παρακολουθή τις αντιδράσεις του άρρώστου.

Τα χέρια φανερώνουν τις ασθένειες

«Το χέρι του άσθενους είναι ένα πολύτιμο διαγνωστικό μέσον για το γιατρό» γράφουν σε μία επιστημονική ανακοίνωσι τους οι Αμερικανοί δόκτορες Σίλντμαν και Λίτμαν. «Ακόμη κι' η χειραψία που ανταλλάσσει ο γιατρός με τον πελάτη του, μπορεί να τον βοηθήσει σημαντικά στο έργο του.

Έτσι, ένα χέρι πλαδαρό, υγρό και κρύο δείχνει το νευρασθενικό άνθρωπο. Τα ίδια σημάδια έχουν τα δάχτυλα τα κιτρινωμένα απ' το κάπνισμα, με νύχια κοντά και φαγωμένα. Δάχτυλα μελανισμένα σημαίνουν ίσως καρδιακή πάθησι. Όταν ιδρώνη ή φούχτα και τρέμουν τα δάχτυλα, πρόκειται για κακή κυκλοφορία του αίματος.

Η άναμία διακρίνεται απ' το χλωμό χρώμα της παλάμης, που μπορεί να γίνει άσπρη σαν κέρινη.

Σε περίπτωση υπερθυρεοεισμού, τα χέρια είναι λίγο πρησμένα, ζεστά και υγρά, με λείο δέρμα. Αντίθετα, ο υποθυρεοεισμός τα κάνει στεγνά, τραχιά και κρύα. Στις αρχές της νόσου του Άντισον, παρουσιάζονται συχνά γύρω απ' τις αρθρώσεις των δακτύλων βαθύχρωμες κηλίδες, σαν πανάδες, ενώ συγχρόνως τα νύχια γίνονται κιτρινωπά. Νύχια θαμπά και πολύ ξηρά δείχνουν υποσιτισμό. Τέλος, το χρώμα κι' η θερμοκρασία του χεριού μπορεί να βοηθήσουν το γιατρό στη διάγνωση του σόκ, περισσότερο παρό' ο σφυγμός ή η αρτηριακή πίεσι.

Μεταφυσούνται οι νεφροί

Σημειώθηκε στη Βοστώνη μία περίεργη μεταφυσέωσι νεφρού σ' ένα άσθενη, που πέθανε μετά 5 δολοφονίες μήνες από άλλη αρρώστεια. Επρόκειτο για ένα γιατρό, που έπαυσε από άναστο νόσημα των νεφρών. Τού μεταφυσέωσαν λοιπόν ένα νεφρό από ένα άτομο που μόλις είχε πεθάνει. Πέντε μήνες αργότερα, ο γιατρός πέθανε απ' την καρδιά του. Ο μεταφυσέωμένος νεφρός εξετάσθηκε τότε και βρέθηκε σ' άριστη κατάστασι.

Σε καμμία άλλη περίπτωσι ως τώρα δεν είχε ζήσει ο άρρώστος τόσο πολύ, έπειτα από μία τέτοια έγχειρησι. Μπορούμε λοιπόν να ελπίζουμε ότι πλησιάζει η λύσις του προβλήματος της επιτυχής μέσης μεταφυσέωσις των νεφρών από ένα σε άλλο άτομο.

Οι ψύλλοι νοιώθουν τη ραδιενέργεια

Ένώ ο άνθρωπος χρειάζεται ειδικά όργανα για ν' αντιληφθεί την παρουσία της ραδιενέργειας, ένα ταπεινό έντομο την αντιλαμβάνεται με κάποια αίσθητήρια όργανά του. Πρόκειται για τον ψύλλο. Πράγματι, μόλις ένας ποντικός ύπελθιση για πειραματικούς λόγους στην επίδρασι ραδιενέργειας, έφυγαν άμέσως όλοι οι ψύλλοι απ' το τριχώμα του. Άλλά και οι λεγόμενοι ψύλλοι του νερού αδειάζουν βιαστικά κάθε χώρο όπου υπάρχει ραδιενέργεια. Είναι η πρώτη γνωστή περίπτωσι ζωικού οργανισμού, που αντιλαμβάνεται με τα δικά του μέσα τη ραδιενέργεια.

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Έπειτα από τα παράπονα που διετύπωναν διάφοροι Γερμανοί παιδαγωγοί σχετικά με τη μεταπολεμική αύξηση του ποσοστού των παιδιών, που δύσκολα διαπαιδαγωγούνται, οι καθηγητές της παιδιατρικής κλινικής του πανεπιστημίου του Άμβούργου Σάιφερ και φόν Χάρνικ, υπέβαλαν σε λεπτομερή εξέταση 2.000 παιδιά των δημοτικών σχολείων. Το αποτέλεσμα της εξέτασεως αυτής ήταν καταπληκτικό. Σε είκοσι παιδιά ηλικίας 6-8 ετών διαπιστώσαν έλκος του στομάχου, πράγμα, που, ως τώρα, ήταν άγνωστο στα χρονικά της Ιατρικής επιστήμης, για την ηλικία αυτή. Στη φωτογραφία μας ο καθηγητής Σάιφερ δείχνει το σημειωμένο με κύκλο, έλκος του στομάχου ενός παιδιού έξη χρόνων.

Ο χαλκός ως τροφή και ως φάρμακο

Η χρήση του στη δερματολογία και την γυναικολογία

Τα άλατα του χαλκού έθεωρήσαν για πολύ καιρό ως εξαιρετικά τοξικά. Φαίνεται, ωστόσο, ότι είναι λιγώτερο επιβλαβή από ό,τι φοβούμεθα. Όταν απορροφώνται σε μικρές ποσότητες, ο οργανισμός μας τα αποβάλλει με τα ούρα και τα περιττώματα. Σε μεγαλύτερες δόσεις, προκαλούν έμετους και αποβάλλονται επίσης. Σε περιπτώσεις δηλητηριάσεως, λόγω απορροφώσεως από τον οργανισμό εξαιρετικά μεγάλων δόσεων χαλκού, εκτός από τους έμετους που θα προκληθούν αναπόφευκτα και που θα συμπαράσσουν ένα μεγάλο μέρος από το δηλητήριο, αρκεί να φάμε ένα ή δυο άσπράδια αυγού για να εξουδετερωθεί η ποσότης που απέμεινε μέσα στον πεπτικό σωλήνα.

Ο χαλκός βρίσκεται σε μικρές αναλογίες σ' όλες σχεδόν τις τροφές μας. Είναι ένα από τα μεταλλικά στοιχεία, που η έλλειψις των προκαλεί σοβαρές διαταραχές στον οργανισμό. Τα χορταρικά και το κρέας, μάς τροφοδοτούν με τον χαλκό που μάς είναι απαραίτητος. Μεγαλύτερες σχετικές αναλογίες χαλκού βρίσκονται στα διάφορα θαλασσινά.

Στον άνθρωπο, ο χαλκός τονώνει τα κύτταρα του οργανισμού και ενισχύει την άμυνα του ήπατος. Είναι επίσης ένα στοιχείον άποτοξινώσεως. Προσβάλλει τα μεμονωμένα μικρόβια και τις ζώνες και εξουδετερώνει την βλαβερή επίδρασι τους.

Υποδοθηκε, συνεπώς, τον οργανισμό στην άμυνά του έναντι των μολύνσεων. Τα γενόμενα πειράματα, απέδειξαν, ότι τα κουνέλια, όταν τους δώσουμε επί άρκιτο διάστημα τροφή πλουσία σε χαλκό, καθίστανται άπρόσβλητα από τον ιό του άνθρακος.

Ο χαλκός, σε μικρές δόσεις, δεν είναι ούτε τοξικός, ούτε ερεθιστικός.

Τα παιδιά, οι γέροι, οι έγκυες γυναίκες κι' αυτοί ακόμη οι διαβητικοί, τον ανέχονται ευχερέστατα.

Το ύδωρ του Άλμπιούρ, που χρησιμοποιείται στις παθήσεις του δέρματος (δερματίτιδες, έκζεματίτιδες κλπ.) περιέχει θειικό χαλκό και θειικό ψευδάργυρο.

Ο χαλκός αποδίδει πολύ καλά αποτελέσματα και στην ψώρα (έντριβες με μία διάλυσι 4 % θειικού χαλκού, έπειτα από ένα θερμό λουτρό).

Την άνωτέρω διάλυσι (4 %), μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε επίσης για να προλάβουμε τη μολύνσι έπειτα από ένα κόψιμο, ένα γδάρισμα, ένα έγκαυμα κλπ., καθώς επίσης και έναντι των δοθήνων και της «τριγυρίστρας».

Ο θειικός χαλκός βρίσκεται στα φαρμακεία με τη μορφή δισκίων, που τα διαλύουμε μέσα σε ωρισμένη ποσότητα νερού.

Ένα σοβαρό μειονέκτημα του

χαλκού, είναι ότι δεν γίνεται άνεκτός από το στομάχι. Δεν μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί σε ένδομικές ένεσεις, γιατί προκαλεί δυνατούς πόνους και φλόγωσι.

Ο θειικός χαλκός μπορεί όμως, να εισαχθεί στον οργανισμό με τη μορφή ένδοφλεβίων ένεσεων.

Με παρόμοιες ένεσεις επιτυγχάνεται ταχύτητα ή θεραπεία των δοθήνων και του άνθρακος, καθώς και η εξαφάνισις της επίμονης φαγούρας. Για το σκοπό αυτό, είναι απαραίτητο να χρησιμοποιούνται διαλύσεις άπολύτου άγνότητος, που να μην περιέχουν ούτε το ελάχιστο ίχνος προμείξαν ψευδαργύρου ή σιδήρου.

Ο θειικός χαλκός δίνει επίσης εξαιρετά αποτελέσματα στη γυναικολογία. Οι διαλύσεις του μέσα σε νερό, όχι μόνον είναι αντισηπτικές, αλλά έννοον επίσης και την επώλωσι των άμυχών, των πληγών κλπ. Οι πλύσεις, με παρόμοιες διαλύσεις, είναι πολύ ωφέλιμες στις μητρίτιδες, στη λευκορροια, καθώς και έπειτα από τον τοκετό. Συνιστώνται επίσης για την καθαριότητα των γυναικίων γεννητικών οργάνων και στις περιπτώσεις φαγούρας, φλογώσεων κλπ. Στις περιπτώσεις αυτές, ο χαλκός ίσοδυναμεί μ' ένα ακίνδυνο και δραστικό αντιβιοτικό φάρμακο.

Εκτός από τον θειικό χαλκό, υπάρχουν επίσης και άλλες διαλύσεις αυτού του μετάλλου. Ο δεαλικός χαλκός π. χ. χρησιμοποιείται με τη μορφή πομμάδας έναντι των παθήσεων που προκαλούνται από μύκητες. Ο ιωδιούχος χαλκός και το οξείδιον του χαλκού έναντι των δοθήνων, του άνθρακος, της άκμης, των μολυσμένων πληγών. Ο καζεϊνούχος χαλκός έναντι της άναμίας, κλπ.

Ο χαλκός χρησιμοποιήθηκε επίσης τελευταία για τη θεραπεία ωρισμένων καρκίνων. Άλλ' η θεραπευτική αυτή άγωγή, βρίσκεται ακόμη στο δοκιμαστικό στάδιο.

Όπως βλέπετε, ο χαλκός είναι ένα χρήσιμο δηλητήριο, όταν χρησιμοποιείται σύμφωνα με τις υποδείξεις της επιστήμης.

Τα αντιβιοτικά, όπως συνήθως και για πολλά άλλα φάρμακα, περιώρισαν, βέβαια, σημαντικά τη χρήση του. Άλλά, παρά την διάδοσι των αντιβιοτικών, εξακολουθεί πάντα να κατέχη εξέχουσα θέση στη σύγχρονη θεραπευτική.

Ένα φυσικό αντισηπτικό

Φαίνεται πως δεν έχουν πολύ άδικο οι πιτσιρίκοι, που κλαίνε και διαμαρτύρονται όταν η μητέρα τους θέλη να τους πλύνει τα αυτιά τους!... Πράγματι, οι Αμερικανοί ειδικοί έχουν λόγους τώρα να πιστεύουν, ότι η κίτρινη και κηρώδης έκκρισις των αυτιών είναι ένα φυσικό αντισηπτικό, που εμποδίζει τις μολύνσεις. Άναζητούν μάλιστα ένα τεχνητό προϊόν, που να μορφή ν' αντικαταστήσει αυτή την έκκρισι, για να χρησιμοποιηθεί από τους άνδρες των ένοπλων δυνάμεων στις τροπικές χώρες, όπου το κλίμα και το συχνό κούμπι έλαττώνει την παραγωγή της φυσικής αυτικής ούσιας.

Μία σύζυγος με κατανόησι!...

— Δεν είμαι "Αρειος", βρε παιδιά. Είναι προφυλακτικά μέτρα για τη νυνάικα μου!...

— Τυχρός ο Χαρίλαος. Έρχεται το σπίτι του και τον παίρνει!...

Χαίμωρ

Τους καλάρεσε...

Στο Πανεπιστήμιο, την ώρα του μαθήματος, οι φοιτήτριες θορυβούν.

— Προτιμώ, τους λέει ο καθηγητής θυμωμένος, να βρίσκωμαι μαζί με δέκα φοιτητές, παρά με μία από σας.

— Κι' έμεις το ίδιο, κύριε καθηγητά! απαντούν οι φοιτήτριες μ' ένα στόμα.

— Όποτε ο θεός σας δώσει, τι είχε, τα άφησε στο Όρφανοτροφείο;

— Ναι.

— Και πόσα άφησε;

— Πέντε παιδιά!...

*
Ο προμηθευτής: Μά τι κατάσπασιν είν' αυτή; Πότε μου λέτε «δεν είναι εδώ ο κύριος», πότε ότι «λείπει η κυρία». Μά, τέλος πάντων, ποιός πληρώνει εδώ μέσα;

Η ύπνηρέτρια: Έδώ, κύριε, δεν πληρώνει κανένας!...

*
Συζητούν δυο νεόπλουτες κυρίες.
— Αν έρχοσιν μισή ώρα πιο νωρίς, θα μ' εύρισκες στις άγκαλες του Μορφέως.
— Τι άπερίσκεπτη πού είσαι, καύμενη!... Κι' ο άντρας σου δεν υποψιάζεται τίποτα;

*
Μεταξύ γιατρών:
— Νομίζετε, κύριε συνάδελφε, ότι υπάρχει ανάγκη συμβουλίου;
— Βεβαίως, αγαπητέ συνάδελφε, ο ασθενής είναι πολύ... πλούσιος!

*
Ένας δικηγόρος άρχισε στο δικαστήριο το λόγο του, ως εξής:
— Η ιστορία μας λέει, ότι ο Ξέρξης ήρθε με έκατομμύρια στρατού...
— Προσπαθήστε, κύριε, τόν διακόπτει ο πρόεδρος του δικαστηρίου, να περάση γρήγορα αυτός ο πολυάριθμος στρατός, γιατί δεν έχουμε ώρα διαδέσιμη!...

*
Η άπιστη σύζυγος λέει στο φίλο της:
— Πήδησε γρήγορα απ' το παράθυρο! Έρχεται ο άνδρας μου!
— Απ' το παράθυρο; Μά είμαι στο δέκατο τρίτο πάτωμα.
— Έ, και; Τόσο προληπτικός είσαι, καύμενε;

*
— Τα σκυλάκι σας με δάγκασε στον άστράγαλο.
— Έμ, είναι τόσο κοντό το καύμένο που δεν έφτανε στο παχνό.

*
Βαρύς και στενοχωρημένος διηγείται κάποιος σ' ένα γνωστό του την τραγωδία του.
— Αυτή η άπνία μου έχει καταστήσει μαρτύριο. Απόψε πάλι, όλη τη νύχτα, δεν έκλεισα μάτι.
— Μά, χριστιανέ μου, αφού δεν κλείνεις τα μάτια σου, πώς θέλεις να κοιμηθής;...

*
Ο Άνανιάδης πηγαίνει στον νευρολόγο και του λέει:

— Γιατρέ μου, την άλλη φορά σας είχα πη ότι η γυναίκα μου είχε πάντα την έντυπωσι ότι στο σπίτι μας έμπαιναν κλέφτες και με έυπνούσε κάθε φορά όταν άκουγε θόρυβο...

— Θυμάμαι, του απαντάει ο γιατρός. Κι' εγώ σας είχα συμβουλεύσει τότε να την πείσετε πως οι κλέφτες δεν κάνουν θόρυβο...

— Μάλιστα, λέει ο Άνανιάδης. Τώρα όμως με έυπνάει κάθε φορά που δεν άκουει θόρυβο!...

— Καλά το κατάλαβα πως είνες κούφει ένα μέρος του μισθού σου!...

— Σας έγγυώμαι πως η σημερινή περμανάντ θα κρατήσει σ' όλη σας τη ζωή!

Ο Μεξικανός ενοικιοδωστής

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

Όφελούν πολύ στο στήθος τα τακτικά πλυσίματα μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε νερό πολύ κρύο.

Αν έχετε τάσι ν' αδυνατίσετε, κάνετε φριξιόν του στήθους με χυμό λεμονιού και με αλκοόλ καμφρέ, που τονώνουν τους ιστούς.

Αποτελεσματικό μασάζ

Θα σας συστήσουμε ένα αποτελεσματικό μασάζ, που εφαρμόζεται από τις στήρες του Χόλλυγουντ. Πάνετε μ' ένα δόκιμνη τη χούφτα σας τις σάρκες της μέσης και των γοφών και τις μαλάζετε δυνατά, για πολλήν ώρα, έστω κι' αν πονάτε. Η μέθοδος είναι εύκολη και φέρνει γρήγορα αποτέλεσμα, αρκεί μόνο να εφαρμόζεται μ' απόλυτη κανονικότητα.

Όσο για τον πόνο, αυτός, όπως ξέρουμε, δεν έχει καμιά σημασία εμπρός στα κάλλη.

Πώς διατηρείται το κρέας

Θέλετε να διατηρήσετε ένα κομμάτι κρέας, δίχως ψυγείο, 2-3 μέρες το καλοκαίρι και 5-6 το χειμώνα, έτσι που να μην παρουσιάσει καμιά αλλοίωση όταν θα το μαγειρέψετε; Το καθαρίζετε καλά, τρίβοντάς το μ' ένα πανί, χωρίς να το πλύνετε. Βάζετε να βράση μιά κατασρόλα νερό κι' ετοιμάζετε μίαν άλλη με νερό κρύο. Βουτάτε δυο-τρεις φορές το κρέας, μ' ένα μεγάλο πηρούνι, στο νερό που βράζει. Κάθε φορά, τ' αφίνετε μέσα ένα δευτερόλεπτο το πολύ. Αμέσως κατόπιν, το βουτάτε δυο-τρεις φορές στο κρύο νερό, και πάλι επί ένα δευτερόλεπτο κάθε φορά.

Το κρεμάτε ύστερα σ' ένα γάντζο, για να στραγγίξει και να κρυώσει. Το τυλίγετε έπειτα σε καθαρό πανί και τ' αφίνετε κρεμασμένο σ' ένα μέρος ψυχρό.

Η μέθοδος αυτή είναι ιδιαίτερος κατάλληλη για το μοσχάρι και κρέας. Προκειμένου για πουλερικό, το κόβετε προηγουμένως στη μέση και κατά μήκος του, πριν το βουτήξετε στο νερό όπως είπαμε.

Το τσάι κι' η τσαγιέρα

Αν θέλετε να φτιάξετε όσο το δυνατόν περισσότερο τσάι με την ίδια ποσότητα φύλλων, προτιμάτε να μεταχειρίζεσθε τσαγιέρα από πορσελάνη, που δεν αφήνει να πάρη το πρώτο νερό όλη την ουσία των φύλλων.

Απεναντίας, αν θέλετε τσάι λιγότερο και δυνατότερο, θα μεταχειρισθήτε μιά τσαγιέρα μεταλλική και γυαλιστερή, όπου το νερό διατηρείται ζεστό περισσότερη ώρα.

Πάντως, και στις δυο περιπτώσεις, ρίχνετε πρώτα το βραστό νερό μέσα στην τσαγιέρα κι' έπειτα τα φύλλα του τσαγιού.

Πώς να καθαρίζετε τα άσημικά

Για να καθαρίσετε τα άσημικά σας, τα βουτάτε σε μιά διάλυσι ποτάσσας, στην όποια έχετε προσθέσει 15 γραμμάρια σόδα και άλλο τόσο τρυγικόν όξύ (ξυνό του φαρμακείου). Βράζετε το υγρό αυτό επί πέντε λεπτά της ώρας. Ύστερα βγάζετε απ' αυτό τα άσημικά και τ' αφίνετε να στεγνώσουν. Τέλος, τα τρίβετε με σάχτη από άχυρα κι' ύστερα μ' ένα δέρμα ζερκαδιού.

Όταν καίγεται το γλύκισμα

Κάηκε λίγο το γλύκισμα που φτιάσατε; Μπορείτε πάντως να το σερβίρετε, αφού αφαιρέσετε με προσοχή το καμμένο μέρος και κρύψετε κατόπιν το έυσμένο μέρος μ' ένα στρώμα κρυσταλλωμένης ζάχαρης.

Το πλύσιμο της νταντέλλας

Πριν πλύνετε μιά νταντέλλα κιτρινωμένη, λερωμένη και σκληρή, την αφίνετε να μουσκέψη επί 12 ώρες μέσα σε καθαρό ελαιόλαδο. Ύστερα την πλένετε με το συνηθισμένο τρόπο που χρησιμοποιείτε για τις λεπτές νταντέλλες.

Η «φαρίλα» των χειρών

Μυρίζουν φαρίλα τα χέρια σας; Για να φύγη η δυσάρεστη αυτή μυρωδιά, τα πλένετε με νερό, στο όποιο έχετε διαλύσει μπόλικο αλάτι. Το ίδιο κάνετε και για τα μαγειρικά σκεύη.

Η μυρωδιά του ηγανίσματος χάνεται, αν κάψετε ένα κομμάτι ζάχαρη.

Λικέρ από πορτοκάλια

Σεφλουδίστε 6 πορτοκάλια και ρίξτε τις φλούδες μέσα σε 150 δράμια κονιάκ ή ρακί. Αφίστε να μουσκέψουν 15 μέρες. Προσθέστε ύστερα 11, όκτα άσπρο κρασί, όπου έχετε λιώσει 150 δράμια ζάχαρη. Φιλτράρετε κι' αφίνετε μιά βδομάδα. Θάχετε έτσι ένα γευστικότατο λικέρ.

Τζίν Πίντερ

Η νωμωδιούδα μας

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ «ΦΑΡΣΕΡ»

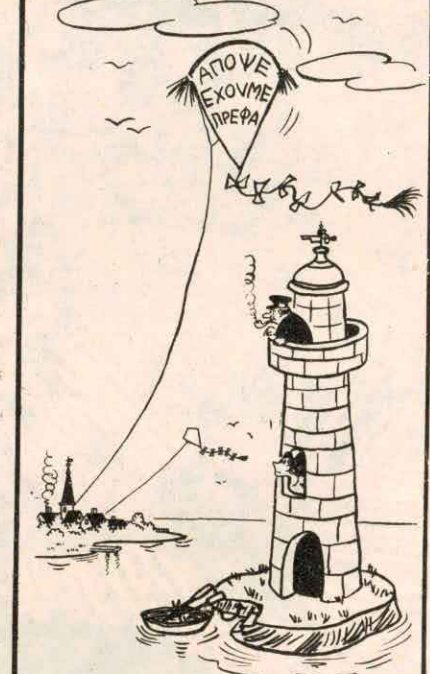
ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ΜΠΟΥΦΟΣ: μεσόκαπος, μισοσοβαρός και μισοέξυπνος. ΤΟΥΛΑ: γυναίκα του. ΓΡΗΓΟΡΗΣ: φίλος του. ΜΑΡΙΚΑ: έτερον ημίου του Γρηγόρη.

ΣΚΗΝΗ 1η.
(Στην κρεβατοκάμαρα του ζεύγους Μπούφου. Ο Πολύδωρος ξαπλωμένος και διπλοτριπλοκουκουλωμένος διαβάζει «Θησαυρό». Η Τούλα πλέκει).
ΤΟΥΛΑ (αφήνοντας το πλέξιμο): Δεν παρατάς πιά το διάβασμα;
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Γιατί;
Σ' ένοχλώ;
ΤΟΥΛΑ: Έμένα όχι. Ένοχλείς όμως τ' άλλα σου. Έέ άλλοι είνε ώσα να πάρης το φάρμακό σου.
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Άμ δεν τ' παίρνω!
ΤΟΥΛΑ: Όχι! καϊμένη Πολύδωρε! Πάλι τις σαχλαμάρες άρχισες;
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Κάθε άλλο! Σοβαρολογώ!
ΤΟΥΛΑ: Και γιατί δεν τ' παίρεις, παρακαλώ;
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Γιατί δεν έχω πιά τίποτα. Άύριο μάλιστα θα σηκωθώ.
ΤΟΥΛΑ: Για κάνε πώς σηκώσεσαι και τ' λέμε!
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Καλέ τί μ'άς λές; Δεν τ'όδερα να μείνω, κρεβατάμενος έφ' όρου ζωής.
ΤΟΥΛΑ: Δεν σου ζήτησε κανείς τέτοιο π.άμα. Αί-πλως σου συνιστώ να μείνης στο κρεβάτι ώσπου να γίνης καλά.
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Μά είμαι ήδη καλά. Και αύριο θα σηκωθώ!
ΤΟΥΛΑ: Νά μη σηκωθείς, Πολύδωρε!
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Βρέ, θα σηκωθώ που ό κόσμος να χαλάσει!
(Άκούγεται το κουδούνι).
ΤΟΥΛΑ: Πιός να είνε τέτοια ώρα; Είμαι πολύ περίεργη.
ΣΚΗΝΗ 2η.
ΓΡΗΓΟΡΗΣ (μπαινοντας): Γειά σου, μεγάλε άσθενή!
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ (μ' εύχάριστη έκπληξη): Βρέ! Βρέ! Βρέ! Έσύ είσαι;
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Δεν με περίμενες, έ;
ΤΟΥΛΑ: Μά πώς να σ'ας περιμένη πιά, κύριε Γρηγόρη; Πέρασε σχεδόν μία βδομάδα από την ημέρα που σ'ας ειδοποιήσαμε ότι ό Πολύδωρος είναι άρρωστος.
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Έχετε δικη, κυρία Τούλα, αλλά νόμιζα πως έπρόκειτο για καμμία από τις συνηθισμένες του φάρσες.
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ (χασκογελώντας): Ή αλήθεια είνε ότι σκαρώνω τακτικά παρόμοιες.
ΤΟΥΛΑ: Άχ! Μακάρι να ήταν φάρσα. Άλλά αυτή

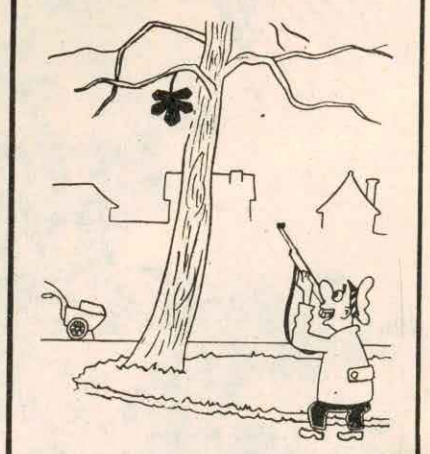
ρα, κύριε Μπούφο. Τί κάνετε;
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Δόξα τώ Θεώ, από ύγεια είμαι μιά χαρά. Ό Γρηγόρης είν' εκεί.
ΜΑΡΙΚΑ: Όχι. Δεν γύρισε άκόμη.
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Περίεργο! Πώς άρρησε σήμερα;
ΜΑΡΙΚΑ: Έλα ντέ!
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Τέλος πάντων! Θα τον ξαναπάρω άργότερα. Ώρδουάρ.
ΜΑΡΙΚΑ: Ώρδουάρ, κύριε Μπούφο.
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ (τρίβοντας τ'α χέρια του): Απόψε θα γελάση το παρδαλό κατσίκι!
ΣΚΗΝΗ 4η.
(Στό σπίτι του Γρηγόρη).
ΓΡΗΓΟΡΗΣ (μπαινοντας): Καλησπέρα!
ΜΑΡΙΚΑ: Σάν τ'α χιόνια! Κι' εγώ φοβήθηκα ότι δεν θα βρής τόν δρόμο να γυρίσης.
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Νάι, άρρησα λιγάκι, γιατί πήγα στο σπίτι του φίλου μου του Πολύδωρου του Μπούφου, που είνε άρρωστος.
ΜΑΡΙΚΑ: Όχι δά!
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Νά! μ'α σε χαρώ!
ΜΑΡΙΚΑ: Όποτε πήγες στο σπίτι του Μπούφου.
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Νάι.
ΜΑΡΙΚΑ: Και ό Μπούφος είνε άρρωστος.
ΜΑΡΙΚΑ: Φτού σου, παλάνθρωπε! Άρριφείτη!
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Άν δεν πιστεύεις, τηλεφώνησε του Μπούφου.
ΜΑΡΙΚΑ: Περιττόν! Γιατί πρόλαβε και μου τηλεφώνησε εκείνος!
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Πώς; Σου τηλεφώνησε ό Μπούφος; Και τί σ'ε ήλελε.
ΜΑΡΙΚΑ: Έσένα ήλελε! Κι' έπί τ'ευκαιρία μ'ε πληροφόρησε ότι υγιαίνει.
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Ά! τόν άνοστο με τίς κρύες του τίς φάρσες! Τώρα θα του δείξω εγώ! (Φεύγει τρέχοντας).
ΣΚΗΝΗ 5η.
(Στην κρεβατοκάμαρα του ζεύγους Μπούφου).
ΤΟΥΛΑ: Πώς δεύτερη έπίσκεψη, κύριε Γρηγόρη; Συμβαίνει τίποτα;
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Νάι, πολύ σοβαρό. Θα μου έπιπρέψετε όμως να τ'ο πώ ιδιαιτέρως στον Πολύδωρο.
ΤΟΥΛΑ: Εύχαρίστως! (Φεύγει).
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ (ναμογελώντας πονηρά): Λοιπόν; Τί σου συμβαίνει, Γρηγόρη.
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Πουλάκι μου! Κι' άπ' τ'ο κρεβάτι συνεχίζεις τίς νόστιμες φάρσες σου.
ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ: Τό όμολογώ. Σου έσκασα μιά φάρσα...
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Κάτσε, λοιπόν, να σου σκάσω κι' εγώ μερικές σφαλίρες! (Τού έπιτίθεται και τόν λιποθυμεί από τ'ό έύλο).
ΤΟΥΛΑ: Καλέ, τί φασαρία είν' αυτή; Μήπως αυτός ό τρελλάθηκε να σηκωθεί και τόν έμποδίστηκε;
ΓΡΗΓΟΡΗΣ: Άκριδώς! Άλλά μην άνησυχήτε! Γιατί όπως τόν έκανα, δεν θα σηκωθεί!...
(Αύλα).
Γ. ΓΙΑΝ.—

— Γιατί κύριε να μην έπαιρνα τ'ο μωρό μαζί μου στον κινηματογράφο; Θέλοναι κι' οι γείτονες μου στην πολυκατοικία να ησυχάζουν τότε!...

Αεροπορικό ταχυδρομείο.

Ο ΟΔΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ
— Ά! έφέτος δεν θα με βασανίσης, όπως πέρυσι.

Κορίτσια ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

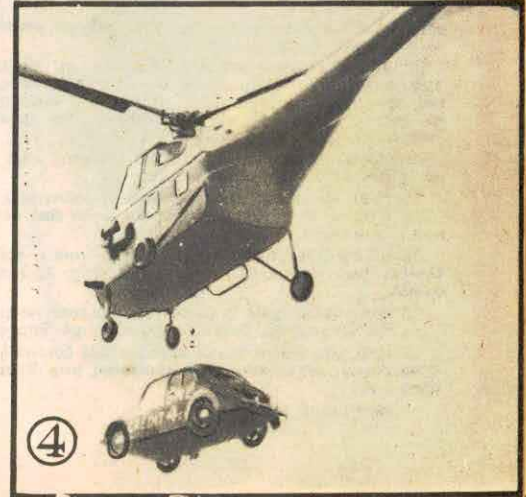
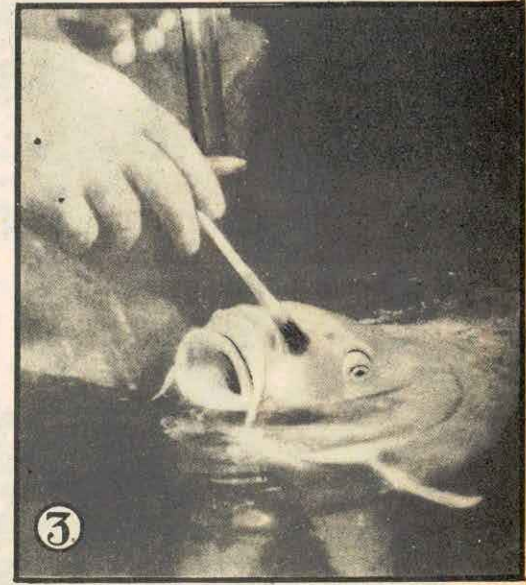
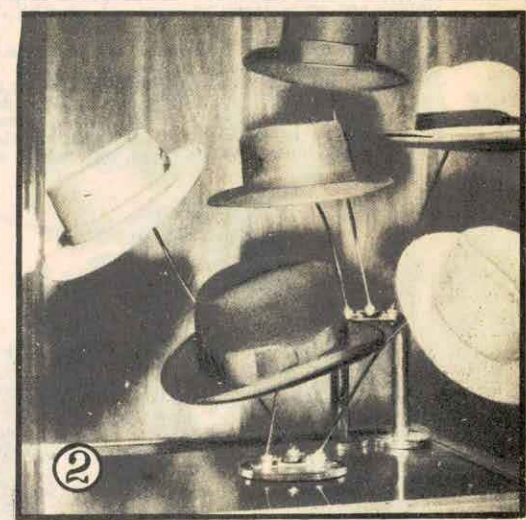
Τό δράμα τής Άλεις

ΠΡΙΝ λίγο καιρό, μιά όμορφη Έλβετίδα γύριζε από δικηγόρο σε δικηγόρο για να βρή συνήγορο. Όλοι την άκουγαν με προσοχή, μά στο τέλος τής δήλωναν ότι δεν μπορούσαν ν' αναλάβουν την υπόθεσί της. Καταλάβαιναν ότι δεν ήταν καλά στο μυαλό της και τ'η συνάδευαν με συμπάθεια ως την πόρτα του γραφείου τους.
Έτσι ή δυστυχισμένη Άλεις γύριζε από γραφείο σε γραφείο προσπαθώντας να βρή τόν άνθρωπο, που θα υπεράσπιζε τ'α δικαιώματά της. Είχε, όπως έλεγε, μεγάλα δικαιώματα στην ζωή και στην καρδιά ενός άνδρος, που είχε παντρευτεί την κόρη ενός μεγάλου χτηματία τής Αιγύπτου.
Ή Άλεις όμως τόν είχε βγάλει από τ'η φτώχεια και τόν είχε σπουδάσει στο Παρίσι. Είχε λοιπόν, όπως έλεγε, δικαιώματα στη ζωή του. Τώρα δέ από έκδικση, αφού εκείνος δεν ήθελε πιά να ζήση μαζί της, του ζητούσε να τής δώση πίσω όλα τ'α έξοδα που είχε κάνει γι' αυτόν. Κι' άκόμη κάτι πολύ σοβαρό: Ήθελε να τόν πάη στο δικαστήριο ως δίαμο! Άφου την είχε παντρευτεί, πώς κατόπιν κατάφερε να παντρευτεί την κόρη του πλούσιου χτηματίου τής Αιγύπτου, έφ' όσον εκείνη δεν τού είχε δώσει τό διαζύγιο;...
Ή Άλεις αγωνιζόταν με τ'α λίγα ελληνικά, που είχε μάθει και με τ'α γαλλικά και τ'α γερμανικά της να πείση τόν συνομιλήτή της για τ'ό δικό της.
Ή ιστορία της ήταν πολύ ένδιαφέρουσα. Μά ήταν επίσης τόσο παράδοξη, που φαίνονταν άπίστευτη.
Ό φίλος της ήταν από ένα παραθαλάσσιο χωριό τής Άττικής. Ό πατέρας του ήταν άνώτερος υπάλληλος, που είχε πάρει τ'η συνταγή του. Ό άνθρωπος αυτός έστειλε τ'ο παιδί του να σπουδάση στο Παρίσι. Κι' έκει τ'ο παιδί του έγνωρίσθηκε με την Άλεις. Ή όμορφη Έλβετίδα αγάπησε αυτόν τ'ό νεο παράφορα, γιατί ήταν πολύ όμορφος. Έτσι έγινε ή σκιά του. Δεν τόν άφηνε να πάη μόνος του πουμενά! Έπειδή δέ ό πατέρας του δεν τού έστειλε πιά χρήματα, τού έδινε από τ'α δικά της. Ό νέος για να γλυτώση από αυτήν, δέχθηκε τότε να κάνει μαζί της ένα πολιτικό γάμο. Κι' έπειτα από χρόνια, δίχως να καταφέρει να πόρη το δίπλωμά του, ό νέος γύρισε με τ'η Άλεις στην Ελλάδα.
Έδώ όμως ή Έλβετίδα έβλεπε παντού αντίζήλους! Κάθε γυναίκα ήταν γι' αυτήν μιά επικίνδυνη έχθρά, που προσπαθούσε να κατασπέρη την εύτυχία της. Με τ'η ζήλεια της, δημιουργούσε κάθε τόσο σκηνές με τόν άντρα της και τού έκανε τ'η ζωή μαρτυρική. Όλες οι προσπάθειές του να τ'η κάμει να ήρεμήσει και να τ'η πείση, πώς οι ύ-

ποφίες της ήταν άβάσιμες, δεν έφερναν κανένα άποτέλεσμα.
Για να γλυτώση από αυτό τ'ο μαρτύριο, ό άνδρας της κατωρώσε να τ'η πείση ότι θα πήγαινε ένα ταξίδι στην Εύρωπη για δουλειές του. Κι' εκείνη, μιά και δεν είχε πιά λεπτά για να τόν άκολουθήση, τόν περίμενε στην Άθήνα, υποφέροντας αφάνταστα από την πασαλογική ζήλεια της. Ό άνδρας της δεν την αγαπούσε πιά. Την είχε βαρεθεί! Κι' έτσι κατάφερε να γινώνται τ'α ταξίδια του πιά συχνά και προσπαθούσε να μείνη όσο μπορούσε περισσότερο στο έξωτερικό. Είχε άσχαληθή με τ'ό έμπόριο και οι δουλειές του τόν άναγκαζαν να πηγαίνη συχνά στην Εύρωπη.
Μιά μέρα στην Ιταλία συνάντησε τ'η γυναίκα τόν όνειρόν του! Ήταν μιά πλούσια Έλληνίδα τής Άλεξανδρείας. Ό πατέρας της είχε πεθάνει κι' αυτή και ή μητέρα της είχαν κληρονομήσει μιά τεράστια περιουσία. Ό νέος, λοιπόν, δεν δίστασε καθόλου ν' άκαλουθήση την τύχη του, άδιαφορώντας για τ'η Άλεις, που τόν περίμενε στην Άθήνα. Παντρεύτηκε τ'η πλούσια Έλληνίδα.
Χάθηκε έτσι ένα χρόνο, δεν τ'η έστειλε ούτε ένα γράμμα, δεν έδωσε κανένα σημείο ζωής. Ή Άλεις πήγε να τρελλαθή από τ'η απελπισία της. Τέλος ό ίδιος ό άγαπημένος της τής έδωσε τ'ο πιά σκληρό χτύπημα. Ήρθε στην Ελλάδα με τ'η δεύτερη γυναίκα του!
Τό έμαθε ή Άλεις κι' έτρεξε να τούς συναντήση. Έξωμολογήθηκε, λοιπόν, στην Έλληνίδα τής Αιγύπτου τ'α μαρτυρία της και τ'η δήλωσε κατηγορηματικά ότι δεν θα τ'η άφηνε τόν άνδρα της, που έξακολουθούσε να τόν αγαπάη παράφορα. Θα τόν διεδίκουσε μ' όλα τ'α μέσα!
Ή άλλη τής πρότεινε να χωρίσουν φιλικά. Ή Άλεις τότε ζήτησε από τόν άνδρα της να τής δώση πίσω τ'α λεπτά που είχε ξεδύει για εκείνον στο Παρίσι. Τό ζευγάρι άμας έφυγε για τ'η Εύρωπη, δίχως να δώση καμμία σημασία στις άπειλές της. Κι' ή Άλεις όλομύναχη στην Άθήνα, μισότρελλη από έρωτα γυριούσε από δικηγόρο σε δικηγόρο ζητώντας να βρή δικηγόρο για τ'η υπόθεσί της. Ό δικαστικός άγώας τής είχε γίνει έμμοχη ιδέα. Μέρα και νύχτα εξιστορούσε τ'ό δράμα της παντού, μέχρις ότου, από τ'η απόγνωσί της, τρελλάθηκε.
Έτσι τελείωσε ή φοβερή τραγωδία τής δυστυχισμένης Άλεις. Μά κάθε φορά που μιλάει για τόν άνδρα της, άκόμη και σήμερα, που βρίσκεται στο Φρεσκομείο και που όλα τ'α αίσθήματα έχουν νεκρωθή μέσα της, ταραζεται και ύποφέρει!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Τό ζεύγος Χάρρις που ζή σήμερα στο Α. μαρίλλο του Τέξας, άπέκτησε τελευταία μιά κορούλα, που βαφτίστηκε με τ'α όνόματα Κύρα-Άλεξανδρίνη. Ή μικρή αυτή είναι διεγγονή του τέως αυτοκράτορος τής Γερμανίας Γουλιέλμου. Ή μητέρα της είναι κόρη τού άποθανόντος διαδόχου τού γερμανικού θρόνου πρίγκιπος Γουλιέλμου τής Πρωσίας, τ'ο 1949 δέ παντρεύτηκε στον πύργο τών Χοεντσόλερν τόν Άμερικανό έφεδρο λοχαγό Κλάιτ Χάρρις, αρχιτέκτονα έσωτερικών διακοσμήσεων. Ή κυρία Χάρρις, για ν' άποκτήση, τ'ο 1953, τ'η άμερικανική ύπκοότητα, άναγκάστηκε να παραιτηθή άπ' όλους τούς γερμανικούς τίτλους εύγενείας που είχε.
2 Ό άνδρας που θέλει να λέγεται καμψός θα φορή όπωσδήποτε καπέλλο τ'ο 1955. Νέοι και ήλικιωμένοι θα φορούν στο έξής καπέλλο άνάλογα με τ'ο ντύσιμό τους. Στ'η φωτογραφία μας μερικά από τ'α νέα μοντέλα που λανσάρουν οι πιλοποιοί τής Ιταλίας.
3 Ή περίεργη αυτή φωτογραφία πάρθηκε στο περίφημο ένδρειόν τού Λονδίνου. Ό θυληκός αυτός κυνιόνης (σαζάνι), με τίς άπώτοιμες κινήσεις που έκανε, χτύπησε σ' ένα βράχο και τραυματίστηκε άρκετά σοβαρά στο ρύγχος του. Από τότε παρουσιάζεται μόνος του κάθε ημέρα στο φύλακα τού ένδρειου, που τού βάζει στο τραύμα λίγη αλοιφή. Μετά τ'η περιποίησι αυτή έξαφανίζεται πάλι στα νερά τού ένδρειου, για να ξαναπαρουσιαστή στην έπιφάνεια, τ'η άλλη ημέρα, μόλις άντιληφθή τ'ο φύλακα.
4 Ένας Παρισινός διαφημιστής, για να ρε-κλαμάρη ένα νέο μικρό αυτοκίνητο, αντί να τ'ο περιφέρει στους δρόμους τού Παρισιού, τ'ο κρέμασε κάτω από ένα έλικόπτερο και τ'ο περιφέρει έτσι πάνω από τίς στέγες τής γαλλικής πρωτεύουσής!...

ΕΒΡΙΕΧΕ δυο μέρες, τώρα στο χωριό. Τ' αulάκια είχαν γεμίσει από νερό, ή σπορά είχε σταματήσει, κι' οι άντρες είχαν τραβήξει από τα κτήματα στα καφενεία κι' έπαιζαν χαρτιά. Οι γυναίκες, πλάι στο τζάκι, έπλεκαν βιαστικά τις χειμωνιάτικες φανέλες.

— Χρύσα, φέρε κανένα κούτσουρο... "Αμ' φωτιά είν' αυτή που άναψες, πουδ' μου; Φωτιά έχεις μέσα στο μυαλό σου! Τι σε νοιάζει εμένα για άλλη φωτιά; Έλεγε ή κυρα - Σταύραινα στην κόρη της, μία μελαχροινή, ψηλή, κοπέλλα, που πηγαίνορχόταν σιωπηλή από τ'ό να δωμάτιο στ' άλλο.

Δεν της κακοφάνηκε γι' αυτό που είπε ή μάνα της. Χαμογέλασε μόνο, έσκυψε, άνοιξε τ' σκέπασμα της σκάλας και κατέβηκε στο υπόγειο.

Πόσα της θυμίζε αυτό το υπόγειο! Έκει μέσα κρυβότανε με τ'ό Γιάννο, όταν θέλανε να παίξουνε, γιατί έκει μέσα βρισκανε κι' ένα σωρό καρδιά κι' άμυγδαλα, που έκρυβε ή μητέρα της.

Ήταν άπειρο το υπόγειό τους με τ'ά δυο βαγένια, τ'ά κούπια με τ'ό λάδι και τ' άμπάρια με τ'ό σάρι. "Ακρη, άκρη σε μία γωνία ήταν σιδερένια τ'ά ξύλα. Έκει πάνω, θυμάται, είχε άνεθ' μία μέρα ο Γιάννος κι' έπειτα κατρακύλησε μαζί με τ'ά κούτσουρα πάνω της!...

Μά τότε ήταν μικροί κι' ούτε μπορούσε να καταλάβη εκείνος τ' άγκάλιασμα και τ'ό φιλή που τούδωσε για να μην κλάψη και τούς άκούση ή μητέρα της.

Όλ' αυτά όμως τ'ά θυμήθηκαν και τ'ά ξανάλεξαν όταν έγιναν π'ό μεγάλο, δεκαπέντε - δεκάξη χρόνων π'ά παιδιά. Τάλεσαν και κρυφοκιντίζονταν, και κοκκίνιζαν. Μά δέ δίστασαν να ξαναγκαλιαστούν μία μέρα, κατά τ'ό δειλινό, την ώρα που γυρνούσαν απ' τ' άμπέλι, όπου είχαν πάει να τρυγήσουν. Από τότε δλο και κρυφαναστεύαζαν, δλο και κρυφομιλούσαν με τ'ά μάτια χαμηλωμένα ως τ'ά είκοσι χρόνια τους.

Ο Γιάννος, όμως, έφυγε, πήγε στρατιώτης και όταν γύρισε δέν χω-

— "Αγάπη μου, της είπε, τί θα γινόμεν
εγώ, αν δέν σε πρόφταινα;...

ρούσε π'ά καιμιά προθεσμία, ούτε όηρχε κανένα εμπόδιο. Γιατί να μην τ'ό πούν και σ'ούς γονείς τους;

Τ'ό είπε ο Γιάννος σ'ούς δικούς του, κι' εκείνοι, πήγαν σ'ό σπίτι της Χρύσας. Συζήτησαν με τούς γονείς της Χρύσας, μά εκείνοι δέν έδειξαν και τ'όση προθυμία. Γιατί να μη δεχτή ο πατέρας της; Γιατί ή μάνα της να στριγγυρή και να μην καθήση να καλομιλήση σ'ή μητέρα τ'ό Γιάννου;

— Καλό και άξιο παιδί είναι ο Γιάννος, είχε π'ή ή κυρα - Σταύραινα, μά ή Χρύσα είναι μικρή ακόμα...

— Είναι είκοσιδυο χρόνων! είπε ή μάνα τ'ό Γιάννου.

— Όσο κι' αν είναι, τ'ό έρω π'ό καλά από σένα, μά για μένα είναι μικρή... άπάντησε ή άλλη.

Έτσι έφυγαν εκείνο τ'ό βράδυ οι γονείς τ'ό Γιάννου, με μία μικρή έλπίδα, που πήραν από τούς γονείς της Χρύσας: "Ήθελαν να τ'ό σκεφτούν.

Έπειτα όμως ήθε ή σειρά της Χρύσας να μιλήση με ή μητέρα της.

— Τόν άγαπώ τ'ό Γιάννο! της είπε με θάρρος.

— Αυτό μάς έλειπε τώρα νάχουμε και έρωτες!... της άπάντησε ή κυρα - Σταύραινα, ρίχνοντας στην κόρη της μία άγρια ματιά... Κι' από πότε κόρη μου;

— Από μικρά παιδιά.

— Ού, παιδιάστικα πράγματα... δέν λογαριάζονται... Μά βόλης καλά σ'ό νού σου τ'ό συμφέρον σου. Ο πατέρας τ'ό Γιάννου έχει μεγάλη περιουσία...

— Ένας λόγος περισσότερος, μάνα!

— "Αμ, δέ... Τ'ό Γιάννου είναι, μωρή τ'ά κτήματα; Μά και παντρευτή αυτός, ο πατέρας του θ'ά τ'ά γράψη δλα σ'ά δυο του τ'ά κορίτσια, να τούς τ'ά δώση προίκα. Γιατί αυτός με την ψωροπερηφάνεια τους και με την άσκήμια τους, κασις δέν θ'ά τ'ά πάρη δίχως μεγάλη προίκα!

Δέ μίλησε ή Χρύσα, για να μην πεισματώση ή μητέρα της και της βγή σε κακό.

Τ'ήν άλλη μέρα, όμως, όταν βρέθηκαν μόν'όι με τ'ό Γιάννο σ'ό λόγγο, τ'ό είπε π'ώς σκεπτόντουσαν οι δικ'όι της.

— Έγώ, όμως, Γιάννο, σ' άγαπώ, πρόσθεσε, και δέν λογαριάζω τ'ό τί θ'ά πούν οι δικ'όι σου κι' οι δικ'όι μου.

Έκείνος τ'ήν άγκάλιασε και της ψιθύρισε:

— Ο,τι άποφασίσης έσύ, Χρύσα μου, θ'ά γίν'ή!...

Δυο μήνες πέρασαν και οι γονείς της Χρύσας δέν έδωσαν άπάντησι. Έκείνη όμως δέν στενοχωριόταν. Χαμογέλουσε όταν άκούγε ή μητέρα της να της φωνάζη, κάθε τόσο:

— Τέτοια φωτιά π'όχεις έσύ σ'ό κεφάλι σου, π'ό να πάρης χαμπάρι για τ'ό τί γίνεται γύρω σου; Μάζεψε τ'ά μυαλά σου και πάρτ'ό άπόφασι! Αυτός ο γάμος δέν θ'ά γίν'ή!...

— Μη χάνης τ'ά λόγια σου μητέρα... άπαντούσε εκείνη. Τ'ά ξέρω δλα. Ξέρω, π'ώς γυρεύετε προίκα από τ'ό Γιάννο για να με πάρη. Μ'ό τ'ό είπε κι' ο ίδιος. Μά, έμεις, μητέρα, άγαπιόμαστε... Τ' άκούς; Μ' άγαπάει ο Γιάννος και θ'ά παντρευτ'όμε. Δέν θ'ά φταίω εγώ αν κάνω δ,τι μ'ό π'ή...

— Τι να σου π'ή, άνόητη; της φ'όναζε μία ήμερα ή μητέρα της. Τώρα π'ά; "Ο,τι είχε να π'ή, τότε σ'όν πατέρα σου, τώρα δά... Είπε π'ώς μία και οι γονείς του δέν συμφωνάνε, αυτός δέν μπορεί να τούς π'ή κόντρα. Τ' άκούς; Αυτός έχει σ'εβασμό σ'ούς γονείς του! Δέν είναι σαν κι' εμένα!...

Και συνέχισε τ'ή γκρίνια της, ή κυρα - Σταύραινα, ενώ ή Χρύσα έδινε από τ'ή μεγάλη αulόπορτα.

Έπρεπει να τ' άκούσω από τ'ό στόμα του, συλλογιζόταν, ενώ προχωρούσε σκυφή τ'όχο - τ'όχο για να προφυλάγεται απ' τ'ή βροχή.

Ήξερε π'ό θ'ά εύρισκε τ'ό Γιάννο. Όπως ήξερε και τ'ό σούσουρο π'ό θ'ά γινόταν αν τ'ήν έδλεπαν νυχτιάτικα να κουβεντιάζη μαζί του έξω από τ'ό σπίτι του, π'ό τ'ή μία πόρτα τ'ό ο Γιάννος τ'ήν είχε μετατρέψει σε καπνοπωλείο. Μά κι' αν τ'ήν έδλεπαν, τί τ'ήν ένοιαζε;

— Γύρνα σ'ό σπίτι σου τώρα, κι' αύριο τ'ήν αulή, έλα σ'ό λόγγο να τ'ά μιλήσουμε, της είπε εκείνος, μόλις τ'ήν είδε. Τ' άγέλαστα χείλη τ'ό της π'όγωσαν τ'ό αίμα σ'ις φλέδες.

Άρρωστημένη από τ'ήν άγρύπνια σ'ηκάθηκε τ'ά ξημερώματα και τ'άσ'ηξε για τ'ό κ'ήμα τους. "Η βροχή είχε σταματήσει και τ'ό βοριάδ'άκι είχε στεγνώσει τις λάσπες. Από μακριά έχάρωσε τ'ήν κορμ'οστασία τ'ό Γιάννου, πίσω από μία κουφοξυλιά και ή καρδιά της σπαρτάρισε. Τί θ'ά της έλεγε;...

Άπελπισμένη, με τόν θάνατο σ'ήν ψυχή, γύρισε τ'ό μεσημέρι ή Χρύσα σ'όπι της και κλείσθηκε σ'ήν κάμαρά της.

— Π'ό είναι αυτή και δέν έρχεται να φάη; είπε ο κυρ - Σταύρος σ'ή γυναίκα του.

— Είναι λίγο κουρασμένη και π'άλατ'άσε. Δέν θ'ά πεθάνη δά, κι' αν δέ φάη μία φορά, άπάντησε ή γυναίκα του χωρίς να τόν κυτάξη από φόβο μη μαντέψη π'ώς ή κόρη τους είχε σ'ηκάσει μ'όισ'άκι δικ'ό της και π'ήγαινε ενάντια σ'ή θέλησή τους.

Ήταν άνόητη για τ'ό βουδ'ό θ'ήνω τ'ής κόρης της, π'ό πνιγόταν τ'ήν ώρα εκείνη σ'ό κλάμα.

— Σ' άγαπώ, Χρύσα μου, της είχε π'ή ο Γιάννος, μά δέν μπορεί να γίν'ή αλλ'όιως... έχασάμε με... Οι γονείς μάς δέν θέλουν τ'ό γάμο μας...

Μεσάνυχτα... Από τ'ό πίσω πορτάκι της αulής βγήκε ή Χρύσα στολισμένη με τ'ά κυριακάτικα της. "Αθού'α πήρε τ'ήν άνηφορία για τ'ό βουνό με τις τρεις κορφές. Από κεί — τ'όχε πάρει άπόφασι — θ'ά γκρεμιζόταν για να δώση ένα τέλος σ'ό μαρτύριό της.

Τ'ό φεγάρ'ό άσημωνε δλο τόν κάμπο π'ό άφηνε πίσω της και τ'ό τρικ'όρφι όψωνόταν μπροστά της δλόφωτο ως τόν ούρανό.

Όλο κι' ανέβαινε, βουδ'ή, αδιάφορη για δλα, άκόμη και για κάποιο θάρ'όο π'ό άκούγε πίσω της, σαν ποδοβολήτ'ό.

Βιαζόταν να φτάση σ'ήν π'ό ψηλή κορφή.

— Χρύσα! Στασου, π'ό π'άς!...

Αυτή ή φωνή π'ό μ'ήριξε σαν σ'άτ'α σ'τ' αυτιά της τ'ή σταμάτησε. Τ'ή γνώρισε! Ήταν τ'ό Γιάννου. Τ'ά π'όδια της λ'όγισαν κι' έπεσε. Τ'ό κορμ'ό της κατρακύλησε σ'όν κατήφορο κι' έφτασε ως τ'ά π'όδια τ'ό παλλ'ήκαριου, π'ό ή αγάπη τ'ό ήταν π'ό δυνατή από τ'ήν άπόφασι π'όχε πάρει να τ'ήν ξεχάση. Και τ'ήγυριζε έξω από τ'ό σπίτι της, όταν τ'ήν είδε τ'ά μεσάνυχτα να φεύγ'ή.

— Αγάπη μου, της είπε, καθώς τ'ήν πήρε σ'ήν άγκάλια τ'ό, τί θ'ά γινόμεν εγώ, αν δέν σε πρόφταινα; Μά τί καρδιά μ' άφ'ησε και π'ήγαινε να γκρεμιστ'ής;...

Έτσι με μόνη προίκα τ'ήν αγάπη τους παντρεύτηκαν ο Γιάννος και ή Χρύσα, μία μέρα, μακριά από τ'ό χωριό τους, σ'ό έρημ'ό έρημοκλήσι τ'ό "Αη Νικόλα...

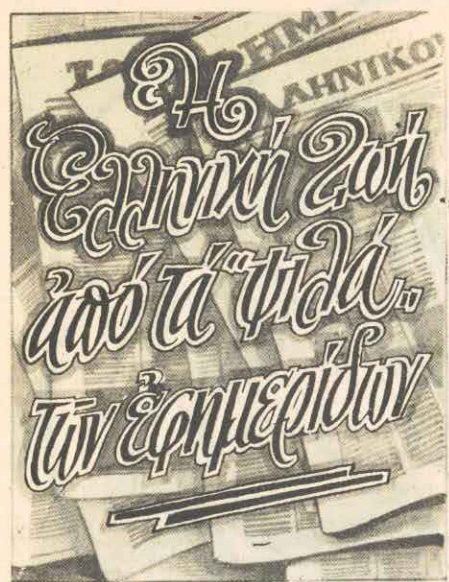
ΒΕΡΒΕΡΟΣ

Βενιζέλος

Χωρίς Λόγια

Μ.ΓΑΛΛΙΑΣ

«ΚΛΟΠΗ ΛΙΑΝ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ»

Μικρά, λακωνικότητα διατυπωμένα, άλλα και ενδιαφέροντα, είναι τα νέα που περιέχουν οι αθηναϊκές εφημερίδες της 7ης Οκτωβρίου 1882. Και, πρώτα-πρώτα, μία είδηση περί του νεαρού βασιλέως Γεωργίου του Α'.

«Εφέτος το πρώτον συνητήθησαν και γνωρίστησαν προσωπικώς οι βασιλείς της Ελλάδος και της Σερβίας, έντυχόντες αμφότεροι εν Βιέννη. Ο βασιλεύς Μιλόις προσέκλεσε τον ημετέρον βασιλέα εις δείπνον, την δ' έπομένην, ο ημέτερος βασιλεύς Γεώργιος παρέθηκε γεύμα προς τιμήν του Μιλόιους».

Τα περιεργα του αστυνομικού δελτίου: «Κλοπή πολύ παρόμοιος έγένετο εν τη συνοχία Νεαπόλεως πρό τινων ημερών. Πατήρ τις έκλεψε την προικα της θυγατρός του και έγένετο άφαντος».

Ακατανόητη χαρακτηρίζεται από τον Τύπο η άνεργια των ραπτεργατών.

«Επειδή γίνεται κατ' αυτές πολλές παρ' ημίν λόγος περί του ημερομισθίου των ραπτεργατών, συνετρία της τελευταίας άπεργίας, σημειούμεν ένταυθα έν Αυστρία έργοστάσια τών ετοιμών φορεμάτων εις τους παρ' αυτοίς εργαζομένους Προσβουργιανούς τεχνίτας. Δι' έν έπανωφόριον χειμερινών 1 φιορίνιον, ήτοι δραχμάς 2,50. Δι' έν δ-μοισιον θερινών 90 κρούτζερ, ήτοι δραχμάς 2,25. Δι' έν πανταλονίον 40 κρούτζερ, ήτοι φράγκα 1. Δι' έν γελέκον 25 κρούτζερ, ήτοι λεπτά 60».

Πρέπει να όμολογηθί, ότι δεν ήταν άξία περιφρονήσεως ή άμοιβή 2 1/2 δραχμών για ένα χειμωνιάτικο έπανωφόρι.

Και μία ενδιαφέρουσα είδηση από τις Ήνωμένες Πολιτείες, όπως την άφηγείται ο ανταποκριτής της «Εφημερίδος»:

ΒΑΣΙΓΚΤΩΝ.— Παράδοξον συμβάν έθετο εις κίνησην πρό ολίγων ημερών τους ύπηρετούντας έν τω στρατιωτικώ Ιατρικώ μουσείω της Βασιγκτάνος και ή άστυνομία έζήτην πυρετωδώς τους ένόχους της μεγάλης κλοπής, ήτις είχαν έν αυτό συμβή, άλλ' ούδέν ίχνος τών έγκληματιών. Καί τί είχαν κλέψι, παρακαλώ; Αί! τίποτε, οι καϊ-μενιάι: Τό κρανίον του Γκιτώ».

Εν συνεχεία και άλλη έξωτερική είδησις, ενδιαφέρουσα από την προηγούμενη:

«Εν Μαρόκω έτελέτησεν άρτίως Σουλτανίς χριστιανή και δι' έλληνικής καταγωγής, μία τών πρώτων γυναικών του αὐτό-θι Σουλτάνου Σίδου Μουλεύ Χασάν, καί καθ' ήν εξέφρασεν έν τω έσχάτη του βίου ώρα ευχήν, έτάφη άνευ πομπής έν τινι γωνία του πρό τών άνακτόρων Παραδείσου. Ήτο θυγάτηρ ελλαδούς Ισπανίου σιδηρουργού και Έλληνίδος μητρός, έλθόντων πρό έτών εις Μαρόκον όπως εύρωσι τύχη. Μεθ' όλα τα πλούτη και την έξωτερικήν λαμπρότητα, ή

Σουλτανίς έμεινεν έν τω κρυπτώ πιστή εις τό τών γυνεων αυτής ήθήσκευμα, ήτοι τό χριστιανισμόν, έν ώ και έτελεύτησε. Τούτου ένεκα, παρήγγειλε νά ταφή κατ' ίδίαν, ίνα μη άναμικρώσι τα έαυτής όσα ταίς τών έτεροθήσκων. Ούδέποτε διέλιπε χειραγωγούσα τόν συμβίον της κατά τα παραγγέλματα της χριστιανικής ήθικής».

Ενα σημείωμα περί διαφημίσεως λίαν περιεργον, άλλα και έλαφρώς άμφισβητησίμου ακρίβειας, από την «Εφημερίδα» της 8 Οκτωβρίου 1882:

«Είναι γνωστόν, ότι διὰ της ρεκλάμας πολλοί πολλά κατάρθωσαν έν Αμερική. Τό είδος τούτο εισήχθη καί παρ' ημίν από τινος, φαίνεται δε ότι έπιτυγχάνει, διότι ούδέποτε άπέτυχον ή άγυρταί όταν οι άγυρτείνοντες είναι έπιτήδευοι. Έν τούτοις, οι Αμερικανοί άφίνουν ότίτω πάντας τους άλλους και άπόδειξις ή ρεκλάμα, ήν άναφέρει περί έφημερίδος τινός του Οχάιο, ή γαλλική «Ελευθερία». Η διεύθυνσις της ημετέρας έφημερίδος συνήψε συμβόλαια μετά πολλών πλουσίων κληρονόμων δεσποινίδων και χηρών, δι' ών ύποχρεούνται αύται να ύπαυδρευθώσι τους συνδρομητάς ήμών».

Στό ίδιο φύλλο δημοσιεύεται και σχολιάζεται ή έκπληκτική είδησις περί του ταχυτέρου τράνου του κόσμου, του έπισημαζομένου «Εξπρές», που έκανε τη διαδρομή Παρισίων-Βιέννης σε 38 ώρες μόνον!

Τό «άστραπιασμένον τράνιν», όπωρ άνεχώρησεν έκ Παρισίων, έφθασεν εις Βιέννην μετά τριάκοντα ακτώ ώρας, ως είχαν όρισθή. Απίστευτον, άλλ' αληθές. Τεσσαράκοντα μόνον έπιβάτας έφερε και πάντες εύρον την θαυμασίαν καυστομίαν των άναπαικτικών κινώνων εξαίρετον και άξιοθαύμαστον, την δε τροφήν άρίστην. Τριάκοντα καί ακτώ ώραι! Είναι άδύνατον και νά τό συλλάβη έστω ο νους του ανθρώπου!».

Πού νά τό φανταζόταν ο συντάκτης, ότι ένα έπιβατηγό αεριοπνεύμενο, διανύει σήμερα την άπόστασις σε 2 1/2 ώρας, άν δεν είναι από τά...ταχύτερα.

Υψηλή κοινωνική κίνησις: «Ο άδελφός της βασιλίσσης της Ιταλίας, Ουμάς, πρίγκιψ της Γενοῦης, έμνηστεύθη την πριγκίπισσαν Ισαβέλλαν, θυγάτηρα του πρίγκιπος Αδαλδέρτου και άνεψιαν του άεμινηστου βασιλέως της Ελλάδος Ουάις».

Και ένα παραδοξότατον, την έξήγησι του οποίου θα μπορούσαν νά δώσουν οι δικοί μας πυροβάται των Άνασταναρίων:

«Αί άμερικανικά έφημερίδες άφηγόνται παράδοξον γεγονός θρησκευτικό φανατισμού. Κόρη, άνήκουσα εις άρίστην οικογένειαν της Ουδοτάκης, τσούτσον ήτο θρησκομανής, ώστε ήψε πυράν καί, καθήσασα επ' αυτής, κατεκάη, χωρίς νά προφέρη, ούδε λέξιν πόνου. Μόνον καθ' ήν στιγμήν έξέπνευεν, είπε: «Ερχομαι προς σε, Θεέ μου».

Όποιος θέλει τό πιστεύει!...

Από τή στήλη των ένοικιαστηρίων:

«Ζητείται προς ένοικίανσιν οικία πολυτελεστάτη, μετ' άρίστην έπίταλιν, μεγάλων σαλονίων διά πολυπληθείς δεξιώματις, ταπήτων, πολυτελών πολυελαίων κλπ. Προσφέρονται ως ένοίκιον δραχμαί διακόσιαι (άρ. 200) κατά μήνα. Απευθυντέον προς την Γαλλικήν πρεσβείαν».

Διακόσιες δραχμές τό μήνα ήταν μία μεγάλη περιουσία, με την όποία μπορούσε νά περάσει άνέτως μία πολυμελής εργατική οικογένεια επί ένα χρόνο. Φαντασθήτε, λοιπόν, τί έπρεπε να είναι τό ζητούμενον προς ένοικίανσιν κτίριον.

Και μία πληρωμένη άγγελία του Σουρή γινί τους χρεωφειλέτας του:

«Όσοι τών σίχων μου κρατούν άκόμη άγγελίας, να μου τας στείλουν γρήγορα καί δίχως χω- (πράτα), γεμάτας με συνδρομητάς και με συνδρομη- (τρίας), κί' άν άγαπούν άς στείλουνε και λίγα με- (τρίτα)».

Εισβολή προάρου χειμάνος, όπως την άφηγείται ή «Εφημερίς» της 9 Οκτωβρίου 1882:

«Χθές ήτο ή πρώτη χειμερινή ήμέρα, ήν έώρτασαν ύπέρ πάντας τους άλλους οι κ. κ. πρώτοδικοί, μη μεταδάντες εις τό δικαστήριον και ματαιώσαντες ούτω την συν-εδρίασιν του Πλημμελειοδικείου».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Αφήστε την καρδιά σας να μιλήσει

«Ο ΣΟ δεν έχετε κερδίσει τό πάν-τα, δεν έχετε τίποτε κερδίσει», λέει μία παλιά ισπανική παροιμία.

Αυτό είναι άξιωμα στον έρωτα και ειδικώτερα προκειμένου για τόν άνδρα. Γιατί ο' αυτόν άνήκει — και πρέπει ν' άνήκει — ή πρωτοβουλία.

Είναι άπαραίτητο, λοιπόν, νά έχετε άλάνοικτα τό μάτια σας και νά μην αφήνετε νά περνά ούτε μία ήμέρα χωρίς νά κάνετε έστω κι' ένα βήμα προς τό έμπρός. Κάθε ήμέρα που κάνετε είναι μία βετική άπάθεια.

Γιά έναν άνδρα είναι πολύ εύκολο σήμερα νά σημειώνη προόδους στην κατάκτηση της αγαπημένης του, άκόμη και στην περίπτωση που δεν της έχει φανερώσει άκόμη τόν έρωτα του. Μην ξεχνάτε, άλλωστε, ότι οι έρωτες που διαρκούν είναι εκείνοι που αναπτύσσονται αργά-αργά και που βασίζονται σε μία άμοιβαία κατανόηση και συμπάθεια κι' όχι οι καλομούμενοι κεραυνό-βόλοι, που άφείλονται σ' ένα στιγμιαίο θάμψωμα τών αισθήσεων και του μυαλού. Γιατί από τούτο δεύτερο νύττει ή άπαραίτητη βάση όπου θα στηριχθούν, όταν περάση ή παραζάλη κι' οι δυο έρωτευμένοι αρχίσουν νά βλέπουν τά πράγματα όπως είναι κι' όχι όπως τά είχαν φαντασθή.

Θά έρθη, πάντως, ή ήμέρα που θα πρέπει νά μιλήσετε ξεκάθαρα χωρίς περιστροφές και ύπονοούμενα.

Μην βιασθήτε νά κάμετε αυτή την έξομολόγησι. Από τ' άλλο μέρος, όμως δεν πρέπει νά την αναβάλλετε διαρκώς. Και τό ένα και τό άλλο είναι πολύ κακό. Μία πρόωγη έξομολόγησι μπορεί νά όδηγήσιν σε άνεπανόρθωτη καταστροφή. Άλλα και ή διαρκής άναβολή μπορεί νά κουράση την αγαπημένη σας και νά μαράνι την επιθυμία της ν' ανταποκριθί στο αίτημά σας.

Υπάρχει κι' ένας άλλος λόγος, που πρέπει νά σας κάνει νά μην βιάζεσθε στην έξομολόγησι σας. Κι' αυτός είναι ότι πρέπει νά γνωρίσετε πρώτα τή νέα στην όποία πρόκειται νά έμψυχώ-θήτε την καρδιά σας. Από τ' άλλο μέρος, καθυστερώντας την έξομολόγησι σας, θα υπορέσετε νά δοκιμάσετε και τό δικό σας αίσθημα.

Εφ' όσον δεν έχετε μιλήσει άνοιχτά και δεν έχετε έξομολογήθί τήν αγάπη σας, είσαοτε έλευθερος νά ύπαναχωρήσετε χωρίς κανείς νά υπορή νά σας κατηγορήσιν γι' αυτό. Από τή στιγμή, όμως, που θ' άνοιξετε τό στόμα σας, μ' όλο που τό πράγμα δεν είναι, βέβαια, άνεπανόρθωτο, έχετε ευθύνη για τήν ταραχή ή την έλπίδα που τυχόν όνιουργήσατε μέσα στην καρδιά της νέας.

Μην παρασύρεσθε, λοιπόν, από τή φαντασία σας. Πρέπει στα ζητήματα αυτά νά είσαοτε λιγάκι έπιφυλακτικός.

Θά προσπαθήτε, βέβαια, νά βλέπετε συχνά τή νέα που αγαπάτε. Ή σύγχρονη ζωή διευκολύνει, εύτυχώς, σε μεγάλο βαθμό τά πράγματα. Μία νέα μπορεί σήμερα νά πάσ ο' ένα κοντότερο ή νά κάνει σπόρ μαζί μ' ένα νέο χωρίς τόν κίνδυνον νά παρεξηγηθί. Μπορεί επίσης σε μία χορευτική συγκέντρωσι νά δείξη τήν προτίμησι της σ' ένα χορευτή.

Θά φροντίσετε, λοιπόν, νά βρίσκεσθε διαρκώς κοντά στην αγαπημένη σας. Άλλα μην έπιζητάτε τό «κρυφό» μέρν. Αυτό είναι επικίνδυνο. Γιατί μπορεί, χωρίς νά τό καταλάβετε, νά πα-

ρασυρθήτε σε μία βιαστική έξομολόγησι, που ίσως δεν θάπρεπε νά κάμετε. Θά άποφύγετε για τόν ίδιο λόγο τό ύποπτα μέρν, τά τέτ-α-τέτ σε μία άπομειν γωνία ενός κέντρου κλπ. Οι συναντήσεις αυτού του είδους παρακινούν στις έκμυστρεύσεις.

Τήν αγάπη σας θά τήν έξομολογή-θήτε μόνον όταν θάσαοτε άπόλυτα βέβαιος για τόν έαυτό σας κι' όταν πεισθήτε πως δεν πρόκειται νά ύπαναχωρήσετε.

Προσέξτε κάτι που είναι πολύ σημαντικό. Πολλοί νέοι, ιδίως στην έποχή μας, βιάζονται στην έξομολόγησι τους, ενώ δεν έχουν άκόμη ξεκαθαρίσει τελείως τά πράγματα μέσα στην ψυχή τους. Αρχίζουν κατόπιν οι διαταγμοί και οι άμφισβητήσεις, οι δ' ένας προσπαθεί νά κρύψη κάτω από έναν πέπλο ύποκριτικής μελαγχολίας. Μιλάει τότε για τις έσωτερικές άνσυχίες του, για τό πρόβλημα του έρωτα και της ζωής, για διάφορα άδραστα και νεφελώδη ιδανικά, για σκοπούς και τάσεις που δεν μπορεί νά προσδιορίση, για χίλιες δυο άλλες άνοησίες... Κι' ή δυστυχισμένη νέα είναι ύποχρεωμένη νά παρακολουθί με άγωνία όλες αυτές τις περιέργες και άλλοκοτες μεταπτώσεις του αγαπημένου της. Κάτω απ' αυτές, ωστόσο, κρύβεται μία πολύ απλή αλήθεια: Ο νέος αυτός δεν είναι βέβαιος για τήν αγάπη του και δεν ζέρει με ποιο τρόπο νά τό πη. Ν' άφεθή όλότελα στην έρωτική χαρά δεν τού είναι δυνατόν. Άλλα' ούτε και νά πη στή φίλη του πως δεν τήν αγαπάει μπορεί. Κι' άλλωστε, δεν θά έλεγε τήν αλήθεια. Γιατί εκείνο που τού συμβαίνει είναι πως τήν αγαπάει και πως ταυτόχρονα δεν τήν αγαπάει.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος νά κάμετε τή φίλη σας νά παρίσταται μάρτυρ αυτής της έσωτερικής πάλης σας. Τό κάτω-κάτω, δεν σας χρωστάει τίποτα κι' ούτε ήρθε κοντά σας για νά κάμει μία απλή δοκιμή. Νά γιατί δεν πρέπει νά βιάζεστε ποτέ. Αφηνόντας τόν καιρό νά περάση, θά υπορέσετε νά ξεκαθαρίσετε τό αίσθημά σας και δεν θά βρίσκεσθε διαρκώς στην άνάγκη νά κάνετε στον έαυτό σας τήν έρώτησι: τήν αγαπά ή δεν τήν αγαπά; Αυτό και για σας είναι κουραστικό και τή φίλη σας άπογοητεύει και άποκαρδιώνει.

Όταν θ' άποφασίσετε νά έκμυστρευθήτε τήν αγάπη σας, κάμετε τό καθαρά και με ειλικρίνεια. Δεν χρειάζεται ούτε άλληγορίες, ούτε ύπονοούμενα, ούτε πλάνοι όδρομοί για νά πητε τις άπλές λέξεις που πρέπει. Όταν νά ζέρετε τί θέλετε νά πητε. Οι θερμάςιοι Ισπανοί λένε: («Ίο τέ κίερό», που σημαίνει «Σε θέλω»).

Δεν χρειάζεται νά είσαοτε τόσο βίαιο και άπαιτητικοί. Μεταχειρισθήτε έκφράσεις πιο άπλές και πιο ήρεμες. Πρό πάντως, μην παίρνετε μελοδραματικό ύφος. Οι τύποι του μελοδραματικού δεν έχουν θέση στην έποχή μας. Μην ξεχνάτε άκόμη πως πρέπει νά είσαοτε φυσικοί στις κινήσεις, στα λόγια, στις έκδηλώσεις σας. Μην παίρνετε μαθήματα από τούς ήθοποιούς του κινηματογράφου, αφού άλλωστε, δεν ποζάρετε μπροστά σε κανένα φακό.

Αφήστε μόνο τήν καρδιά σας νά μιλήσει. Είναι ο καλύτερος τρόπος για νά φανερώσετε τό αίσθημά σας. Και μία άκόμη συμβουλή: Μην χρησιμοποιείτε τρίτους για νά μιλήσουν, αντί για σας, στην αγαπημένη σας. Είναι σαν νά βάζετε έναν άλλον άνθρωπο άνάμεσα σ' αυτήν και σε σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τί θα πητε στή φίλη σας.

Ανάμεσα στα όνόματα των μεγάλων έκτελεστών κλασσικής μουσικής, τό όνομα του Άλλαν Σίλλερ, θά είναι άσφαλώς ένα από τά λαμπρότερα, μέσα σε λίγα χρόνια. Άν και είναι μόλις ένδεκα έτών σήμερα, ο μικρός αυτός πιανίστας, έχει όλα τά χαρακτηριστικά της μεγαλοφυίας.

Στήν εμφάνισι και τους τρόπους, ο μικρός Άλλαν δεν διαφέρει σε τίποτα από τά άλλα παιδιά της ήλικίας του. Είναι ένα ψηλό, άδύνατο παιδί, με καστανά μάτια και μαύρα μαλλιά. Άλλά, όταν πρίν από δύο χρόνια, έπαιξε στο πιάνο ένα από τά δυσκολώτερα κοντσέρτα του Μότσαρτ, με τή γνώση συμφωνικής όρχήστρας Χαλλέ του Λονδίνου, μπροστά σε χιλιάδες θεατών, ο διευθυντής της όρχήστρας, ο διάσημος μαέστρος σερ Τζών Μπαρμπτόλλι, δεν δίστασε νά τόν χαρακτηρίσιν ως μεγαλοφυία!...

Τό παιδί αυτό έχει ένα σπάνιο μουσικό ταλέντο, είπε. Τό παίξιμό του είναι τό καλύτερο που άκουσα από τότε που άσχολούμαι με τή μουσική, εδώ και 43 χρόνια.

Τήν άλλη μέρα, ο άγγλικός Τύπος ήταν γεμάτος από ένθουσιώδη σχόλια για τόν μικρό πιανίστα, που οι κριτικοί δεν δίσταζαν νά τόν χαρακτηρίσουν ως μεγαλοφυή. Από τήν ίδια κιόλας μέρα, άρχισαν νά καταφάνων στο στίτι του Σίλλερ δελεαστικές προσφορές από κάθε είδους ανθρώπους — ίμπερσάριους που ζητούσαν ά άναλλάβουν έξ ολοκλήρου τή μόρφωσι και τή σταδιοδρομία του Άλλαν και μουσικούς πράκτορες, που ζητούσαν νά τόν παρουσιάσουν σε συναυλίες.

Οι προσφορές αυτές, έκτος από τήν καλλιτεχνική έπιτυχία, που φαίνεται εκ τών προτέρων έξασφαλισμένη, έσήμαιαν και τήν οικονομική άνεσι για τήν οικογένεια Σίλλερ. Άλλά, πράγμα περίεργο, σε τέτοιες περιπτώσεις, ή μητέρα του Άλλαν, που έχει αναλάβει άποκλειστικά τήν ανατροφή του, άπέριψε χωρίς συζήτησι όλες τις προτάσεις αυτές.

— Δεν δέχομαι νά έκμεταλλευθώ τό ταλέντο του παιδιού μου, δικαιολογήθηκε. Τό χρήμα δεν είναι τό πάν!...

Καί, παρ' όλο που τά χρήματα δεν θά ήταν καθόλου άσχημα για τήν οικογένεια, ο Άλλαν συνέχισε τήν ήσυχη και μετρημένη ζωή του. Γιατί ή κ. Φρίντα Σίλλερ, ή μητέρα του, είναι μία παράξενη γυναίκα. Άκόμη και σήμερα, που και οι ασυμπτωτικοί κριτικοί αναγνωρίζουν τό σπάνιο ταλέντο του Άλλαν, εκείνη δεν δέχεται νά τόν άποκαλύν μεγαλοφυία και νά τό φέρνουν άνάλογα.

Όταν, πρίν από δύο χρόνια, παρουσιάσε τό γυιό της στον διάσημο μαέστρο Μπαρμπτόλλι, δεν φανταζόταν τήν καταπληκτική έντύπωσι που θά έκανε τό παίξιμο του μικρού Άλλαν στον μεγάλο μαέστρο. Όλη-όλη ή μουσική πείρα του γυιού της, ήταν τά μαθήματα του πιάνου, που είχε άρχισει δύο χρόνια πρίν.

Γι' αυτό και ή κ. Σίλλερ παρακολουθούσε φοβισμένη τόν διάσημο μαέστρο, στο διάστημα που ο γυιός της έπαιξε στο πιάνο. Ο Μπαρμπτόλλι, όμως, δεν έδινε καμία προσοχή τριγύρω του και παρακολουθούσε άμίλητος και προσπλωμένος τόν Άλλαν. Όταν τελείωσε, τόν κτύπησε φιλικά στον ώμο και τού είπε:

— Καλά τά κατάφερες. Τό παίξιμό σου μου άρεσε!...

Υστερα, παίρνοντας κατά μέρος τή μητέρα του, της έκανε μία πρότασι, που της έκοψε τήν άνάσα: Ζήτησε ν' άφίσουν τόν Άλλαν νά παίξει ένα κοντσέρτο για πιάνο του Μότσαρτ στή συναυλία, που θά έδινε ο ίδιος με τήν όρχήστρα Χαλλέ, στο Μάντσεστερ.

Στήν αρχή, όταν κατάφερε νά συνέλθι από τήν κατάπληξί της, ή κ. Σίλλερ φάνηκε νά διστάζι. Άλλά ύποχώρησε μπροστά στην έπιμονή του διάσημου μουσικού και δέχθηκε. Έτσι, μερικές έβδομάδες άργότερα, ο Άλλαν Σίλλερ, ήταν ο σολίστας της όρχήστρας στο Μάντσεστερ. Τό παίξιμό του δικαιώσε τις προσδοκίες του Μπαρμπτόλλι. Τό κοινό ένθουσιιάστηκε

Ή κ. Σίλλερ δεν αφήνει τό μεγαλοφυή γυιό της νά μελετά πιάνο πάρα πάνω από μία ώρα τήν ήμέρα!...

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ

μουσικός 11 έτών

Ο μικρός πιανίστας Άλλαν Σίλλερ θεωρείται σήμερα ως μεγαλοφυία!...

και οι κριτικοί τόν χαρακτηρίσαν ένα σπάνιο μουσικό ταλέντο.

Ή μόνη που δεν συμμερίσθηκε τόν γενικό ένθουσιασμό, ήταν ή μητέρα του.

— Χαίρομαι που τό παίξιμό του άρεσε, είπε μετά τή συναυλία. Όσο για τό ότι είναι μεγαλοφυία, πιθανόν εκείνοι που τό λένε, νά έχουν δίκιο. Για μένα όμως, ο Άλλαν είναι άκόμη ένα παιδί. Δεν θέλω νά τόν δώ νά κατασπρήμ τή ζωή και τό ταλέντο του με τό συνεχές σκύψιμο πάνω στο πιάνο, μελετώντας άτέλειωτες ώρες!...

Έτσι, αφού άπέριψε όλες τις προτάσεις που τής έγιναν, κανόνισε μόνη της τό πρόγραμμα της ζωής του Άλλαν. Ο μικρός μουσικός δεν έχει τό δικαίωμα νά κάθεται στο πιάνο περισσότερο από μία ώρα τήν ήμέρα. Μία φορά τήν έβδομάδα επίσης, πηγαίνει για τό τακτικό του μάθημα τού πιάνου στο στίτι της δασκάλας του.

Από τις όκτώμισι τό βράδυ, βρίσκεται στο κρεβάτι και μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μπορεί νά μείνι μισή ώρα παραπάνω, για νά διαβάσιν τά περιπετειώδη μυθιστορήματα, που είναι ή άδυσμιά του, μετά τή μουσική.

Ταυτόχρονα, παρακολουθεί τακτικά τά μαθήματα τού σχολείου του.

Τό σχολείο του είναι τόσο σοβαρό ζήτημα, όσο είναι και τό πιάνο, λέει ή κ. Σίλλερ. Ο Άλλαν θά διαλέξη τό έπάγγελμα που θά θελήσιν ο ίδιος, όταν έλθι ο καιρός...

Άλλ' ο μεγάλος καλλιτεχνικός θρίαμβος του Άλλαν Σίλλερ ήταν όταν, έφέτος, έπαιξε ως σολίστ στο μουσικό φεστιβάλ του Έδιμβούργου, με διευθυντή τόν γνωστό Γάλλο συνθέτη και μαέστρο Ζαν Μαρτινόν: Τό άκροσθήριο ήταν έξαιρετικά δύσκολο. Τό παίξιμό όμως του Άλλαν ήταν τόσο ύπέροχο, ώστε, μετά τό τέλος της συναυλίας, τόν έδωσαν τέσσερες φορές στή σκηνή, για νά τόν χειροκρατήσουν, γεγονός που άποτελεί μίαν άναγνώρισιν τού ταλέντου του.

Όταν ο πατέρας του, που τόν περίμενε υπέρβροχος στα παρασκήνια, τόν έσφιξε στην άγκαλιά του συγκινημένος, ο μικρός μουσικός έβαλε τά χέρια στις τσέπες και είπε, με ύφος δθθεν άδιάφορο:

— Φαίνεται, μπαμπά, ότι τά κατάφερα με καλά κι' αυτή τή φορά...

Δείγμα της μεγάλης μετριοφροσύνης που έχει ο μικρός Σίλλερ.

Η ΤΑΝ μιά επιτυχία, Ντενί. "Όλοι ήταν ικανοποιημένοι: οι ήθοιοι, ο σκηνοθέτης, το κοινό. Είδα γύρω μου πρόσωπα συγκινημένα. Με χειροκροτούσαν και χαμογελούσαν. "Επειτα, έτρεξα σπίτι με την ελπίδα να, σε βρώ, μα δε βρήκα παρά τη φωτογραφία σου και τώρα κάθομαι και την κυτάζω. Καλά το είχα πη πως θα ήταν μιά επιτυχία. Ξανάζωσα την ερωτική μας ιστορία. Κανείς δεν κατάλαβε τί υπέφερα κι' όλοι μούλεγαν πως ήταν, αλήθεια, ένα ωραίο θέμα. Καταλαβαίνεις, Ντενί; "Η ιστορία μας που τη ζήσαμε μαζί, μέρα με τη μέρα, είχε γίνει ένα ωραίο θέμα!"

*
"Η νεαρή γυναίκα στάθηκε κυττάζοντας τη βίλλα με μιά έκφραση τρυφερά, αλλά κι' εκστατική μαζί. Γύρω, πτό πέρα απλώνονταν τ' άσημενα νερά της λίμνης, κάτω απ' το γαλανό ουρανό. Στάθηκα, σε κάποια απόσταση, περιέργως. "Εμενα σ' αυτή τη βίλλα, εδώ και δέκα μέρες, μόνος, γιατί ήθελα ησυχία για να γράψω ένα θεατρικό έργο. Κι' έβλεπα αυτή τη γυναίκα, την άγνωστη: ήταν ωραία, γοητευτική! Μούκανε εντύπωση κι' έπλαθα γιόλας μ' αυτή μιά ιστορία. Την πλησίασα.

— Καλησπέρα, είπα δειλά. Τί θαύμα αυτό το τοπίο!...
— Ποτέ μου δεν είδα μιά λίμνη με τέτοιο χρώμα, είπε εκείνη, με μιά φωνή δλο μουσική. Είστε από δω;

— Ναι, μένω σ' αυτή τη βίλλα...
— Α! έκανε αναστενάζοντας ή άγνωστη. Θέλετε να μείνετε μόνη;

— Ναι, φιθύρισε.
"Εφυγα. Την άφησα, μα ένοιωθα πως δεν ήταν μόναχη. "Ήταν με κάποιον; Μ' ένα νεκρό, μ' έναν χαμένο από χρόνια; Ποιος ξέρει!

Τό άλλο πρωί, την ξαναείδα, στην όχθη της λίμνης, σαν να με περίμενε.
— Καλημέρα, της είπα. Μου επιτρέπετε; Με λένε Άλμπέρ Βιδιέ...

— Κι' έμένα Ντενί Ζεράρ. Είστε μόνος εδώ;

— Ναι...
— Παράξενο!...
— Μείνατε ποτέ σ' αυτή τη βίλλα; τη ρώτησα.

— Ναι, με τον Ζάν, τον άντρα μου...
Τό βλέμμα μου τη στενοχωρούσε, γιατί ήταν κιόλας βλέμμα έρωτευμένου.

— Ζήσαμε εύτυχισμένοι στην αρχή, πρόσθεσε ή Ντενί. "Αγαπιόμαστε, έπειτα όμως αρχίσαμε τούς καυγάδες και χωρίσαμε. Τόν αγαπούσα ακόμα, μα ήταν πιά πολύ άργά. "Ο Ζάν πέθανε σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα.

— Φαντάζεστε πως θα... ξαναδρήμε εδώ τον Ζάν;

— Ναι, θάταν τόσο εύγενικό, εκ μέρους σας να μου επιτρέψετε να επισκεφτώ τη βίλλα...

Δέν αρνήθηκε αυτή τη χάρη. "Όστόσο, ζήλευα την ανόμνησι του Ζάν.

— Και πως περνάτε την ημέρα σας εδώ; με ρώτησε όταν βρεθήκαμε στη βίλλα.

— Θέλω να γράψω ένα θεατρικό έργο...
— Και ποιά είνε το θέμα του;

— Α! το θέμα!... Δέν ξέρω ακόμη... Δέν έχω έμπνευσι. Θα μπορούσατε ίσως να με βοηθήσετε σείς.

— Εγώ; Μα δέν έχω φαντασία...

— Θα μπορούσα να πάρω τη ζωή σας για θέμα... "Αν θέλατε, Ντενί, (της είπα τ' όνομά της αδόρμητα) θα μπορούσατε να μου διηγήητε την ιστορία σας.

— Μα είναι τόσο κοινή. "Ο έρωτάς μου με τον Ζάν ήταν τόσο άπλος! "Αγαπηθήκαμε, έπειτα ο Ζάν πέθανε... Αυτό είν' όλο.

— Δέν είν' αυτό το θέμα, Ντενί...

— Αλλά...

— Αρχίζω απ' την στιγμή που σάς γνώρισα. Θα σας το διαβάσω, όταν το γράψω και θα μου πείτε τη γνώμη σας...

Ξαναϊδαθήκαμε και τις άλλες μέρες. "Εκείνη δέν μου ξαναμίλησε για τον Ζάν, μα εγώ καταλάβαινα πως τόν συλλογιόταν... Της μιλούσα, προσπαθούσα να τη διασκεδάσω και σιγά σιγά κατάλαβα πως αισθανόταν ξανά ένδιαφέρον για τη ζωή. Μιά μέρα, της ανάγγειλα:

— Να το θέμα του έργου μου: μιά γυναίκα ξαναγυρνάει στο μέρος όπου αγάπησε, στην ερωτική φωλιά της, για να ξανάδρη το φάντασμα της χαμένης αγάπης της, του άντρας της, αλλά έρωτεύεται έναν άλλον άντρα. Αυτός προσπαθεί να την κάνει να καταλάβη πως ή ζωή είναι πολύτιμο δώρο και δέν πρέπει να την απαρνηθή. Δέν μπορεί να ζή κανείς με τις αναιμίες του παρελθόντος. "Επειτα ο άντρας φεύγει και ή γυναίκα φοβάται τη μοναξιά της. Τότε, καταλαβαίνει πως αγαπάει αυτόν το νέο άντρα και πάλι να τόν βρή...

— Σ' αυτό ήθελες να καταλήξω; με ρώτησε χαμογελώντας.

— Σ' αυτό. Και σε κάτι άλλο...

Την άρπαξα στην αγκαλιά μου και τη φίλησα.

— Τί κάνεις εκεί; φώναξε.

— Σ' αγαπώ, Ντενί! Τί μάς έμποδίζει ν' αγαπηθούμε; "Η ανόμνησις του Ζάν; Μα αυτός πέθανε... Μ' αγαπάς και σύ. Δέν θέλεις να ξαναδρήμε την ευτυχία;

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ναι, Άλμπέρ...
Κι' έγειρε μόνη της στην αγκαλιά μου.

*
Τάχασα όταν βγήκα απ' τη βίλλα την άλλη μέρα. "Ενας ψηλός, κομψός νέος με πλησίασε.

— Συγγνώμη, είπα, αλλά έλπίζα πως θαδρίσκα κάποια κυρία...

— Κυρία;... Ποιά κυρία;...

— Τη γυναίκα μου! Φαντάζεται πως είμαι νεκρός! Οί έφημερίδες έτσι έγγραφαν. Αλλά σώθηκε. "Ελθσα σ' αυτή τη βίλλα με τη Ντενί κι' έπειτα χωρίσαμε από άνοησία μας! "Ελπίζω να μ' αγαπάη ακόμη.

— Μα σας θεωρεί νεκρό.

— Κι' όμως μ' αγαπάει ακόμη! "Η Ντενί θάρρη εδώ, όπωςσδήποτε...

— Δέν τό φαντάζομαι... είπα ψυχρά και τόν άφησα.

Σίγουρα θα τη γύρευε και θαδρίσκε τη Ντενί. "Επρεπε αυτό να τό έμποδίσω με κάθε τρόπο. "Ετρεξα στο ξενοδοχείο της και της είπα:

— Ετοιμάσε τις βαλίτζες, φεύγουμε άμέσως!

— Τί συνέβη; με ρώτησε.

— Ένα έπείγον τηλεγράφημα. Πρέπει να γυρίσω άμέσως! "Ο θιασάρχης θέλει τό έργο.

Σέ λίγο, οδηγούσα τ' αυτοκίνητο.

— Ντενί, της φιθύρισα, καθώς κρατούσα τό βολάν.

— Τί είνε, αγάπη μου;...

— Μούδρε μιά ιδέα. Σκεφτόμουν τό έργο μου... χρειάζεται κάτι τό άπρόοπτο...

Νά, αν ο άντρας της γυναίκας ξαναγυρίζε, σύμφωνα με την αντίληψή σου, ποιόν θα διάλεγε εκείνη;

— Μα αυτό είν' άνόητο. "Ο σύζυγος πέθανε...

— Όχι, δέν πέθανε... Δέν βρίσκεις την ιδέα περίφημη;

— Χμ! Μπορεί...

— "Ο σύζυγος γυρνάει, αλλά τόν συναντάει μόναχά ο άλλος... Και δέν ξέρει αν πρέπει να τό πη στη γυναίκα που αγαπάει...

"Ερωτική

ΦΩΛΙΑ

— Θαπρεπε να της τό πη.
— Μα εκείνη τί θάκανε; Θα γύριζε στον άντρα της;
— Πού είναι; ρώτησε χλωμιάζοντας ή Ντενί.

— Σε γύρευε, της είπα. Δέν πέθανε... Σώθηκε απ' τό δυστύχημα...

— "Ας γυρίσουμε πίσω...

— Όχι, εγώ δέν γυρίζω! "Η θα μείνεις μαζί μου ή θα φύγεις για πάντα...

"Η Ντενί με κύτταξε, μα δέν μίλησε. Κατέβηκε απ' τ' αυτοκίνητο. Περίμενα να δω τί θα κάνει, αλλά δε γύρισε. "Εφτασα μόνος, άργότερα, στη βίλλα. Για να ξεχάσω, τάρριξα στο ποτό. Πέρασα έτσι μιάν ώρα πίνοντας. "Επειτα άκουσα μιά φωνή:

— Άλμπέρ!...

— Ντενί, είπα, τί γυρεύεις εδώ;

— Μήπως δέν με θέλεις; "Ήθα να σε πάρω, γιατί σ' αγαπώ, γιατί διάλεξα σενα. Τώρα ξέρω πως μόνο σενα αγαπώ κι' ότι ο Ζάν είναι πραγματικά νεκρός για μένα.

— Κι' αν σε ζητήσει;...

— Ό! μη σε νοιάξη. Θα τό καταφέρω!...

*
— Κάτι λείπει, Ντενί... της είπα την άλλη ημέρα. Δέν μου πολυαρέσει τό φινάλε... Θέλω κάτι πτό δραματικό...

— Δέν εύχαριστίσαι ποτέ, Άλμπέρ, απ' ό,τι γράφεις, μου άπάντησε εκείνη. "Ελα, πάψε τό γράψιμο. Πάμε έξω ν' απολαύσουμε τόν ήλιο...

Βγήκαμε σφιχταγκαλιασμένοι. Ξαφνικά, ή Ντενί στάθηκε. Και πρίν καταλάβω, την είδα να σωριάζεται κατά γής. Συγχρόνως άκουσα τούς πυροβολισμούς...

— "Ο Ζάν!... φιθύρισε.

— Ντενί, Ντενί! φώναξα σαν τρελλός.

Γινόταν όλο και πτό χλωμή, καθώς είχα σκύψει πάνω της και τό αίμα έτρεχε όλοένα απ' την πληγή του στήθους της. "Η ζωή την εγκατέλειπε...

— Άλμπέρ... φιθύρισε πάλι. Τό φινάλε... ή δραματική σκηνή... τό έργο σου θάχη επιτυχία!...

*
— Αυτά ήταν τά τελευταία λόγια σου, Ντενί. "Εκλεισες έπειτα τά μάτια και δέν τά ξανανοιξες πιά. Σε πήρα από τόν Ζάν, αλλά δέν κατάφερε εκείν' να σε ξαναπάρη από μένα. Και σε σκότωσε, Ντενί. Για να σ' εκδικηθή. Τώρα είσαι δική μου στην αιωνιότητα... Τό έργο μου είχε επιτυχία, ναι, αλλά εγώ, σε κλαίω, Ντενί!...

ΑΛΜΠΕΡ ΒΕΡΝΙΕ

"Εκείνη δέν μου ξαναμίλησε για τον Ζάν, μα εγώ καταλάβαινα πως τόν συλλογιόταν...

Ανθρωποι

ΠΟΥ ΘΑΦΤΗΚΑΝ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Η άρχοντοπούλα της Κύπρου

Ως τα 1560, η Κύπρος βρισκόταν ακόμη στην κατοχή των Ένετων. Την εποχή εκείνη ζούσε στην Πάφο η Ειρήνη Δεναζά, «κόρη εξόχου ευφύας, παιδευσεως και εκπάγλου κάλλους», που οι σύγχρονοί της τη λάτρευαν σαν πραγματική αγία. Πλούσια καθώς ήταν, δεν παρέλειπε να βοηθή όσους είχαν την ανάγκη της. Το άρχοντικό της ήταν ανοιχτό για όλους.

Η Ένετική διοίκηση της μεγαλόνησου, επειδή ο πατέρας της — ο δόν Μπαζιλίο Δεναζάς — είχε υπηρετήσει άλλοτε στο στράτευμά της, την άφηνε να κάνει ό,τι θέλει. Έτσι η Ειρήνη μπορούσε να βρίσκεται διαρκώς ανάμεσα «εις τους πτωχούς της», όπως σημειώνει ο Δ. Όλύμπιος, που περιγράφει το παρακάτω δραματικό περιστατικό.

Την Ειρήνη την αγαπούσε ένας ώραίος Έλληνας: Ο Γεώργιος Αδέρκιος, που της ζήτησε να γίνει γυναίκα του. Εκείνη όμως του αρνήθηκε εύγενικά, όχι γιατί ήταν φτωχός, άλλ' επειδή είχε χάρισει από καιρό την καρδιά της σε κάποιον Ένετο αξιωματούχο, τον Κουερίνο Ντεσπόζιτο, που τον παντρεύτηκε έπειτα από ένα χρόνο. Δεν άργησε ωστόσο να μετανοήσει για το γάμο της. Ο Ντεσπόζιτο ήταν άνθρωπος βάναιρος και η ωραία σύζυγός του υπέφερε αφάνταστα κοντά του.

Λίγον καιρό αργότερα η Ειρήνη αρρώστησε και πέθανε. Σύμφωνα με την επιθυμία της, την έθαψαν στο μικρό κροταφείο της Πάφου, ανάμεσα στους αγαπημένους της πτωχούς. Ο Αδέρκιος, τρελλός από λύπη για το χαμό της αγαπημένης του, δεν είχε τη δύναμη ν' ακολουθήσει τη θλιβερή πομπή της. Κλαίγοντας και παραμιλώντας από τον πόνο του βγήκε έξω από την πόλη και πλανήθηκε ως αργά το βράδυ. Ύστερα αποφάσισε να γυρίσει πίσω και να πάει ολόμοναχος να κοιτάσει δίπλα στον τάφο της.

Όταν έφτασε στο μικρό κροταφείο, κυριεύτηκε από μια περίεργη επιθυμία: «Ήθελε ν' αποκτήσει ένα ένθymio από εκείνη που την είχε αγαπήσει, τρελλά. Έφυγε τότε και την ίδια νύχτα ξαναγύρισε μυστικά στο κοιμητήριο. «Όθουμένος δέ πάντα από μια άκατανίκητη έσωτερική έπιταγή», άρχισε να σκάβει το χώμα με μια άξίνα που είχε φέρει μαζί του.

Δούλεψε έτσι χωρίς να σταματήσει καθόλου, ώπου έφτασε στο φέρετρό και το ξεσκέπασε με συγκίνηση. Έπιασε κατόπιν ελαφρά τις ωραίες μπούκλες της πολυαγαπημένης του, τις έφερε στα χείλη του και τις φίλησε πολλές φορές.

— Αγαπημένη μου, ψιθύρισε, αγαπημένη μου. Πολύ γρήγορα θάρω κοντά σου, περιμένε με...

Είχε ύπ' όψη να κόψει μια τούφα τών μαλλιών της και να τη φυλάξει σε όλη του τη ζωή, όσον καιρό θα ζούσε ακόμη, σαν πολύτιμο θησαυρό. Προηγουμένως όμως άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε με τρυφερότητα το λευκό της πρόσωπο. «Έξαφνα τὰ μάτια της «νεκρής» άνοιξαν! Ο Αδέρκιος κυριεύτηκε από τρόμο κι έμεινε άμιλητος για μερικά λεπτά, σαν να είχε χάσει τη φωνή του. Συνήρθε όμως γρή-

γορα, κύτταξε προσεχτικά τὰ μάτια της Ειρήνης και είδε ότι δεν ήταν σβυσμένα... Ήταν γεμάτα από καθαρό φώς, ήταν μάτια ανθρώπου ζωντανού. Η νέα γυναίκα είχε πάθει νεκροφάνεια και τὰ χάρδια του έρωτευμένου Αδέρκιου την είχαν ξαναζωντανέψει...

Όταν πάθει ένας νεκροφάνεια, μπορεί να μείνει κλεισμένος στο φέρετρό χωρίς να πάθει άσφυξία. Ο κίνδυνος παρουσιάζεται όταν θα ξυπνήσει, και δεν του δοθεί έγκαιρα βοήθεια άπ' έξω.

Η άρχοντοπούλα της Πάφου άνοιγόκλεισε τὰ όχρά της χείλη, ψιθυρίζοντας κάτι άκατάληπτο. Κι' έξαφνα σηκώθηκε όρθη με κινήσεις αυτόματου. Καθώς δεν ήταν σε θέση να βαδίσει, ο Αδέρκιος τη σήκωσε στα χέρια του κι' έτσι όπως ήταν ντυμένη με το νεκρικό της φόρεμα, τη μετέφερε στο φτωχικό του σπίτι, που ήταν εκεί κοντά. Την περιποιήθηκε με άφοσίωση. Και σιγά σιγά η νεκραναστημένη συνήλ-

Ο Αδέρκιος τη σήκωσε στα χέρια του και τη μετέφερε στο φτωχικό του σπίτι...

θε τελειώς. Έμεινε πολλές μέρες στο σπίτιάκι του Αδέρκιου, ώπου άποκαταστάθηκε έντελώς ή ύγεια της.

Ο μόνος που ήξερε το μυστικό τους ήταν ένας στενός φίλος του νέου, που άρκίστηκε να μη φανέρωση τίποτα σε κανένα. Έννοείται ότι, τη νύχτα που είχε βγάλει την αγαπημένη του από τον τάφο, ο Αδέρκιος ξαναγύρισε εκεί προτού ακόμη ξημερώσει, για να ξαναθάψει το άδειανό φέρετρό της.

Όταν η Ειρήνη έγινε έντελώς καλά, συγκινημένη από την

άφοσίωσή και την αγάπη που της έδειξε ο Αδέρκιος, δέχτηκε να φύγει μαζί του κρυφά για τη Φλωρεντία, να τον παντρευτεί με άλλο όνομα και ν' άρχισι κοντά του μια καινούργια, εύτυχη σμένη ζωή.

Στη Φλωρεντία έμειναν έφτά όλόκληρα χρόνια. Όστόσο η «νεκραναστημένη» άρχισε να νοσταλγή την πατρίδα της, την Κύπρο. Παρακάλεσε τότε τον άντρα της να ξαναγυρίσουν στην Πάφο για λίγο μόνο διάστημα.

Εκείνος, βέβαια, τρόμαξε στην άρχή. Στη Φλωρεντία ζούσαν άγνωστοι ανάμεσα σε άγνωστους. Όστόσο η έπιμονή της Ειρήνης, τον έκανε να ύποχωρήσει. Όταν έφτασαν στη μεγαλόνησο, έγκαταστάθηκαν στο σπίτι του Αδέρκιου. Η Ειρήνη, φορώντας ένα πικρό πέπλο στο πρόσωπο, έδινε καθημερινά σχεδόν για να έπισκεφθή τὰ μέρη που της ήταν τόσο γνώριμα και τόσο αγαπητά...

Ένα πρωί πήγε στον τάφο της. Τον βρήκε χορταριασμένο, έρμη. Άσυναίσθητα έσκυψε κι' άρχισε να τον περιποιείται. Από κείνη την ήμερα κάθε πρωί, βρισκόταν εκεί. Έφερε λουλούδια και παράγγειλε ένα καινούργιο μάρμαρο με τ' όνομά της και την ήμερομηνία του «θανάτου» της. Ο Αδέρκιος τὰ έβλεπε όλα αυτά και δεν ήξερε τι να ύποθέσει. Την παρακαλούσε να ξαναγυρίσουν στη Φλωρεντία, μα εκείνη δεν τον άκουγε πιά. Όσπου έγινε το κακό.

Σε μια τέτοια έπίσκεψή της στο κροταφείο κι' ενώ ήταν άπασχολημένη με τὰ λουλούδια της, ανατρίχιασε ξαφνικά όλόκληρη: Δυο μάτια γνώριμα την κύτταζαν έπιμονα. Ο Κουερίνο Ντεσπόζιτο, ο πρώην σύζυγός της, στεκόταν μπροστά της! Την ώρα εκείνη η Ειρήνη είχε ξεσκεπάσει το πρόσωπό της και ο Ένετός ήταν κάτω χρος.

— Μοιάζετε καταπληκτικά με μια νέα που γνώρισα άλλοτε, της είπε με φωνή που μόλις σχεδόν άκουγόταν. Είσαστε ίδια μ' αυτήν που βρίσκεται θαμμένη εδώ μέσα!

— Όλοι οι άνθρωποι μοιάζουν μεταξύ τους, άποκρίθηκε με δυσκολία η Ειρήνη. Είμαι πολλά χρόνια που έχει πεθάνει!...

— Μόλις έφτά. Ήταν γυναίκα μου.

Τρομαγμένη η Ειρήνη από τον τρόπο που την κυττούσε ο Ντεσπόζιτο, προσπαθούσε να καταλάβη αν η έκπληξή του όφειλόταν στην «όμοιότητα» ή αν ύποπτευόταν την αλήθεια. Το τελευταίο αυτό βέβαια ήταν αδύνατο. Πώς μπορούσε μια γυναίκα, που είχε πεθάνει πριν έφτά χρόνια, να βρίσκεται τώρα ολόζωντανη μπροστά του; Όστόσο τὰ μάτια του Κουερίνο καρφώθηκαν στο άριστο της χέρι. Η καρδιά της τότε έπαψε να χτυπά. Κάποτε, πάνω σε μια κρίσι θυμού, ο Ντεσπόζιτο της πέταξε ένα βαρύ αντικείμενο και την είχε τραυματίσει στο χέρι. Η πληγή είχε θεραπευθεί, αλλά είχε μείνει ένα ελαφρό σημάδι.

— Ειρήνη, είσαι έσύ!... φώναξε ο άντρας της.

Η δυστυχισμένη γυναίκα κάτι πήγε να πη, κούνησε τὰ χείλη της μηχανικά, μα προτού προλάβει να προφέρει λέξη, λήγισε στα δυο κι' έπεσε άναίσθητη στο χώμα. Παρ' όλο τον τρόπο του, ο άξιωματικός την πήρε

στα χέρια του και τη μετέφερε στο παλιό άρχοντικό της. Κάλεσε άμέσως το γιατρό, που διαπίστωσε όμως ότι ήταν νεκρή.

Στο μεταξύ παρουσιάστηκε κι' ο Γεώργιος Αδέρκιος, που άναγκάστηκε να έξομολογήσει την αλήθεια στο Ντεσπόζιτο — παρ' όλες τις συνέπειες που μπορούσε να έχη μια τέτοια όμολογία την εποχή εκείνη — και τον παρακάλεσε να μη θάψουν άμέσως την Ειρήνη, μήπως δεν είχε πεθάνει. Στο σημείο αυτό ο Ένετός έδειξε κατανόηση. Έπί τρεις μέρες διατήρησαν άθαφτο το σώμα κι' έπειτα την έθαψαν.

Η Ειρήνη Δεναζά άναπαύτηκε στον οικογενειακό τάφο του πρώτου συζύγου της και κεί έμεινε επί τρία χρόνια. Μετά άπ' αυτό έδόθηκε να τον ξανανοήξουν για να δεχτή το φέρετρό του άδελφού του Κουερίνο. Τί τρομαχτικό όμως θέαμα τον περίμενε, όταν ο Ντεσπόζιτο πήγε ν' άνοίξη μόνος του τον τάφο!

Τη στιγμή που έσerne προς το μέρος του την πόρτα του μαυσωλείου κάτι περιτυλιγμένο σε λευκό ένδυμα έπεσε στα πόδια του μ' έναν άπαίσιο τριγμό. Ήταν ο σκελετός της γυναίκας του με το σάβανό της άνεπαφο. Συστηματικές έρευνες απέδειξαν τότε, ότι η δυστυχισμένη νέα ξαναγύρισε στη ζωή δυο μέρες μετά τον ένταφιασμό της. Έπειδή δε άρχισε να κινείται, το φέρετρό της έπεσε από τη θέση που βρισκόταν, έσπασε και η Ειρήνη κατάρθηκε να βγη άπ' αυτό.

Στο σκαλοπάτι, βρέθηκε ένα κομμάτι ξύλο από την κάσπα της. Φαίνεται ότι μ' αυτό ήθελε να προκαλέσει την προσοχή των έξω με έπανειλημένα χτυπήματα στη σιδερένια πόρτα του τάφου. Πάνω στις προσπάθειές της εκείνες, ίσως να λιποθύμησε ή και να πέθανε ακόμη από τον τρόπο της. Κατά την πώση της όμως, το σάβανό της πιάστηκε από το καρφί που υπήρχε πίσω από την πόρτα και κρεμάστηκε. Έμεινε λοιπόν σε κείνη τη θέση...

Αυτό ήταν το τραγικό τέλος της άρχοντοπούλας της Κύπρου, που θάφτηκε δυο φορές ζωντανή...

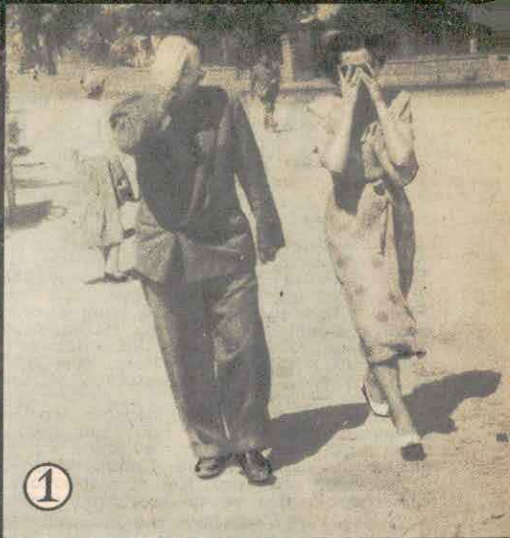
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

1 Η κόμηση Πία Μπολεντάνι, άφου πέρασε λίγες ήμέρες έλεύθερη κοντά στους δικούς της, με το λόγο της τιμής της, πώς δεν πρόκειται να δραπέτευση, ξαναγύρισε και πάλι στις Ιταλικές φυλακές, όπου έκτιε την ποινή της. Η κόμηση σκότωσε πρό εξαετίας από ζήλεια τον μνηστήρα της Βουίχανο Σάκι. Στη φωτογραφία μας η κόμηση κρύβει το πρόσωπό της άπ' τους φακούς των φωτορέπορτερ, που είχαν συγκεντρωθεί στην είσοδο της φυλακής. Ο άνδρας που τη συνοδεύει είναι ο Ντάν Όρτσιο Λέονε, ο ψυχίατρος και θεολόγος, που φροντίζει για τη σωτηρία της ψυχής της.

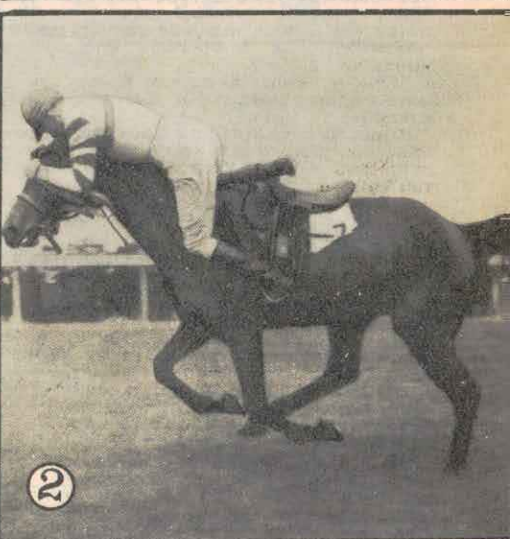
2 Ήρωας της ήμέρας κατά τη διάρκεια μιας Ιπποδομίας μετ' έμποδίων, σ' ένα μεγάλο Ιπποδρόμο του Λονδίνου, ήταν ο τζόκεϊ Τάιμυ Κούζακ. Ο Τάιμυ, ενώ το άλογό του ηπθούσε το τελευταίο έμποδίο, ξεφύγε από τη σέλλα και παρ' όλίγο να πέση. Πιάστηκε όμως, όπως βλέπετε, γερά από το κεφάλι του αλόγου του και κατάφερε όχι μόνο να μην πέση αλλά και να ξαναγκάσει τ' άλογό του να κόψει ένα θεαματικό φίνις και να νικήση με μισό μήκος το μεγάλο φαβορί της κούρας.

3 Η χαριτωμένη Ιταλίδα σομπρέτα Λίλι Γκρανάντο, που έμφανίζεται μαζί με τον περίφημο Ιταλό κωμικό Μακκόιο, έγινε τελευταία ή πιο εύθυμη άστράειον των Ιταλικών βοριετέ. Με λίγα λόγια, που το καθένα τους έχει κι' ένα μυσόρο σημάδι, η Λίλι επιτυχάγει άποτελέσματα, που κάνουν τους θεατές της να ξεσπούν σε άσυγκράτητα γέλια.

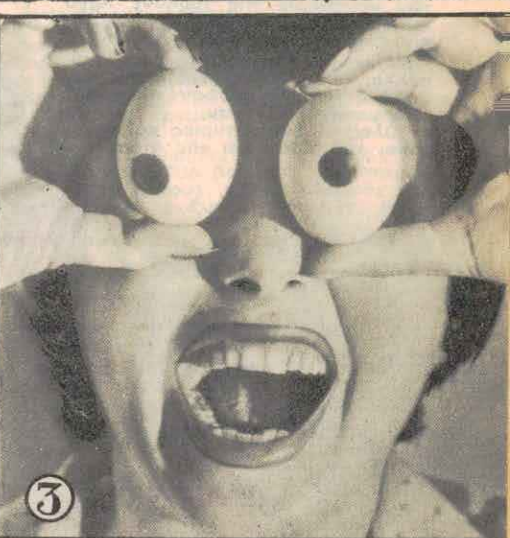
4 Η χαρακτηριστική αυτή φωτογραφία πάρθηκε στην Αμερική κατά τις τελευταίες πλημμύρες που προκάλεσαν πολλά θύματα και δημιούργησαν χιλιάδες άστεγους. Μια πάπια, που βαρέθηκε να βλέπει παντού νερά, σκαρφάλωσε πάνω στο κάθισμα ενός πλημμυρισμένου μάρ...

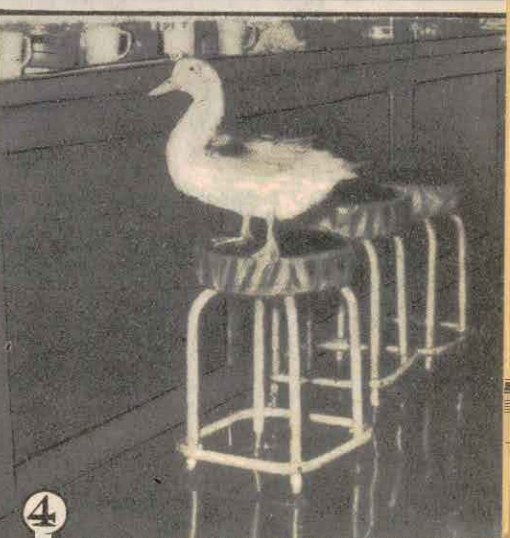
1

2

3

4

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΚΑΤΑΡΑ

ΕΔΩ και διακόσια χρόνια, στο Καστελμόρλαντ της Άγγλιας, σε μια μικρή έπαυλη, ζούσαν ευτυχισμένοι ο Κρόσπερ Κούκ κι' η γυναίκα του Δωροθέα, ζευγάρι καλόκαρδο, εργατικό κι' αγαπημένο.

Τριγύρω στο κτήμα τους η άλλη περιφέρεια άντικεινεν έναν πλούσιο κτηματία, τον Μάιλς Φίλιπσον. Ο Φίλιπσον και η γυναίκα του σχεδίαζαν να χτίσουν ένα μέγαρο στο μέρος που ήταν η έπαυλη των Κούκ. Και μια μέρα ζήτησαν απ' τον φτωχό αγρότη να τους πουλήσει το σπίτι του. Ο Κούκ όμως αρνήθηκε.

Βλέποντας ο Φίλιπσον πως δεν κατόρθωνε τίποτα, έβαλε σ' ενέργεια, ένα σχέδιο, που του ενέπνευσε η γυναίκα του. Ένα πρωί έπεσε κρυφά τον Κούκ και τού είπε φιλικά ότι δεν ήθελε πια το κτήμα του. Πρόσθεσε μάλιστα ότι θα επιθυμούσε να συνδεθεί μαζί του. Και τον προσκάλεσε να γιορτάσουν μαζί την επέτειο των γενεθλίων της γυναίκας του.

Ο Κούκ κι' η γυναίκα του ευχαριστήθηκαν με την πρόσκληση του πλούσιου γειτονιά τους. Δίσταναν όμως να τη δεχθούν, γιατί ήξεραν πως οι προσκεκλημένοι του θα ήταν άριστοκράτες, ιππότες και ωραίες κυρίες που θα έβλεπαν με μεταξωτά και κοσμήματα. Έπειδή όμως ο Φίλιπσον έμενε, αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν.

Ετσι οι Κούκ πήγαν την Κυριακή στο μέγαρο, που ήταν γεμάτο άριστοκράτες. Οι δυο σύζυγοι σιωπηλοί κάθονταν στο τραπέζι.

Μπροστά στη θεία του Κούκ βρισκόταν ένα κύπελλο από καθαρό χρυσάφι, που η λάμψη κι' η τέχνη του τράβηξαν την προσοχή του. Κι' ενώ κτύπαζε το κύπελλο, η γυναίκα του Φίλιπσον του είπε ξαφνικά:

— Βλέπω, κ. Κούκ, ότι θαυμάζετε το κύπελλό μας... Είναι πολύτιμο κι' αξίζει να το κτυπάτε κανείς με θαυμασμό...

Στα λόγια αυτά οι προσκεκλημένοι γύρισαν και είδαν τον Κούκ, που κατακοκκίνισε κι' είπε τραυλίζοντας δυο-τρία λόγια...

Όταν τελείωσε η γιορτή, οι Κούκ ευχαρίστησαν τους Φίλιπσον κι' έφυγαν.

Την άλλη μέρα όμως, ο Κούκ κι' η γυναίκα του συνελέγησαν και φυλακίστηκαν χωρίς να ξέρουν την αιτία.

Σε μια βδομάδα έγινε η δίκη τους. Και τότε έμαθαν ότι τους κατηγορούσαν πως κλέψανε το χρυσό κύπελλο των Φίλιπσον.

Η ίδια η κ. Φίλιπσον διηγήθηκε στο δικαστήριο πως τις έκανε εντύπωση ο τρόπος με τον οποίο ο Κούκ κτύπαζε το κύπελλο αυτό. Πρόσθεσε ακόμη πως την ημέρα των γενεθλίων της τούκανε λόγο γι' αυτό. Οι προσκεκλημένοι κατόπιν επιβεβαίωσαν τα λόγια της.

Τέλος βρέθηκε και το χρυσό κύπελλο. Δύο αστυνομικοί καταθέσαν ότι το ανακάλυψαν στο σπίτι των κατηγορουμένων.

Όλες οι διαμαρτυρίες και οι όρκοι του Κούκ και της γυναί-

Κι' ενώ τα κορμιά τους κρεμόντουσαν άκομψα, οι Φίλιπσον κατέλαβαν την έπαυλή τους, τη γκρέμισαν κι' άρχισαν να χτίζουν το μέγαρό τους...

Τον άλλο χρόνο η κ. Φίλιπσον θέλησε να γιορτάσει τα γενέθλια της στο καινούργιο μέγαρο.

Πριν οι καλεσμένοι καθίσουν στο τραπέζι, η κυρία Φίλιπσον σκόπευε να πάει στο δωμάτιό της για να πάρει κάποιο κοσμήμα.

Ο διάδρομος ήταν σκοτεινός και η κ. Φίλιπσον κρατώντας ένα κερύ προχωρούσε προς τη σάλα, όταν ξαφνικά σταμάτησε παγωμένη απ' τον τρόμο της.

Έκει μπροστά της παρουσιάστηκαν δυο κρανία.

Ένα γυναικείο με μακρύ μαλλιά και το άλλο ανδρικό με κίτρινα μουστάκια... Κάτω απ' το φως του κεριού τα δυο κρανία φαινόταν σαν να ήταν έτοιμα ν' ανοίξουν τα άπαιστα στόματά τους και να μιλήσουν.

Η κ. Φίλιπσον έμεινε μιά φωνή, έτρεξε πίσω στο σαλόνι και διηγήθηκε τι της συνέβη. Οι προσκεκλημένοι άμέσως την ακολούθησαν στο διάδρομο. Τα κρανία ήταν άκομα εκεί.

Υπόθεσαν τότε ότι έπρόκειτο για κάποια φάρσα και τα πέταξαν έξω.

Μα στις δυο ύστερ' από τα μεσάνυχτα, ζύπνησαν από άγριες κραυγές. Γυναίκες κι' άντρες πετάχτηκαν κι' έτρεξαν τρομαγμένοι στο μέρος απ' όπου βγαίνουν οι φωνές. Έτσι έφτασαν στη σάλα κι' είδαν πάλι τα δυο κρανία, το ένα κοντά στο άλλο...

Κανένας δεν κοιμήθηκε εκείνη τη νύχτα. Τα κρανία έμειναν εκεί ως το πρωί. Ο Φίλιπσον τότε τα πήρε και τάρριξε σ' ένα πηγάδι.

Την άλλη νύχτα και το άλλο πρωί τα δυο κρανία βρέθηκαν πάλι στη σάλα!

Έκει μπροστά στην κ. Φίλιπσον παρουσιάστηκαν δυο κρανία...

Άρχισε έτσι για το ένοχο ζευγάρι μια μαρτυρική ζωή. Κανένας υπηρέτης δεν δεχόταν να μείνει στο στοιχειωμένο μέγαρό τους και κανείς δεν τους πλησίαζε.

Οι μέρες που περνούσαν ήταν γεμάτες τρόμο και αγωνία. Στο μεταξύ φρικτά δυστυχήματα και συμφορές άρχισαν να χτυπούν τους Φίλιπσον. Οι επιχειρήσεις τους καταστρέφονταν. Στο τέλος πέθαναν κι' οι δυο πάμπωχοι. Η μόνη κληρονομιά που άφησαν στο παιδί τους ήταν το στοιχειωμένο μέγαρό τους.

Όταν ο νέος κληρονόμος εγκαταστάθηκε στο μέγαρο αυτό, τα κρανία ούρλιαζαν να παρουσιάζονται μόνο κάθε επέτειο της απαγχονίσεως των Κούκ.

Κάθε φορά όμως που γινόταν απόπειρα να βγάλουν έξω απ' το μέγαρο τα κρανία, οι κραυγές ξανάρχιζαν, απειλητικές, φοβερές!

Έτσι ο νεαρός Φίλιπσον δεν μπόρεσε να δώσει καμιά γιορτή στο μέγαρό του. Λένε μάλιστα πως δοκίμασε μία φορά να παραθέσει ένα γεύμα, αλλά την ώρα που οι προσκεκλημένοι, έτρωγαν, ακούστηκαν έξω από την πόρτα κραυγές σπαρακτικές. Πεταχτήκαν τότε όλοι απ' τις θέσεις τους και το έβαλαν στα πόδια... Έτσι ο νεαρός Φίλιπσον πέθανε σε λίγο καιρό, φτωχότερος από τον πατέρα του...

Το ίδιο έγινε και μ' όλους τους απογόνους του Φίλιπσον, όπου το μέγαρο ξέφυγε απ' τα χέρια της καταραμένης αυτής οικογένειας.

Κι' έτσι εκπληρώθηκε η κατάρα της Δωροθέας Κούκ.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η συσκευή που μετράει την έντασή του

ΕΑ θέλατε να σας είχε δώσει η φύσις την ιδιότητα να μην πονάτε; Έχουμε αναφέρει κι' άλλοτε περιπτώσεις τέτοιων «τυχερών». Η τελευταία απ' αυτές μελετάται τώρα απ' τους γιατρούς ενός νοσοκομείου της Ν. Υόρκης. Πρόκειται για ένα νέο 22 ετών, που δεν ξέρει τί θα πη πόνος!

Πρό ολίγου καιρού, ενώ άναβε τσιγάρο, πήρε φωτιά μέσα στο χέρι του ολόκληρο το κουτί με τα σιγά. Το έγκαιμα που έπαθε δεν ήταν σοβαρό, πάντως όμως του δημιούργησε αρκετές μεγάλες φουσκάλες. Όσο, το μόνο που αισθάνθηκε, ήταν... σαν να περπατούσε μιά μυρία πάνω στα δάκτυλά του!

Έξ' άλλου, δεν υπέφερε ποτέ του από πονοκεφάλους ή νευραλγίες. Αν καθ' τυχαίως ή χτυπήσει, δεν πονάει καθόλου.

Πριν σπεύσετε όμως να τον ζηλέψετε για την τύχη του, μάθετε ότι έχει χάσει ήδη τρία δόντια του, γιατί δεν τον προειδοποίησε ο πόνος πως είχαν αρχίσει να χαλάνε, ώστε να τη θεραπεύσει έγκαιρα. Κάθε μέση μήνας, υποβάλλεται σε πολυδάπανες ιατρικές εξετάσεις, για προφύλαξη από διάφορες αρρώστιες που τις ανακαλύπτουν οι άλλοι άνθρωποι με τους πόνους που νοιώθουν. Και πάλι δε, μπορεί να πάθει ξαφνικά μιά θανατηφόρα κρίση σκληροεγκελίτιδας!

Πραγματικά, η ζωή δίχως πόνο είναι προσωρινά ευχάριστη, αλλά και φοβερά επικίνδυνη. Γιατί το συναίσθημα του πόνου δημιουργήθηκε από τη φύση για να μας προειδοποιεί, σαν σήμα κινδύνου, για τις διάφορες απειλές κατά της υγείας μας και της σωματικής μας ακεραιότητας.

Ο πόνος είναι μιά ειδική αίσθηση, όπως η όραση ή η ακοή. Υπάρχουν στο δέρμα μας εκατομμύρια «σημεία πόνου» μικροσκοπικοί δηλαδή όγκοι αποτελούμενοι από νευρικές ίνες. Αν λοιπόν χτυπήσουμε π. χ. στο δάκτυλο του ποδιού μας, ερεθίζονται κάμποσα απ' αυτά τα σημεία και εκπέμπουν τις «διαμαρτυρίες» τους με τη μορφή ταχυτάτων κυμάτων ηλεκτρικής φύσεως. Τα μηνύματά τους διαδίδονται κατά μήκος της κνήμης, από ίνες προωριζόμενες αποκλειστικά για το σκοπό αυτό, και καταλήνουν στη σπονδυλική στήλη.

Όταν φτάσουν εκεί, νοιώθουμε τα πρώτα συναισθήματα πόνου, αλλά άοριστα και γενικά, κι' όχι έντονα όπως σ' ένα μέρος.

Ο ΠΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Σ' αυτή την περιοχή επιδρομούν η άσπιρην, η μορφίνη κι' άλλα φάρμακα που σταματούν τον πόνο.

Για να καταλάβουμε πως ο πόνος προέρχεται απ' το δάκτυλο του ποδιού μας, πρέπει ν' ανεβούν ψηλότερα τα μηνύματα: ως το «θάλαμο», ένα ζευγάρι πλασθ από μικρά ωοειδή σώματα που υπάρχουν μέσα στον εγκέφαλο. Τέλος, τα μηνύματα αποκτούν την πλήρη σημασία τους, όταν φτάσουν στη φαιά ουσία του εγκεφάλου, που αποτελείται από δισεκατομμύρια νευρικά κύτταρα.

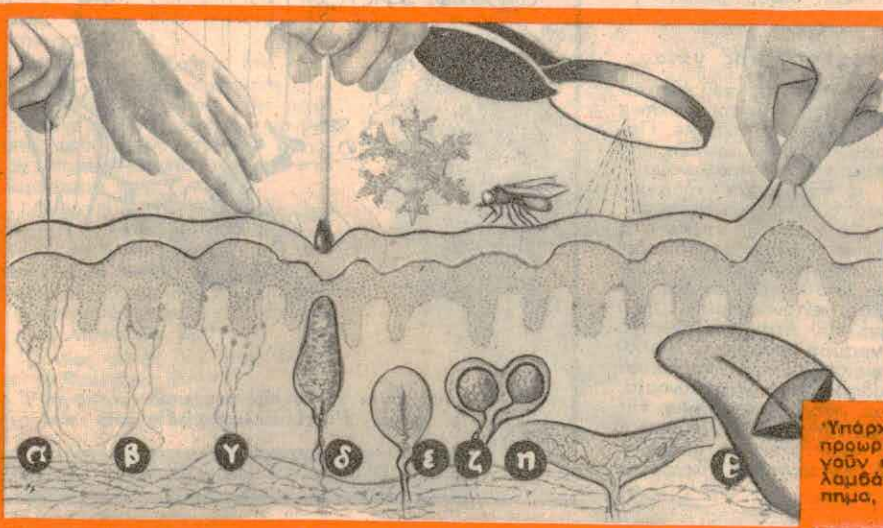
Το εξής παράξενο περιστατικό δείχνει το ρόλο που παίζει η φαιά ουσία απ' αυτή την άποψη:

Μιά γυναίκα, στο Κάνσας Σίτυ, είχε πάθει νευραλγία του τριδύμου νεύρου του προσώπου, μιά από τις πιο βασανιστικές που υπάρχουν. Η παραμικρή έπαψη στο πρόσωπό της — ακόμη κι' ένα ελαφρύ ρεύμα αέρα από ένα ανοιχτό παράθυρο — της έφερνε πόνους αφόρητους.

Μη μπορώντας να τη θεραπεύσουν άλλοι, οι γιατροί αναγκάστηκαν να της κόψουν ώριμες νευρικές ίνες του εγκεφάλου, που συνδέουν το θάλαμο με τη φαιά ουσία. Αμέσως λοιπόν η γυναίκα ανακουφίστηκε. Όσο, εξήγησε στο γιατρό της ότι ο πόνος στο πρόσωπό της δεν είχε λείψει. Έμενε πάντα ο ίδιος. Αλλά δεν την ενδιέφερε πια, δεν την ενοχλούσε!

Έτσι αποδείχθηκε, για μία ακόμη φορά, ότι η συναισθηματική έκτιμηση του πόνου γίνεται στη φαιά ουσία του εγκεφάλου.

Οι μικρές πληγές προκαλούν συνήθως δυο διαφορετικά είδη πόνου, το ένα μετά το άλλο. Ας υποθέσουμε π. χ. ότι τρυπήσαμε το δάκτυλό μας με μιά βελόνα. Σχεδόν άμέσως θα νοιώσουμε ένα διαπεραστικό πόνο. Το συναίσθημα αυτό προέρχεται από μηνύματα που διαδίδονται στον εγκέφαλο από ειδικές νευρικές ίνες με ταχύτητα 350 περίπου χιλιομέτρων την ώρα.

Χρησιμοποιεί δε για να μας προειδοποιήσει ν' αποτραβήξουμε άμέσως το δάκτυλό μας απ' τη βελόνα.

Μιά στιγμή αργότερα, ακολουθεί ένας δεύτερος πόνος, σαν διάχυτο κάψιμο, που μπορεί να διαρκέσει ως μισή ώρα. Τα μηνύματα τούδε έρχονται από άλλες νευρικές ίνες. Προορισμός του δε είναι να μας υποδείξει ότι πρέπει να φροντίσουμε για το τραυματισμένο δάκτυλο.

Η φαντασία και το γαργάλημα είναι ειδικές μορφές πόνου, με ακόμη μικρότερη ταχύτητα μετάδοσης.

Έχει επινοηθεί στην Αμερική μιά συσκευή για την μέτρηση της έντασεως του πόνου. Περιέχει μιά ηλεκτρική λάμπα των 1.000 βάττι κι' ένα φακό που συγκεντρώνει τις θερμικές ακτίνες της στο κέντρο του μετώπου του εξεταζομένου. Με τη στροφή ενός κουμπιού, μεγαλώνει ή λιγοστεύει η θερμότης.

Ο εξεταζόμενος αναφέρει πότε αρχίζει να πονάει. Τότε ο πειραματιστής γυρίζει σιγά-σιγά το κουμπί, κι' ο πόνος μεγαλώνει λίγο-λίγο.

Μ' αυτή τη συσκευή καθορίστηκε λοιπόν ότι υπάρχουν 20 βαθμοί έντασεως του πόνου. Σε κάθε δυο βαθμούς, αντιστοιχεί ένα «ντόλ» (μονάδα μέτρησεως του πόνου). Ένας ελαφρύς πονοκέφαλος ή ένα μικρό κάψιμο με το ζυγάφι προκαλεί πόνο 1-2 ντόλ. Το τοίσιμα της καρφίας, οι μυαλγίες, οι ρευματισμοί, οι κόλοι, ο στομαχόπονος, 2-4 ντόλ. Ο πονόδοντος ή ένα βαθύ κάψιμο, 3-6 ντόλ. Ο ισχυρός πονοκέφαλος ή το στραμπούληγμα του ατραγάλου, 7-9 ντόλ. Το κάψιμο με το γάρο ή με καυτό λίπος, ο τοκετός, η νευραλγία του τριδύμου, οι όξεις πόνου του στήθους από καρδιακή πάθηση, 10 ντόλ.

Όσο, οι άνθρωποι αυτοί έχουν μόνο σχετική αξία, γιατί ποικίλλουν αρκετά από το ένα σε άλλο άτομο.

Πέρα απ' τα 10 ντόλ, δεν μπορεί ν' αυξηθεί περισσότερο η έντασις του πόνου. Αν συνεχισθεί δε επί πολύ ένας τέτοιος πόνος, ξαφνικός, ο άνθρωπος λιποθυμεί, για να μην πονάει πια.

Το έγκαιμα κι' ο τοκετός προκαλούν εξίσου ισχυρό πόνο. Μόνο που, στη δεύτερη περίπτωση, ο πόνος διαρκεί περισσότερο κι' απλώνεται σε μεγαλύτερη έκταση.

Τα επιφανειακά τραύματα προκαλούν ισχυρότερους πόνους από τα βαθύτερα, γιατί το δέρμα έχει περισσότερες νευρικές ίνες απ' όσους οι εσωτερικοί ιστοί. Έξ' άλλου, μιά πληγή από σφαίρα δεν πονάει στην αρχή, γιατί προκαλεί μιά διακοπή στη διαδίδση του συναισθήματος του πόνου προς τον εγκέφαλο.

Απ' όλα τα μέρη του σώματος, το ευαίσθητο-στόν πόνον είναι ο κρατοειδής χιτών του ματιού.

Η ευαίσθησία στον πόνο δεν είναι η ίδια σ' όλους τους ανθρώπους.

Το επάγγελμα παίζει σημαντικό ρόλο. Ένας υπάλληλος γραφείου π. χ. αντέχει στον πόνο πολύ λιγότερο από ένα χτίστη που χτυπάει και πληγώνεται συχνά εξ' αιτίας της δουλειάς του.

Τέλος, όσο προχωρεί κανείς στην ηλικία, η ευαίσθησία στον πόνο ελαττώνεται.

Υπάρχουν στο δέρμα διάφορα αίσθητήρια όργανα, προωριζόμενα να δέχονται τα ερεθίσματα που ενεργούν πάνω σ' αυτό. Είναι νευρικά κύτταρα που αντιλαμβάνονται α) τον πόνο, β) την έπαψη, γ) το χτύπημα, δ) την πίεση, ε) το ψύχος, ζ) το γαργάλημα, η) τη θερμότητα, θ) τη συστολή.

Οι τρεις άνδρες της Δημοκρατικής Φρουράς έτοιμάζονται να παρευρεθούν σε μία τελετή.

Ένοικιάζονται

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οι άνδρες της Παρισινής Δημοκρατικής Φρουράς στις γιορτές και τις δεξιώσεις

ΑΝ δίνετε μια δεξίωση, μια φιλοξενία, μια παράσταση ή μια γιορτή στο Παρίσι και θέλετε να καταπλήξετε τους προσκεκλημένους σας με την παρουσία μιας κοινότητας στρατιωτικών, ντυμένων με πολυτελείς και φανταχτερές στολές, δεν έχετε παρά να νοικιάσετε μερικούς άντρες ενός από τα πιο παλιά και ιστορικά σώματα της Γαλλίας.

Το νοίκι βέβαια, δεν είναι φθινό — είκοσι περίπου νέες δραχμές την ώρα για κάθε στρατιώτη του πεζικού — αλλά το θέσμισμα που παρουσιάζουν οι στρατιώτες αυτοί, με τις λαμπρές στολές, αξίζει το έξοδο.

Η μόνη δυσκολία που παρουσιάζεται για κείνους που θέλουν να νοικιάσουν τους στρατιώτες αυτούς, είναι ότι, ανάμεσα στους προσκεκλημένους τους, πρέπει απαραίτητα να είναι και μια μεγάλη προσωπικότητα.

Ο στρατός αυτός «για νοίκιασμα» δεν είναι άλλος από την περίφημη Δημοκρατική Φρουρά του Παρισιού — ένα επίσημο στρατιωτικό σώμα 3.000 ανδρών — που έχει αναλάβει την φύλαξη του Μεγάρου του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Η Δημοκρατική Φρουρά, επίσης, είναι εκείνη που αποδίδει στρατιωτικές τιμές στις υψηλές προσωπικότητες της Γαλλικής Δημοκρατίας και τους επίσημους ξένους, κατά την διάρκεια των επίσημων εμφανίσεών τους στο Παρίσι.

Η ιστορία της Φρουράς αυτής είναι πολύ παλιά. Ο πρόδρομός της ήταν μια φρουρά ιππικού. Η «Εφιππη Χαροφυλακή» όπως ονομαζόταν, που δημιουργήθηκε το 1221.

Αποκλειστικό έργο των εφιππων αυτών ανδρών, με τα φανταχτερά διακοσμημένα όπλα και τις πλούσιες στολές, ήταν να υποδέχονται τους ξένους προσκεκλημένους που παρουσιάζονταν στη γαλλική Αυλή, να παρευρίσκονται στις στέψεις και να χειρίζονται πρώτοι την γέννηση των βασιλικών πριγκιπών.

Με τον έρχομό της Δημοκρατίας στη Γαλλία, το σώμα αυτό άλλαξε όνομα και οι «Φρουροί της Δημοκρατίας», όπως ονομάστηκαν, κληρονόμησαν όλα τα καθήκοντα των «Εφιππων Χαροφυλακών» του Μεσαίωνα, μαζί με άλλα καινούργια.

Σήμερα, το σώμα αυτό είναι χωρισμένο σε μονάδες πεζικού και ιππικού και οι άνδρες του φορούν επίσημες φανταχτερές στολές. Οι άνδρες

του πεζικού φορούν γαλάζιους μανδύες, και καπέλλα με κόκκινα φτερά. Η στολή του ιππικού είναι ακόμη πιο πολυτελής και περιλαμβάνει μαύρο χιτώνα, γυαλιστερό κράνος και άσπρο παντελόνι. Όπως είναι φυσικό, τα όπλα που χρησιμοποιούν για τις δημόσιες εμφανίσεις τους, δεν είναι σύγχρονες καραμπίνες, αλλά παλιά, μακρὰ ξίφη.

Εκείνοι, λοιπόν, που θέλουν να παρουσιάσουν μια ομάδα από τους άνδρες της Δημοκρατικής Φρουράς σε μια γιορτή που διοργανώνουν, φροντίζουν ώστε, ανάμεσα στα όπλα των προσκεκλημένων τους να είναι και το όνομα μιας προσωπικότητας στην οποία οι άνδρες της Δημοκρατικής Φρουράς είναι υποχρεωμένοι να αποδώσουν στρατιωτικές τιμές.

Τέτοιες προσωπικότητες, εκτός από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και τον Πρωθυπουργό, είναι οι Γάλλοι ύπουροι, οι Γάλλοι στρατηγοί και οι στρατηγοί ξένων χωρών με τις οποίες το γαλλικό κράτος βρίσκεται σε καλές σχέσεις και ξένες προσωπικότητες που επισκέπτονται επίσημως το Παρίσι.

Αφού λοιπόν διαλέξει τον επίσημο ξένο του, ο οργανωτής της γιορτής στέλνει τον κατάλογο με τα ονόματα των προσκεκλημένων του στον διοικητή της Δημοκρατικής Φρουράς, που θα αποφασίσει αν οι άνδρες του μπορούν να παρευρεθούν στην τελετή.

Στην περίπτωση που δεν υπάρχουν εμπόδια, καλείται ο «νοικιαστής» να δηλώσει πόσους άνδρες θέλει, κι' επί πόσες ώρες και να πληρώσει το σχετικό νοίκι.

Οι τιμές, φυσικά, είναι ανάλογες με τον αριθμό και τον βαθμό των στρατιωτικών. Ένας απλός στρατιώτης του πεζικού, π. χ. στοιχίζει μόνο 20 νέες ελληνικές δραχμές την ώρα, ενώ ένας στρατιώτης του ιππικού, μαζί με το αλόγο του, στοιχίζει πάνω από 30 δραχμές. Για τους αξιωματικούς οι τιμές είναι ακόμη μεγαλύτερες. Ένας λοχαγός του πεζικού, στοιχίζει πάνω από 60 δραχμές την ώρα. Εκείνοι που «νοικιάζουν» άνδρες του ιππικού, άλλωστε, είναι υποχρεωμένοι να έχουν φροντίσει και για την τροφή των αλόγων.

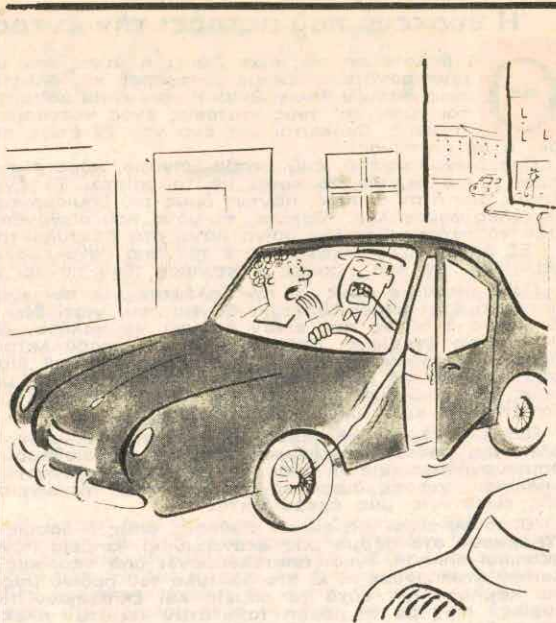
Το περίεργο είναι ότι, αντίθετα από ό,τι θα περίμενε κανείς, οι άνδρες της Δημοκρατικής Φρουράς υπήρξαν και είναι από τις πιο αξιολογικές μονάδες του γαλλικού στρατού. Ο Μέγας Ναπολέων τις θεωρούσε ως τις πιο αποτελεσματικές «μονάδες κρούσεως».

Τέλος, το επάγγελμα αυτό φαίνεται ότι είναι αρκετά καλό και επικερδές, γιατί οι αιτήσεις για κατάταξη είναι πάντοτε πολύ περισσότερες από τις κενές θέσεις.

•••

Το τηλεφώνημα της γάτας

Ένώ ένας κτηματίας του Όχαϊο βρισκότανε στη δουλειά του, χάθηκε στο σπίτι του ένας λαποδύτης. Πάνω στη βιασύνη του ν' αρπάξει, δι. τι βρήκε, έσπρωξε το μικρόφωνο του τηλεφώνου, το πέταξε απ' το άγκιστρό του και τ' άφισε να κρέμεται. Αφού έφυγε ο κλέφτης, μπήκε στο δωμάτιο εκείνο η γάτα του οικοδεσπότη, στάθηκε κοντά στο κρεμασμένο μικρόφωνο κι' άρχισε να νιαουρίζει. Ένας γείτονας λοιπόν, που το τηλέφωνό του ήταν συνδεδεμένο στην ίδια γραμμή, άκουσε τα νιαουρητά, έξαρκιδωσε την πρόθεσή τους και ειδοποίησε την αστυνομία. Έτσι, χωρίς στό... τηλεφώνημα της γάτας, είχαν φτάσει σε λίγα λεπτά επί τόπου κάμποσοι αστυνομικοί. Όστόσο, ο λαποδύτης κατάφερε να ξεφύγει...

— Βρέ Γιάννη, δεν πάμε καλλίτερα στον δοντογιατρό;...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

— Δεκαπέντε! Πάρε το πιστόλι και ρίξε για μένα. Έχασα το μονόκλ μου!...

— Αυτά είναι τ' άστεία της και πρέπει να γελάμε μ' αυτά. Γιατί αλλιώς θυμώνει και φεύγει!...

ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

χωρίς αίτια

Ήθελε να τελειώσει με τη ζωή

Ο πόλισμαν Φέρντζ έκανε το συνηθισμένο γύρο του σε μια συνοικία της αγγλικής πόλεως Μπλουμσμπαουρι, το πρωί της 2ας Οκτωβρίου του 1931, όταν τον πλησίασε τρέχοντας ένας νέος και του είπε με βραχνή φωνή:

— Έλαψε μαζί μου, κύριε πόλισμαν! Σ' ένα μαγαζί, εδώ κοντά, βρίσκεται μια γυναίκα σκοτωμένη!

Το κατόπτημα εκείνο ήταν άδειανό και κλειστό. Ο αστυφύλακας πήδησε μέσα από ένα σπασμένο τζάμι και βρήκε πραγματικά το πτώμα μιας κοπέλλας, μισοκρυμμένο κάτω από κάμπουσες εφημερίδες. Ο δολοφόνος είχε χώσει ένα πανί μέσο στο στόμα της κι' είχε δέσει σφιχτά τη ζώνη της γύρω στο λαιμό της.

Ο νέος που είχε ειδοποίησε τον πόλισμαν, λεγόταν Φρέντερικ Φίλντ. Τον είχε στείλει δε ο διευθυντής της εταιρείας όπου εργαζότανε, όταν ανακάλυψε πρώτος αυτός το πτώμα.

Το θύμα ήταν κάποια Νόρα Άππορτς, ηλικίας 20 ετών.

Η αστυνομία δεν μπορούσε ν' ανακαλύψει κανένα ελατήριο του εγκλήματος. Όσοι, υποψιάστηκαν το Φίλντ, γιατί ο προϊστάμενός του είχε εμπιστευθεί σ' αυτόν τα κλειδιά του άδειανου μαγαζιού, που αήκε στην εταιρεία. Εφόσον όμως δεν υπήρχε καμμία ένδειξη, ούτε και κανείς φανερός λόγος του εγκλήματος, δεν ήταν δυνατό να κατηγορηθεί ο Φίλντ ή οποιοσδήποτε άλλος.

Έτσι, η υπόθεση πέρασε στα άρχεια.

Περίπου δυό χρόνια αργότερα, στις 26 Ιουλίου 1933, ο Φίλντ παρουσιάστηκε στο γραφείο μιας εφημερίδας του Λονδίνου και δήλωσε:

— Θέλω να σας ομολογήσω κάτι. Έγώ σκότωσα τη Νόρα Άππορτς!...

Την ίδια ομολογία επανέλαβε σε λίγο και στον αστυνομικό επιθεωρητή Κόλλινς. Πρόσθεσε δε και αρκετές λεπτομέρειες:

— Είχα πάει την κοπέλλα στο άδειανό μαγαζί... είπα, 'Ενώ βρισκόμασταν εκεί, με δάγκωσε δυνατά... Θύμισα τότε, την άρπαξα απ' το λαιμό κι' έσφιξα μ' όλη μου τη δύναμη...

Σε λίγον καιρό έγινε η δίκη του. Το κατηγορητήριο στηριζόταν αποκλειστικά και μόνο στην ομολογία του, που την ασκάλωσε όμως ο ίδιος στο δικαστήριο. Εφόσον λοιπόν δεν υπήρχε κανείς μάρτυς, ούτε και κανένα στοιχείο εναντίον του, οι δικαστές δεν μπορούσαν παρά να τον αθώωσουν.

Πέρασαν άλλα τρία χρόνια. Στις 5 Απριλίου 1936, κάποια κοπέλλα πήγε να επισκεφθεί τη φίλη της Μπέατρίς Σούτον, που μενε μόνη σ' ένα διαμέρισμα του Κλάπχαμ. Χτύπησε επανειλημμένως την πόρτα της, χωρίς να πάρη απάντηση. Τέλος, κύτταξε από ένα παράθυρο και την είδε σωριασμένη στο κρεβάτι, ακίνητη, με μια στοίβα από μαξιλάρια πάνω στο κεφάλι της!

Ειδοποίησε άμέσως τους γείτονες, κι' εκείνοι τηλεφώνησαν στην αστυνομία.

Η Μπέατρίς Σούτον ήταν ηλικίας 48 ετών και άρρωστη από καιρό. Φάνηκε λοιπόν στην αρχή πως είχε πεθάνει από φυσικό θάνατο, εφόσον άλλως δεν υπήρχαν σημεία άκαταστασίας στο διαμέρισμά της.

Όταν όμως, λίγες μέρες αργότερα, ο επιθεωρητής Μπράουν έπιασε ως λιποτάκτη ένα νέο που υπηρετούσε στη Ρ.Α.Φ., τον άκουσε με κατάπληξη να ομολογεί αθόρυχα ότι αυτός είχε σκοτώσει τη Μπέατρίς Σούτον.

Ο νέος αυτός δεν ήταν άλλος απ' το Φρέντερικ Φίλντ!

Εξήγησε στον αστυνομικό ότι είχε πάει στο Κλάπχαμ μονάχα

για να κάνει μια δολοφονία. Περιέγραψε δε λεπτομερώς πως έσφιξε με τα χέρια του το λαιμό του θύματός του ώσπου έμεινε ακίνητο...

— Δεν είχα ξαναδεί ποτέ στη ζωή μου αυτή τη δυστυχισμένη, είπε, και δεν είχα την παραισική έχθρα εναντίον της. Τη σκότωσα μονάχα γιατί ήθελα όπως οποιονδήποτε να σκοτώσω κάποιον!... Έχω βρειθώ άλλωστε τη ζωή κι' άυπομονώ να τελειώσω πια μ' αυτήν... αλλά δεν έχω το θάρρος ν' αυτοκτονήσω... Κι' αν ακόμα δεν με πιάνατε για λιποτάκτη, θαρχόμουν να παρασθώ μόνος μου, για να δικασθώ και να καταδικασθώ σε θάνατο!

Ήταν η δεύτερη φορά που έκανε αθόρυχα μια τέτοια καταπληκτική ομολογία ο Φρέντερικ Φίλντ. Ήταν όμως τώρα ελικρινής, ή θα μετάνιωκε την τελευταία στιγμή και θα την ανακαλούσε και πάλι;

Ός τότε, δεν είχε ακόμα εξακριβωθεί πως πέθανε η Μπέατρίς Σούτον. Εξωτερικώς, δεν παρουσίαζε ίχνη βίας. Μια ιατροδικαστική εξέταση όμως απέδειξε πως την είχε πνέσει κάποιος στο λαιμό. Με την κλονισμένη δε υγεία της, άρκούσε μια ελαφρεία πίεση για να φέρη το θάνατο.

Συνεπώς, μπορούσε νατάν αληθινή η ομολογία του Φίλντ.

Οι αστυνομικοί έδωσαν τα δυνατά τους για να εξελέγξουν όλες τις λεπτομέρειες της, ώστε να μαζέψουμε άρκετα στοιχεία, για την περίπτωση που θ' ανακαλούσε κι' αυτή την ομολογία του όπως την πρώτη.

Άρχισαν με την ένδειξη του κουτιού των σπέρτων. Ο Φίλντ είχε διηγηθώ πως η Μπέατρίς Σούτον προσπάθησε ν' ανάψει ένα τσιγάρο, αλλά το σπέρτο της δεν έπαιρνε φωτιά γιατί είχαν φθαρή οι πλεურές του κουτιού. Της έδωσε τότε αυτός φωτιά κι' έβαλε ύστερα μηχανικά το κουτί της στην τσέπη του. Ένα τέτοιο λοιπόν κουτί είχε βρειθώ πραγματικά πάνω του, όταν τον συνέλαβαν.

Έπειτα, υπήρχε το στοιχείο του απολυμαντικού φαρμάκου. Ο Φίλντ βεβαίαν πως είχε αγοράσει με το πτώμα μια απολυμαντική, για να το πη και ν' αυτοκτονήσει. Άλλα το θάρρος του τον είχε εγκαταλείψει και την είχε πετάξει. Και πραγματικά, βρέθηκε η μπουτίλια αυτή, με τα δοκιμαστικά του αποτυπώματα, κοντά στο σπίτι του θύματος.

Αυτά, κι' άλλα ακόμη λεπτομερησιάζα στοιχεία, αποδείκνυαν όλα μαζί ότι η Μπέατρίς Σούτον είχε δολοφονηθεί απ' το Φίλντ.

Δεν φαινόταν ωστόσο να υπάρχη κανένα ελατήριο του εγκλήματος. Ο Φίλντ δεν είχε τίποτε προηγουμένο με τη Μπέατρίς. Την είχε επισκεφθεί απλώς, δίχως να τη γνωρίζει καν, και της είχε ζητήσει να μείνη λίγο καιρό στο σπίτι της, επειδή τον κυνηγούσαν για τη λιποταξία και δεν μπορούσε συνεπώς να πάη στη γυναίκα του και στα παιδιά του.

Εκείνη, καλόκαρδη πάντα, δεν τούφερε αντίρρηση. Τού έδωσε ένα κάθισμα για να ξεκουραστεί, του πρόσφερε τσάι.

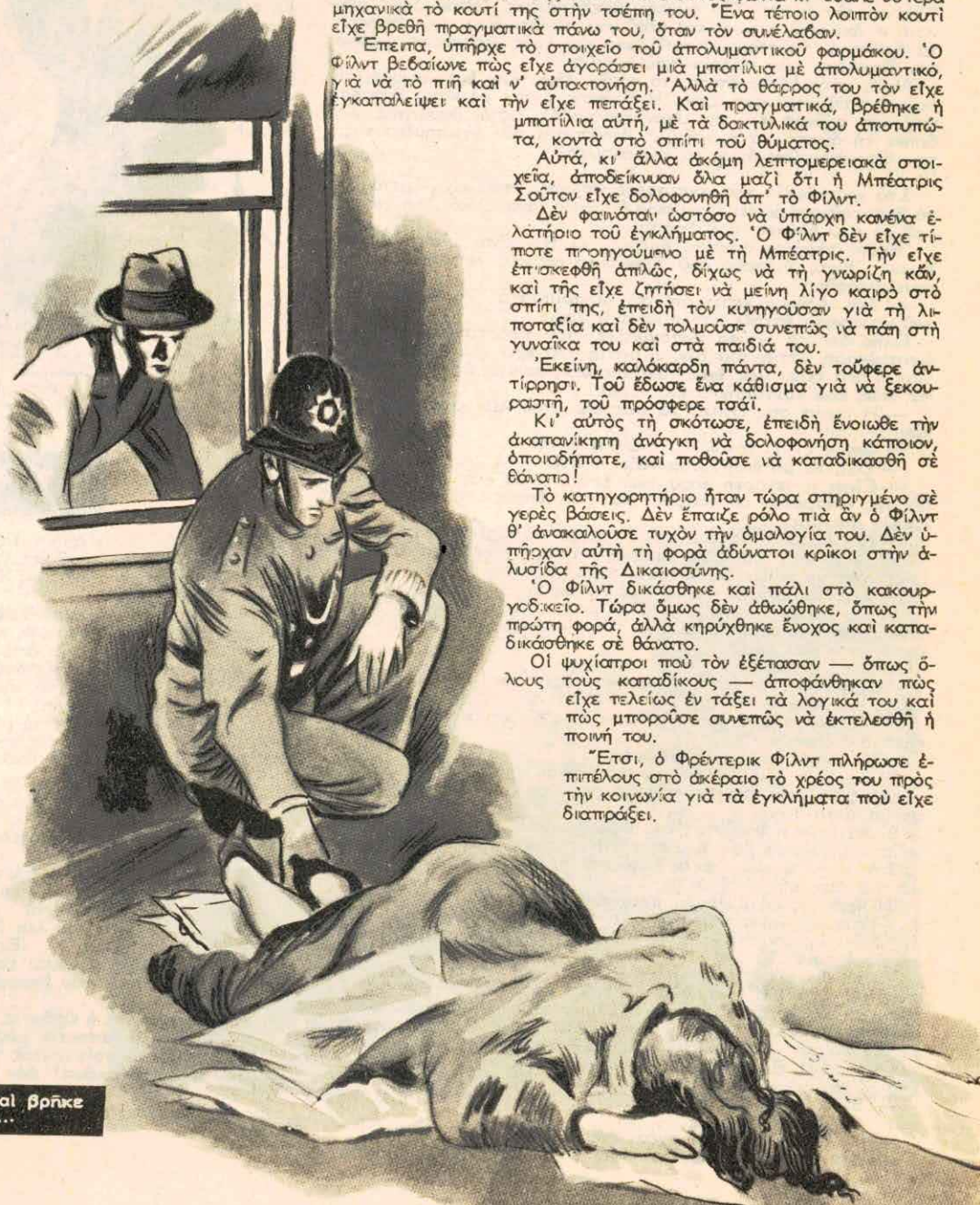
Κι' αυτός τη σκότωσε, επειδή ένιωθε την άκατανίκητη ανάγκη να δολοφονήσει κάποιον, οποιοδήποτε, και ποθούσε να καταδικασθώ σε θάνατο!

Το κατηγορητήριο ήταν τώρα στηριγμένο σε γερές βάσεις. Δεν έπαιζε ρόλο πια αν ο Φίλντ θ' ανακαλούσε τυχόν την ομολογία του. Δεν υπήρχαν αυτή τη φορά αδύνατοι κρίκοι στην αλυσίδα της Δικαιοσύνης.

Ο Φίλντ δικάστηκε και πάλι στο κακουροδικείο. Τώρα όμως δεν αθώώθηκε, όπως την πρώτη φορά, αλλά κηρύχθηκε ένοχος και καταδικάστηκε σε θάνατο.

Οι ψυχίατροι που τον εξέτασαν — όπως όλους τους καταδίκους — αποφάνθηκαν πως είχε τελείως εν τάξει τα λογικά του και πως μπορούσε συνεπώς να εκτελεσθώ η ποινή του.

Έτσι, ο Φρέντερικ Φίλντ πλήρωσε επιτέλους στο άκραιο το χρέος του προς την κοινωνία για τα εγκλήματά που είχε διαπράξει.

Ο αστυφύλακας πήδησε μέσα και βρήκε το πτώμα μιας κοπέλλας...

Η ΨΕΥΤΙΚΗ ΑΠΙΣΤΙΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Βίν κρατούσε τα χέρια της Φράνσις και την κτύπαζε μέσ' τα μάτια.
— Αγαπημένε μου! Μου φαίνεται σαν όνειρο!... τού-
λεγε εκείνη τρυφερά.

— Επλάθαν σχέδια για το μέλλον, για το σπίτι που θα στέ-
γαζε την αγάπη τους, για τα παιδιά που θα φέρνανε στον κόσμο.
Και το τραίνο έπρεπε μέσ' τη νύχτα...

Τους είχε στοιχίσει τεράστιες θυσίες το γαμήλιο αυτό ταξίδι.
Απ' όταν άρραβωνιάστηκαν, είχαν κάνει ένα κουμπάρκι κι' έρρι-
χναν μέσα ό,τι μπορούσαν, για τα έξοδα του ταξιδιού τους.

Ξαφνικά, ήρθε να διακόψει την ευτυχισμένη κουδεντούλα τους
ένα σφύριγμα της άπαιστης. Τα φρένα έδωσαν ένα στριγγό
ήχο, προσπαθώντας του κάκου να σταματήσουν την άμαρτοστοι-
χία... Πέρασαν λίγες τρομερές στιγμές. Ύστερα το τραίνο έπεσε
πάνω σ' ένα άλλο, που έρχόταν αντίθετος!...

Με το τράνταγμα, η Φράνσις ρίχτηκε στην αγκαλιά του Βίν Μό.
— Επειτα τον έχασε. Τον φώναζε απελπισμένα. Ήταν όμως αδό-
νато ν' άκουσθαι ή φωνή της μέσ' στο πανδαμόνιο, τους θρήνους,
τα βογγητά, τα τρομερά τριξίματα και τους κρότους των ξύλων
που έσπασαν, των σιδερών που λυγίζουν...

Λίγες στιγμές αργότερα, το τραίνο είχε γίνει ένας σωρός από
συντρίμματα που κάπνιζαν. Η Φράνσις θυγέκε με κόπο άναμεσα
από κάτι σίδερα που την είχαν προφυλάξει ως εκ θαύματος. Και
δρόμκε τη δύναμη να φωνάξει μ' απελπισία τον αγαπημένο της...
που δεν μπορούσε όμως να την άκούση!

Στο νοσοκομείο της κοντινέρας πόλεως, όπου είχαν μεταφέρει
το Βίν, τούχουν δώσει ένα μικρό δωμάτιο, άνατολικό. Απ' το πα-
ράθυρό του βλέπει τη θάλασσα.

Έχουν περάσει αρκετές ημέρες. Ο Βίν είναι πιά εκτός κιν-
δύνου. Ένας γιατρός του διηγείται μερικές λεπτομέρειες της
καταστροφής:

— Σας δρθηκαν κάτω απ' τα συντρίμματα. Το θρασυτό νερό
του καλοριφέρ έστάζε στο πρόσωπό σας...

Πίσω απ' τα μαύρα ματογυάλια, που προστατεύουν τα αδό-
νατα άκόμη μάτια του Βίν, ή ματιά του έχει μία έκφραση άγω-
νίας. Γιατί ξέρει πώς έχει παραμορφωθεί φριχτά απ' τα έγκαύμα-
τα, πώς έχει κανταντήσει ένα τέρας!

— Η κυρία σας ζητάει να σας δη... τού λέει σιγά μία νοσο-
κόμα.

— Η Φράνσις! Τί τον θέλει, τ'ώρα πιά;
— Όχι, να μη έρθη!... φωνάζει ο Βίν.

— Είναι ή τέταρτη φορά που επιμένει να σας δη. Ός τ'ώρα
δεν της επέτρεπαν οι γιατροί, γιατί δεν έπρεπε να σας άνοχλήση
κανείς άπολύτως.

— Δεν έπαθε τίποτα αυτή, έ; Είμαι πολύ εύχαριστήμένος...
Τί άλλο να σας πω; Δεν μπορώ πιά να προφέρω καλά τις λέ-
ξεις... Μά γιατί δεν με κυττάτε στο πρόσωπο;...

— Σας παρακαλώ, κύριε Σάρπι, μη ταραξέστε!...
— Δεν έπαθε τίποτα ή γυναίκα μου... Έμεινε όμορφη, γοητευ-
τική... Καί περιμένει τώρα, έξω; Τί της είπατε για μένα, για την
κατάστασί μου;

— Νά... δηλαδή...
— Πηγαίνετε να της πητε πώς είμαι ένα τέρας! "Αν θέλη, άς έρθη
να δη ένα τέρας!

— Η νοσοκόμα είδοποιεί τη Φράνσις, που πηγαινόερχεται νευρι-
κά στο διάδρομο:

— Ο άντρας σας σας περιμένει...
Το κρεβάτι του Βίν βρίσκεται άντίκρυ της. Έκείνος, λίγο έκ-
πληκτος απ' την άπότομη είσοδό της, έχει μείνει άκίνητος, με το
στόμα μισανοικτό.

Βλέπει πώς ή Φράνσις είναι πιά χλωμή απ' όσο πίστευε, πώς τα
χείλη της τρέμανε και τα μάτια της παίρνουν μία έκφραση πόνου.

Στο κόκκινο φως του δειλινού, το πρόσωπό του φαίνεται άκό-
μα πιά άσχημο.

— Η Φράνσις κατάχλωμη, προχωρεί δισταχτικά προς το κρεβά-
τι. Ύστερα πέφτει γονατιστή και ξεσπάει σ' άναφυλλήττα.

— Ο Βίν προσπαθεί να φανή ψυχραιμος, να κάνει κόμπες πιά ξερή
τη φωνή του.

— Τί είν' αυτές οι σκηνές; της λέει. Χρειάζεται θάρρος! "Ο-
πως βλέπετε, είμαι πιά καλά... Θα φύγω μακριά, θα ξεχάσω. Σκο-
πεύω να πάω στην Καλιφόρνια, όπου άναρχος, να δουλέψω στα δά-
ση... Σε φοβίζω, έ; Έχεις δική μου! Καλλίτερα ν' άποχαιστού-
με για πάντα... Μά κτύπαζε με ένα λεπτό, ένα λεπτό μονάχα! "Ε-
τσι μπράβο! Είναι τόσο όμορφα τα μάτια σου! Μη τα κοκκινί-
ζεις με το κλάμμα...

— Βίν... τρυπίζει ή νέα γυναίκα. Πρέπει να σου όμολογήσω
κάτι... ο Τζόνι Λάνγκες...

— Τί θές να πής; Τί σχέσι έχει ο Τζόνι;
— Δεν μπορώ να σωπάσω πιά, Βίν! Ένώ ήμουν άρραβωνια-

Με το τράνταγμα, η Φράνσις ρίχτηκε στην
αγκαλιά του Βίν.

σμένη με σένα, πριν από τρεις μήνες... έγινε φιλενάδα του!

— Πριν από τρεις μήνες... Φράνσις!...
— Η νέα γυναίκα σωπαίνει. Ο Βίν νοιώθει ένα μεγάλο κενό στην
ψυχή του.

— Μά τί λές; φωνάζει έξαφνα. Πριν από τρεις μήνες; Βρισκό-
μαστε τότε στο Ουίσκονσιν, κι' ο Τζόνι δεν ήταν μαζί μας.

— Όχι, αλλά πέρασε από κεί για τρεις ημέρες...
— Μά, στις τρεις αυτές ημέρες, πήγε μαζί μου κυνηγι!

— Την τελευταία μέρα, την τρίτη... μέδυσσα, ξεχάστηκα...
— Την τελευταία μέρα;

— Ο Βίν άνασπώνεται με το δάχτυλό του το πηγούνι της Φράνσις,
την κτυπάει μέσ' στα μάτια... και ξαφνικά τα καταλαβαίνει ό-
λα, σαν να διάβασε στο βάθος των άκρασμένων εκείνων ματιών.

— Η ένοχη περιπέτεια με το Τζόνι είναι άνύπαρκτη! Η Φράν-
σις έξομολογήθηκε στον άντρα της ένα σφάλμα που δεν έχει κά-
νει πραγματικά, για νόχη κι' αυτός να της συγχωρέσει κάτι! Η
ψεύτικη άπιστία της άποτελεί ένα αντίστοιχισμα της τερατώ-
δους άσχημίας του Βίν.

Θέλει να τον κάνει να πιστέψη, θέλει να ταπεινωθή, κατηγορεί
τον εαυτό της, για να μη νοιώσει ο Βίν το μέγεθος της θυσίας της
και να μη άρνηθή να δεχτή...

— Φαίνεται σαν να τού λήη έτσι: «Μήπως δεν είμαι κι' εγώ ση-
μαδεμένη για πάντα;... Έσύ σωματικά, εγώ ήθικα».

— Την τελευταία μέρα; ξαναλέει ο Βίν. Μά την τελευταία μέ-
ρα, ο Τζόνι βρισκόταν διαρκώς μαζί μου, δεν μ' άφισε ούτε στι-
γμή!...

— Δεν άντέχει πιά ή Φράνσις.

— Ω, Βίν, αγαπημένε μου, πώς πρέπει να σου πω πώς σ' ά-
γαπώ; φωνάζει, σφίγγοντάς τον στην αγκαλιά της.

— Τον αγαπάει άκόμη! Δεν έχει τελειώσει λοιπόν ή ζωή για το
Βίν!... Μπορεί ν' αγαπάει κι' αυτός τη γυναίκα εκείνη με τη
μεγάλη καρδιά και να παρηγορηθή σιγά - σιγά κλαίγοντας μαζί
της...

Φ. ΡΕΝΤΑΕΛ

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζύλ Μαρού

ΠΛΗΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

μί. Πεινούσε τόσο πολύ, ώστε κόντευε να
λιποθυμήσει.

— Η κυρά - Λεόν τον κτύπαζε μ' ένα κα-
λοκάγιο χαμόγελο, καθώς τον άκολουθού-
σε. Χτύπησε την πόρτα του διαμερίσματος
των 'Ωντεκέρ κι' ύστερα άπομακρύνθηκε, ά-
φροντάς τον μόνο.

— Η Λουίζα είχε πλαγιάσει και κοιμότα-
νε. Ο θόρυβος την ξύπνησε. Κι' είδε τότε
τη μητέρα της στην αγκαλιά του πατέρα
της.

— Νομίζαμε πως σε χάσαμε και πάλι!
τούλεγε εκείνη.

— Μά ή αλήθεια είναι πως δεν γλύτω-
σα άκόμη...

— Κι' άφού φίλησε την κόρη του, ο 'Ων-
τεκέρ κάθισε κοντά στο κρεβάτι και πρόσ-
θεσε:

— "Ω, ήταν άνυπόφορο! Να βρισκόμαι
τόσο κοντά σας, και να μη μπορώ να σας
μιλήσω!...

— Και πόσο θα πείνασες, καυμένη μου!
Μπάρ, αυτό ήταν το λιγώτερο... Μά,
για πέστε μου, ποιος μούριξε αυτό το χαρ-
τί κάτω απ' την πόρτα;

— Κι' ο 'Ωντεκέρ έδειξε στη Λουίζα το
γράμμα του Ζεράρ.

— Ο κ. ντε Μπωπρεώλ, άπάντησε εκεί-
νη κοκκινίζοντας.

— Ο πατέρας της ταραχθηκε και πάλι, ά-
κούγοντάς την να προφέρει τ' όνομα εκεί-
νο με τόσο τρυφερότητα. Και το πρόσωπό
του πήρε ξαφνικά σοβαρή έκφραση.

— Λουίζα, είπε, δεν μπορείς ν' αγαπάς
αυτό το νεό.

— Πατέρα!...

— Δεν μπορείς, ξανάπε όρμητικά ο 'Ων-
τεκέρ. Και θά σου πω το γιατί. Ύστερα
θα κρίνης έσύ μόνη σου... Στο Μπουραίγ,
μ' έπισκέφθηκαν ο κ. ντε Μπωπρεώλ κι' ο
φίλος του Κολλιδέ, άλλοτε ύπάλληλος του
πατέρα του. Μου είπαν κι' οι δύο πως έρ-
χονταν για να με σώσουν. Ο Ζεράρ μου
όμολόγησε πως σ' αγαπούσε, πως πίστευε
στην άθωότητά μου και πως σου είχε όρ-
κισθή να με βγάλει απ' τα κάτεργα, για
να κερδίσει την αγάπη σου και συγχρόνως
ν' άποκαταστήσει τη δικαιοσύνη.

— Ναι, μου το είχε ύποσχεθή, πατέρα.
"Αν δεν το πέτυχε, δεν μπορεί πάντως να
τον κατηγορήσει κανείς πως άμέλησε ότι-
δήποτε για τη σωτηρία σου.

— Σώπα, Λουίζα. Μιλές χωρίς να ξέ-
ρης! "Ηρθαν κι' οι δύο, ο Μπωπρεώλ κι' ο
Κολλιδέ, να μου προσφέρουν μία άνέλπι-
στη δραπέτευση. Δέχθηκα... Έ λοιπόν, ή
δραπέτευση αυτή δεν ήταν παρά μία κα-
ταχθόνια παγίδα, που λίγο έλειψε να μου
στοιχίσει τη ζωή!

— Πατέρα μου... είν' αδύνατον!

— Ήταν μία παγίδα, σου λέω!... Ένα
φέμμα! Ένα έγκλημα!...

— Ο Ζεράρ είναι άνίκανος για τέτοια
άτιμία...

— Κι' όμως έχω την άπόδειξη!

— Την άπόδειξη;

— Ναι! Είδα - μ' άκούτε; - είδα τον
Κολλιδέ, το συνένοχο του Μπωπρεώλ, να
παραφυλάει μαζί μ' ένα δεσμοφύλακα, που
με περίμενε με το ντουφέκι στο χέρι για να
με σκοτώσει!...

— Δεν ύποπτεύονταν πως ήμουν εκεί, κον-
τά τους, κρυμένος, πως άκουσα όλα τα λό-
για τους, πως παρακολούθησα την άπο-
γοήτευσή τους γιατί δεν μ' έδλεπαν να πα-
ρουσιάζωμαι... Πώς να μείνη ή παραμι-
κρή άμφιβολία στο νου μου; Έμένα περι-
μεναν, έμένα θέλανε να ξεκάνουν!...

— Η Λουίζα, κατάχλωμη, ήταν έτοιμη να
λιποθυμήσει.

— Με πιστεύεις τώρα, φτωχό μου κορί-
τσι; πρόσθεσε ο 'Ωντεκέρ.

— Όχι, πατέρα, όχι... Είναι τόσο ά-
τιμο... ώστε είν' αδύνατο!...

— Κι' όμως, είναι ή καθαρή αλήθεια!

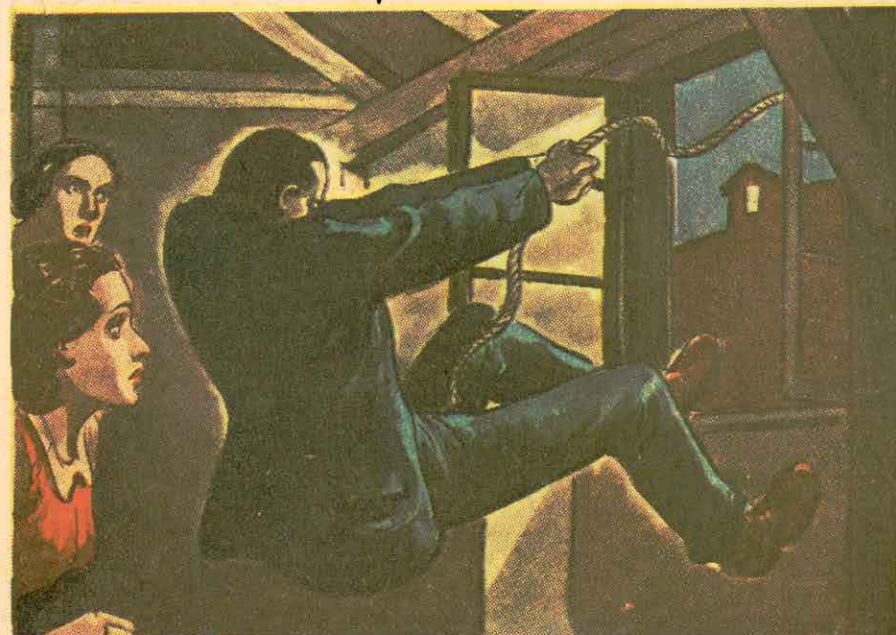
— Μά ποιος μπορούσε νάταν ο σκοπός
του; Γιατί να θέλη το θάνατό σας;... Ίσως
κάνετε λάθος, πατέρα... Ίσως πιστέψατε
σε μία προδοσία, εκεί που θα βρισκόταν ά-
πειναντίας την άφοσίωσή!

— Ο 'Ωντεκέρ χαμογέλασε εύρωνικά κι' ά-
νασκήκωσε τους ώμους του.

— Λες να άνειρεύτηκα τις σφαίρες που
άκουσα να σφυρίζουν σ' ατιά μου; είπε.

— Ω, Θεέ μου! Θεέ μου!...

— Με ρώτησες γιατί να θέλανε το θά-

Το σκoini έσπινε από ψηλά κι' ο 'Ωντεκέρ έκασε την ίσορροπία του.

νατό μου. Δεν το ξέρω, Δεν μπορώ να σου απαντήσω... Φαίνεται όμως πώς έχω χάσει πολύ το ντε Μπωπρέωλ και πώς έχει να φοβηθεί κάτι από μένα, εφόσον δεν διαστάζει μπροστά σε μία δολοφονία.

«Είπ' η αλήθεια πως δεν καταλαβαίνω τίποτα! Έγώ είμαι ένας άνθρωπος ακίνδυνος. Με κατηγορήσαν για μία δολοφονία και με καταδικάσανε. Γιατί να μη μ' αφήσει ήσυχο ο Μπωπρέωλ να κάνω την ποιή μου; Γιατί να μου στήσει παγίδα; Τι υπορρεί να φοβηθεί; Πώς θα περάσω ίσως τη ζωή μου προσπαθώντας ν' ανακαλύψω την αλήθεια γι' αυτή τη δολοφονία;

«Ναί, αυτό θά'ναι, σίγουρα. Τόσο πολύ λοιπόν τούς τρομάζει αυτή η αλήθεια; Γιατί;...

«Αμφιβάλλεις μήπως άκόμα, Λουίζα; Μάθε πως, αν μπόρεσα να φτάσω στη Γαλλία, δίχως να ξαναπέσω στα χέρια της αστυνομίας, το χρωστάω σ' ένα θαύμα! Απ' τη δική τους πλευρά, ο Μπωπρέωλ κι ο Κολλιβέ κάνανε ό,τι μπορούσαν για να με καταστρέψουνε.

«Ο Κολλιβέ με παρακολούθησε βήμα προς βήμα. Δεν μ' άφισε καθόλου. Πάνω στο πλοίο, δεν φανταζόμουν καθόλου πως με κατασκοπεύει. Κι' όταν πήρα απ' το Σουόθμπτον το άλλο πλοίο για τη Χάρβα, λίγο έλειψε να συνταξιδεύω μαζί του. Παντού, σου λέω, παντού εύρισκε μπροστά μου τις σατανικές σκευωρίες αυτών των δυο ανθρώπων.

«Γιατί δεν είναι δυνατόν να τους χωρίσει κανείς, στις εγκληματικές ενέργειές τους. Ο ένας ήταν ο αρχηγός, ο άλλος ο υφιστάμενος. Ο Μπωπρέωλ διατάζει, ο Κολλιβέ υπακούει... Ο Μπωπρέωλ είναι ανανδρός και προδότης. Βλέπεις πως δεν μπορείς να τον αγαπάς, κόρη μου!

— Ο Ζεράρ, ανανδρός και προδότης; «Οχι, Θεέ μου, όχι!... Ο Ίντεκερ σηκώθηκε κι' άρχισε να πηγανιστοράται με ταραχή.

— Όποτε ξέρεις την κρυψώνα μου ό ντε Μπωπρέωλ; ρώτησε.

— Ναί. — Ε λοιπόν, δεν χωρεί αμφιβολία πως θα προσπαθήσει να με «σώσει», όπως και στο Μπουράιγ. Μ' άλλα λόγια, θα επιδιώξη να με ξαναστείλει στα κάτεργα!

Κι' ό Ίντεκερ πρόσθεσε σιγά, σφίγγοντας με τα δυο του χέρια το θάνατο. — Έκτός αν προτιμήσω το θάνατο.

Ευτυχώς, οι δυο γυναίκες δεν άκουσαν αυτή τη φράση του.

— Αν ωστόσο σε σώσει, πατέρα; είπε κλαίγοντας η Λουίζα.

— Η καρδιά της υπόφερε φριχτά. Δεν ήθελε να πιστέψει...

Ο Ίντεκερ καταλάβε το μαρτύριό της,

κι' έπτε με το νου του:

«Καλλίτερα που έμαθε όλη την αλήθεια, παρά ν' αγαπήσει ένα τέτοιο άνθρωπο... Είναι καιρός ακόμα να ξεχάσει...».

Φίλησε τρυφερά την κόρη του και της είπε:

— «Αν με σώσει, θ' αναγνωρίσω τότε πως γελάστηκα! Μά, αν θέλεις να βεβαιωθείς πως δεν έκανα λάθος, αν θέλεις νάχης και συ μία απόδειξη της προδοσίας αυτού του ανθρώπου, έλα μαζί μου στη σοφίτα... καθώς κι' η μητέρα σου!

«Έφτασε η ώρα που πρόκειται να με βοηθήσει ό Ζεράρ να βγω απ' αυτό το σπίτι. Άγνοω ποιόν τρόπο θα μεταχειρισθώ, μά έχω πεποιοίσει πως θα μου στήσει και πάλι παγίδα! Όα το ήθε και σεις και θα κρίνετε...»

Ξαναβέθηκε στο τελευταίο πάτωμα. Οι δυο γυναίκες τον άκολουθήσαν, τρέμοντας.

«Κλείσε την πόρτα και τους είπε:

— «Ίσως ωστόσο θάταν καλλίτερο για μένα ν' αδιαφορήσω πιά για το Μπωπρέωλ και τον Κολλιβέ και να το σκάσω μονάχος μου απ' το σπίτι αυτό, άφου έχει φύγει ό αστυνομικός που φύλαγε στην πόρτα...»

Τη στιγμή εκείνη, έκτασε η κυρα-Λεόν.

— Έρχεσθε πάνω στην ώρα, της είπε ό κατάδικος. Πιστεύετε να μπορέσω να βγω απ' το σπίτι;

— Οχι. Ο Λουαζώ παραμονεύει στο δρόμο. Είναι κόλπο του! Φυλαχτήτε... Έγώ θα προσέχω, κάτω στην πόρτα. Για την ώρα, δεν έχετε κανένα φόβο.

Ο Ίντεκερ άνοιξε αθόρυβα το παράθυρο της σοφίτας.

— Δεν βλέπω τίποτα, είπε. Και δεν μπορώ να καταλάβω τί σκοπεύουνε να κάνουν για μένα... «Ας περιμένουμε μ' υπομονή.

Η Λουίζα έκλαιγε αθόρυβα. Η μητέρα της καταλάβαινε την απελπισία της, μά δεν εύρισκε το θάρρος να την παρηγορήσει.

Είμεναν κι' οι δυο θρήβες στο σκοτάδι, στηριγμένες στον τοίχο. Η μητέρα έσφιγγε μ' όλες τις δυνάμεις της την κόρη της στο στήθος της.

Πέρασαν μερικά λεπτά της ώρας. που της φάνηκαν ατελείωτα.

— Ύστερα ξαναβέθηκε ή θυρωρός και είπε:

— Θα πλαγιάζω ντυμένη, για νάμαι έτοιμη, ό,τι κι' αν συμβή.

Πέρασε μία δόκληρη ώρα. Κανείς δεν έμειλησε, σ' όλο αυτό το διάστημα.

Ξαφνικά, ό δραπέτης άνασκήρτησε. Του είχε φανή πως άκουσε κάτι σαν τρίψιμο πάνω στα τζάμια του παραθύρου.

Οι δυο γυναίκες πήγαν κοντά του. Ο Ίντεκερ ξαναβέθηκε το παράθυρο κι' έσκυψε για να κυττάξη έξω.

Ένα χοντρό και γερό σκονί κρεμόταν

απ' τη σοφίτα του γειτονικού σπιτιού. από πάνω του.

Ένας άνθρωπος καθότανε καθαλκευτά στο παράθυρο αυτής της σοφίτας, ένας άνθρωπος που δεν μπόρεσε να τον αναγνωρίσει ό Ίντεκερ, στα σκοτεινά, και με το καπέλλο που φορούσε, χωμένο ως τα μάτια... Τελάνευσε μεθοδικά το σκονί στο κενό, έτσι ώστε να χτυπήσει κάθε τόσο ή άκρη του στο παράθυρο του Ίντεκερ.

Ο δραπέτης άρπαξε το σκονί αυτό, το κράτησε σφιχτά.

— Τι θα κάνης; τον ρώτησε η γυναίκα του.

— Είπ' απλούστατο. Καταλαβαίνω τί θέλει ό ντε Μπωπρέωλ. Το γειτονικό σπίτι δεν επιδίδεται. Πρέπει να περάσω σ' αυτό. Δεν υπάρχει δε άλλο μέσον, παρά να σκορφαλώσω απ' αυτό το σκονί. Έχω, ευτυχώς, ακόμη γερά μπράτσια...

Ο Ίντεκερ σάπασε ξαφνικά. Ένώ μιλούσε έτσι σιγανά, δεν είχε πάψει να κυττάζει τον άγνωστο που βρισκότανε σ' άλλο παράθυρο.

Κάποια στιγμή, τον είδε ν' αποτραβιέται μέσα στο δωμάτιο. Με την κίνησι αυτή που έκανε, έπεσε το καπέλλο του. Κι' ό Ίντεκερ πρόλαβε για μία στιγμή ν' αναγνωρίσει το άδύνατο εκείνο πρόσωπο.

Του φάνηκε πως είχε δεχθί ένα χτύπημα στην καρδιά.

— Ο Κολλιβέ!... ψιθύρισε. Ά, τον άθλιο!

— Έπρεπε να τα περιμένω όλα απ' αυτό τον άνθρωπο. Ήταν βέβαιος τώρα πως του είχε στήσει παγίδα!

«Σε λίγο... σκέφθηκε — όταν θάμαι κρεμασμένος σ' αυτό το σκονί, θα του είναι εύκολοτατο να με γκρεμίσει στο κενό! Μία μαχαίρι στα σκονί, και τελειώνουν όλα!... Ίσως μάλιστα νάχη προετοιμάσει κι' όλας το σκονί, ώστε να σπάσει άμέσως, με την πρώτη κίνησι που θα κάνω!»

Ανατρίχιασε σ' αυτή τη σκέψι. Ύστερα άρπαξε με τα δυο του χέρια την άκρη του σκονιού, πάτησε τα δυο του πόδια στον τοίχο και το τέντωσε μ' όλη του τη δύναμη, γέρνοντας το σώμα του προς τα πίσω.

— Θα δώ τώρα αν είναι γερό... είπε.

Μά δεν πρόλαβε καλά-καλά να προφέρει αυτή τη φράσι. Το σκονί έσπασε, από ψηλά, κι' ό Ίντεκερ έχασε την ισορροπία του και κυλίστηκε στη μέση της σοφίτας.

Είμενε ζαλισμένος για λίγο. Ύστερα σηκώθηκε κι' έδειξε τις γροθιές του προς το άνοιχτο παράθυρο.

— Ά, τους άθλιους! Τους άθλιους! μούγκρισε άπειληκτικά.

Η Λουίζα κι' η μητέρα της δεν είχαν καταλάβει τίποτα ακόμη.

Ο Ίντεκερ άρπαξε τότε το κομμάτι του σκονιού, που είχε πέσει μέσα στη σοφίτα, και τους είπε, δείχνοντάς το:

— Κυττάχτε!... Καταλαβαίνετε τώρα; Έκείνες έμειναν βουβές απ' τη φρίκη.

— Βλέπετε; πρόσθεσε ό κατάδικος. Είχαν μισκώψει το σκονί. Φαίνονται καθαρά τα ίχνη του μαχαιριού... Βλέπετε πως ξεχωρίζουν απ' το υπόλοιπο, που σπασε με το τράηγμα;

«Τί θα συνέβαινε αν δεν είχα υποπτευθί το σχέδιό τους; Θα κρεμιόμουν στο σκονί, και θα γκρεμιζόμουν απ' το έκτο πάτωμα στο δρόμο! Πεισθήκατε τώρα; Τί λές, Λουίζα;...

Μά η κόρη του δεν τον άκουγε πιά, γιατί είχε λιποθυμήσει.

Η μητέρα της έσπευσε να την περιποιηθί, ενώ ό Ίντεκερ ξαναγύριζε κοντά στο παράθυρο, λέγοντας:

— Σίγουρα, αυτός ό κανάγιας, ό Κολλιβέ, θα φαντάζεται πως πέτυχε το κόλπο του, άφου έσπασε το σκονί! Θα πιστεύη πως έχω γίνει τώρα κομμάτι στο δρόμο. Κυττάζε με προφύλαξι απ' το παράθυρο.

Εκεί ψηλά, από πάνω του, ό Κολλιβέ έσκυβε προς τα έξω, χωρίς να ενδιαφέρεται πιά να κρυφθί, και προσπαθούσε να διακρίνη, στο σκοτάδι.

Μά τα μπαλκόνια των σπιτιών δεν τον άφιναν να δει, κάτω στο δρόμο, το πτώμα που άναζήτουσε.

Ο Ίντεκερ απομακρύνθηκε απ' το παράθυρο. Πήρε στην άγκυλιά του τη Λουίζα, που συνερόταν απ' τη λιποθυμία της.

— Κορούλα μου! της είπε με πονεμένη

τρυφερότητα. Όρκίσου μου πως θα ξεχάσεις!...

— Σου τ' όρκίζομαι, πατέρα!

— Και πως δεν θα τον ξαναείδης ποτέ πιά.

— Ποτέ!

— Πώς, όσο κι' αν σε παρακαλέση, όσα ψέμματα κι' αν σου άραδειάση, ποτέ δεν θα τον άκούσης, ούτε θα του μιλήσης...

— Ποτέ, πατέρα, ποτέ!

Δεν έκλαιγε ή Λουίζα. Τα μάτια της ήσαν στεγνά. Τα ρίγη όμως που συγκλόνιζαν το άδύνατο κορμί της, έδειχναν πως την είχε κυριέψει δυνατός πυρετός.

Ο Ίντεκερ τη φίλησε για τελευταία φορά, κι' ύστερα τη γυναίκα του.

— Δεν μπορώ να μείνω περισσότερο εδώ, είπε, γιατί είναι γνωστή πιά ή κρυψώνα μου. Όταν θα καταλάβη σε λίγο ό Κολλιβέ πως τον ξεγέλασα, πως άνακάλυψε το εγκληματικό σχέδιό του, θα σπείση τότε να είδοποίηθί την αστυνομία...

«Πρέπει να φύγω, να σας άφίσω και πάλι... Ω, φτωχεία μου γυναίκα, και συ Λουίζα μου, τί θα γίνει; Όρκισθήτε μου τουλάχιστον πως δεν θα χάσετε το θάρρος σας και πως δεν θ' άφίσετε πιά ν' σας νικήση ή απελπισία... Αυτό θα σου δίνη δύναμη... και θα προσπαθήσω να ξαναενωθώμε γρήγορα!

— Θα σε περιμένουμε, πατέρα, είπε ή Λουίζα.

— Θα σε περιμένουμε, πρόσθεσε κι' ή μητέρα της. Πήγαινε, φύγε. Μην άσכולήσαι πιά με μάς! Ο Θεός να δώσει να μη σε πάρουν είδησι οι αστυνομικοί, που φυλάνε στο δρόμο...

— Ο Θεός ή ό διάβολος... Αυτό έξαρτάται απ' ό,τι θα συμβή!

Κι' ό Ίντεκερ χαμογέλουσε, για να δώση λίγη έλπίδα στις δυο γυναίκες.

Κατέβηκαν κι' οι τρεις ως το θεωρείο. Η κυρά — Λεόν δεν κοιμότανε. Η Λουίζα μηκέ και της είπε σ' αυτή:

— Άνοιχτε την πόρτα, κυρά — Λεόν. Πρέπει να φύγη ό πατέρας μου... Κινδυνεύει! Ο κ. ντε Μπωπρέωλ δεν πέτυχε...

— Ά, τον καίμενο! είπε ή θυρωρός.

Τράβηξε το κορδόνι, για ν' άνοίξη την έξωπορτα, και φώναζε από το κρεβάτι της:

— Καλή τύχη, Ίντεκερ!

— Ευχαριστώ, κυρά — Λεόν. Σας εύχαριστώ για τόν καλωσύνη σας, για ό,τι κάνατε για τους δικούς μου και για μένα!

— Μά δεν υπάρχει λόγος να μ' εύχαριστήτε. Δεν έκανα ένα τίποτα, το εξαίρετικό. Οι καλοί άνθρωποι πρέπει να βοηθάνε ό ένας τον άλλο... Κι' ύστερα, είναι διασκεδαστικό πάντα να σκαρώνης ένα παιχνίδι στην αστυνομία! Τόχουμε στο αίμα μας, αυτό...

Ο Ίντεκερ πλησίασε στη μισανοιχτή έξωπορτα. Δεν την άνοιξε άμέσως. Κυττάζε έξω, επιθεωρώντας το δρόμο.

Και να τί άκουσε και τί είδε:

Είχε άνοίξει και ξανακλείσει ή πόρτα του γειτονικού σπιτιού, κι' είχε βγη απ' αυτό ένας άνθρωπος, που στάθηκε ακίνητος στο πεζοδρόμιο.

Ήταν ό Κολλιβέ. Ο Ίντεκερ τον διέκρινε καθαρά.

Του ήθε για μία στιγμή ή επίθυμία να όρμησει πάνω του, να τον άρπάξη, να τον τραβήξη ως το αστυνομικό τημα...

Μά τον σταμάτησε ή αμείλικτη λογική: Τί θάλεγε, για τί θα τον κατηγορούσε;... αυτός, ένας δραπέτης, ένας εκτός νόμου;...

Είχε, λοιπόν, την ψυχραιμία να μείνη ακίνητος.

Πρίν από λίγα λεπτά, πάνω στη σοφίτα, ό Κολλιβέ είχε δη να τεντώνεται το σκονί.

«Τόποις! είπε με το νου του. Κατάλαβε... Είναι χαμένος!».

Και περίμενε μ' άγωνία. Όταν τεντώθηκε ακόμα περισσότερο το σκονί, ό Κολλιβέ σκέφθηκε:

«Τώρα κρεμάστηκε στο κενό».

Κι' άμέσως το σκονί έσπασε, στο σημείο που τόχε κωσεί.

Ο Κολλιβέ άνασκήρτησε, λαχανιασμένος, σαν νάχε διατρέξει αυτός ό ίδιος κάποιο κίνδυνο, και προσπαθούσε ν' άκούση

τόν κρότο του κορμιού που έπεφτε στο δρόμο...

Μά δεν άκουσε τίποτα.

Έσκιψε τότε έξω και προσπάθησε να κυττάξη στο δρόμο, αλλά δεν το κατόρθωσε. Κατέβηκε λοιπόν τη σκάλα, λέγοντας με το νου του:

«Θα τον βρώ σκοτωμένο, με σπασμένο το κεφάλι».

Όταν όμως είδε το δρόμο άδειανό και ήσυχο, ανατρίχιασε απ' τον τρόμο.

— Πρέπει ν' άρχίσουμε πάλι εξ άρχης! ψιθύρισε.

Ένας άνθρωπος τον πλησίασε διαστικά και του ψιθύρισε:

— Λοιπόν;...

Ήταν ό Ζεράρ. Ο Ίντεκερ τον είδε και τον αναγνώρισε άμέσως.

— Έν τάξει! του άπάντησε ό Κολλιβέ — όχι τόσο σιγά ώστε να μην π' άκούση ό Ίντεκερ.

Ύστερα απομακρύνθηκαν κι' οι δυο τους.

Μία αμφιβολία είχε γεννηθί στο νου του Ίντεκερ, όταν άκουσε τις δυο εκείνες λέξεις: «Έν τάξει!».

Σήμαιναν, πως ό δραπέτης είχε σκοτώθι, πως είχε πετύχει το εγκληματικό σχέδιό; Μά πως λοιπόν τότε δεν είχε δείξει καθόλου έκπληξι ό Ζεράρ, πως δεν είχε άπορήσει που δεν ύπήρχε πουθενά το πτώμα, ούτε και ίχνη αίματος;

Μά δεν είχε καιρό τώρα ό Ίντεκερ ν' άσכולήθι μ' αυτές τις σκέψεις. Ο δρόμος του φαινόταν ήσυχος. Γλύστρησε έξω, στο πεζοδρόμιο. Και κατάφερε ν' απομακρυνθί χωρίς να τον άνησυχήσει κανείς. Φαίνεται πως οι αστυνομικοί είχαν κουρασθί πιά κι' είχαν χαλαρώσει την επίβλεψί τους.

Θ'.

Τ' άλλο πρωί, το σπίτι πλημμύρισε από αστυνομικούς, που έκαναν μία λεπτομερή έρευνα στο διαμέρισμα του Ίντεκερ και στη σοφίτα.

Πράγματικά, ένα άνωθυμο γράμμα είχε είδοποιήσει την Ασφάλεια ότι ό δραπέτης ήταν κρυμμένος κοντά στη γυναίκα του και την κόρη του.

Δεν έννοούσε ν' άφισι εύκολα τη λεία του ό Κολλιβέ...

Ανάμεσα στους άλλους αστυνομικούς ήταν κι' ό Λουαζώ. Μά ή κυρά — Λεόν δεν άνησυχούσε τώρα, βλέποντάς τον. Ήταν πολύ άργά πιά...

Στο διάστημα της ημέρας, παρουσιάστηκε ό Ζεράρ. Η θυρωρός δεν ήταν προειδοποιημένη, και τον άφισε ν' άνεβή.

Του άνοιξε ή κ. Ίντεκερ. Μά, όταν τον είδε, το γλυκό συνήθως πρόσωπό της πή-

ρε μία έκφρασι θυμού και άηδίας.

— Είναι περιττό να ξαναρθίτε πιά εδώ, κύριε, του είπε. Η Λουίζα όρκίστηκε στον πατέρα της πως δεν θα σας ξαναδεί ποτέ πιά.

Ο Ζεράρ τάχασε. Το χαμόγελο σβύστηκε απ' τα χείλη του.

— Κυρία, είπε, δεν μπορώ να πιστέψω... Τί συνέβη;... Γιατί αλλάξατε έτσι ξαφνικά;

— Το ξέρετε καλύτερα από μάς, κύριε... Ο άντρας μου ύποψιαζότανε τί του σκαρώνάτε. Από χτές λοιπόν, έχει στα χέρια του την απόδειξη της ατιμίας σας!

— Ποιάς ατιμίας;...

— Μά γιατί κάνετε πως δεν καταλαβαίνετε, κύριε; Σας λέω πως τα ξέρουμε όλα! Ξεχάστε πιά την πόρτα μας. Ξεχάστε τη Λουίζα, όπως σας ξεχάσε κι' όλας κι' αυτή.

— Μά είν' αδύνατο... Όνειρεύομαι!

— Δεν καταλαβαίνω...

— Άντιό σας, κύριε. Η Λουίζα είν' εδώ, και δεν θέλω ν' αντίληθθί την παρουσία σας.

— Όχι! δήλωσε σταθερά ό Ζεράρ. Δεν θα φύγω, αν δεν μου εξηγήσετε πρώτα τις κατηγορίες που διατυπώσατε έναντίον μου. Έχω το δικαίωμα να σας το άπαιτήσω... Και σεις, όπως κι' ή Λουίζα, δεν έχετε το δικαίωμα ν' αμφιβάλετε για την άγάπη μου και την άφοσίωσί μου!

— Ψέμματα! Κωμωδία!

— Κυρία!...

Η κ. Ίντεκερ ήταν ένεργητική γυναίκα.

— Ζητάτε λοιπόν μία εξήγησι; είπε.

— Μάλιστα.

— Έλάτε μέσα, και θα τα μάθετε όλα. Και παραμέρισε, για να τον άφισι να μπη στο διαμέρισμα. Ύστερα ξανακλείσε πίσω του την πόρτα. Πήγε ως το δάβαο, προς τη δεύτερη κάμαρα, και φώναξε:

— Λουίζα! Έλα δώ, παιδί μου!

Η νέα εμφανίστηκε σε μερικές στιγμές. Βλέποντας το Ζεράρ, έγινε κατάκλημη και θέλησε να ξαναφύγη. Μά εκείνος ώρμησε και την έμπόδισε, λέγοντάς της:

— Σας έξορκίζω, δεσποινίς Λουίζα, πρέπει να μ' άκούσετε!...

Η κοπέλλα σταμάτησε, τρεκλίζοντας, έτοιμη να λιποθυμήσει.

— Ύποσχέθηκα στον πατέρα μου να μη σας άκούσω, είπε.

— Σας όρκίζομαι, δεσποινίς, πως είμαι θύμα κάποιας άσχροης συκοφαντίας!

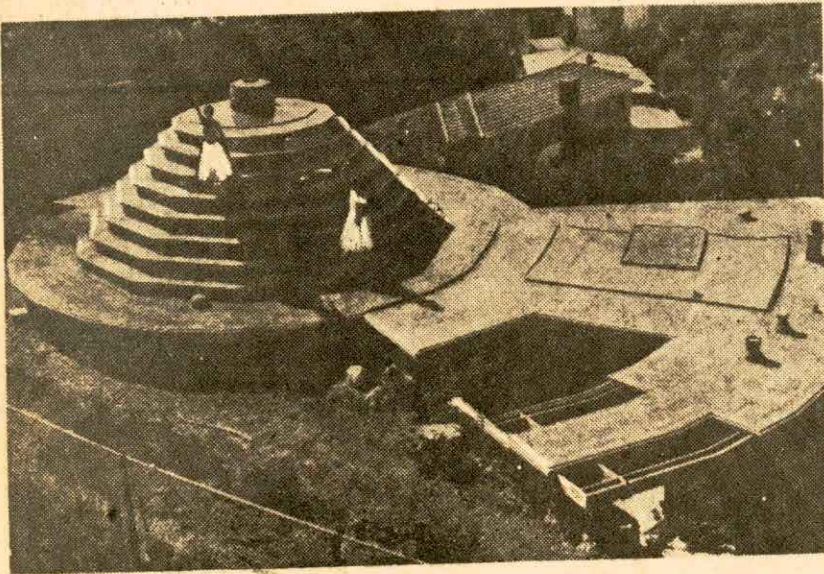
— Συκοφαντίας;... Όχι δά! Είσαστε ένας άτιμος εγκληματίας, κ. ντε Μπωπρέωλ.

— Λουίζα!

— Γι' αυτό, άκριβώς, Γιώργο, οι κύριοι πρέπει να περπατάνε από το έξω μέρος του πεζοδρομίου!...

— "Ατίμος έγκληματίας, είπα...
— Θέω μου ! Έσείς μου μιλάτε έτσι, Λουίζα !... Μά για ποιά άτιμία με κατηγορείτε ; Για ποιά έγκλημα ;
— Μίλησε σύ, μητέρα... Φαντάζεται πως μπορεί να μάς ξεγελάσει με τη διπροσωπία του και πως δεν μαντέψαμε τις μηχανορραφίες του... Μίλησε, μητέρα, πές του ό,τι ξέρουμε !
— Έστω... είπα ή κ. Ήντεκέρ.
— Ναι, ναι, μίληστε, κυρία ! Μίληστε, Λουίζα ! Γρήγορα... γιατί είμαι δέβαιως πως, με μία λέξη μου μονάχα, θα διαλύσω όλους αυτούς τους υπαινιγμούς !
— Ήρθετε άλλοτε να δρήςτε τη Λουίζα και να της υποσχεθήτε πως θα βοηθούσατε τον πατέρα της να δραπέτσει.
— Μάλιστα.
— Τα καταφέρατε λοιπόν τόσο ώραία, ώστε λίγο έλειψε να πέση ό άντρας μου στην παγίδα που του στήσατε σεις κι' ό συνέννοχός σας. Ό Κολλιδέ τον περίμενε, μαζί με τους δυό δεσμοφύλακες, με γεμάτω το ντουφέκι ! Ήταν θαύμα πως κατώρθωσε ό άντρας μου ν' ανακαλύψη έγκρίως και ν' άποφύγη την αίσχρη πλεκτών σας.
— Ψέμματα ! Θα σας εξηγήση ό ίδιος ό Κολλιδέ.
— Θα μάς εξηγήση επίσης ότι παρακολούθησε τον άντρα μου άπ' την Αυστραλία, ότι έπιδόσθηκε στο ίδιο πλοίο μ' αυτόν, ότι είδοποίησε τη γαλλική αστυνομία...
— Ψέμματα ! Ψέμματα, σας λέω.
— Είπ' εύκολο να με διαψεύετε... Άκούστε λοιπόν τί έγινε χτές, μπροστά στα μάτια μας... ναι, μπροστά στα μάτια μας, γιατί ήμαστέ εκεί όλοι, κι' ή Λουίζα, κι' ό άντρας μου...
— Ό Ζεράρ άκουγε. Μά του φαινότανε πως του μιλούσαν σ' ένα όνειρο. Του φαινότανε πως τά λόγια εκείνα έρχονταν από πολύ μακριά και πως φτάνανε σ' αυτιά του υπόκοφα, μισοσδυμένα...
Κύτταξε τις δυό γυναίκες σάν χαμένους, δίχως να καταλαβαίνει...
— Γιατί θέλετε τό θάνατο του άντρός μου; Γιατί; Τί σας έκανε;... Γιατί προετοιμάσατε τόσες φορές τό θάνατό του, αν όχι έσείς, τουλάχιστον ό άθλιος εκείνος που δεν φυέγει από κοντά σας, ό Κολλιδέ που χαντάκωσε άλλοτε τον άντρα μου με την κατάθεσή του στο δικαστήριο;
— Τό θάνατό του;... πρόφερε μηχανικά ό Ζεράρ.

ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ

Θά νομίσετε ίσως ότι πρόκειται για την σκηνή ενός υπαίθριου θεάτρου, κι' όμως αυτή είναι ή στέγη της βίλλας ενός παραγωγού του Χόλλυγουντ. Έπειδή τό σπίτι του βρίσκεται στην πλαγιά ενός λόφου, ό αρχιτέκτων που τό σχεδίασε έδωσε στη στέγη του τό παράξενο αυτό σχήμα που επιτρέπει να φωτίζεται απλά το έσωτερικό του σ' όλη την διάρκεια της ημέρας.

— Ναι. Κι' άκόμα μία φορά, τη χτεσινή νύχτα... "Αν είναι ζωντανός άκόμα ό άντρας μου, δεν είναι δικό σας τό λάθος. Τό σκονί που του πετάξατε άπ' τη σφίγνα του διπλανού σπιτιού, ήταν μισοκομμένο, για να σπάση με τό βάρος του και να γκρεμιστή ό διστύχος άπ' τό έκτο πάτωμα στο δρόμο...
— Τί φρίκη !
— Άλήθεια, είναι φριχτό. Και πρέπει ναχτε μεγάλο θράσος, για να ξαναπαρουσιάσετε μπροστά μας, ύστερα άπ' όλ' αυτά !
— Ό Ζεράρ είχε ξετρελλαθή με τις παράξενες εκείνες κατηγορίες. Μά, σιγά - σιγά, ξαναδρήςκε την ψυχραιμία του και σκέφθηκε πως θα συνέβαινε ένα άπ' τά δυό: "Η όι γυναίκες έκαναν λάθος, και τότε θάταν εύκολο να τους τό αποδείξη. Ή έλεγαν την άλήθεια... και τότε ώφειλε αυτός να διαλευκάνη τό μυστήριο !
— "Όστε, λοιπόν, Λουίζα, είπα, με πιστέψτε ίκανό γι' αυτό τό έγκλημα;
— Έπερασιπίστε τον έαυτό σας, αν μπορείτε !
— Δεν μπορώ... Μου είν' αδύνατο... Μά πως να πιστέψω τέτοιες άτιμίες;
— Νά, κυτάχτε, Ζεράρ, είπα ή Λουίζα. Και τό πέταξε τό κομμάτι του σκονιού που είχε χρησιμέψει τό προηγούμενο βράδυ στον Κολλιδέ.
Ήταν φανερό πως είχε κοπή με μαχαίρι !
— Ό Ζεράρ ανατρίχισε. Ήταν, λοιπόν, ένα έγκλημα του Κολλιδέ; Μά γιατί;... Όχι, όχι, αδύνατον !
— Δεν μπορώ να υπερασπισθώ τον έαυτό μου, Λουίζα, είπα ό νέος. Όστόσο, πριν με πιστέψετε ένοχο για τέτοια αίσχρα έγκλήματα, άφήστε μου τουλάχιστον τον καιρό να βεβαιωθώ πως γίνεται πραγματικά.
— Αμφιβάλλετε, λοιπόν;
— Ναι, αμφιβάλλω άκόμη. Σας υποσχέθηκα άλλοτε, Λουίζα, να σώσω τον πατέρα σας. Θα τον σώσω ! Έπιπλέον, σήμερα σας όρκίζομαι ν' αφιερώσω όλη μου τη ζωή στην άποδείξη της άθωότητός του. Δεν θα σάν ξαναδώ πριν άπ' την ημέρα που ό πατέρας σας θα μπορεί πια να σηκώση περήφανα τό κεφάλι του, και που θάρθητε σεις ή ίδια να μου ζητήσετε συγγνώμη για τις υποψίες σας.
— Θα σας συγχωρέσω, την ημέρα εκείνη, Λουίζα, όπως σας συγχωρώ και σήμερα. Ό Ζεράρ είχε μιλήσει με τόση γλυκειά θλίψη, ώστε ή Λουίζα συγκινήθηκε. "Εκα-

νε μία κίνηση, σάν νάθελε να τρέξη κοντά του.

Τόν άγαπούσε... κι' ό έρωτάς της της φώναζε, ό,τι, παρ' όλα τά φαινόμενα, ό Ζεράρ ήταν άθώος, άνικανός για τέτοια έγκλήματα.

Μά ή μητέρα της τη σταμάτησε... Κάμετε αυτό που λέτε, κύριε... είπα. Την ημέρα που ό άντρας μου θάρθη να μάς πη πως γελάστηκε, οι καρδιές μας θάταν δικές σας... Μά την ημέρα αυτή μονάχα... όχι ένωρίτερα ! "Ός τότε, θάμαστε ξένες, άγνωστες για σας... Άντίο σας, κύριε !
— Ό Ζεράρ ύποκλήθηκε, με δάκρυα στα μάτια. Αναζήτησε για τελευταία φορά τη ματιά της Λουίζας, μά εκείνη είχε γυρίσει άλλο τό κεφάλι της.
— Ό νέος νόμιζε πως ήταν από άδιαφορία, ένώ πραγματικά ή κοπέλλα τόκανε για να κρύψη τά δάκρυά της.
— Ό Ζεράρ έφυγε, άναστατωμένος. Άργησε πολύ να ξαναβρής την ψυχραιμία του, να ξαναθυμηθή λεπτομερώς ό,τι του είχαν πη.

«Πρέπει να δώ τον Ήντεκέρ... σκεπτόταν. Μονάχα άπ' αυτόν θα μάθω περισσότερες λεπτομέρειες για την κατηγορία έναντίον μου».

Ύστερα άνασήκωνε τους ώμους του και πρόσθετε:

— «Σίγουρα, ό δυστυχισμένος άνθρωπος τρελλάθηκε, έχασε τά λογικά του, άπ' τις ταλαιπωρίες και τους κινδύνους που πέρασε, κι' άφησε να χαθή ή εύκαιρία της σωτηρίας του».

Πήγε να φάν σ' ένα ρεστωράν. Μά ήταν τόσο άποροφημένος άπ' τις σκέψεις του, ώστε ξεχνούσε τό γεμάτο πιάτο του... «Ή αστυνομία προειδοποιήθηκε για την έπιστροφή του Ήντεκέρ — έλεγε με τό νόυ του — κι' αυτός τό άποδίδει στον Κολλιδέ...».

Πλήρωσε τό φαγητό που δεν είχε άγγίξει, βγήκε άπ' τό ρεστωράν και σταμάτησε ένα ταξί.

Πηγαίνετε με στη Διεύθυνση της αστυνομίας, είπα στο ταξί.

Δέκα λεπτά αργότερα, είχε φτάσει εκεί και ζητούσε να δη τον διοικητή της Ασφαλείας. Εκείνος τον δέχθηκε άμέσως. Κι' ό νέος του εξήγησε τί έπιθυμούσε:

— Είμαι, τού είπα, ό γιός του ντε Μπωπρεαύ, που δολοφονήθηκε πρό έτών.

— Ά, ναι, θυμάμαι... Σίγουρα, άρχεστε να μου πητε πως ό Ήντεκέρ βρίσκεται στο Παρίσι... Τό ξέρουμε. Άλλά μάς έξφυγε σήμερα τό πρωί... Έσείς μάς στείλατε αυτό έδώ;

Τά παιδιά, που έλαβαν μέρος σ' αυτόν τον διαγωνισμό, έπρεπε να δείξουν τις ιστορικές και γεωγραφικές γνώσεις τους, χαράζοντας ένα δρόμο στην Ύδρόγειο σφαίρα και υπολογίζοντας με ακρίβεια τό χρονικό διάστημα, που θα χρειαζόταν ή μετάβασι από τον ένα σταθμό του ταξιδιού στον άλλο. Παράλληλα, από την έπιλογή των ένδιαμέσων σταθμών, θα φαινόταν ή γενική πνευματική καλλιέργεια κάθε παιδιού και οι έμφυτες κλίσεις του.

Από τά παιδιά, που έλαβαν μέρος, 20 % έκδηλώσανε την προτίμησή τους για τις ώραίες τοποθεσίες, 20 % για τις μεγαλουπόλεις, 15 % χάραξαν έτσι τό δρόμο, ώστε να περνά από τους πιο ένδιαφέροντες ιστορικούς τόπους, 15 % άποδώσανε περισσότερη σημασία στην έπίσκεψη των μεγάλων μουσείων, 8 % δείξαν ένδιαφέρον για τις άγνωστες και άνεξερεύνητες περιοχές, 7 % για τά σύγχρονα τεχνικά θαύματα, 6 % για τους πρωτογόνους λαούς, 5 % για ό,τι είχε έντονότερο έξωτικό χαρακτήρα, και 4 % για τον κόσμο των ζώων.

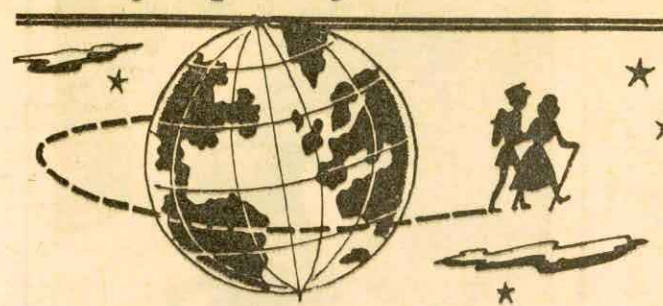
Η έλλανόδικος έπιτροπή βρήκε τις άπαντήσεις του Φρανσουά και της Φρανσουάζ ως τις καλύτερες άπ' όλες. Γιατί τά ένδιαφέροντά τους δεν ήταν περιωρισμένα σε κάτι ξεχωριστό, αλλά άπλώνονταν σε όλα σχεδόν τά πιο άξιοθέατα, που έχει να παρουσιάση ό κόσμος.

Μ' όλο που τά δυό παιδιά δεν ήξεραν καθόλου τό ένα τό άλλο, πριν ταξιδέψουν μαζί, και κατοικούσαν σε άλλη πόλι τό καθένα, οι άπαντήσεις τους δεν παρουσίαζαν μεταξύ τους παρά έλάχιστες μικροδιαφορές. Έτσι, με τις εύλογίες του ύπουργείου Παιδείας και με τις δαπάνες της εταιρείας κονσερβών (που έκανε, βέβαια, μία πρώτη εξαίρεση διαφήμιση) ό Φρανσουά και ή Φρανσουάζ ξεκίνησαν για τό μαγευτικό τους ταξίδι. Περνώντας από τά μέρη που οι ίδιοι είχαν διαλέξει!

Ταξίδεψαν, συνολικά, 82 ημέρες, με άφετηρία

— Τίποτε άπλούστερο...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ή συνέχεια.

Ό γύρος του Κόσμου από δυό παιδιά

"Ενας πρωτότυπος διαγωνισμός με τό πιο θαυμάσιο έπαθλο

και τέρμα τό Παρίσι, και στο διάστημα αυτό, διανύσανε 69.963 χιλιόμετρα. Από αυτά, τά 61.736 με άεροπλάνο, τά 5.093 με σιδηρόδρομο, τά 3.120 με αυτοκίνητο, τά 12 με άμάξι, που τό έσερναν άλογα και τά υπόλοιπα 2 στη ράχη μιας γκαμήλας !

Όταν οι δυό νεαροί «γκλομπτράντες» αποβιβάστηκαν στο άεροδρόμιο του Όρλύ, θύελλα από έπαιφηνίες τους ύποδέχτηκε έκ μέρους των εκατοντάδων παιδιών, που είχαν συγκεντρωθή στις αίθουσες άναμονής και που δεν διατηρούσαν καμμία ημυσικακία, που δεν κέρδισαν αυτά τό έπαθλο. Κατόπιν — και μετά την άνταλλαγή των καθιερωμένων άσπασμών με τους συγγενείς και τους φίλους — ό Φρανσουά και ή Φρανσουάζ, έπесαν στα χέρια των δημοσιογράφων και έδωσαν τις άκόλουθες άπαντήσεις στις έρωτήσεις που θα διαβάσετε παρακάτω:

Έρώτησι : Ποιά είναι ή ώραίότερη ζωντανή άνάμνησι από τό ταξίδι σας;

Φρανσουά : Ή ακρόασι που μάς παραχώρησε ό Πάπας. Φρανσουά : Ή συνάντησι μας με τον Ντίονισιό και ή έπίσκεψί μας στο στούντιό του.

Έρώτησι : Ποιά από τά τοπία και τις φυσικές καλλονές που είδατε, σας έκανε την μεγαλύτερη έντύπωσι;

Φρανσουά : Φρανσουά : Τό Ρίο Ίανείρο. Φρανσουά : Τό Ρίο Ίανείρο. Φρανσουά : Τό Ρίο Ίανείρο. Φρανσουά : Τό Ρίο Ίανείρο.

Έρώτησι : Τί σας άπογοήτευσε περισσότερο;

Φρανσουά : Τό Ρίο Ίανείρο. Φρανσουά : Τό Ρίο Ίανείρο. Φρανσουά : Τό Ρίο Ίανείρο.

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα βρήκατε τό λαό συμπαθητικότερο;

Φρανσουά : Στην Ίταλία... Φρανσουά : Στην Ίταλία... Φρανσουά : Στην Ίταλία...

Έρώτησι : Ποιά χώρα βρήκατε ως την πιο ένδιαφέρουσα από τουριστική πλευρά;

Και οι δυό μαζί : Τό Περού. Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

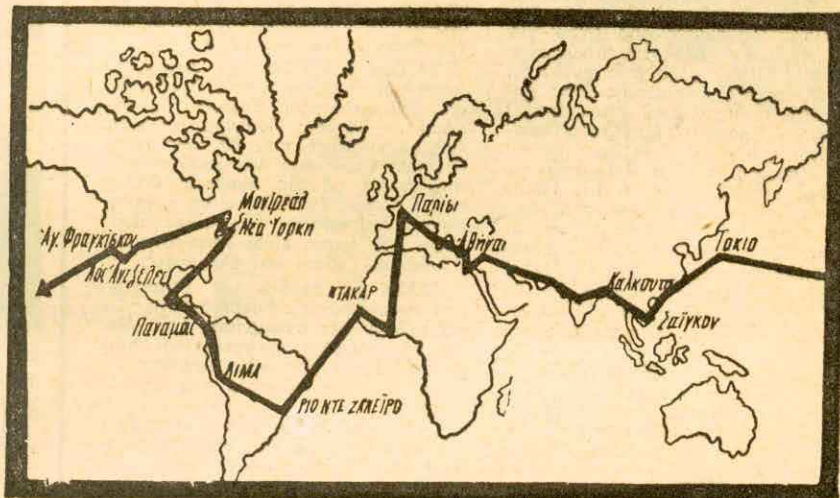
Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Έρώτησι : Σε ποιά χώρα άπ' όλες έπισκεφθήκατε, θα θέλατε να μείνετε περισσότερο καιρό;

Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies. Φρανσουά : Στις Ίνδies...

Ό Φρανσουά και ή Φρανσουά στη λίμνη Τιτικάκα, που, κατά την γνώμη και των δυό, είναι τό πιο γραφικό μέρος άπ' όσα είδαν.

Ό δρόμος, που άκολούθησε ή Φρανσουά και ή Φρανσουά, κάνοντας τον γύρο του κόσμου.

Η Μπέδερλν Πούτναμ θαυμάζει το πρώτο της θήραμα μαζί με τον ιθαγενή οδηγό της.

Γυναίκες κυνηγοί ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

Μία πρωτότυπη αποστολή στη ζούγκλα της Αφρικής μόνο από γυναίκες

Η Μπέδερλν Πούτναμ, μία δωορφη Αμερικανίδα 31 ετών, έχει όλα τα προσόντα να γίνει μία καλή νοικοκυρά. Έχει όμως και μίαν απειραμένη αγάπη για τα ταξίδια, τον κίνδυνο, την περιπέτεια και τη δράση, που δεν την αφήνει να ζήσει την ήσυχη οικογενειακή ζωή.

Μέχρι σήμερα έχει περάσει από αρκετές δουλειές και κάποτε έκτελούσε με επιτυχία εξωτικούς χορούς σε ένα νυκτερινό κέντρο της Νέας Υόρκης. Τελευταία εργαζόταν σε μία αεροπορική εταιρία της Νέας Υόρκης και είχε την ευκαιρία να εκπαιδευθεί έναν από τους πόλους της: να ταξιδεύει. Μέσα σε διάστημα έξι ετών, επίσημα έγινε 22 διαφορετικές χώρες.

Το μεγάλο της όνειρο, όμως, ήταν να κάνει ένα ταξίδι στις ζούγκλες της Αφρικής, να κυνηγήσει άγρια θηρία, να περάσει από ανεξερεύνητες και επικίνδυνες περιοχές και να νιώσει όλους τους κινδύνους και τη γοητεία μιας άγνωστης και άγριας ηπείρου.

Βάλλθηκε λοιπόν να το πραγματοποιήσει με έναν πρωτότυπο τρόπο και πριν από ένα χρόνο δημοσίευσε την εξής αγγελία σε ένα αμερικανικό περιοδικό:

«Η πρώτη κυνηγετική αποστολή, αποτελούμενη αποκλειστικά από γυναίκες, θα ξεκινήσει από τη Νέα Υόρκη τον Ιανουάριο του 1954 για την Αφρική. Αιτήσεις συμμετοχής γίνονται δεκτές μόνο από γυναίκες. Τα έξοδα της παραμονής ενός μηνός και του ταξιδιού είναι 2.500 δολάρια. Γράψατε: Μπέδερλν Πούτναμ... κλπ.»

Το περίεργο είναι ότι, από τις πρώτες κιόλας μέρες, η Μπέδερλν Πούτναμ δέχθηκε αρκετά γράμματα. Δύο από αυτά μάλιστα προέρχονταν από τη Χονολουλού και την Ιταλία. Οι γυναίκες που έγραψαν, εξεδήλωναν τον ενθουσιασμό τους για την ιδέα της αποστολής και δήλωναν ότι ήταν προθυμες να πάρουν μέρος σε αυτήν.

Εκτός από τα γράμματα των γυναικών όμως, η Μπέδερλν Πούτναμ πήρε και πολλές ενδιαφέρουσες προσφορές από άνδρες, που δήλωναν ότι ήταν πρόθυμοι να συμμετάσχουν τις ταλαιπωρίες του ταξιδιού και της αποστολής, μόνο και μόνο για να προσφιλούν τις σύγχρονες Αμαζόνες.

νες από τους κινδύνους της ζούγκλας.

Αλλά η στερεότυπη απάντησή της Μπέδερλν Πούτναμ ήταν πως η αποστολή γινόταν μόνο για γυναίκες και για λόγους αναψυχής.

Έτσι, τον Ιανουάριο του 1954, ένα αεροπλάνο ξεκίνησε από τη Ν. Υόρκη με επίβατες 14 γυναίκες διαφορετικών ηλικιών, που πήραν μέρος στην αποστολή και με προορισμό το Ναϊρόμπι. Εκεί τους περίμενε ένας λευκός κυνηγός της ζούγκλας, εγκατεστημένος από χρόνια στην Αφρική με μία ομάδα ιθαγενών, που ανέλαβαν να βοηθήσουν τις θαρραλέες Αμαζόνες στο ταξίδι τους μέσα στη ζούγκλα και στην εγκατάστασή της κατασκήνωσής τους, που έγινε έξω από το Ναϊρόμπι.

Σύμφωνα με το πρόγραμμα, που είχε καταρτίσει η αρχηγός των γυναικών, η Μπέδερλν Πούτναμ, οι 14 γυναίκες πέρασαν σχεδόν ολόκληρο το μήνα της παραμονής τους στην Αφρική σαν πραγματικοί κυνηγοί άγριων θηρίων. Οι περισσότερες είχαν εφοδιασθεί με κυνηγετικά όπλα και φαίνεται ότι τα καταφέρναν αρκετά καλά στο κυνήγι των θηρίων.

Σε μία από τις περιπλανήσεις της στη ζούγκλα, η Μπέδερλν Πούτναμ κινδύνευσε σοβαρά όταν έναν εξαγριωμένο ελέφαντα, μα κατόρθωσε να γλυτώσει, χάρις στην ετοιμότητά και το θάρρος της και την επέμβαση του μαύρου κυνηγού που τη συνόδευε.

Αντίθετα όμως με την επικίνδυνη και κουραστική ζωή που έκαναν τις περισσότερες ημέρες, οι 14 οιωκίνδυνες γυναίκες είχαν δημιουργήσει μίαν ευχάριστη και αναπαιτική κατασκήνωσι. Κοιμόντουσαν σε αναπαιτικά κρεβάτια κάτω από σκηνές και δεν στερηθήκαν ούτε μία μέρα το λουτρό τους. Επειδή δε δεν ήταν σωστό να καταπιάνονται με γυναικείες δουλειές, όπως είναι το μαγείρεμα, το πλύσιμο και το σιδέρωμα, το έργο αυτό το είχαν αναλάβει οι ιθαγενείς. Ανάμεσα στα έφοδια, που είχαν φροντίσει να πάρουν μαζί τους, επίσης, ήταν και ένα ψυγείο για να μην τους λείψουν τα παγωτά...

Οι κακές γλώσσες, άλλωστε, λένε ότι το μοναδικό ίνστιτούτο καλώνης που υπάρχει στο Ναϊρόμπι, δεχόταν πολύ συχνά τις επίσκεψεις των θηλυκών κυνηγών, που δεν εννοούσαν να ξεχάσουν πως είναι γυναίκες...

Παρ' όλα αυτά, οι 14 γυναίκες γύρισαν στις πατρίδες τους ενθουσιασμένες από τον ένα μήνα που πέρασαν στην αφρικανική ζούγκλα. Περισσότερο ενθουσιασμένη από όλες όμως είναι η Μπέδερλν Πούτναμ, που σκοπεύει να διοργανώσει δύο ακόμη παρόμοιες αποστολές ως τον Φεβρουάριο του 1955.

Η μία από αυτές θα γίνει στην ανατολική πλευρά του Κιλιμάντζαρο, του ψηλότερου βουνού της Αφρικής. Η Μίς Πούτναμ μάλιστα και οι γυναίκες που θα την συνοδεύουν, φρόντισαν να εφοδιασθούν από τώρα με τις σχετικές άδειες που θα τους επιτρέψουν να κυνηγήσουν 27 διάφορα είδη ζώων, ανάμεσα στα οποία είναι ιπποπόταμοι, βουβάλια, ζέβροι και ελέφαντες.

Αλλά τα σχέδια της τουληφής και ρισκίνδυνες Αμερικανίδας για το μέλλον δεν σταματούν εδώ. Μετά την Αφρική, σκοπεύει να πάει στις Ινδίες για να κυνηγήσει τίγρεις και στο Κασμίρ για αρκούδες.

Υστερα από αυτό σχεδιάζει να ασχοληθεί με την φαλαινοθήρα. Δεν αποκλείεται, τέλος, όπως λέει η ίδια, να κυνηγήσει και χαμένους θησαυρούς!

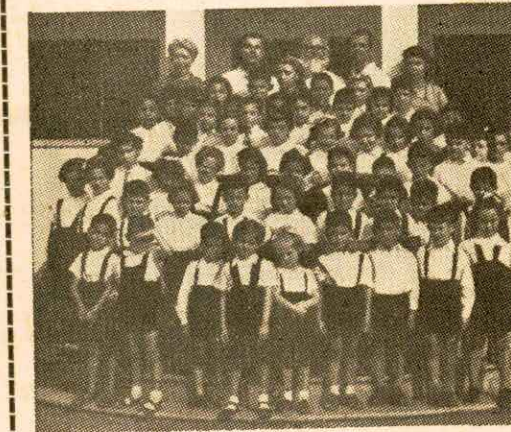
ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ

Οι γνωστοί Έλληνες ακροβάτες «Ντού Τζόνσον», εμφανίζονται τώρα μαζί με το μπαλέτο τους στο Άντεν, όπου σημειώνουν εξαιρετική επιτυχία. Το εκλεκτό καλλιτεχνικό ζευγάρι πρόκειται σε λίγες μέρες ν' αναχωρήσει για την Αίγυπτο.

ΑΚΡΙΒΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Το φόρεμα αυτό το έδειξε, προ ημερών, στην πλάξ του Μαϊάμι το μαννεκέν ενός μεγάλου αμερικανικού οίκου μόδας. Είναι κατασκευασμένο από βαμβάκι διαφανή, φτερά παγωνιού. Το σύνολο στοιχίζει 3.000 δολάρια και αγοράστηκε ως τώρα μόνο από 10 κυρίες της αμερικανικής αριστοκρατίας.

ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τα παιδάκια αυτά είναι Έλληνόπουλα των οποίων οι γονείς είναι εγκατεστημένοι στο Βελγικό Κογκό. Είναι όλα μαθητές και μαθήτριες της ελληνικής κοινοτικής Σχολής Μπούκας. Στο βάθος διακρίνεται το προσωπικό του σχολείου μαζί με τον αρχιμανδρίτη Μελέτιο Χριστοφόρου.

Εΐνε επίπολαιες ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

Τί αποδεικνύουν οι στατιστικές με τους αριθμούς τους

Επηρεασμένοι από όσα λέγονται και γράφονται για την επιπολαιότητα των γυναικών, οι περισσότεροι άνδρες, παραδέχονται με ευκολία, ότι οι γυναίκες είναι επιπολαιές. Την ίδια γνώμη για το φύλο τους — που τελευταία δείχνει, ότι δεν είναι καθόλου άσθενες — έχουν πολλές φορές και οι ίδιες οι γυναίκες.

Η γνώμη αυτή θα μπορούσε να θεωρηθεί σωστή, αν δεν υπήρχαν στη μέση οι στατιστικές, που άρχισαν να παίζουν σημαντικό ρόλο στη ζωή μας. Αν λοιπόν πιστώσουμε τις στατιστικές, οι γυναίκες δεν είναι τόσο επιπολαιές, όσο τις παρουσιάζουν.

Τρεις είναι οι τομείς, στους οποίους μπορεί να βγάλει κανείς πολύτιμα συμπεράσματα για την επιπολαιότητα: το τιμόνι του αυτοκινήτου, τα οικονομικά του σπιτιού και οι «μπίζνες». Και στους τρεις, λοιπόν, αυτούς τομείς, φαίνεται ότι οι «επιπολαιές» γυναίκες τα καταφέρνουν πολύ καλά!

Ας εξετάσουμε πρώτα, με τη βοήθεια πάντοτε των στατιστικών, την περίπτωση των γυναικών οδηγών, που οι άνδρες δεν διατάζουν να τις χαρακτηρίζουν περιφρονητικά ως αδέξιες...

Οι αριθμοί, λοιπόν, δείχνουν ότι οι γυναίκες είναι ικανές, προσεκτικές και ψύχραιμες στο τιμόνι και γίνονται υπεύθυνες ατυχημάτων πολύ σπανιότερα από τους αρσενικούς συναδέλφους τους. Από μία έρευνα, που έγινε τελευταία στην Αγγλία για τα θανατηφόρα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα, αποδείχθηκε ότι, από 1724 γυναίκες οδηγούς, μόνο η μία ήταν υπεύθυνη για ένα θανατηφόρο δυστύχημα, ενώ με τους άνδρες η αναλογία αυτή ήταν όχτω διηγοί.

Η ύπεροχή των γυναικών στο τιμόνι, έγινε ακόμη πιο φανερή στην Αγγλία, κατά τη διάρκεια του πολέμου, όταν οι Αγγλίδες οδηγούσαν τα περισσότερα αυτοκίνητα. Όταν, στο ποσοστό των γυναικών, που προκάλεσαν δυστυχήματα κατά το 1942, ήταν μόνο το 9,5 τοις εκατό επί του συνόλου των οδηγών. Τον επόμενο χρόνο, το ποσοστό αυτό έφθασε τα 10,5 % και το 1951 έφθασε στο ψηλότερο σημείο του, με 12 γυναίκες υπεύθυνες για κάθε εκατό ατυχήματα.

Αρκετοί άνδρες έχουν την ελπίδα να παραδεχθούν, ότι οι γυναίκες τους είναι εξ ίσου καλές — ή ακόμη και καλύτερες — στο τιμόνι από αυτούς τους ίδιους. Δεν έννοούν όμως να παραδεχθούν το ίδιο και για όλες τις γυναίκες. Λένε, ότι οι γυναίκες δεν μπορούν να κανονίσουν τους λογαριασμούς τους, ότι δεν καταλαβαίνουν τίποτ από εκείνα που έχουν σχέση με χρήματα και την κοινή λογική και ότι το να βγαίνει κανείς μαζί τους για ψώνια, είναι πραγματική ταλαιπωρία, γιατί οι γυναίκες χρειάζονται ολόκληρες

ώρες, ώσπου να αποφασίσουν τι θα πάρουν.

Οι στατιστικές, όμως, και πάλι δείχνουν ότι, στις μισές τουλάχιστον αγγλικές οικογένειες, η γυναίκα είναι εκείνη που έχει την οικονομική διαχείριση του σπιτιού, πράγμα που αποδεικνύει, ότι οι άνδρες τους δεν θα τους την εμπιστευόνταν, αν δεν πίστευαν, ότι είναι ικανές να τα βγάλουν πέρα.

Σε εκατομμύρια οικογενειών στην Αγγλία — όπως και σε όλες τις χώρες του κόσμου — ο άνδρας δίνει στη σύζυγό του ολόκληρο το μισθό του και της αναθέτει την ευθύνη για τα έξοδα τους, για τις ανάγκες του σπιτιού. Ο ίδιος κρατά ένα μικρό μέρος για τα άτομικά του έξοδα, που πολλές φορές αφήνει να κανονίσει η γυναίκα του πόσο θα είναι.

Το ότι οι γυναίκες τα καταφέρνουν καλά με την οικονομική διαχείριση, λένε οι υπερασπιστές τους, φαίνεται και από το γεγονός, ότι οι περισσότερες πληρωμές λογαριασμών, όπως είναι το νερό, το ηλεκτρικό κλπ., γίνονται από γυναίκες.

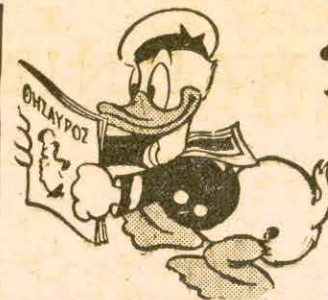
Όσο για το γεγονός, ότι το ψώνισμα, μαζί με γυναίκες είναι μπλεξιά, δεν αποδεικνύει, ότι οι γυναίκες είναι επιπολαιές, αλλά, αντίθετα, ότι σκέπτονται καλά πριν αποφασίσουν οριστικά για το τι θα αγοράσουν και εξετάζουν προσεκτικά την ποιότητα και την τιμή του είδους που θέλουν. Δεν διατάζουν, εξ άλλου, να γυρίσουν αρκετά μαγαζιά, προκειμένου να βρουν εκείνο που θέλουν σε μία καλύτερη τιμή και ποιότητα.

Από μία έρευνα που έγινε σε τέσσερις μεγάλες Τράπεζες του Λονδίνου, εξ άλλου, αποδείχθηκε, ότι οι γυναίκες υπάλληλοι ξεπερνάν σε απόδοση τους άνδρες, σε τομείς της δουλειάς που χρειάζονται ικανότητες, όπως είναι το κράτημα λογιστικών βιβλίων και οι αναλύσεις στα μικροβιολογικά εργαστήρια.

Το επιχειρηματικό πνεύμα που δείχνουν, άλλωστε, δεν συνηγορεί υπέρ της επιπολαιότητάς τους. Μία άλλη έρευνα, που έγινε το 1952, απέδειξε, ότι οι μισές από τις μετοχές των ιδιωτικών επιχειρήσεων, βρίσκονται στα χέρια γυναικών, καθώς και τα δύο τρίτα των πολεμικών ομολογιών. Τα σαράντα τοις εκατό των τίτλων ιδιοκτησίας, στην Αγγλία, ανήκουν σε γυναίκες. Ογδόντα τοις εκατό από τους φόρους κληρονομίας, πληρώνονται από γυναίκες. Τα 80 % του εθνικού εισοδήματος, στην Αγγλία πάντοτε, ελέγχονται από γυναίκες.

Πριν από λίγον καιρό, τέλος, έγινε μία έρευνα ανάμεσα σε εκείνους — άνδρες και γυναίκες — που έχουν συμφέροντα σε διάφορες επιχειρήσεις και ασχολούνται με ισολογισμούς και έτησιες εκθέσεις των εταιρειών. Τα 75 % των γυναικών, λοιπόν, απάντησαν, ότι καταλάβαιναν θαυμάσια όσα διάβάζαν, ενώ στους άνδρες, το ποσοστό αυτό ήταν 65 %.

Εξετάζοντας, λοιπόν, τις στατιστικές, φτάνει κανείς στο συμπέρασμα, ότι οι γυναίκες δεν είναι διόλου επιπολαιές. Έκτος αν δεν πιστεύει στις στατιστικές!...

Η φυγή με το σείχη

Όλη την ώρα που η Σάντρα καθάριζε την τρύπα του νεροχύτη της κουζίνας, που είχε βουλώσει ένοιωσε μία φρικιάσι σε όλο της το κορμί. Με το δικό της. Στο περιβάλλον μίας κουζίνας δεν υπάρχει ίχνος ρωμαντισμού. Ειδικά στο νεροχύτη...

Την πεζή αυτή εικόνα την επισφραγίζει ο τελευταίος καυκάς της με τον Μπίλ. Το κακό με σένα, Σάντρα, της είχε πει, είναι ότι έχεις μεγάλη φαντασία! Το κεφάλάκι σου είναι γεμάτο από άνοητα παραμύθια. Προσγειώσου, γεροντοκόρη!...

Γεροντοκόρη! Αυτή τη λέξη συνήθιζε να της την λέει συχνά και την έκανε να νιώθει τον εαυτόν της έκατο χρόνων! Κι όμως ήταν μόλις είκοσι και στεκόταν στις μύτες των ποδιών της στο κατώφλι της ζωής, αγωνιτεύοντας τη μεγάλη συγκίνηση, που ποτέ δεν έχοταν και που τόσο τη χρειαζόταν.

Ο Μπίλ είχε φύγει απότομα χτυπώντας πίσω του την πόρτα. Αυτή τη φορά όμως τον είχε απειλήσει.

Μία από αυτές τις ημέρες, του είχε πει, θα γυρίσεις σπίτι και δεν θα με βρεις! Θα έχω φύγει με κανέναν άλλον!...

Φυσικά, παρόμοιες απειλές περνούσαν σε παλιά χρόνια. Τότε που οι εύγενείς και γενναίοι ιππότες άρπαζαν την αγαπημένη τους και την πήγαιναν στη χώρα της επαγγελίας. Και σήμερα όμως, σε μακρινούς, εξωτικούς τόπους, ίσως μπορούσε ν' απαχθεί από κανένα τολμηρό και ρωμαντικό σείχη.

Αν συνέβαινε κανένας σείχης να ήταν πρόχειρος σ' αυτή την πινηγή γειτονιά, όπου ο Μπίλ την είχε καταδικάσει να ζήσει, ίσως έφευγε μαζί του, μόνο και

Εύθυμη Ιστοριογλά

μόνο για να δώσει ένα μάθημα στο Μπίλ.

Φυσικά, υπήρχε ο Πάωλ. Κάποτε του είχε πει πως έμοιαζε με σείχη, ψηλός, μελαγχρινός και πάντοτε ηλιοφάνειος όπως ήταν.

Ναι! Θα είχε μείνει ο ίδιος άκομη! Δεν μπορούσε να έχει άλλη. Κάτι θα ριφκινόντουσε και τώρα: Να βρεθεί π. χ. ταξιδεύοντας μαζί της μέσα στο καράβι του, στη Μεσόγειο.

Θυμήθηκε ότι ο Πάωλ της είχε πει κάποτε: «Αν καμιά φορά δυστυχίσω, Σάντρα, έλα να με βρεις!»

Σπρωγμένη από κάποια άνεξηγητη παρόρμηση, η Σάντρα τράβηξε προς το μέρος όπου βρισκόταν δραγμένο το καίκι του Πάωλ που ήταν και κατοικία του.

Όταν έφτασε εκεί, τον βρήκε να επισκευάζει το μοτοσάκ του. Τα χέρια του ήταν λευκωμένα.

—Πάωλ! τούπε με κομμένη φαντοχία... Έγκατέλειπα τον Μπίλ. Ο «σείχης» τινάχθηκε όρθιος. —Αγαπητή μου, είπες, λυπηθείς πολύ που ακούω αυτά τα λόγια...

—Εγώ πιστεύω πως θα χαίρομαι...

—Να χαίρομαι; Επανάλαβε ο Πάωλ. Ναι... Ίσως...

—Αρχισε να τραυλίζει και να την κυτάζει αδέξια, πρόγμα που απογοήτευσε τη Σάντρα.

—Μου είχες κάποτε υποσχεθεί, τούπε, να τρέξω κατ' ευθείαν να σε συναντήσω αν...

Της έδειξε με το λερωμένο χέρι του το μικρό καίκι...

—Βρίσκες κατάλληλο έδω το μέρος για την εύτυχία σου, Σάντρα; τραύλισε.

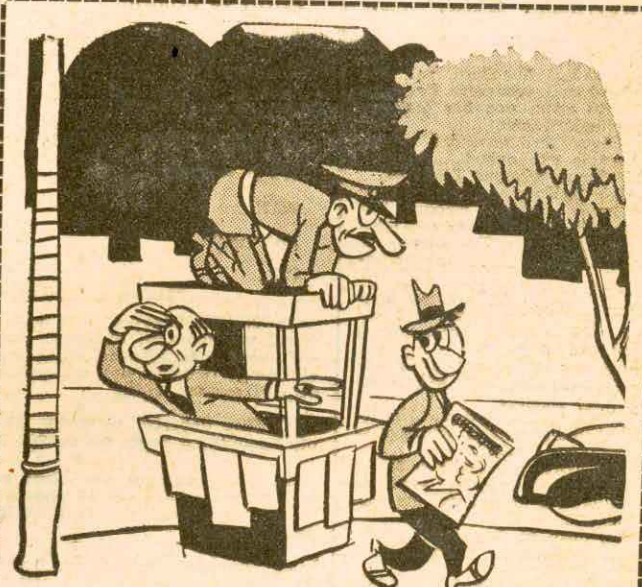
—Τίποτα δεν με πειράζει! του δήλωσε εκείνη. Πήρα πια την απόφαση να μην ξαναγυρίσω στο σπίτι!...

Ο Πάωλ χτύπησε με την παλάμη το μάγουλό του, μεταφέροντας σ' αυτό τη μουντζούρα του χεριού του.

—Μόλις έτοιμαζόμουν να βγω έξω!... της είπε για ν' αλλάξει θέμα.

—Εξω; Ποιό;

«Έδειξε άοριστα με το χέρι του.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ
Ο περιπεριούχος: Πάρε το «Θησαυρό» να διαβάσεις κι' εγώ φυλάω ταίλιες!...

ΤΑ ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΧΕΡΙΑ

— Πά, περά στο δρόμο... Πά κάνω μία βόλτα με το «μοτοσάκι» μου.

— Πάρε με μαζί σου! τοπίε έ- κεινη σθεναρά. «Αδιαφορώ που θα πάμε. Άρκει να φύγω μακριά».

Την κυττάζε σαστισμένος.

— Μου μιλάς σαν να με θεωρείς για κανένα... σείχη! της απάντη- σε άστευτα.

— Αφού όμως έτσι αισθάνεσαι, εμπρός! «Ανε- βά στο αλόγο μου...» — συγγνώ- μην — στο ποδήλατό μου!

Στην κορυφή του λόφου, δέκα μίλια μακριά από την παραλιακή πόλη, το μοτοσάκι έδειξε σημά- δια ανησυχίας. Τέλος σταμάτη- σε. «Ο Πώλ κατέβηκε και κύττα- ξε τη Σάντρα, που καθόταν στη πίσω θέση. Ήταν κάτωχρη και τα χέρια της έτρεμαν».

Τη βοήθησε να κατέβη. Τα πό- δια της όμως τρικάλισαν.

— Από το δρόμο σου τρέμεις έ- ται ή από την πείνα; την ξαναρώ- τησε γελώντας ο Πώλ.

— Η Σάντρα δεν απάντησε κι' έ- κεινος έσκυψε να βρῇ τη βλάδη.

— Δεν θα μπορούσαμε να φτά- σουμε στον τόπο του προορισμού μας με αυτό το σαράβαλο, της εί- πε σε λίγο ανοίγοντας το κουτί με τα εργαλεία.

Εξούς κατόπιν άρχισε να βρέ- χη. «Από στιγμή σε στιγμή, σκε- φτόταν η Σάντρα, θα μπορούσε να ξεσπάσει γενναία μπόρα».

— Ε- ρεύνησε μπροστά τον ορίζοντα. Πουθενά δεν υπήρχε ίχνος κατα- φυγίου...

— Όταν ή βροχή δυνάμωσε, ο Πώλ εί- πε:

— Θα γίνης μούσκεμα, γιατί ή έ- πσκευη της μηχανής θα κρατή- ση μισή ώρα και πάρα πάνω...

— Πραγματικά είχαν περάσει τρι- άντα λεπτά, όταν ξαναβέηκε στο μοτοσάκι.

— Καλύτερα να μην συνεχίσου- με το δρόμο μας. «Ας γυρίσουμε πίσω...» εί- πε ο Πώλ.

— Ένα χιλιόμετρο πριν φτάσουν στην πόλη κι' όπως έστρίβαν με ταχύτητα μία γωνία το μοτοσα- κό γλίστρησε κι' έπεσε με το ζωντανό φορτίο του. Η Σάντρα έβγαλε μία δυνατή κραυγή και βρέθηκε με το κεφάλι μέσα σ' έ- να λάκκο γεμάτο βροχόνερα. «Ο Πώλ τη βοήθησε να σηκωθεί».

— Χτύπησε; τη ρώτησε.

— Κι' όταν έ- κεινη κούνησε άρνη- τικά το κεφάλι της, ο Πώλ γέ- λασε.

— Θα χρειαστής ολόκληρη περι- ουσία για να ξαναφτιάξης τα μούτρα σου στο ίνστιτούτο καλλο- νής... της εί- πε.

— Η Σάντρα θύμωσε. Εμφανικά: — Δεν μου άρέσει διόλου αυτή ή περιπέτεια! εί- πε μωτρωμένη.

— Συγγνώμην, Σάντυ, γερυν- τοκόρη μου!

— Σε παρακαλώ! Μη με λές γεροντοκόρη!

— Καλά... Λυπούμαι που δεν μπορώ να σου προσφέρω ένα λου- τρώ. Στο καίκι μου δεν διαθέτω τέτοιες πολυτέλειες!

— Είσαι άπελπιστικός! τούπε.

— Θα γυρίσω στο σπίτι!

Κι' απομακρύνθηκε βιαστικά.

Μόλις βρέθηκε στο μικρό της διαμέρισμα, πήρε άμέσως ένα μπάνιο. Τό ζεστό νερό της στα- μάτησε τις τρεμούλες από το κούο και τούς πόνους από το πέ- σιμο.

— Όταν γύρισε ο Μπίλ, τη βρή- κε να χαράζει πατάτες στο νε- ροχύτι. Την πλησίασε σιγά και τη φίλησε στο μάγουλο.

— Φαίνεται κόκκινη και τα μά-τια σου είναι υγρά, της εί- πε.

— «Εκλαιγες μήπως;

— Όχι, του απάντησε. Κοιμή- θηκα το άπογευμα κι' είδα έ- να εφιαλτικό όνειρο...

— Ω, έκανε γελώντας ο Μπίλ.

— Μήπως σε άπηγάγε κανείς;

— Ακριδώς, τούπε. Με άπηγα- γε κάποιος σείχη...

— Μά αυτό το όνειρο δεν είναι, θαρρώ, εφιαλτικό. Είναι ρωμαν- τικό.

— Έγυψε στην άγκαλιά του με μισοκαθαρισμένη την πατάτα που κρατούσε.

— Μά τώρα πιά, Μπίλ, του εί- πε, έπαψα να είμαι ρωμαντι- ή. Αυτά τά όνειρα με τσομάζουν!

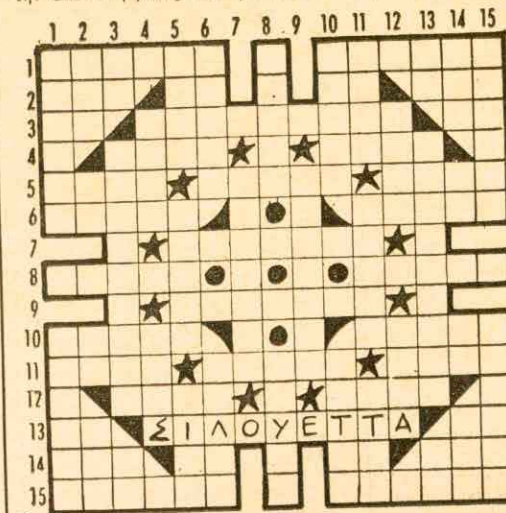
Και τόν φίλησε τρυφερά.

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Άνω - κάτω σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να σάς δώσουμε τις εξηγήσεις των λέξεων, που θα το συμπληρώσουν, σάς δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις όχι όμως στη σειρά με την οποία εμφανίζονται μέσα στο σταυρόλεξο, αλλά

κατ' αλφαβητική σειρά. Η λέξη «ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ» που τοποθετήσαμε ήδη θα σας βοηθήσει σημαντικά στην τοποθέτηση και των υπολοίπων.

ΑΛ - ΑΔΩΝΙΣ - ΔΕΚ - ΑΘΩΑ - ΑΙΣΙΟ- ΔΟΞΙΑ - ΑΝ - ΑΝΗΡ - ΑΣ - ΑΣΠΡΟ - Α- ΤΙ - ΑΤΟΜΑ - ΑΥΤΗ - ΑΧΑΪΑ.

ΒΑΜΜΑ.

ΔΟΞΑ.

ΕΜΠΟΛΕΜΟΣ - ΕΝΑΣ ΕΟ - ΕΤΙ - ΕΩΣ.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ - ΗΝΙΑ - ΗΣ.

ΘΟΛΑ.

ΙΑ - ΙΔΑΝΙΚΑ - ΙΚΑΡΟΣ - ΙΛΗ - ΙΣ - ΙΣΟΝ - ΙΣΩΣ.

ΛΕΥΓΑ - ΛΙΑΝΙΚΑ.

ΜΟΙΡΑΙΑ.

ΝΑΥΣ - ΝΕΑ - ΝΗ - ΝΗΣΣΑ - ΝΥ.

ΟΛ - ΟΜΑΛΑ - ΟΟ - ΟΣ.

ΠΝΟΗ - ΠΟΛΚΑ.

ΡΕ - ΡΙΜΙΝΙ - ΡΟΜΠΑ - ΡΩΜΗ.

ΣΑΒΟΪΑ - ΣΑΝΟΣ - ΣΕΙΡΗΝ - ΣΗ- ΣΤΟΣ - ΣΙΒΑΣ - ΣΙΤΟΣ - ΣΟΥΤ - ΣΠΑ- ΝΙΑ - ΣΤΟΕΣ - ΣΤΟΜΑ - ΣΤΟΠ - ΣΦΑΙΡΑ.

ΤΑΛΑΣ - ΤΗΛΟΣ - ΤΙΤΟ - ΤΟ (δύο φορές).

ΥΓΡΟ - ΥΛΗ.

ΦΩΣ.

ΧΑΪΔΑΡΙ.

ΩΣ.

Μικρά προβλήματα

1) Σε μία οικογένεια, ο κάθε γιους έχει τρεις φορές περισσότερες αδελφές παρά αδελφούς. Η κάθε κόρη όμως έχει δυο αδελφές περισσότερες παρά αδελφούς. Πόσα παιδιά του κάθε φύλου υπάρχουν στην οικογένεια αυτή;

2) Πώς μπορείτε να βρῇτε 22 για ένα σύνολο χρη- σιμοποιώντας 8 φορές τον αριθμό 2;

3) Ένας πατέρας που είναι σήμερα 42 χρόνων έχει δυο γιους 16 και 18 χρόνων. Σε πόσα χρόνια οι δυο γιοι μαζί θα έχουν τα ίδια χρόνια με τον πατέρα τους;

4) Αν προσθέσουμε 9 στο διπλάσιο ενός αριθμού θα έχουμε για σύνολο 25. Ποιος είναι ο αριθμός αυτός;

5) Μία γάτα κι' ένας σκύλος κυνηγούν ένα ποντικό. Η γάτα τρέχει με διπλάσια ταχύτητα από τον πο- ντικό και ο σκύλος μισή φορά πιο γρήγορα από

την γάτα. Δεδομένου ότι η γάτα βόσκειται σε από- στας 50 μέτρων από τον ποντικό και ο σκύλος σε απόστας 50 μέτρων πίσω από τη γάτα, ποιος θα φτάσει πρώτος τον ποντικό, ο σκύλος ή η γάτα;

Σωστό - λάθος

1) Από τις δυο λέξεις ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθεμία από τις κατωτέρω φράσεις, δια- γράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει:

2) Ο Λουδοβίκος XV δεν απέκτησε κανένα παιδί: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

3) Το Κοράνιο αναφέρει σε πολλά σημεία το όνο- μα του 'Ιησού. ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

4) Δεν γεννήθηκαν ποτέ Σιαμαίοι αδελφοί δια- φορετικού φύλου ο καθένας: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

5) Οι Κινέζοι γράφουν με πέννα: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

6) Οι παρατηρήσεις του επί του ήλιου τύφλωσαν τον Γαλιλαίο: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

7) Η λαμπτήρας έχει πάντοτε μαύρο χρώμα: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

8) Οι έρυνθόδεσμοι της 'Αμερικής γνώριζαν τη ζάχαρι προτού ανακαλυφθῇ ή 'Αμερική: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

9) Πιραντέλλο δεν ήταν το πραγματικό όνομα αλλά το ψευδώνυμο του γνωστού συγγραφέως: ΣΩ- ΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

10) Η Ραϊδεστιάς βρίσκεται στη Θεσσαλία: ΣΩ- ΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

Τονόγριφος

Σ' αρχαία πόλη έακουστή τον τόνο αν κατεβάζας κάτι καλό θα βγῇ απ' αυτή, που απ' τον μπακάλη τον παχὺ θα τρέξης ν' αγοράσεις.

Στοιχειόγριφος

Παραμυθένιο είναι θεριό μά το κεφάλι χάνει, με το σπαθί σου, λυτή μου, κουρέλι τόχεις κάνει.

Μεταγραμματισμός

Σίγμα αν πάρη αντί του Μι ζωο τετράποδο μικρό μεγαλώνει στη στιγμή κι' είναι τώρα τι χοντρό!

20 μικροδιαφορές

Οι δυο αυτές εικόνες φαίνονται εκ πρώτης όψεως πανόμοιες κι' όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 μικροδιαφορές. Αν βρῇτε και τις 20 μικροδια- φορές μέσα σε δυο λεπτά της ώρας, θα σάς αξίζουν συγχαρητήρια για την παρατηρητικότητα σας. Το παιχνίδι γίνεται πιο ενδιαφέρον όταν πάρουν μέρος σ' αυτό πολλοί παίκτες συγχρόνως. Ο καθένας γρά- φει σ' ένα χαρτί τις διαφορές που ανακαλύπτει και κερδίζει όποιος βρῇ πρώτος και τις 20 διαφορές.

Οι λύσεις στη σελ. 82

Ο Ροζάν, λαχανιασμένος απ' το πάλεμα, κύτταζε τη γρή- νη Μασσελέν, που είχε πάψει ν' ανασαίνει.

Ήταν πεσμένη άνασκαλα στη μέση της κάμαρας. Απ' το κομμένο λαρύγγι της, κυλούσε μαυροκόκκινο το αίμα.

Ένοιωσε τα δάχτυλά του γλυστερά και μηχανικά τὰ σκούπισε με το λερωμένο μαντήλι του. Έπειτα δρασκέλισε το άψυχο κορμί και τράβηξε στο κομοδίνο.

Τα χέρια του ψαχούλεψαν μέσα στα συρτάρια, μα δίχως αποτέ- λημα. Λυσσασμένος απ' τη φούρκα του, ο Ροζάν πέταξε τ' άσπρό- ρουχα και τις δαντέλλες κατάχαμα και ούρλιαξε:

— Πού στο διάβολο έχει τρυπώσει ή γρή τὸ κομπόδεμά της;...

Αποφεύγοντας τώρα να κυττάξῃ τὸ πτώμα, πήγαινε πότε εδῶ και πότε εκεί, αναποδογυρίζοντας συρτάρια, ξεκοιλιάζοντας στρώ- ματα και ψάχνοντας σ' όλες τις κρυφές γωνίες...

Στο τέλος, έφτασε μπροστά σε μία σκουριασμένη σόμπα. Με μία κλωστή, την πέταξε απ' τη θέση της και, μέσα από τὸν μισο- κλειμένο στὸν τοίχο σωλήνα της, σκόρπισε τότε στὸ πάτωμα ένα μάτσο χιλιάδικα κι' ένα σακ- κουλάκι με χρυσά νομίσματα!

Ξεχνώντας πια τὸς φόβους και τις τύψεις του ο Ροζάν, τσέπωσε γρήγορα - γρήγορα και τὸ τελευταίο νόμισ-

— Και βέβαια μπορούν ν' ανακαλύψουν τὸ φο- νηά από τὸ μαντήλι!... τὸν απάντησε τὸ γκαρ- σόνι.

— Πίσω μου σ' έχω διάβολε! εί- πε, Κρατάω ακόμα, σαν βλά- κας, τὸ ματωμένο μαχαίρι. Κάπου πρέπει νὰ τὸ πετάξω...

Τὸ άνοιγμα μίας ύπονομου έχασκε πὶο πέρα. Ο Ροζάν έφτασε σὲ λίγο κοντὰ της. Κύτταξε με προσποιητὴ άδιαφορία γύρω του. Καί, καθώς δὲν φαίνονταν ψυχὴ στὸν έρμη δρόμο, έβγαλε απ' τὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ τοῦ το μαχαίρι και τὸ πέταξε στὸ βάθος τῆς ύπονομου. Κατόπιν πήρε πάλι τὸ δρόμο, σὰν άδικη κατάρτα. Έ- νοιωθε τὸ χρυσάφι νὰ τοῦ βαραίνει τὶς τσέπες και νὰ τὸν νευριάζῃ με τὸν όγκο τοῦ. Μπήκε μηχανικά σ' ένα έμπορικὸ κι' άγόρασε μὴ πέταινη βαλιτσούλα. Διαλέγοντας ύστερα τὸ πὶο σκοτεινὸ μέρος έχωσε τὰ χρήματα στὴν τσάντα, προσπαθώντας νὰ ύπολογίσῃ πὰν- ώ- κάτω πόσα ήταν. Τάβγαλε καμνὴ πεντακοσάρια χιλιάδες, χωριστὰ τὸ χρυσάφι. Μά εκεί πὸν σκετόταν μὴ χαρά, ξαφνικά κι- τρινίσει, τοῦρθε σὰν λιποθυμία:

— Τὸ μαντήλι μου;... μουρούρισε με άγωνία και ψάχτηκε. Τὰ χέρια τοῦ έτρεμαν... Δὲν εύρισκε όμως πουθενά τὸ μαντήλι τοῦ!

— Καί σκούπισα τὰ ματωμένα δάχτυλά μου!... Θὰ τῶρῃ

— Είπα, λαχανιασμένος απ' το πάλεμα, κύτταζε τη γρή- νη Μασσελέν, που είχε πάψει ν' ανασαίνει.

Ήταν πεσμένη άνασκαλα στη μέση της κάμαρας. Απ' το κομμένο λαρύγγι της, κυλούσε μαυροκόκκινο το αίμα.

Ένοιωσε τα δάχτυλά του γλυστερά και μηχανικά τὰ σκούπισε με το λερωμένο μαντήλι του. Έπειτα δρασκέλισε το άψυχο κορμί και τράβηξε στο κομοδίνο.

Τα χέρια του ψαχούλεψαν μέσα στα συρτάρια, μα δίχως αποτέ- λημα. Λυσσασμένος απ' τη φούρκα του, ο Ροζάν πέταξε τ' άσπρό- ρουχα και τις δαντέλλες κατάχαμα και ούρλιαξε:

— Πού στο διάβολο έχει τρυπώσει ή γρή τὸ κομπόδεμά της;...

Αποφεύγοντας τώρα να κυττάξῃ τὸ πτώμα, πήγαινε πότε εδῶ και πότε εκεί, αναποδογυρίζοντας συρτάρια, ξεκοιλιάζοντας στρώ- ματα και ψάχνοντας σ' όλες τις κρυφές γωνίες...

Στο τέλος, έφτασε μπροστά σε μία σκουριασμένη σόμπα. Με μία κλωστή, την πέταξε απ' τη θέση της και, μέσα από τὸν μισο- κλειμένο στὸν τοίχο σωλήνα της, σκόρπισε τότε στὸ πάτωμα ένα μάτσο χιλιάδικα κι' ένα σακ- κουλάκι με χρυσά νομίσματα!

Ξεχνώντας πια τὸς φόβους και τις τύψεις του ο Ροζάν, τσέπωσε γρήγορα - γρήγορα και τὸ τελευταίο νόμισ-

— Και βέβαια μπορούν ν' ανακαλύψουν τὸ φο- νηά από τὸ μαντήλι!... τὸν απάντησε τὸ γκαρ- σόνι.

— Πίσω μου σ' έχω διάβολε! εί- πε, Κρατάω ακόμα, σαν βλά- κας, τὸ ματωμένο μαχαίρι. Κάπου πρέπει νὰ τὸ πετάξω...

Τὸ άνοιγμα μίας ύπονομου έχασκε πὶο πέρα. Ο Ροζάν έφτασε σὲ λίγο κοντὰ της. Κύτταξε με προσποιητὴ άδιαφορία γύρω του. Καί, καθώς δὲν φαίνονταν ψυχὴ στὸν έρμη δρόμο, έβγαλε απ' τὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ τοῦ το μαχαίρι και τὸ πέταξε στὸ βάθος τῆς ύπονομου. Κατόπιν πήρε πάλι τὸ δρόμο, σὰν άδικη κατάρτα. Έ- νοιωθε τὸ χρυσάφι νὰ τοῦ βαραίνει τὶς τσέπες και νὰ τὸν νευριάζῃ με τὸν όγκο τοῦ. Μπήκε μηχανικά σ' ένα έμπορικὸ κι' άγόρασε μὴ πέταινη βαλιτσούλα. Διαλέγοντας ύστερα τὸ πὶο σκοτεινὸ μέρος έχωσε τὰ χρήματα στὴν τσάντα, προσπαθώντας νὰ ύπολογίσῃ πὰν- ώ- κάτω πόσα ήταν. Τάβγαλε καμνὴ πεντακοσάρια χιλιάδες, χωριστὰ τὸ χρυσάφι. Μά εκεί πὸν σκετόταν μὴ χαρά, ξαφνικά κι- τρινίσει, τοῦρθε σὰν λιποθυμία:

— Τὸ μαντήλι μου;... μουρούρισε με άγωνία και ψάχτηκε. Τὰ χέρια τοῦ έτρεμαν... Δὲν εύρισκε όμως πουθενά τὸ μαντήλι τοῦ!

— Καί σκούπισα τὰ ματωμένα δάχτυλά μου!... Θὰ τῶρῃ

σίγουρα ή άστυνομία! Τὰ λαγωνικά της θα ψάχνουν νὰ βρουν τὸν ήλιθιο, πὸν άφησε, μπρὸς στὴ μύτη τους, τὰ δαχτυλικά τοῦ άπο- τυπώματα... Είμαι χαμένος!...

Στάθηκε μὴ στιγμή ν' ανασάνῃ. Καί, χωρίς νὰ θέλῃ, έρριξε γύρω τὰ βλέμματά τοῦ. Μὲ φρίκη τότε είδε πὼς βρισκόταν πάλι στὴ γειτονία τῆς άδικοσκοτωμένης γρῆς...

Κίνησι επικρατοῦσε τώρα στὸς έρμηκοὺς δρόμους. Τέντωσε τ' αὐτί τοῦ γιὰ ν' άρπάξῃ καμνὴ κουδέντα απ' τὶς παρέες, πὸν, παρὰ τὴν περασμένη νυχτερινή ώρα, ήταν μαζεμένες εδῶ κι' εκεί. Απ' τὶς ζωηρὲς συζητήσεις τους, άκουσε πράγματα, πὸν τούφεραν άνα- τριχίλα...

Ακουσε πὼς ὁ γαλατῆς τῆς γρῆς-Μασσελέν, πηγαίνοντας τῆς τὸ βραδυνὸ τῆς γάλα, βρῆκε τὴν έξώπορτα ξεκλειδωτή. Παραξενε- μένος, έδωσε τὴν είδησι στὴ γειτονία. Είδοποθήκε άμέσως κι' ή άστυνομία, πὸν βρῆκε σφαγμένη τὴ γρῆ και τὸ δωμάτιό της άνα- στατο. Καί τώρα μαζεμένοι εκεί μέσα εισαγγελέας, ίατροδικαστῆς, άστυνομικοί, έψαχναν νὰ βρουν τὸν ένοχο τὸν έγκλημάτος.

Κατατρομαγμένος ὁ Ροζάν, τραβήχτηκε παράμερα. Καθὸς περ- νοῦσε από εκεί ένα ταξί, τὸ σταμάτησε. Πήδησε με λαχτάρα μέσα, τραυλίζοντας:

— Στὸ σταθμὸ Σαίν-Λαζάρ και γρήγορα!... Διπλὸ πουρ- μπουάρ! Κουνήσου!...

Σὲ λίγο, ὁ Ροζάν βρέθηκε μπρὸς στὸ σταθμὸ... Ένοιωσε τὴν άνάγκη νὰ φύγῃ. Νὰ λείψῃ απ' τὸ Παρίσι μερικὲς ήμέρες, άισθανότας τέτοια τρομάρα, πὸν καταλάβαινε πὼς θα προ- δινόταν μόνος τοῦ σὲ λιγάκι...

Περιμένοντας τὴν ώρα τοῦ τραίνου, μπῆκε σὲ μὴ ταβέρνα και ζήτησε κρασί γιὰ νὰ στηλώσῃ τὴν καρδιά τοῦ... Μά ήπιε έναν περιδρόμο από τὴν τοραχή τοῦ. Καί έχασσε στὸ μεθύσι τοῦ και ταξίδια και προφυλάξεις και μετρημένα λόγια!...

Κι' όταν τὸ γκαρσόνι τοῦ σερβίριζε τὴν τέταρτη μπουκάλα, τοῦ εί- πε με ύφος αλλόκοτο:

— Μποροῦν ν' ανακαλύψουν ένα φονηά μονάχα απ' τὸ μαν- τήλι, όπου σκούπισε, ύστερ' απ' τὸ φόνο, τὰ χέρια τοῦ;

— Χμ!... Χμ!... και βέ- βαια, μποροῦν, άπάντησε τὸ γκαρσόνι, λοξοκυττάζοντας τοῦ.

— Αν τ' άποτυπώματα δὲν συμ- φωνήσουν με εκείνα πὸν έχουν στὴν 'Αστυνομία, τότε ψάχνουν νὰ βρουν τὸ φονηά άνάμεσα στὸς γνωστὸς τοῦ σκοτωμέ- νου...

— Έχεις δίκιο... Καλά, δὲν θέλω τίποτε άλλο... Πή- γαινε!

Τὸ γκαρσόνι έφυγε. Ο Ρο- ζάν, νοιώθοντας στεγνὸ τὸ λα- ρύγγι τοῦ, κατέβασε άλλο ένα ποτήρι. Κύτταξε ύστερα τὸν αντίχειρα τοῦ δεξιῦ χερσιῦ τοῦ. Τοῦ φάνηκε πὼς διάβαζε στὶς λεπτὲς γραμμούλες τοῦ τὴν ίδια τὴν κα- ταδική τοῦ. Τὸ άποτύπωμα τοῦ ματωμένου εδῶ και λίγες ώρες δα- χτύλου τοῦ, ήταν τόσο προδοτικὸ, ὥστε ὁ Ροζάν ένοιωσε, ὅτι μέσα στὸ τραγικὸ εκείνο δωμάτιο, είχε άφίσει τὸν ίδιο τὸν εαυτὸ τοῦ έρμαιο στὰ νύχια τῆς Δικαιοσύνης...

Μὴ λύσσα φουτουνιάσε στὴν ψυχὴ τοῦ και θέλησε νὰ έξαφα- νίσῃ από πάνω τοῦ τὸν μιστὸ και φλαρο αὐτὸ προδοτὴ, τὸν άν- τίχειρό τοῦ!

Κάποιος χασάπης έβγαине τὴ στιγμή εκείνη απ' τὴν ταβέρνα, τραβώντας γιὰ τὸ μαγαζί τοῦ.

— Έλα δῶ, φίλε, τοῦ φώναξε ὁ Ροζάν. "Αν κόβῃ τὸ μαχαίρι σου, λυτρώσε με, σὲ παρακαλῶ, απ' τὸ μεγάλο μου δάχτυλο... Μὴν παραξενεύσαι πὸν σου ζητῶ νὰ κόψῃς τὸ δάχτυλό μου. Κάποιος πόνος από κακὸ σπειρὶ με βασανίζει... Θὰ μούκανες μεγάλῃ χάρι...

— Φίλε μου, είμαι χασάπης, αλλά όχι χειροῦργος... "Ασε με ήσυχο... τοῦ απάντησε εκείνος και βγῆκε στραβοκυττάζοντας τὸν Ροζάν.

Μά, τὴν ίδια στιγμή, από μὴ γωνία τῆς ταβέρνας, δυὸ ζευγά- ρια αὐτὰ πεντάθηκαν και δυὸ ζευγάρια μάτια στηλώθηκαν πάνω στὸν μεθυσμένο Ροζάν, πὸν με δυσκολία στεκόταν στὰ πόδια τοῦ και φώναζε τὸ γκαρσόνι γιὰ νὰ πληρώσῃ.

Σὲ λίγο, δυὸ μυστικοί άστυνομικοί, γελώντας εἰρωνικά, τοῦ πέ- ρασαν τὶς χειροπέδες.

— Γιὰ άλλῃ δουλειά παραφυλάγαμε εδῶ, κατεργάρη, τοῦ είπαν. Κι' έπεις σὰν μπουφας στὰ χέρια μας...

Κι' ἐνῶ ὁ Ροζάν, τρέμοντας απ' τὴ φρίκη, δὲν έβγαζε μιλιὰ, ὁ δεύτερος άστυνομικός τὸν τράβηξε μαζί τοῦ.

— Μπρὸς δρόμο γιὰ τὴν άστυνομία!... τοῦ εί- πε. Μυρίζει βρω- μοδουλειά εδῶ και μὸ φαίνεται πὼς δὲν πέφτομε έξω, γραπώνον- τας τὴν άφεντιά σου!...

Σὲ λίγο, στὴν άστυνομία, ὁ Ροζάν ὡμολόγησε, χωρίς καμνὴ δυσκολία, τὸ έγκλημά τοῦ,

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ

ΕΙΔΙΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ, βασιζόμεναι εις έπιστημονικά συμπεράσματα

Οι περισσότεροι λεκέδες εξαλείφονται με **ΚΑΘΑΡΙΝΗ**, την νέα ανακάλυψη της Γερμανικής έπιστήμης που κυκλοφορεί σε υγρό και πούδρα.

Είδος λεκέ	ΚΑΘΑΡΙΝΗ υγρόν	Σαπουνόνερο	Διάλυση, άμμου-νίας	ΚΑΘΑΡΙΝΗ πούδρα	*Άλλαι ειδικαι μέθοδοι
1. Άμυλον		x	x	x	
2. Άσφαλτος, πίσσα	x			x	
3. Άρώματα	x	x	x	x	Εάν είναι χρωματισμένα Alcohol Acidulé
4. Αίμα		x	x	x	Νερό άμυγνέ 3 α/α
5. Βούτυρον	x			x	
6. Βούτυρον του κακάο	x			x	
7. Βερνίκια διάφ., ύποδημάτων, έπιπλων, χρωμάτ. όνυχων	x			x	
8. Γλυκίσματα	x	x		x	
9. Γάλα		x	x	x	
10. Έφιδρωσις, ιδρώς	x			x	μετέπειτα σαπουνόνερο ζεστό
11. Έμετός		x	x	x	
12. Ζελατίνη		x	x	x	
13. Ζάχαρι				x	νερό ζεστό
14. Ίώδιον				x	Hyposulfite de sodium antichlore
15. Κακάο			x	x	
16. Καφές			x	x	
17. Καραμέλα (Ζάχαρι καμένη)		x		x	
18. Καπνός		x		x	
19. Καπνιά	x	x		x	
20. Κερί				x	οιδέρμα πάνω σε στυλόχαρτο
21. Κόλλα		x	x	x	
22. Κολώδιο	x			x	
23. Κροκός αύγου		x	x	x	
24. Κρασί λευκό				x	νερό ζεστό
25. Κρασί κόκκινο			x	x	σε ύφασμα λευκό ζυδι ή λεμόνι
26. Κρέμες προσώπ.	x			x	
27. Κρέμες λιπαρές	x			x	
28. Λάσπη		x		x	δουρταίστε την στεγνή
29. Λαδομογιές	x	x		x	
30. Λάδια	x			x	
31. Λάδια αυτόκιν.	x	x	x	x	και επαναλαμβάνετε το καθάρισμα
32. Λίπη	x			x	

Συνταγή δια να επιτύχετε διάλυση άμμου-νίας : Περίπου 1 κουταλάκι του γλυκού υγρού άμμου-νίας σε ένα κύπελο νερό.

Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ ΕΙΝΑΙ ΔΟΦΛΕΚΤΟΣ • Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ ΔΕΝ ΔΟΦΙΝΕΙ ΣΤΕΦΑΝΗ ΣΚΙΑΣ
Η ΚΑΘΑΡΙΝΗ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ: Α. ΚΟΥΠΑΡΟΥΣΟΣ & Σία, Ζήνωνος 2, ΤΗΛ. 52-007
 ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Η. ΕΛΙΕΖΕΡ, Νέα Μεγάλη Αλεξάνδρου 13, ΤΗΛ. 39-58

Έπικίνδυνα ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Αγάπησα χωρίς να ξέρω: Δυστυχώς, από το γράμμα σας, δεν μου δίνετε να καταλάβω καλά-καλά περι τίνος πρόκειται: Μου περιγράφετε την ερωτική συμπάθεια, που νοιώσατε να σας τραβάει προς τον ξαδέλφο σας, αλλά δεν καταλαβαίνω ποιά ακριβώς είναι η περίπτωση σας, αν το αίσθημά σας αυτό μένει ανεκδήλωτο ή το έχετε συζητήσει με τους φίλους του άλλου. Μα όπως κι' αν είναι, η απάντησή μου είναι μια και γενική: Να πιζέτε άμέσως κάθε σκέψη για τον ξαδέλφο σας και να συνέλθετε για να δείτε πως αυτό το αίσθημα είναι πολύ κακό και παράνομο, ίσως δε να έχω πολύ άσχημες συνέπειες ειδικώς για σας την ίδια. Αλλά και για τον ξαδέλφο σας αν δεν επρόκειτο, πάλι δεν θα σας έδινε καμμία ενθάρρυνση στις πρώτες σας αυτές αισθηματικές ασχολίες. Γιατί στην ηλικία των δεκαεσσάρων χρονών που βρίσκεστε, η ερωτική περιέργεια, που φαίνεται να σας κυριεύει, είναι πολύ επικίνδυνη και μπορεί να σας παρασύρει σε περιπέτεια, από την οποία δεν έχετε ούτε την πείρα, ούτε τη δύναμη να γλυτώσετε. Γι' αυτό θα κάνετε καλά να κутτάξετε τις σπουδές σας και ν' αφήσετε για ευθεώτερο καιρό τα αισθηματικά σας ζητήματα.

Καρδιά της Πλάκας: Μηνά: Αγαπάτε, μου γράφετε, μία ώρα συμφοιτήτριά σας και της μιλήσατε για το αίσθημά σας κι' εκείνη σας είπε πως σας ξεχωρίζει και σας εκτιμά, αλλά φοβάται ν' ανταποκριθεί στην αγάπη σας, επειδή δεν έχει αγαπήσει ποτέ στη ζωή της και άκουει πολλά για τους άντρες. Ύστερα απ' αυτά με ρωτάτε να σας υποδείξω έγω τρόπο, για να καταφέρετε την κοπέλα. Μα, αγαπητέ μου, δεν υπάρχει στην περίπτωση σας κι' ούτε μπορεί να άσκηθι τρόπος για να μεταίση κανένας κάποιον να τον αγαπήσει, αν αυτός δεν έχη μία προδιάθεση, να συγκινήθι στην εκδήλωσή του άλλου. Έκείνο μονάχα, που θα μπορούσατε να επιδιώξετε είναι να μην της ξαναμιλήσετε για το αίσθημά σας, αλλά και να μην πάψετε να συναναστρέφεστε φιλικά μαζί της. Να της δείχνετε μέσα στα όρια της ευγένειας και της διακριτικότητας, μία ιδιαίτερη συμπάθεια, να κάνετε συντροφιά μαζί, να βρίσκεστε, όσο γίνεται τακτικώτερα κοντά της. Ίσως, με αυτόν τον τρόπο, η κοπέλλα να συνηθίση στη συντροφιά σας και βλέποντας την ευπρέπιδά αυτήν συμπεριφορά σας να άρνηση σιγά-σιγά να σας ξεχωρίση, όχι μονάχα μέσα στην αντίληψή της, αλλά και μέσα στην καρδιά της, ως άνθρωπο που θα μπορούσε και με την αγάπη να την συγκινήση. Για δοκιμάστε και την τακτική αυτή. Από τον κατάλληλο εκ μέρους σας χειρισμό της είμαι σχεδόν βέβαιος ότι θα επιτύχετε πολλά. Άλλωώς,

ΑΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρος

Δερματολόγος - Αισθητική
 Δένεται 11-1 και 5-7
 Σέκερη 4, α' όροφος. Πάρος-
 Δος Κανάρι Τηλ 612-450

άν ήθε με τον καιρό πως ούτε αυτό είχε αποτέλεσμα, τότε θα πρέπει ν' αποτραβηχθήτε, γιατί σημαίνει πως η νύξ δεν είναι η τυχερή της μοίρας σας και της καρδιάς σας.

Θα λ α σ σ ο δ α ρ μ έ ν η κ α ρ δ ι α: Αποφύγετε να ξαναμιλήσετε με τον ξαδέλφο σας, όπως και να είναι, καθώς μου γράφετε, τον διέλυσε χωρίς να σας προειδοποιήση, με το δικαιολογητικό πως δεν μπορεί να πάρη σύζυγο ναυτικό. Νομίζω πως η δικαιολογία αυτή κάποιαν άλλη θαυτοτερή αιτία κρύβει, που ανάγκασε την πρώην άρραβωνιστική σας να πάρη αυτή την απόφαση. Γιατί το ότι είστε ναυτικός, το ήξερε θέβαια, και πριν από τον άρραβώνα σας, συνεισώσκει επιφυλάξεις της, αν είχε, από την αρχή θα την έπηρεάζαν να μη δεχθή. Δυσ, λοιπόν, πράγματα μπορεί να συμβαίνουν: "Η οι γονείς της της έρθηκαν κάποιον άλλον πλουσιώτερο και την πείσαν να χωρίσετε, ή η ίδια η κοπέλλα έρωτεύθηκε κάποιον άλλον και προτιμάει αυτόν. Όποιοδήποτε, μ' όλη τη θλίβερη έντύπωσή και τη στενωχώρια σας, για το άδραστο τέλος του αισθηματικού σας ειλύλλου, νομίζω ότι δεν ταίριαζει στην ανδροική σας φιλοτιμία να ξαναγράψετε στην κοπέλλα, ευρυώνοντας ν' αναθεωρήση την απόφασή της. Δεν είναι δυνατόν να το κάμη, γιατί για να τολμήση να διαλύση τον άρραβώνα της, σημαίνει ότι το λογάριό σας και πολύ μάλλον ανάμεσα στον κύκλο της μικρής κοινωνίας του τόπου σας, όπου θα ντυρόταν, αλ. λωϊτικώς, να το έπιχειρήση. Γι' αυτό νομίζω ότι πρέπει κι' έσεις να το δεχθήτε σαν τετελεσμένο γεγονός και με θάρρος και αξιοπρέπεια να κλείσετε αυτή την σελίδα της ζωής σας...

Α χ ώ ρ ι σ τ η κ α ρ δ ι α, Παλαιό Φάληρο: Πολύ με συγκινεί η περιπέτειά σας, όχι μόνο για τον κλασσικό ρωμαντικό της χαρακτήρα, αλλά και την πολύ ρεαλιστική κατάληξή που προβλέπω να έχη. Αγαπάτε, μου γράφετε, μία μεθήτριά από πλούσια οικογένεια και σας συμπάθει κι' εκείνη, μ' όλο που είσθε «τρωχό-παιδο». Πάντως έχετε τιμίο σκοπό και θέλετε να την κάμετε γυναίκα σας και αποφασίσατε, μόλις τελειώση το σχολείο της, να την... απαγάγετε, αν στο μεταξύ δεν έγκρινουν οι γονείς της το γάμο σας... Πόσο το ρωμαντικό σας ειλύλλιο σας κάνει να ζήτε στα σύννεφα! Έχετε τυφλώθι και οι δυο από το αίσθημά σας και δεν καταλαβαίνετε πως υπό τους δρους, που μου γράφετε, ποτέ δεν μπορεί να πραγματοποιηθούν τα δνειρά σας. Οι γονείς της ποτέ δεν θα δεχθούν την δική σας άποψη, την πολύ παραμυθένια. Αν δε τολμήσετε την απαγωγή, νομίζετε πως θα δεχθούν πραγματικά τη λύση αυτή και θα εύλογησουν εκ των υστέρων το γάμο σας; Θα κινήσουν πάντα λίθο, για να τον ματαιώσουν, να τον διαλύσουν! Και επειδή σε μία τέτοια τροπή των πραγμάτων, εκείνος που θα πληρώση τα σπασμένα είναι ο άσθενέστερος, έσεις δηλαδή, αφήστε, την κοπέλλισσα να πάη στο καλό. Μη θέλετε να ριψοκινδυνεύσετε. Βγάλτε από το μυαλό σας την εικόνα της και ξαναγυρίστε στη δουλειά σας. Έτσι τουλάχιστον θα είσθε πιο συνεπής με τον εαυτό σας και με την ανάγκη της ζωής, αντί να ξεγελιάστε με δνειρα ώραια, αλλά άπραγματοποιήτα!

Α χ α τ ρ α ρ ω γ ι α τ ό ν Τ ό ν η, Ν. Φιλαδέλφεια: Αγαπάτε, μου γράφετε, έναν καλόν άνθρωπο, με

τόν όποιο θέλετε ν' αποκατασταθήτε. Αλλά δεν σας έκαμε ποτέ κουέντα σχετικώς με το γάμο, επί έξι μηνες τώρα που είστε συνδεδεμένοι. Μα πως είσθε τόσο άπολική; Αν ο άνθρωπος αυτός είχε σκοπό σοβαρό για σας, βέβαια θα είχε κάθε ευκαιρία, επί τόσο διάστημα που συναναστρέφεστε μαζί, να σας ζητήση ν' αποκατασταθήτε. Αλλά, φαίνεται πως ο κύριος αυτός σε ό,τιδήποτε άλλο αποβλέπει, παρά σε γάμο. Έσεις λοιπόν, έπρεπε από την αρχή κιόλας να συζητήσετε μαζί του και να μάθετε τις σκέψεις του και τους σκοπούς του. Τώρα, έστω κι' άργα, πρέπει, δίχως δισταγμό, να το ζητήσετε να σας αναπτύξη τις ίδες και τον σκοπό που έχει για σας, ώστε ανάλογα ν' αποφασίσετε. Αν ήθε ότι σας μιλάει με άοριστους και σας δίνει άπλετες υποσχέσεις, χρέος έχετε άμέσως να σταματήσετε αυτή την περιπέτεια και να κутτάξετε τη δουλειά σας. Μη φανήτε και για δεύτερη φορά άπολική, γιατί τώρα πιά θα είστε άσυγχώρητη!

Ε ρ ω τ ε υ μ έ ν ο Μ. Γ.: Δεν μπορώ, βέβαια, να σας απαγορεύσω ν' αγαπιώσατε με την κοινιά σας κι' ούτε τολμώ να σας συστήσω να διακόψετε αυτόν τον δεσμό, που άποτελέσει πέτρα σκανδάλου στην οικογένειά σας, αφού αυτή ακριβώς η φιλονεικία με τους αδελφούς σας δεν σας έπεισε να σταματήσετε. Έκείνο πάντως που πρέπει να κάμετε είναι να πάρετε μιαν όριστική απόφαση για το μέλλον του δεσμού σας αυτού, γιατί έτσι ξεκρεμάστος, κυνηγημένος και υπό διαρκή άπειλή, καταλαβαίνετε και σεις ότι δεν σας δίνει και τόση γαλήνη και ικανοποίησι. Μπορεί, μάλλον να έχετε και άσχημες συνέπειες. Πρέπει να βολήτε την καλύτερη λύση για να σταματήση αυτός ο οικογενειακός σάλος και για να μην έκτεθητε. Αλλά στην περίπτωση σας εκείνο που δεν καταλαβαίνω είναι η άνοητη θέσι που παίρνει ο πρώτος αδελφός σας. Σας εκθείαζει, αφού δεν μπορεί να σας πείση, ότι θα χωρίση την γυναίκα του και θα εγκαταλείψη τα παιδιά του, αν έσεις δεν χωρίσετε από τη νεαρή κοινιά σας!

Κ λ ε ο ν ι κ η, Ι Κ Α: Η περίπτωση αυτή του προस्ताμένου είναι, δυστυχώς, συνηθ. Κι' αυτό, γιατί δεν υπάρχει πάντα το συ-

ναίσθημα της αξιοπρέπειας. Πάντως έσεις κάνετε πολύ καλά που δεν δέχεσθε τις «κολακευτικές» προτάσεις του έλεεινού αυτού και θα κάμετε ακόμα καλύτερα αν από τη θέσι της παθητικής άμυνας που κρατάτε, περάσατε στην έπιθεσι και αντιμετώπισατε τολμηρά και ξεκάθαρα τον προस्ताμένο σας. Στην πρώτη καινούργια ένόχλησή του, να το πητε άπλα, και σοβαρά να ησυχάζη, γιατί δεν σας άρέσει, γιατί συνδέσατε με άλλον και γιατί δεν θέλετε να φανήτε άπιστη στον καλό σας. Αν δε έπιμένι, τότε να τον προειδοποιήσετε ότι αν δεν σας άφήση από μέλλον ησυχία, θα ύποχρεώθητε να τά καταγγείλετε όλα στη γυναίκα του. Και να το κάμετε, μάλλον, δίχως να φοβηθήτε καμμία έκδικήσι του!

Ε π ι π ό λ α ι η κ α ρ δ ι α: Είναι η περίπτωση των έπιπολαίων κοριτσιών, που ξετρελαίνονται, όταν κάποιος νεαρός συνδεθή μαζί τους και τους μιλήση για έρωτα: Τού έμπιστευούνται την αγάπη τους και την αξιοπρέπειά τους και ύστερα, όταν αυτός φεύγη κρυφά, μένουν τ' άθωα κι' άνοητα θύματα στην ντροπή και στην άπειλίσια τους... Αυτό πάθατε και σεις, και καταλαβαίνετε πως αντιμετώπιζατε τώρα την κατάσταση. Αλλά δεν είναι λύσι η έκδικησι που σχεδιάζετε. Κάπως αλλωώς θα πρέπει να ενεργήσετε. Να έμπιστευθήτε το πάθημά σας στους δικούς σας και αυτοί θα καταφέρουν να τον βρούν και να του ζητήσουν να σας παντρευθή. Κι' αν εκείνος άρνηθή, δεν μένει παρά ο δρόμος προς τον ελασγυλέα. Πιστεύω όμως ότι θα δεχθή για πολλούς λόγους, γιατί η παραπομπή του στη δικαιοσύνη θα σημαίνει τέλος της καριέρας του, έφθον έχει την επαγγελματική ιδιότητα που μου γράφετε. Έτσι να κάμετε και όχι να ματαιοποιήτε με έκδικήσεις.

Α γ ά π η χ ω ρ ι ς ά ν τ α π ό κ ρ ι σ ι: Το δικό σας είναι από τα άλλόκοτα που έχω άκούσει: Αγαπάτε μία κοπέλλα, της κάματε την πρόταση να παντρευθήτε κι' αυτή αντί να χαρή, καθώς περιμένατε, αντίθετως φάνηκε άσυγκινητή και σας έψυχνε με την άδιανομία της. Και αυτό βέβαια σας στενωχώρει, γιατί από την αρχή του συνδέσμου σας είχατε σκοπό να

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΑΛΛΑΓΗ ΦΥΛΟΥ

Η Βιολέττα Τζίνι που ήταν τηλεφωνήτρια στο Λονδίνο είπε μία μέρα σε μερικές συναδέλφους της: «Ξέρете κάτι; Έγιναν άγόρι!» Έπειδή όμως η Βιολέττα τους είχε πη κατ' επανάληψιν φέμματα, καμμία δεν την πίστεψε. Ύστερα από λίγες μέρες η Βιολέττα τους μιλάσε προσκληθείς για τον γάμο «του», που θα τελούσε με την δεσποινίδα Μάρθα Στίουαρτ και αυτή τη φορά άπεδείχθη πως δεν έλεγε φέμματα. Η Βιολέττα όμως έλαβε ένα γράμμα της Σκόλαντ Γουάρντ που την παρακαλεί να παρουσιάση μπροστά σε δικούς της γιαιτρούς για να διαπιστωθή η αλλαγή τοι φύλου της.

κάμετε τη νέα νόμιμη σύζυγό σας. 'Αν αποκλείσουμε την περίπτωση 'Αγαπάη κάποιον άλλον, τότε ίσως η κοπέλλα κρύβει ένα μυστικό, που φοβάται να σας το φανερώσει, λογαριάζοντας την απόγοητευση εκ μέρους σας.

Άγάπη και έρωας

Η 'Αριάδνη, η 'Αθηναία μας ζητάει να της δώσουμε μια έξηγησι των δυο αυτών λέξεων: «Άγάπη και Έρωας». 'Εκείνο, όμως, που την απασχολεί πιο πολύ είναι αν συνυπάρχουν ταυτοχρόνως τα δυο αυτά αισθήματα. 'Αλλά... και κάτι άλλο: ποιο από τα δυο είναι πιο ισχυρό.

Βέβαια, το ερώτημα που υποβάλλει η 'Αριάδνη έχει ως απορμή ένα δικό της αίσθημα, που δημιουργήθηκε τώρα τελευταία. 'Επειτα από τη γνωριμία της με ένα συνάδελφό της στο γραφείο που εργάζεται. Η αγάπη είναι πιο ισχυρή από τον έρωτα, στην έρμηνη, βέβαια, που θα της δώσουμε παρακάτω. Μπορεί μια νέα 'Αγαπά να είναι αν συνυπάρχουν ταυτοχρόνως, δηλαδή να τόν σκέπτεται μόνο ως φίλο. Η αγάπη είναι αγνή, και απευθύνεται στην ψυχή. Μια αγάπη μπορεί να μείνει φιλική, ένας έρωας όμως — που είναι ως επί το πλείστον κεραυνόβολος — μπορεί να σπύσει γρήγορα. Η αγάπη δεν δημιουργεί κλέψεις. 'Απορρέει από την εκτίμησι και το σεβασμό που γι' τρέφουμε για ένα πρόσωπο, και γι' αυτό είναι ισχυρή. Η αγάπη δοκιμάζεται, αλλά δε σβύνει εύκολα, δεν εξατμίζεται. 'Αγαπάμε πάντοτε το πρόσωπο που κατά λάθος, με το παρελθόν μας έκανε να πονέσουμε. Κι' ανησυχούμε, θέλουμε να μάθουμε τι γίνεται, τι κάνει, που βρίσκεται, γιατί να εκδηλώνουμε καμμία ζηλεια.

Μένει δε πάντα μέσα στην ψυχή μας, είτε ως προσωπική εκδήλωσι, είτε ως ανάμνησι.

Μ. Θ. Δ. 84: "Εμπλέξα, βοηθήστε με! Είναι η κραυγή που βγαίνει τώρα από το στόμα της ψυχής σας, 'Επειτα από ένα σωρό σφάλματα που έχετε κάνει, κι' 'Επειτα από μια λογική σκέψι που κάνει τώρα, ότι στην πραγματικότητα, ούτε αυτός σας αγαπά, ούτε και σεις τον αγαπάτε. 'Λωστό, φοβάσαστε να διακόψετε τις σχέσεις, γιατί έχει στα χέρια του γραμμάτια και φωτογραφία σας. Πόσο επιπόλαια φερθήκατε και πόσο δυσαρεστές επιπολοί μπορείτε να έχετε στο μέλλον! Προσέξτε: Σας θέτω δυο ερωτήματα, από τα οποία εξαρτάται η εύτυχη σας, η ζωή σας, οι σχέσεις με το σπίτι σας και με την κοινωνία.

Τι προτιμάτε από τα δυο: Να του αφήσετε τα γραμμάτια και τη φωτογραφία (αφού δεν υπάρχει κατά τη γνώμη σας κανείς τρόπος να τα πάρει) και να έχετε την καθημερινή αγωνία, να σας κάνει ό,τι θέλει, φοβερίζοντας ότι θα δείξει αυτά τα γραμμάτια, κάνοντας εκδιασμό, σημερα στους δικούς σας, μεθαύριο στο μέλλοντα σύζυγό σας; Η να τα πείτε στους γονείς σας; Οι γονείς σας θα πάνε να συναντήσουν τον πατέρα του, ο οποίος θα τον υποχρεώσει να επιπεί τα γραμμάτια. 'Ετσι θ' στρέψετε από τους εκδιασμούς απάλλαξη από τον κακό άνθρωπο, που ενδιαφέρεται μόνο για τα χρήματά σας!

Εύωβια ρόδοι Γ': 'Επειδή βλέπω ότι είστε ένα κορίτσι με κρίσι και δεν παραφέρεστε, ούτε ενθουσιάζεστε γρήγορα, κι' 'Επειδή την υπόθεσι αυτήν έχει αντίληψη η μητέρα σας, νομίζω ότι το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι, να πάρετε το θάρρος και να της εξιστορήσετε τα γεγονότα, τόνον για τόν ένα όσο και για τόν άλλο. 'Εκείνη, που δεν θα θέλη ποτέ να γαπεί, και δεν θα πέσει σε άσχημα κορίτσια της, πάρη τις πληροφορίες της και θα κρίνη αν ο πρώτος είναι καλύτερος από τόν δεύτερο, η να καλύτερος από τόν τρίτο. Πρέπει να την ακούσετε, δι' τήν πη και να μη της φέρετε αντίρρησης, θάνα για τόν καλό σας.

Αλκατερίνη Διακοδημήτρη: Τό γραμμα σας παρέδωσα τόν είδικό συντάκτη. Μαρμενένο άνθος: 'Ενας νέος, που με 'εθάρσα και κόπους κατορθώνει να κατακτήση μια νέα, και που κάνει όρκους ότι εθάρσα την κνή συντροφία της ζωής του, όπως μου γράφετε, πρέπει να έχη κάποια βάσι στην όποι να στηρίζεται. Γιατί, 'Επειτα από δυο χρόνια γνωριμίας, υποσχέσεων κλπ., δεν σκεφθήκατε ότι είναι πολύ κακό να εκθέτη κανείς μια νέα κι' όταν μάλιστα αυτή η νέα πρόκειται να γίνη γυναίκα σας; Γιατί δίνετε τόν δικαίωμα τόν καθένα, που σας έβλεπε μαζί, να σας σχολιάζει;

Αυτά έγιναν ασφαλώς κι' όχι μόνο έγιναν, αλλά και θα τα εκμεταλλεύθηκαν τριτοίς εις βάρος της κοπέλλας. Και τώρα, 'Εχετε σκεφθεί τόν θεός και δαίμονα, ότι θα εκδοθή; Ποιόν, και γιατί; Τόν εαυτό σας να ρωτήσετε, που δεν επισημοποιήσε αυτή τη γνωριμία, αλλά την άφησε απροστάτευτη.

Έχετε, λοιπόν, την υποχρέωσι να εξηγήσετε σοβαρά με τη νέα και να πάσετε μαζί της αποφάσεις σοβαρές, θετικές. Μικρή χήρα: Είστε νέα 24 ετών, που ο άντρας της πέθανε πριν της άφανε ένα αγοράκι. Τό αγοράκι αυτό με κόπους τόν αναβρίσκατε, τόν μεγαλώσατε, και τώρα περνάει μια δύσκολη στιγμή και σκέπτεστε τόν αγοράκι να τόν κλείσετε σε ορφανοτροφείο και τόν εαυτό σας σε... μοναστήρι!

Βέβαια, σας καταλαβαίνω, δεν θέλετε να εκθέτετε, με έρωτα. Φοβηθήκατε όμως γρήγορα τη ζωή. 'Όπως τα καταφέρατε ως τώρα, να συνεχίσετε να είστε πάντοτε αξιοπρεπής και καλή μητέρα, με χριστού βρεθεί ο κατάλληλος άνθρωπος, που θα εκτίμησι τις αρετές σας και θα σας απαλλάξη με ένα γάμο, από τούς καθημερινούς κινδύνους της ζωής. Κουράγιο, λοιπόν, γιατί στο μοναστήρι, και στ' ορφανοτροφείο δεν βρίσκεται η σωτηρία σας.

Μαρκόνη Τ. Π.: Θέτετε πολύ λογικά τόν ζήτημα, κι' αυτό γιατί είστε από καλή οικογένεια, έχετε πάρει καλή ανατροφή και εκπαίδευση, τόν φιλία, που προσφέρει και τόν σας δείχνουν. Βέβαια, δημιουργούνται και άλλα. Αυτά συμπληρώνονται στο κεφάλαιο της καλής ανατροφής.

Γι' αυτό, όταν αντίληψη κανείς ότι παραφέρεται, πρέπει αμέσως να έχη επιστροφή στη λογική του. Και τότε να κάνει αμέσως ένα ειλικρινές διάστημα, ρωτώντας πρώτα τούς γονείς του κι' 'Επειτα τούς γονείς της.

Ερωτά χωρίς φτερά: Οι φίλοι σας είναι δικαιολογημένοι κι' 'Επειδή μπορεί να υποφέρει πιο πολύ, αν ωριμότερο να σταματήσετε τις σχέσεις σας από τώρα. Είστε πολύ λογική και θα τα καταφέρετε, έστω κι' αν πονέσετε λιγάκι στην αρχή. Θά ξέρετε ότι θα γλυτώσετε από τήν καθημερινή χτυποκάρδια.

Μαθητριά Γυμνασίου: Φοβάσθε μη τόν καταλάβη εκείνος. Στην περίπτωση τη δική σας όμως είναι πολλές. 'Αν όμως, φοβάστε, τότε, τόν τόν καλύτερο, για να μη στη θέση του. Πρέπει να καταλάβετε τόν εαυτό, όσο και όλα τ' άλλα κορίτσια, που μπλέκουν με νεαρούς, οι οποίοι εξουσιάζονται ακόμα από τούς γονείς τους, και δεν έχουν ακόμη πού να στηρίξουν μια οικογενειακή εύτυχη, ότι οι νέοι αυτοί που ζητούν τήν πάντα από ένα κορίτσακι, δεν έχουν επιγνοσι ούτε της τιμής, ούτε της αξιοπρεπείας. Δεν έχουν τόν παραμικρό σεβασμό στη νέα αυτή που διακινδυνεύει και με αυτό τόν απλό ραντεβό της, όλο τόν μέλλον της. 'Αλλά ούτε και αγαπούν! Γιατί 'Εκείνοι που αγαπούν, προφυλάσσουν και προστατεύουν... Σας συμβουλεύω, λοιπόν, ότι είναι προτιμότερο να διακόψετε κάθε σχέση. 'Αλλά και πώς μπορείτε να 'Αγαπάτε έναν άνθρωπο τέτοιο, με όυλο και 'Εγωιστικό χαρακτήρα;

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η τριχόπτωσης κατενικήθη πλέον όριστικά

ΠΙΓΚΟΝ

Αντιστηπικό οσπιδίου ύγειας, μοναδικό τόν κόσμο κατά της ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ και της ΠΙΤΥΡΙΑΔΟΣ. Χάρης εις τήν ειδική επιστημονική αντίσθηπικά συστατικά του και τόν επιστημονικόν τρόπον παρασκευής του τόν οσπιδίου ΠΙΓΚΟΝ τόνωνε τόν δερμα της κεφαλής, τόν απολυμαίνει, τόν αφαιρεί τόν λίπος, σπατάλη τήν φαγούρα, 'Εξαφανίζει αμέσως τόν θανάσιμό έχθρο τόν μαλλιών, τήν ΠΙΤΥΡΙΑΔΑ, δυνάμειν τις ρίζες τόν τριχών κι' 'Ετσι καταπολεμά αποτελεσματικά τήν εκζέματα και τήν ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ. Τό λούσιό με τόν μοναδικόν τόν κόσμο αντίσθηπικό οσπιδίου ύγειας

ΠΙΓΚΟΝ

Ενισχύει τήν τριχοφυΐαν, μαλακώνει τήν μαλλιά σάν μεταξί, τήν διατηρεί στόν φυσικό τόν χρώμα, τόν καί δεν λερώνει ποτέ, επί πλέον τήν λαμπρότητα και τόν δίνει μια υπέροχη εμφάνισι που σκορπίζει γοητεία. Τό επιστημονικό αντίσθηπικό οσπιδίου

ΠΙΓΚΟΝ

Εξαφανίζει με ένα και μόνο λούσιό τήν ΠΙΤΥΡΙΑΔΑ και τήν προστατεύει από οποιαδήποτε μολυσματική πάθησι.

Ενα άλλο περιφημο και απαραίτητο καλλυντικό τόν μαλλιών είναι και η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

ΠΙΓΚΟΝ

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ έχει τονωρηπικά καλλυντικά συστατικά, ενισχύει τήν τριχοφυΐαν, τόνωνε τήν μαλλιά, αποκρύπτει τις λευκές τριχες δίχως να τις βάρη, τις προφυλάσσει από τήν ψαλίδα, κάνει ωραίο και απαλό χτένισμα, δίνει μια γοητευτική απλότητα και κρατά με τρόπο φυσικό και τήν πλεον σκληρά μαλλιά. Τό οσπιδίου ΠΙΓΚΟΝ και η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ πολυώνται εις όλα τήν Φαρμακεία και Μυροπωλεία της 'Ελλάδος.

ΚΑΛΙΤΣΕ ΝΑΪΛΟΝ 27
» 54-15 » 35
» ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ » 10
ΣΤΗΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Μ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΛΑΖ
ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΙΝΟΥ 14

Ειδικευθείσα επί μακρόν εις Παριούς-Βιέννην 'Εφαρμόζει τās τελευταίας μεθόδους περιποιήσεως προσώπου, δερματος, σώματος. 'Εξάλλειψις ρυτίδων, φακίδων. Παχυσαρκία, ιδιαιτέρων τμημάτων. Αιθουσα ανωμαλίας και είσοδος δια κορυφών. 'Εκάστην Κυριακήν 9-2 συμβουλαί δωρεάν.

Αρχομένη απογοήτευσι: Πρέπει φιλάτε να έχωμε τόν θάρρος να πιστεύωμε ότι «τό γήρας ού γάρ κλπ...». Μερικές φορές 'Ερχεται πολύ πιο πρόωρα. Πάντως θά σας συστήσω ως βοηθητικό να κάνετε ανά διήμενο δυο ένεσεις τήν έβδομάδα Αιπνοπν ή Τεστοπ τών 25 μλγρ. και κατόπιν να παίρνετε πρώι και βράδυ από ένα γαπάκι από τόν ίδιο φάρμακο τών ένεσεων. 'Αγνώστον Χ.: Τά αίτια που προκαλούν τόν περιατόν, που μου περιγράφετε, είναι πολλά. 'Αντιθέτως η εκδήλωσι τών διαφόρων νοσημάτων είναι ως επί τόν πλείστον σχεδόν ή ίδια για τόν μόνον τόν μη είδικον. 'Επομένως είναι τελείως αδύνατο σ' ένα γιατρό, χωρίς να σας δει, να έχη τή δυνατότητα μιας διαγνώσεως.

Αμοιβόδοπαθη: Η αμοιβή, έχει γίνει τόσο κοινό νόσημα στην 'Ελλάδα, ώστε όλοι οι γιατροί, αναλόγως της πείρας τούς και τόν οργανισμό που νοσηλεύονται, γνωρίζουν να εφαρμόζουν μια φαρμακευτική αγωγή. 'Ετσι, και αν δεν κατορθώνουν να κόψουν απλώς καλά τόν άρρωστο, (πράγμα λίγο δύσκολο), τουλάχιστον τόν ανακουφίζουν, αναστήλνοντας για ένα χρονικό διάστημα τήν ένωση.

Μεσσηλικά έπαρχιώτη: Για τόν νόσημα που μου περιγράφετε στην έπιστολή σας, ασφαλώς ενδείκνυται η κορτιζόνη, με τή διαφορά ότι αναγορεύεται να τήν εφαρμόσετε εκτός του νοσοκομείου. Παραυσιάζει δυσλειτουργίας καλό αποτέλεσμα, αλλά και απήθονος αντιδράσεις.

Α. Ε. 412, Καθάλα: Τό νόσημα, που μου περιγράφετε στην έπιστολή σας, είναι τήν ειδικότητα τόν δερματοειδούς γιατρού. Βέβαια, αν ήταν δυνατόν να σας έβλεπα, θα μπορούσα κατά προσέγγισιν να σας απαντήσω τόν πρώτο σας έρωτημα, αν θεωρείται ή όχι ή περίπτωση σας. 'Όσον αφορά τόν τρόπο της θεραπείας, θα τόν υποδείξη μόνον ο είδικος γιατρός.

Ν. Φ. 42, Λαμία: 'Όπως μου γράφετε στην έπιστολή σας, κατόπιν ώριμης ένεργειας, τόν φαινόμνον αναστέλλεται. 'Επομένως νομίζω ότι, συμβουλευόμενος κάθε φορά τόν γιατρό σας, θα μπορούτε να λαμβάνετε τήν ενδεικνυόμενη μέτρα. Θά σας συστήσω να κάμετε από καιρό σε καιρό 15 ένεσεις Calcibromine ένδοφλεβίως και ως συμπλήρωμα, τρεις φορές τήν ημέρα μια κουταλιά Passiflorae.

Νεαρό κυρία: Δεν νομίζω ότι επιτρέπεται σε μια γυναίκα της έποχής μας να έγκλησθι κατά τόν εαυτό της, χρησιμοποιώντας για τήν καλή διατήρησι τόν προσώπου της συσκευασίες προσεχόμενες από ανώστους και έπομένως άνευθύνους. Σας συνιστώ τήν σέμε Phyllis σε συνδυασμό με τήν Perte Phyllis για λιπαρά δερμάτια, και σας παρακαλώ να μου γράψετε αποτέλεσμα.

Μια μητέρα: Η άδεννοπεία που παρατηρείται τόν παιδί σας δεν είναι αξία λόγου, ώστε να σας φέρνη τόν απογοήτευσι. Είναι απλώς αποτέλεσμα τόν έμψυκτο λουμώδους νοσημάτων που τώρα βρίσκεται σε αποδρόμη, και θα περάση κι' αυτή σιγά-σιγά και με τή δική σας, βέβαια, βοήθεια, καλή διατηρητική αγωγή και μερικά σιρόπια Heravite - Hepatoferrine, Solerap ή ό,τι βρήτε.

Νεαρό δυστυχή: Λυπούμαι, γιατί για τήν περίπτωση που αναφέρετε, ούτε είδικος γιατρός υπάρχει, ούτε και φάρμακα σχετικά. Είναι ζήτημα που εξαρτάται

Απαντήσεις έπιστολών

απολύτως από τήν δική σας θέλησι. 'Αν σεις δεν κατορθώσετε να έπιβληθήτε στόν εαυτό σας, να είστε βέβαιος ότι κανείς γιατρός ούτε και φάρμακο θα κατορθώσουν να σας θεραπεύσουν.

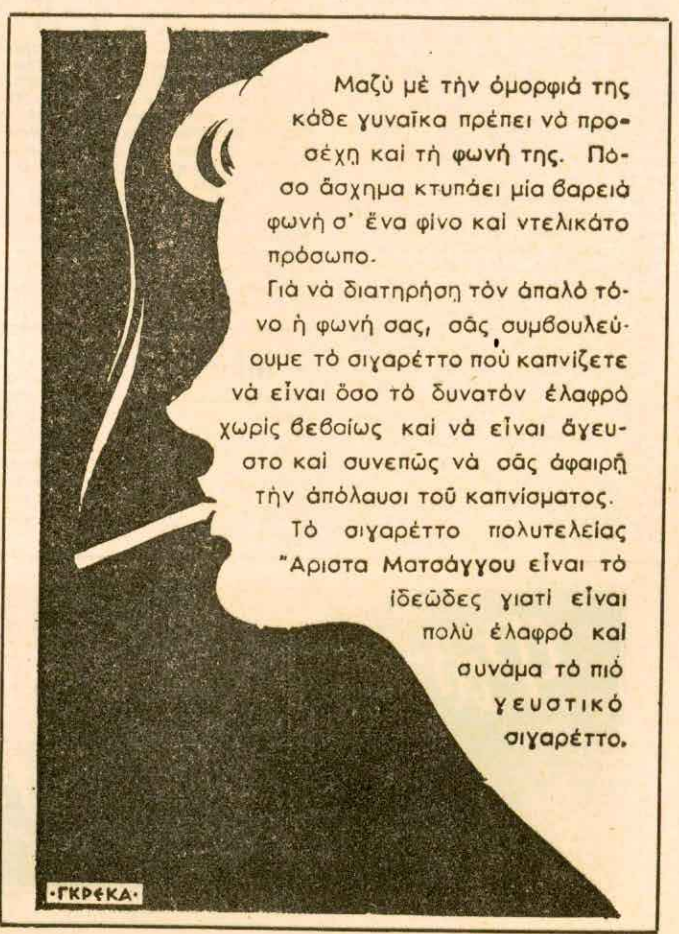
Ανίκανον Δ. Ε. Κ.: Η παρούσα κατάσταση κατά ένα μεγάλο ποσοστό οφείλεται στην κακή 'Επιπλέον τήν έξέλιξη θεραπευτική αγωγή: Δύο φορές τήν εβδομάδα από μια ένεσι Τεστοπ ή Αιπνοπν τών 25 μλγρ. Κατόπιν, επί 15 μέρες, τρία γαπία από τόν ίδιο φάρμακο τών ένεσεων πρώι - μεσημέρι - βράδυ, από ένα, πρό τόν φαγητό. Καί φυσιολογική ζωή.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Α. Πλ. 42, έρωτώσα, 'Ενταύθα: Η εμφάνισι της κηλίδος ήταν αποτέλεσμα άνωσθηπικού τοπικού έρεθισμού και πιθανότερον βλάβης μερικής ίσως τόν όργανου. Μόνον μια εξέτασι γυναικολογική θα διαπιστώσει τή ακρίβεια συνέθη.

Α. Ν. 42, Α. Β. Γ.: Εύχαρις τόν για τήν καλή σας λόγια. Φαίνεται ότι αυτές οι συχνές ανωμαλίες οφείλονται σε ύπολειπυργία τών ωοθηκών και πολύ λιγώτερο στην άλλαγη τόν κλίματος. Για τήν βελτίωσι της καταστάσεως θα κάμετε επί τρεις μήνες, τρεις ένεσεις τόν μήνα και μια καθ' 'Εκάστην, όκτω ημέρες πρό της άδεννοπείας, εκ τού φάρμακου Αμπλ. Εστρο - Προλ. Τό άλλο φάρμακο πωλείται σ' όλα τήν φαρμακεία στην 'Αθήνα. 'Αν δεν υπάρχει εκεί, ζητήσατε τόν Tabl Juvenine, είναι τόν ίδιον.

Μαζύ με τήν όμορφιά της κάθε γυναίκα πρέπει να προσέχη και τή φωνή της. Πόσο άσχημα κτυπάει μια βαρεία φωνή σ' ένα φίνο και ντελικάτο πρόσωπο.

Για να διατηρήση τόν απαλό τόνον ή φωνή σας, σας συμβουλεύουμε τόν σιγαρέττο που καπνίζετε να είναι όσο τόν δυνατόν έλαφρό χωρίς βεβαίως και να είναι άγευστο και συνεπώς να σας αφαιρή τήν απόλαυσι τού καπνίσματος.

Τό σιγαρέττο πολυτελείας "Αριστα Ματοάγγου είναι τόν ιδεώδες γιατί είναι πολύ έλαφρό και συνάμα τόν πιο γευστικό σιγαρέττο.

Βενετία Κ.: Η θεραπεία είναι ανεπαρκής. Θά κάμετε πέντε ένεσεις τόν μήνα και αμέσως μετά τήν μηνιαία άδεννοπεία κάθε δυο μέρες, Αμπλ. Προγνοπ 5 μλγρ. και όκτω μέρες πρό της άναμενόμενης άδεννοπείας, τρεις ένεσεις, μια καθ' 'Εκάστην εκ τού φάρμακου Αμπλ. Προλ. 10 μλγρ. 'Εσωτερικώς δε θα παίρνετε καθ' όλον τόν μήνα, τρία γαπία τήν ημέρα εκ τού φάρμακου Tabl. E-Vit Forte 50 μλγρ. Συνεχίστε επί τρίμηνο και μόν γράφετε πάλι.

Κλειώ 'Αρμεν.: Νά άκούλουθήστε τήν ίδια θεραπεία που γράφω άνωτέρω.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Στρατιώτη. Κιλκίς: Η συνεχής άπόλεια τόνος χρονία, τήν δεινά και οι δυσκολίες της ζωής, εκλόνησαν τόν νευρικό σας σύστημα. Τό τράκ μπροστά σε άγνωστο πρόσωπο μαζί με όλες τις άδεννοπείας, άγωνία, ταχυκαρδία, τρόμος, είναι φυσικόν έπακολούθημα της προηγηθείσας καταστάσεως επί έξ χρονία. Νά κάμετε Αμπ. S.P.A. Νο 10 έναλλάξ με Αμπ. Multi - Β Νο 10. 'Αν τή φαινόμενα εξακολουθήσουν, τότε έχετε ανάγκη ψυχναλωσης και ναρκανάλωσης.

Ορφέα, Α. Ι. Ν. 30. Βόλο: Εύχαριστώ για τή καλή λόγια σας. Συμπτώματα διάφορα με κύριον τόν πονοκέφαλο, ζάλη, άτονία και γενική κόπωση, όλες τις θετικές κρατούν έξ δόκλων χρονία. Προστίθενται σ' αυτά και ψυχικά φαινόμενα. 'Όλα τόνον ως διά μαγείας, όταν στρατευθήκατε. Σήμερα, σιγά επανέρχονται μετά τήν απόλυσιν σας. Συμφωνώ με τόν τελευταίο νευρολόγο σας, ότι πρόκειται για ψυχονεύρωση. Δεν συμφωνώ όμως στήν θεραπεία. Μαρκανάλωσις θα φέρη πολύ πόνον Ικανοποιητικά αποτελέσματα. 'Υπεύθυνη γνώμη μόνον κατόπιν έξετάσεως μπόρ να σας δώσω.

Θεωρητικό, 'Ενταύθα: Η μελέτη βιβλίων γενικά είναι κατή, που συνιστάται άνεπιφύλακτως σ' έναν άνθρωπο πνευματικό, όπως φαίνεται, ότι θέλετε να γίνετε σεις. Η μελέτη όμως πρέπει ν' αποτελή μια πλευρά της ζωής, πού θα πρέπει να έζητε. 'Αντίθετα, όταν ή μελέτη αποτελή καταφυγή, για να Ικανοποιηθή ή αντικειμενικότης και ή τάσι προς μόνωσι, δεν αποτελεί προσόν πιά. Η ηλικία και ή άπομνηστική τάσι και μόνον είναι άνησυχηπικά συμπτώματα, μήπως αποτέλεσμα τόν άσχημης μιάς πολύ σοβαρής ψυχικής άρρώστειας. Μια επίσκεψι στόν ψυχίατρο τής έμπιστοσύνης σας είναι έπιβεβλημένη.

Σ. Κ. Α. παραγγέλιο δόχο, Κέρκυρα: Η πνευμονική πάθησι με τήν άγωνία για τήν ύγειαν και τις ταλαιπωρίες έγχειρήσεων και νοσοκομείου ασφαλώς έπιδράσαν στό νευρικό σας σύστημα δυσμενώς. Η ψυχονεύρωσι πού άκολούθησε και κυρίως ο φόβος επειμένον θανάτου θα έπρεπε να σας άνησυχήσουν και να συμβουλευθήτε ένωρίτερα ψυχίατρο. Νά κάμετε ένεσεις Calcibromine Νο 10 και Multi - Β. Νο 10. 'Εσωτερικώς να πάρετε Calmonefine. Μετά τήν θεραπεία αυτή, αν εξακολουθήσουν τά συμπτώματα, τότε έχετε ανάγκη πιά δραστηκής θεραπείας και θα πρέπει να συμβουλευθήτε ψυχίατρο.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣ ΟΠΟΥΛΟΣ

Οι λωλάδες της ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τα ριγάλα

Φορτωμένη σαν τὸ «Κουρτουλούς» καὶ μπαλιντισμένη σαν γκαζοζὲν τοῦ 41, φουὰ καὶ ξεφουὰ ἡ Ἐφτάλια καὶ λέει μᾶζους στὸ Νικολάκη τῆς (ἔχει τὸ σκοπὸ τῆς ἡ πανούργας):

— Ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς δὲν μὲ χω-
νεύουνε τὸ σὸ καὶ τὸ συγγενολοῖ σου, γι-
αὐτὸ εἶμαι ποῦντο καὶ βίγκουλα ματζί
τους... Πέντε μερόνυχτα τώρα, σαν λεμο-
νόκουπα, ἥστιβα τὸ μυαλό μου, γιὰ νὰ βρῶ
τὴ ριγάλα νὰ κάνω αὐριο
τοῦ Ἁγίου Κατερίνας
στὴν ἀδερφή σου καὶ με-
θούριο τῆς Ἀν-Στελιανού
στὴ μάνα σου.

— Ἐχεις δίκιο, βρέ
Φτάλια, μεγάλος ταντα-
νάς! Ἀλλὰ ἐγὼ νάμουν
στὴ θέσι σου, ἤθελε νὰ
μπῶ σ' ἕνα παστιτιέρι-
κο καὶ νὰ πάρω φριγκλα-
σὲ γιὰ φρί-κομφρί...

— Μὰ τί εἶν' αὐτὰ
ποῦ λές, Νικολάκη μου;
Γιὰ ν' ἀρχίσουν οἱ γλώσ-
σες τους νὰ μού ψέλνου-
νε τὰ ὅσα σέρν' ἡ φρο-
καλιὰ καὶ νὰ μὲ φωνά-
ζουνε τσιγκούνια, πὼς ἡ-
θέλα νὰ τσι ξεφορτωθῶ
καὶ νὰ βγάλω τὸ... ὑποχρεώσεις μου μὲ τὰ
ψωροσκολατάκια...

— Μὰ, βρέ Φτάλια, μὲ τέτοιες φτώ-
χειες καὶ χασοπαραδιές...

— Ἀκουσε, Νικολάκη, νὰ μιλάς ντό-
μπρα! Ἄν δὲν θές νὰ τὰ στείλουμε, πὲς
το καθαρά καὶ τὰ γυρίζω πίσω. Τὰ πῆρα
μούχαϊαρι...

— Εἶσαι, βρέ γυναίκα ἀνταγιάτιστη!
Ἀπ' τὴ μιά ὑπερβολὴ στὴν ἄλλη. Ἄς εἴ-
ναι ὁμως, τοῦ χρόνου, νάχουμε ὑγεία, ἐγὼ
μὲ τὸ δικό μου γούστο θὰ φουνίσω τὰ ρι-
γάλα...

— Ναί, Νικολάκη μου! Καὶ τώρα, ἔλα
νὰ δῆς τί τοὺς ἀγόρασα, νὰ φύγῃ τὸ κα-
φάσι σου!

Κι' εὐτὺς ἀνοίγει τὸ πρῶτο πακέτο.

— Αὐτὸ γιὰ τὴν ἀδερφή σου, τὴν Κα-
τινάρα! Εἶναι 9 πῆγες, θὰ κάνῃ φούστα
καὶ ζακέτα. Εἶδες κερπαρήλη;... Εἶναι
λωλάδα!

— Μὰ, βρέ Φτάλια, εἶναι πολὺ χτυπητὸ
κόλδρι!

— Ἐχεις δίκιο, δὲν εἶναι τὸ ἡλικίας
τῆς καὶ φοβόμην νὰ μὴν τὸ πάρῃ ἀπ' τὴν
ἀνάποδη. Τὴ λές;... Τὸ ζήτημα εἶναι λε-
πτὸ! Ἐνῶ μ' ἕνα μπουκέτο πούλουδα, θὰ
φακινούμαστε πὶο τὸν κόσμου...

— Κράτα τὸ, λοιπόν, ἐσὺ αὐτὸ τὸ φου-
στάνι...

— Ἀχ' καλὰ λές, Νικολάκη μου, εἶναι
πράγματι σοβαρὸ ζήτημα νὰ φανῇ κανεῖς...
λεπτὸς. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν πεθερά μου, ντι-
ριέμαι πολὺ νὰ τῇ στείλω αὐτὰ τὰ τρία
ζευγάρια κάρτσες, πού τὸ ἀγόρασα...

Εἶναι, βλέπεις, ναῦλον κι' ὅπως εἶναι ἡ-
λικιωμένη, νὰ μὴν πῇ πὼς τόκανα μᾶζους
γιὰ νὰ τὴν κογιονάρω!

— Καὶ βέβαια! Εὐτυχῶς παῦ μου τὰ-
δείξες, γιατί ἤθελε νάχουμε παρεξηγήσεις,
Ἐφτάλια μου!

— Καλὰ λές! Γι' αὐτὸ θὰ πιάσῃ πιό-
τερο τόπο νὰ τῇ κάνω μιά φαγιάντσα
μπόλικες λουκουμάδες πού τὸ ἀγαπᾷ καὶ
νὰ κρατήσω ἐγὼ τὴ κάρτσα...

Καί, τὸ πρῶτ', ἀσκαιμένη στὰ γέλια, ἡ-
λέγε ἐν κοντλόγια, στὸ μαχαλά:

— Νάλεγα στὸ γρουσουζή τὸν ἀντρα
μου πὼς θέλω ρόμπα καὶ κάρτσες, ἤθελε
νὰ μού ντουζίστῃ καυγὰ τρικουθερτο! Ἡ-
κανα, λοιπόν, τὴν κουτουράδα τὰ φούντια
τοῦ γούστου μου, χτυπητὰ καὶ κοπελιστι-
κα καὶ μὲ τὸ δῆθεν μὴν τοὺς κακοφανῇ καὶ
μὲ τὸ ἴσως θὰ παροξηγηθῶ, τὸ κόλπο πέ-
τυχε καὶ μοσχοντύθηκα.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Γιάννη, δὲν παίρνεις τοῦ-
λάχιστον ἕνα μαζί σου στὸ γρα-
φεῖο;

— Εἰκοσι ὀμορφες χορεύ-
τριες ἦτανε στὸ βαπόρι. Ἐσὺ ἐ-
τυχε νὰ σωθῆς;...

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν... ὠραία ὑ-
ποδοχή!

Ὁ «πατέρας» τῆς σύγχρονης ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἡ περίεργη ζωὴ τοῦ Τζῶρτζι Ἡσμαν

Ἡ ἱστορία γνώρισε πολλοὺς ἐφευρέτες, πολ-
λοὺς δημιουργοὺς μιάς νέας βιομηχανίας, καὶ
ἕνα σχετικὰ μικρὸ ἀριθμὸ ἀνθρώπων.

Εἶναι σπάνιο ὅμως τὸ ἴδιο ἄτομο νὰ συν-
δυάσῃ καὶ τὰ τρία αὐτὰ χαρίσματα. Ὁ
Τζῶρτζι Ἡσμαν ὥστόσο πού ἀνομαστήκε «πα-
τέρας τῆς σύγχρονης φωτογραφίας» εἶχε καὶ
τὰ τρία μεγάλα αὐτὰ χαρίσματα, πού τὸν
ἔκαναν διάσημο.

Δὲν ἀνεκάλυψε τὴ φωτογραφικὴ μηχανή,
οὔτε τελειοποίησε τὴν ἀρχικὴ φωτογραφικὴ
μέθοδο. Ἀπλῶστα, λύτρωσε τὴ φωτογρα-
φικὴ τέχνη ἀπὸ τὸ πρωτόγονο αὐστηρία πού
χρησιμοποιοῦσε φωτογραφικὲς πλάκες, ἀπὸ τίς
ἀσέγες ἐμφανίσεις καὶ ὅλες τίς ἄλλες δυσκο-
λίες καὶ τὴ χάρσιν στὸν κόσμῳ μὲ τὴ μορφὴ
ἐνὸς κουτιοῦ, πού κι' ἕνα μικρὸ παιδί ἀκόμα
μπορεῖ νὰ τὸ χειριστῇ εὐκόλως. Τὸ σύστημά
τοῦ ἦταν: «Πιέσετε τὸ κουμπί! Ἐμεῖς ἀνα-
λαμβάνομε τὰ ὑπόλοιπα».

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἡσμαν, πού γεννήθηκε
στὶς 12 Ἰουλίου 1854, δὲν εἶναι μιά ἱστο-
ρία εὐκόλης καὶ γρήγορης ἐπιτυχίας. Οἱ γο-
νεῖς τοῦ δὲν ἦταν πλούσιοι γιὰ νὰ τὸν βοη-
θήσουν. Ὁ πατέρας τοῦ πέθανε πτωχός, ὁ-
ταν ἐκεῖνος ἦταν ἀκόμη παιδί 7 ἐτῶν. Ἡ
μητέρα τοῦ λοιπὸν συντηροῦσε τὴν οἰκογένεια
νοικιάζοντας δωμάτια σὲ οἰκοτρόφους.

Ἐτοί οἱ οἰκονομικὲς δυσχέρειες ἀνάγκασαν
τὸν Ἡσμαν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σχολεῖο ἐν
ἡλικίᾳ 13 ἐτῶν, γιὰ νὰ ἐργασθῇ. Πῆγε ὡς
κλήτηρας πρῶτα σὲ μιά ἀσφαλιστικὴ ἐταιρία
μὲ 3 δολλάρια τὴν ἐβδομάδα. Ἀλλὰ τὸ 1874
σὲ ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν, βοήκη μὲ θέσι τοῦ «Ἐρα-
πέας τοῦ Ρότσεστερ» τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ
μισθὸ 800 δολλάρια τὸ χρόνο.

Ὁ Ἡσμαν ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴ φωτογρα-
φικὴ τέχνη ἐξ αἰτίας ἐνὸς ταξιδιοῦ, πού ἐ-
πρόκειτο νὰ κάνῃ στὸ Σάν Ντιούγκο. Τὸ τα-
ξίδι αὐτὸ ματαιώθηκε, ἀλλὰ ὁ Ἡσμαν γοη-
τεύτηκε ἀπὸ τὴ τέχνη τοῦ φωτογράφου. Ἡ
πρῶτὴ του φωτογραφικὴ μηχανὴ ἦταν ἀπὸ ἐ-
κείνες τίς ὀγκώδεις πού ἐπρεπε νὰ τοποθε-
τηθοῦν σ' ἕνα βαρὺ τρίποδο. Ἐπὶ πλέον ἐπρε-
πε νὰ χρησιμοποιῇ γυάλινες ὕγρες πλάκες πού
τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἐπαίξαν τὸ ρόλο τῶν ση-
μερινῶν φιλμ. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς χρειάζονταν
καὶ ἕνα μεγάλο σκοτεινὸ θάλαμο γιὰ νὰ μὴν
ἐπηρεάζεται τὸ εὐαίσθητο χαρτί ἀπὸ τὴν ἐπι-
δρασί τοῦ φωτός. Ἐπίσης ἐπρεπε νὰ ἀπλώσῃ
τὴ διάλυσι ἀπάνω στὴ πλάκα, νὰ μεταφέρῃ
τὴ πλάκα κλεισμένη σὲ μιά θήκη καὶ νὰ τὴ
βάλῃ στὴ μηχανή, προτού στεγνώσῃ καὶ χάσῃ
τὴν εὐαισθησία τῆς.

Ὅλη αὕτὴ ἡ δύσκολη διαδικασία γιὰ τὴ
λῆψι φωτογραφιῶν ἀγάνκασε τὸν Ἡσμαν νὰ
βρῇ ἕνα πῶς πρακτικὸ τρόπο.

Ἐπειτα, λοιπόν, ἀπὸ κουραστικὲς προσπά-
θειες κατάρρε νὰ ἀντικαταστήσῃ τίς πλάκες
μὲ ἐπιχειρήσιμους χαρτί (φιλμ). Τὸ 1879 πῆρε
δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας καὶ τὸ 1880 ἀρχισε
τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ, προσφέροντας στὸ κοινὸ
τὴν καινούργια του ἀνακάλυψιν.

Ἡ ἐπιτυχία ἦταν μεγάλη καὶ ἡ ἐπιχείρησιν
αὐτὴ πῆγαινε περίφημη. Ὁ Ἡσμαν ἐργαζό-
ταν συνεχῶς μέχρι πού ἐπέτυχε νὰ ἀπλοποιή-
σῃ καὶ τὴ φωτογραφικὴ μηχανή, προσφέρον-
τας στὸ κοινὸ ἕνα κουτί.

Τὴ συσκευή αὕτὴ τὴν ἔβριζε στὸ ἐμπόριο
τὸ 1888 μαζί μὲ τὴν κατασκευή τοῦ νέου
φιλμ.

Ἐνα χρόνο ἀργότερα ἡ ἐταιρία Ἡσμαν
προσέφερε στὸν κόσμῳ τὸ κυλινδρικό φιλμ,
πού εἶχε σχεδὸν τὴ σημερινὴ μορφή του.

Τώρα πιά ὁ Τζῶρτζι Ἡσμαν εἶχε κατα-
λάβει τὸ εὐρύ μέλλον πού περιέμενε τὴν ἐ-
ρασιτεχνικὴ φωτογραφία.

Ἐρχόμαστε ὅμως τώρα σὲ μιά ἄλλη ὀψι-
τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἡσμαν. Ἦταν φι-
λάνθρωπος καὶ σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς
τοῦ ἐκράτησε μυστικὲς πολλὲς μεγάλες δω-
ρεές, πού ἔκανε. Μιά τέτοια δωρεὰ ἀπὸ 20
ἐκατομμύρια δολλάρια στὸ Ἰνστιτούτον Τε-
χνολογίας τῆς Μασσαχουσέτης ἦταν γνωστὴ
γιὰ πολλὰ χρόνια ὅτι εἶχε γίνῃ ἀπὸ κάποι-
ον κ. Σμιθ...

Ἐπίσης δώρισε στὴ πόλιν Ρότσεστερ μιά
ὀδοντιατρικὴ κλινικὴ ἀξίας 2.500.000 δολ-
λარიων.

Ὁ Ἡσμαν ἐπίσης δημιούργησε ἕνα προη-
γούμενο στὶς σχέσεις ἐργοδοτῶν καὶ ἐργαζο-
μένων. Τὸ 1898 ἔκανε μιά μεγάλη δωρεὰ ἀπὸ
τὰ δικά του χρήματα στοὺς ἐργάτες του.

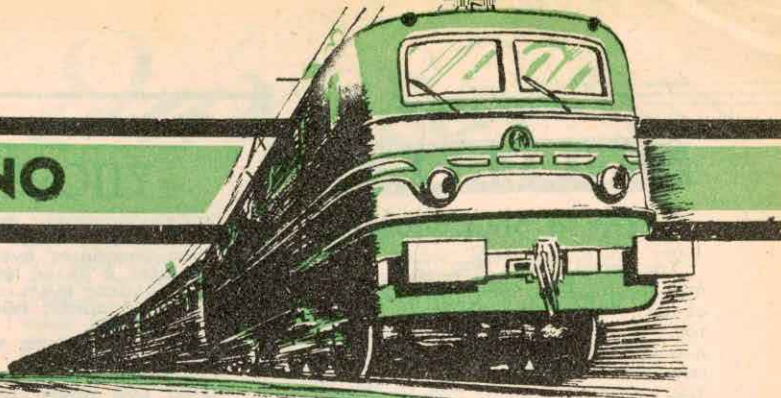
Κι' ἀργότερα ἱδρύσε ἕνα ταμεῖο προνοίας γιὰ
τοὺς ὑπαλλήλους του, στοὺς ὁποίους ἔδινε κά-
θε χρόνο καὶ ἕνα μέρημα ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς
ἐταιρείας, ἀνάλογα μὲ τὸ μισθὸ τους.

Τὸ 1919 ὁ Ἡσμαν μοίρασε τὸ 1/3 τῶν
μετοχῶν τῆς ἐταιρείας τοῦ στοὺς ὑπαλλήλους
του. Κι' ἀργότερα φρόντισε γιὰ τὴν ἱδρυσὶ
ταμεῖου συντάξιων, ἀσφαλείας ζωῆς καὶ τα-
μεῖου ἀναπηρίας.

Πέθανε τὸ 1932 καὶ ὁ θάνατός του θεωρή-
θηκε ὡς μιά μεγάλη ἀπώλεια ἀπ' ὅλο τὸν
κόσμῳ.

ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟ ΤΡΑΙΝΟ

Ἐνα ρεκόρ τῶν γαλλικῶν σιδηροδρόμων

ΔΙΑΚΟΣΙΑ σαρανταδύο χιλιόμετρα τὴν ὥρα! Αὐτὸ ἦταν τὸ
ἐκπληκτικὸ ρεκόρ ταχύτητος, πού ἐπέτυχε ἕνα γαλλικὸ τραί-
νο στὶς 21 Φεβρουαρίου 1954. Τράβηξε δὲ τὴν προσοχὴ ὁ-
λου τοῦ κόσμου πρὸς τὴν ἀληθινὰ ἀστραπιαία ἐξέλιξιν πού
σημειώσαν οἱ σιδηροδρομοὶ ὅλου τοῦ κόσμου μέσα στὴν περασμένη
εἰκοσαετία.

Πραγματικὰ, μόνο στὰ τελευταῖα προπολεμικὰ χρόνια (1935—
36) ἀρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν τραίνα μὲ ταχύτητα 150—160 χι-
λιόμετρων τὴν ὥρα. Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1935, τὸ βρετανικὸ «Ἀ-
σμενὶν Ἰαβιλαίον», μὲ τὸ ἀεροδυναμικὸ σχῆμα του, ἀνέπτυξε τα-
χύτητα 180 χιλιόμετρων τὴν ὥρα. Ἦταν ἕνα γεγονός πού ἀψίσε
ἐποχὴ.

Ὁ Ἰούλιος τοῦ 1938 εἶδε τὴ βρετανικὴ μηχανὴ σιδηροδρόμου
«Μάλλαρντ», μὲ τίς κομψὲς γραμμὲς τῆς, νὰ διατρέχῃ μιά ἀπόστα-
σιν 8 χιλιομέτρων μὲ μέση ταχύτητα 192 χιλιόμετρων καὶ νὰ ἐπιτυγ-
χάη ἕνα μέγιστον ὄριο 202 χιλιόμετρων τὴν ὥρα. Αὐτὸ ἐξακολου-
θεῖ νὰ εἶναι καὶ σήμερα τὸ ἐξακριβωμένο καὶ αὐθεντικὸ ρεκόρ ταχύ-
τητας μὲ ἀτύμ.

Στὸ μεταξύ, μιά γερμανικὴ ὀτομοτρίς, ἐκδοσιασμένη μὲ βενζι-
νοκίνητῃ: α μὲ τουρμπίνῃ (στροβιλοκίνητῃ), ἀνέπτυξε ταχύτητα
229 χιλιόμετρων τὴν ὥρα.

Ἦταν ὅμως ἕνα ὄχημα δοκιμαστικὸ, δίχως ἀξιόλογη ἀντοχή.
Δὲν ἔγινε δὲ πιά καθόλου λόγος γι' αὐτὸ, μετὰ τὴν πρῶτὴ ἐκείνῃ
καὶ μοναδικὴ ἐπιτυχία του.

Ὡς τὸν τελευταῖον καιρὸ λοιπόν, τὸ ἐπίσημο ρεκόρ ταχύτητος
σιδηροδρόμου ἦταν ἐκεῖνο πού εἶχε κερδίσει τὸν Ἰούνιο τοῦ 1939
μιά γερμανικὴ ὀτομοτρίς μὲ τρία βαγόνια καὶ μὲ πετρελαιομηχα-
νὴ: 213,5 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Ἐνα μῆνα ἀργότερα, οἱ Ἰταλοὶ σημείωσαν μιά ἀξιόλογη ἐπι-
δοσιν, στὴ γραμμὴ Φλωρεντίας—Μιλάνου, μ' ἕνα ηλεκτροκίνητο
τραῖνο μὲ τρία βαγόνια. Ἡ μέση ταχύτης τοῦ ἦταν 163 χιλιόμε-
τρα καὶ ἡ μεγίστη 202 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Αὐτὸ ἦταν τὸ ρεκόρ γιὰ τοὺς ηλεκτροκίνητους σιδηροδρόμους
ὡς τὸ 1954.

Τώρα λοιπόν οἱ γαλλικοὶ ἔθνικοι σιδηροδρόμοι ἐπισκίασαν ὅλ'
αὐτὰ τὰ περασμένα ρεκόρ, μὲ τὴν ταχύτητα πού ἀνέπτυξαν τὸ φε-
τεινὸ Φεβρουάριο.

Τὸ ἐπέτυχε δὲ μὲ μιά κομψὴ ηλεκτροκίνητη μηχανή, χωρὶς καμ-
μιὰ εἰδικὴ τροποποίησιν: μιά ἀπὸ τίς 60 μηχανὲς αὐτοῦ τοῦ εἶδους
πού ἐκτελοῦν τακτικὴ συγκοινωνία μεταξύ Παρισίων, Ντιζὼν καὶ
Λυὼν.

Ἡ μηχανὴ αὕτὴ εἶχε μῆτ' ἀπὸ 4 μὴνῶν καὶ εἶχε
διατρέξῃ ἤδη 80.000 χιλιόμετρα. Εἶχε ἔξιν ἄξονες, μὲ χωριστὴ ἡ-
λεκτροκίνησιν στὸν καθένα. Ζυγίζε 105 τόνους κι' ἀνέπτυσσε δύναμιν
4.800 ἵππων, παίρνοντας συνεχῶς ρεῖμα τῶν 1.500 βόλτ ἀπὸ ἐναέρ-
ιο ἀγωγόν.

Αὐτοῦ τοῦ τύπου οἱ μηχανὲς τρέχουν συνήθως μὲ 160 χιλιόμε-
τρα τὴν ὥρα, τραβώντας ἕνα φορτίο 700 τόνων. Ἦταν εὐνόητο
λοιπόν ὅτι θὰ σημειώσαν μιά πολὺ καλύτερη ἀπόδοσιν, ὅταν θὰ τρα-
βούσαν μόνο τρία βαγόνια τῶν 109 τόνων συνολικά. Κι' ἐτσι ἔγινε
πραγματικὰ.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι, ἂν ἡ μηχανὴ καὶ τὰ βαγόνια πού
παρόδωκε, εἶχαν σχῆμα ἀεροδυναμικόν, θ' ἀπέπτυσαν ἀκόμη με-
γαλύτερη ταχύτητα.

Οἱ δοκιμὲς ἀρχισαν στὶς 17 Φεβρουαρίου καὶ διήρκεσαν πέντε

μέρες κατὰ συνέχειαν, στὴ γραμμὴ Παρισίων—Λυὼν, μετὰ τὴ Ντι-
ζὼν, ὅπου ἡ διαδρομὴ εἶναι σχεδὸν εὐθύγραμμη καὶ δίχως ἀνηφό-
ρους ἢ κατηφόρους — μόνο μὲ δυὸ ἐλαφρὲς καμπύλες, ἀκτίνος 5
χιλιομέτρων περίπου.

Οἱ σιδηροδρομικὲς ἀρχὲς φρόντισαν γιὰ ὅλες τίς ἀπαιτούμενες
προετοιμασίες.

Κάθε ἄλλη κίνησιν στὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς γραμμῆς εἶχε σταμα-
τήσει, μισὴ ὥρα πρὶν ἀρχίσῃ ἡ δοκιμὴ.

Ὅλα τὰ βαγόνια πού στάθμευαν σὲ παρακαμπτήριες γραμμὲς
ἦσαν γερὰ φρεναρισμένα, γιὰ νὰ μὴ ξεκινήσουν μόνοι τους, ἀπ' τοὺς
κρδασμούς τοῦ τραίνου πού θὰ περνούσε.

Στοὺς ἐνδιαμέσους σταθμούς δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ βρισκεται κα-
νεὶς ἄλλος ἀπ' τοὺς σιδηροδρομικοὺς πού συμμετείχαν μὲ κάποιο
τρόπο στὴ δοκιμὴ.

Τὴν πρῶτὴ μέρα, ἀφοῦ διέτρεξε 8 χιλιόμετρα, τὸ τραῖνο ἀνέπτυ-
ξε ταχύτητα 180 χιλιόμετρων τὴν ὥρα.

Τὴ δεύτερη, στὸ ἴδιο σημείον τῆς διαδρομῆς, ἡ ταχύτης ἔφτασε
τὰ 190 χιλιόμετρα.

Τὴν ἐπομένη μέρα, τὸ τραῖνο ἔτρεξε μὲ μεγίστῃ ταχύτητι 229
χιλιομέτρων τὴν ὥρα, ἔπειτα ἀπὸ μιά διαδρομὴ 15 χιλιομέτρων πε-
ρίπου.

Τὴν τετάρτη, σημείωσε μιά μικρὴ αὔξησιν: 232 χιλιόμετρα τὴν
ὥρα. Τὴν ἴδια μέρα ἔγινε καὶ μιά δοκιμὴ τῶν φρένων, γιὰ νὰ ἐξα-
κριβωθῇ πόσο σύντομα μποροῦσε νὰ σταματήσῃ τὸ τραῖνο, ἐνῶ ἔ-
τρεχε ἐτσι.

Τέλος, ἔφτασε ἡ ἡμέρα τοῦ ρεκόρ τῶν ρεκόρ: ἡ 21η Φεβρουα-
ρίου.

Γιὰ τὰ πρῶτα 1.700 μέτρα τὸ τραῖνο χρειάστηκε 1 λεπτό καὶ
53 δευτερόλεπτα.

Γιὰ τὰ δυὸ ἐπόμενα χιλιόμετρα, 31,22 καὶ 19,7 δευτερόλεπτα.
Ἐπειτα ἀπὸ 5 χιλιόμετρων διαδρομὴ, ἡ ταχύτης εἶχε φτάσει τὰ
184 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Τέλος, στὰ ἐπόμενα χιλιόμετρα, ἡ μέση ταχύτης εἶχε γίνῃ 236
χιλιόμετρα τὴν ὥρα, μὲ μέγιστον ὄριον τὰ 242 χιλιόμετρα τὴν
ὥρα.

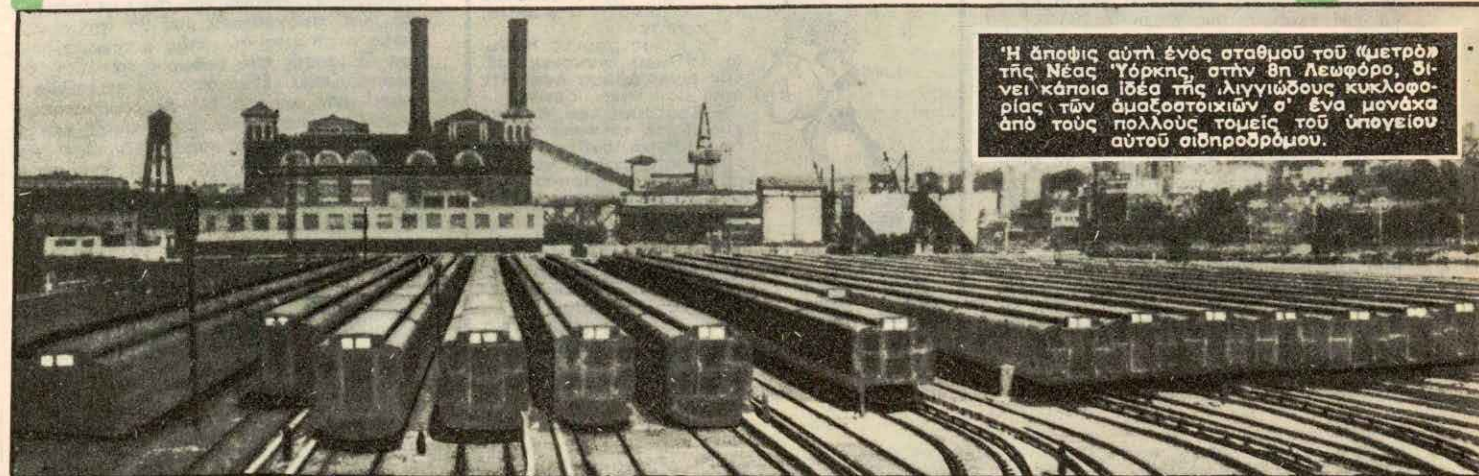
Ἐτσι, καταρρίφθηκε τὸ παγκόσμιον ρεκόρ σιδηροδρομικῆς ταχύ-
τητας.

Τὸ ὠραῖο εἶναι ὅτι ἕνας φωτορεπόρτερ, πού εἶχε νοικιάσει ἕνα
ἐλαφρὸ ἀεροπλάνο, γιὰ νὰ παίρνῃ ἀπὸ ψηλὰ ἐνσταντὰν τοῦ τραί-
νου, δὲν μπόρεσε νὰ τὸ παρακολουθῇ στὸ γρήγορο δρόμῳ του κι'
ἔμεινε πίσω!

Τὸ ηλεκτρικὸ ρεῖμα πού καταναλώθηκε, ἦταν 1.620 βόλτ καὶ
3.000 ἄμπερ, δηλαδὴ 4.860 κιλοβάτ. Ἐπειτα ἀπὸ κάθε δοκιμὴ,
τὰ μοτέρ τῆς μηχανῆς ἐξακολουθοῦσαν νὰ λειτουργοῦν περίφημα,
ὅπως καὶ στὴν ἀρχή.

Οἱ κρδασμοὶ τῶν βαγονιῶν δὲν ἦσαν μεγαλύτεροι ἀπὸ κείνους
πού προκαλοῦσε, στὴν ἴδια γραμμὴ, μιά κανονικὴ ταχύτης 145 χι-
λιομέτρων. Πραγματικὰ, οἱ ἐπιβάτες ἔμειναν ἀπόλυτα εὐχαριστη-
μένοι ἀπ' τὸ ταξίδι.

Σὲ τί χρησιμεύει ὅμως ἕνα τέτοιο ρεκόρ ταχύτητος (ἢ ἕνα ρε-
κόρ μὲ αὐτοκίνητο, μὲ ἀεροπλάνο, κλπ.); Κυρίως στὸ ν' ἀποδει-
κνύῃ τίς καινοουργίες πρὸς ὅρους, πού εἶχε σημειώσει ἡ σύγχρονη
τεχνικὴ στὸ σχῆμα καὶ στὴν ἀπόδοσιν ἐνεργείας τῶν διαφόρων με-
ταφορικῶν μέσων.

Ἡ ἀπόφωσις αὕτὴ ἐνὸς σταθμοῦ τοῦ «μετρό»
τῆς Νέας Ὑόρκης, στὴν 8η Λεωφόρο, δι-
νει κάποια ἰδέαν τῆς «κλιμακώδους κυκλοφο-
ρίας» τῶν ἀμαξοστοιχιῶν σ' ἕνα μονάχα
ἀπὸ τοὺς πολλοὺς τομεῖς τοῦ ὑπογείου
αὐτοῦ σιδηροδρόμου.

Πενήντα βουρδουλιές

Την εποχή που ο Ναστραδίν Χότζας ήταν και ως χαρτί του, ρρκοιαν σε μιά διαρκή γκρίνια με τη γυναίκα του. «Η αίτια της υαφονίας τους ήταν ή φιλορέσκεια της σμδίας του και συγκεκρίμενα ή μανία της ν' αγοράζει από τους πραγματευτάδες κάθε τι που της γυάλιζε στο μάτι. Η άδυναμία της ήταν τα κοσμηματα και οι πολύχρωμες χάντρες, με τις οποίες στολιζόταν καθε βράδυ που ο Χότζας γυριζε στο σπίτι του.

— Δεν βαρέθηκες, γυναίκα, παραπονήθηκε στην αρχή ο Ναστραδίν, ν' αγοράζης από τους διαφόρους κατεργαράους που περιούν από το χωριό αυτά τα μπιχλιμπισιά;... «Εκείνη όμως δεν άκουγε τις συμβουλές του Χότζα. «Ετσι έφτιασε ή στιγμή, που ο Χότζας βρήκε την ευκαιρία να την τιμωρήσει παραδειγματικά γι' αυτή την ανόητη σπατάλη της.

Ο πραγματευτής, Έρτογλου, που περνούσε δυο φορές το μήνα από το χωριό και ξεμαύλιζε τα χανουμάκια με τις ψεύτικες πέτρες του, πήρε έαφρος από την σιωπή του Καδη και του αστυνόμου κι έδωσε μια ήμερα στη γυναίκα του Ναστραδίν ένα ψεύτικο ασπμμένο βραχιόλι γι' αλήθινό. Φυσικά, το βραχιόλι αυτό την άλλη μέρα μαύρισε το χέρι της κι εκείνη θυμωμένη, ανέφερε στο Χότζα την απάτη.

— Πρέπει όμως, Χότζα μου, του είπε, να τιμωρήσης τον Έρτογλου γι' αυτή την απάτη του αυτή.

— Μείνε ήσυχη, τί βεβαίωσε ο Χότζας. Θα πω τού αστυνόμου να μου τον φέρη να τον δικάσω.

Πραγματικά, όταν οι δεκαπέντε μέρες ο Έρτογλου ξαναπέρασε από το χωριό, ο αστυνόμος τόν έπιασε και τον έφερε μπροστά στο Χότζα, που τόν δίκασε άμεσως και τόν καταδίκασε να φάη 50 βουρδουλιές από τόν πιό δυνατό τού χωριού.

Γι' αυτή τιμωρήση όμως συγχρόνως και τα ήματα του Έρτογλου, ο Ναστραδίν συνειδητόηκε με τόν αστυνόμο και άρισε αυτή την ποινή να την υποστή ο πραγματευτής δημοσία τού μεσημέρι της άλλης ήμέρας στην πλατεία του χωριού.

Έτσι, την ώρισμένη ώρα, στην πλατεία είχαν μαζευτή όλοι οι κάτοικοι τού χωριού γι' να παραστούν στην τιμωρία τού Έρτογλου. Μπροστά από όλους, φυσικά καθόταν ο Χότζας και ή γυναίκα του. Σε λίγο, λοιπόν, έφερε ο αστυνόμος τόν πραγματευτή, ενώ ή γυναίκα τού Ναστραδίν γελούσε ίκανοποιημένη.

— Χαρά της όμως έσδυσε σε λίγο, γι'απ'είδε να πλησιάζη τόν κατηγορούμενο ένα παιδάκι, που κρατούσε μια λεπτή βέργα και τοδύωσε τις πενήντα βουλιές!...

Όλοι άποδοσαν με την κωμική αυτή τιμωρία τού Έρτογλου και πιό πολύ ο ίδιος ο πραγματευτής. «Η γυναίκα τού Χότζα πήγε να σκάσει από τού κακό της γι'απ' την κοροϊδία τού Ναστραδίν.

— Τιμώρησα τόν ένοχο, της έξηγησε εκείνος τού βράδυ στο σπίτι με τού δικό του πόπο. Μας γέλασε εκείνος, τόν γέλασαμε κι' έμεις! Ψεύτικο βραχιόλι μούδωσε, ψεύτικες βουρδουλιές τούδωσε!

Στό μεταξύ ο Ναστραδίν Χότζας είχε βρη στο κρατητήριο τόν χαρούμενο Έρτογλου κι' άφου τού πήρε πίσω τα λεπτά γι'απ' το βραχιόλι, πήρε και την υπόσχεσή του πώς δεν θα ξαναπατούσε στο χωριό...

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

Κουζούμ δημοτικές εκλός θα ήνουναι άμμα στο εκλός πάντα πολύ ώρα περνάω. Ο ένας υποψήφιος ένεταί, ο άλλος υποψήφιος ένεταί, ο άλλος ήψφο ζητημένο σε κάνει όλο γλίες ένεταί:

— Ο κ. Καραμπέτ, πώς είναι; Τί γίνεται; — Καλά μπέ! — Η κ. Σουρπούτσα, καλά; — Καλά μπέ! — Οι δουλιές σας πάνε καλά; — Όπου έγω πρώτα-πρώτα γούστο ικάνω, ύστερα λέω:

— Γιαβρούμ τόσο καιρό ήμένα στόν δρόμο ήλέπει, χίτς καλημέρα ντέν με λείεις. Τώρα υποψήφιος ένεσαι, ήψφο μου ήλέεις, τί ήνεσαι Καραμπέτ, τί κάνει τού Σουρπούτσα σου, φιλιάν, φιστίκ με λείεις!

Τό λοιπόν έτσι τού υποψήφιος πολύ γλεντημένο ικάνω. Καί έσεις έτσι να κάνετε. Βάι κιοπόγλου κιοπεκλέρ! Τόσα χρόνια χίτς ντέν κυτάνε, ούτε τού καλημέρα τού θεού γιαβρούμ, ούτε τού καλησπέρα δεν σε λένε. Καί μόλις έρχονται τού εκλός όλοι χαμογελάματα άρχινομένα εκάνουν, κεραφίες, φωταφίες, φιλιάν φιστίκ. «Τί γίνεται κ. Καραμπέτ;» Μπé καϊβάν έρίφ! Τόσο καιρό δεν ήμουν κύριος, έ; Τώρα είμαι κύριος; Έμένα τί με περνάω, μπé; Χαϊβάν είμαι; Πί-τούρο τρώω; Βάι, βάι, βάι, άθανάκ έρίφλέρ!

Αμα έγω ένα άλλο εκάνω. Τού λέω κουζούμ άμα ήψφο μου ήλέετε, ήλακι μεζε-δάκι να βάζετε. Τώρα κρύο είναι, ούζάκι ώραία ώραία καταδασμένο ήνεταί, λίγο παστουρμαδάκι φελιάν, φιστίκ, ήψφο μας να δίνωμε. «Έτσι δεν είναι;

Τό λοιπόν έγω με τού φίλος μου τού Μανωλάκης ώραία ώραία τα βολέωμε. Κάθε βραδάκι και ένα υποψήφιος έχομε.

— Θα βάλω ούζάκι, ήλακ; — Καί βέβαια, Καραμπέτ!... Καί τού υποψήφιος φωνάζει:

— Γκαρόν! Έλα εδω! Όρε καραφάκια και μεζεδάκια.

— Έτσι γειά σου!

Υστερα καθόμαστε, ούζάκι καταδασμένο ικάνουμε, παστουρμαδάκι τρώμε, πολλές εύ-χές κάνουμε:

— Άντε εις ύγειαν! Καί καλή έπιτυχία γιαβρούμ. Έμεις τού δικό μας ήψφο θα σε δίνουμε και όλους τούς ήψφους όλων των φίλων. Άντε ει βαλά! Καί εις ανώτερα και κατώτερα!

— Όχι κατώτερα!

— Ανώτερα! Ανώτερα!

Τό άλλο βράδυ, σε άλλο μααζι άλλον υποψήφιο ήλέπουμε.

— Κουζούμ, καλησπέρα λέμε, έμεις έσένα ήψφο μας θα δίνωμε. Αμμμμ ήψφος και ένα ούζάκι χρειάζεται, έ;

— Καί βέβαια! Άκου λέει!...

Τό υποψήφιος άμέσως προθυμιά μεάλο δει-χνει:

— Γκαρόν! Όρε ούζα στά παιδιά.

— Καί παστουρμαδάκι, ήλακ!

— Καί παστουρμαδάκι! Καί σουτζούκια! Καί ό,τι άλλο θέλουν τα παιδιά!

Ούζάκια έρχονται, μεζεδάκια, έρχονται, βάι, βάι, τί ώραία πού περνάω. Τό λοιπόν άν ήταν πάντα εκλός, να με τού θεό σε λέω, γαιδάρό μας δεμένο θα είχαμε.

Αμα ήπροκτές άσκημο πράγμα είναι. Κα-θώς ούζάκια μας επίναμε και έλέγαμε στο υποψήφιο όπ' έμεις τού ήψφο μας θα τόν δίνουμε μέσα στο μααζι ο άλλος υποψήφιος ήμπαίνει.

— Βρέ γαιδούρια λέει. Χίτς ήπιατε από μένα τα ούζάκια σας και μου υποσχεθήκατε τήν ήψφο σας! Σήμερα τήν υποσχεστέ άλλου;

Τό άλλο υποψήφιος πάλι θυμωμένος ένε-ται:

— Α, όστε έτσι! Υποσχεθήκατε στόν κύ-ριο τήν ήψφο σας και τώρα τήν υποσχεσθε και σε μένα; Νά χαήτε, να χαήτε!

Τό φίλος μου τού Μανωλάκης πολύ στενοχωρημέ-νος έινε, άμμμμ έγω χίτς αύτι μου ντέν ήδρωσε:

— Κουζούμ, λέω, εκλός είναι! Με τού καλό και οι δυό σας να ήδγατε ήμαρ-χοι, δυό ήμαρχοι να έχω-με, κανέναν παραπονεμέ-νος να μη ένεταί. Άντε εις ύγειαν!

Καί όλο τού μααζι πολ-λά έλια εκάνε. Μόνο τού υποψήφιο, μούτρα κατεβα-μένα εκάναν και έφταν άμέσως. Έτσι έμεις!

Καί όλο τού μααζι πολ-λά έλια εκάνε. Μόνο τού υποψήφιο, μούτρα κατεβα-μένα εκάναν και έφταν άμέσως. Έτσι έμεις!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Έκλογικά

Τί είπες, αγαπητέ μου; Με ρωτάς γι'απ'τ'ότι δεν έσωνα κι' έγω υποψηφιότητα γι'απ' δημοτικούς συμβούλους; Τί απάντησι να δώσω τώρα, σ' αυτή τήν άπερίγραπτη και προσβλητική ερώτησή σου; Μα-λιστα, προσβλητική, διότι, αν ύποθεθ'ότι είχα φιλοδοξίας, ούδέποτε θα κατα-δεχόμουν να βάλω κάλη γι'απ' δημοτικούς συμβούλους. Άπό δήμαρχος κι' άπάνω, αυτά είναι τα αξιώματα που θα ήσαν ανάλογα με τήν άξία μου, τή δυναμικότη-τά μου και τα νεύρα μου.

Αλλά, άς σου κά-νω τή χάρι να συζη-τήσω και τή δευτε-ρεύουσα ύποψηφι-ότητα δημοτικού συ-μβούλου. Γιατί να βάλω κάλη; Για να έ-ξυπηρετήσω τούς δη-μώτας; Άμ' τέτοιοι που είσαστε έσεις οι δημότες, έξυπνέτε-σι, υελέτε; Δεν πω-τε να μου χαήτε, λέω έγω. «Η μήπως σας πέρασε ή ιδέα, όπ' έχω καμμιά όρεξι να χάσω τήν ήσυχία μου και να δέχωμαι παράπονα, όπ' δεν πέρασε ο σκουπιδιά-ρης να μαζέψη τα σκουπίδια, όπ' βού-λωσε ή ύπόνομος και τα παρόμοια και να μου ήζήτησε και καμμιά άργομισθία, γι'απ' τού καλόν της πόλεως;

Πώς; Δεν έννοείς τοιαύτας έξυπνέ-τησεις, αλλά τού γενικώτερον καλόν της πόλεως; Λοιπόν, άς σου κάνω τή χάρι να συζητήσω και τήν έν λόγω άποψιν. Καί χάριν τού γενικώτερου συμφέρου-τος, λοιπόν, έπρεπε να εκθέσω ύποψη-φιότητα δημοτικού συμβούλου. Καί άς πούμε, όπ' διέπραττα και αυτή τήν ά-νοησία γι'απ' κατήρι σας. Τί θα εκάνα τό-τε; Θα τύπωνα κάρτες και προγράμμοι-τα και θα γύριζα να πιάνω γνωστούς και άγνωστούς, γι'απ' να ζητιανεύω σταυ-ρούς προτίμησεως. Νά κατανησώ έ-παίτητες σταυρούς, να παρακαλώ και να ικετεύω, να μειδιά σε άντιπαθητικά μου-τρα, να σφίγγω διάφορα χέρια, πλυμέ-να και άπλυτα και να εκλιπαρώ, ώς ο έσχατος τών έπαϊτών, τήν ήψφο τών άν-θρώπων που έρχομαι να έξυπηρετήσω! Νά σας παρακαλώ έγω, άντι να με πα-ρακαλήτε σεις και να πέφτετε και γου-κλινείτε στά πόδια μου, άφου γι'απ' τού δικό σας καλό θα επρόκειτο να ένεργή-σω! Καί να θυσιάσω τήν άξιοπρέπεια μου και τού υπερήφανον τού χαρακτήρος μου, γι'απ' να γίνω ύπνρτής σας. Άκού-τε λογική! Άμ' δεν σφάζανε.

Τί είπες; Αυτά έχει ή πολιτική; Καί ποιός σου είπε, μωρέ, όπ' έγω έχω καμ-μιά όρεξι να πολιτευθώ; Νά πάτε να βρήτε αυτούς που ψοφάνε γι'απ' αξιώματα και καταδένονται να σκουπίζουν μειδιά-ματα και υποσχέσεις δεξιά και άριστε-ρά και να τούς ψηφίσετε. Έγω, σου εί-πα. Άν είχα τού αήτην φιλοδοξίαν, από δήμαρχος κι' άπάνω και άμει μειδιά-των. Καί πρόγραμμα μου θα ήτο ή ά-μεσος σύστασις σώματος μαγγοουροφώ-ρων. Έφτυσε στο δρόμο ή πέταξες τού πακέττο σου έξω από τού καθαθάκι; Γκάπ! σπύ κεφάλι. Νά δής καθαρή ή-τα, να ντρέπεται να πεσπατήσει στο δρόμο. Καί να σου πω τήν αλήθεια, ί-σως σε άλλες εκλογές να τού αποφασί-σω. Άλλά θα τού βάλω στο πρόγραμμά μου: «Σώμα μαγγοουροφώρων ποσπατών τής καθαριότητας». Παραδείγματος χά-ριν, τώρα εσύ. Έβγαλες τού τελευταίο σου τσιγάρο και πέταξες τού πακέττο στο πεζοδρόμιο. Γκάπ, στο κεφάλι άμέ-σως. Λοιπόν, με ψηφίζεις; Όχι. Αί, δει στο διάολο και παρόλα με ήσυχο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Οι τρείς θάνατοι

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η έφημερίδα που έπεσε χάμου, μ' εκάνε να σπκώσω τού κεφάλι. — Μάγδα! φώναξα φοβισμένος.

Η γυναίκα μου δεν απάντησε. Με κύτταξε μια στιγμή με μάτια άπληνη, κι' έπειτα, ξαφνικά, σωριάστηκε λιπόθυμη.

— Μάγδα! ξαναφώναξα.

Τή σήκωσα στην αγκαλιά μου και τήν πήγα στην κάμαρά μας. Τή έάπλωσα στο κρεβάτι της κι' άρχισα να τήν τριβώ με όινό-πνευμα γι'απ' τή συνέφερό. Σε λίγο εύτυχώς συνήλθε.

— Μάγδα, τή ρώτησα, τί σου συνέβη, αγάπη μου; Με τρόμαξες, τού ξέρεεις;

— Δεν είναι τίποτα, μου είπε σιγά. Ήσυχασε, Ρενέ. Μια περαστική ζαλάδα.

Τήν άφησα να κοιμηθ'έ και να ήσυχάση. Μηχανικά, ξαναγύρισα στο σαλόνι και πήρα από κάτω τήν έφημερίδα. Μια άγγελία κηδείας τράβηξε τήν προσοχή μου: «Ο Ζύλ Λοριό άναγγέλλει με βαθείαν όδυνην τόν θάνατον τής λα-τρευτής του συζύγου Βεατρίκης Λοριό, όστις συνέβη τήν 25ην Ιουνίου, κατόπιν συντόμου ά-σθενείας».

Ο Ζύλ Λοριό ήταν λοιπόν και πάλι έλεύθερος! Έπεσα σε μια πο-λυθρόνα, δίχως δύαμι...

Θυμώμουν τήν ήμερα — τέσσερα χρόνια πριν — όταν πήγα να ζη-τήσω τού χέρι τής Μάγδας. Τή βρή-κα σπόν κήπο της και ποτέ δεν μου είχε φαν'έ τόσο ώραία, όσο εκείνο τού άπόγεμα.

— Ξέρεεις, γι'απ' ήρθα σήμερα, Μάγδα; τής είπα καίρια δειλιά.

— Πριν μιλήσης με τόν πατέρα μου, πρέπει να σου πω τήν αλή-θεια... μου απάντησε. Ίσως να ξέρης πώς, πριν από σένα, αγάπη-σα έναν άλλο...

Πραγματικά, τόδερα. Κανείς δεν άγνοούσε στόν κύκλο μας πώς ή Μάγδα κι' ο Ζύλ ήσαν σαν άρρα-θανιασμένοι, ως τήν ήμερα που οι δικοί της έδιωξαν αυτό τόν ίεο. Ο πατέρας τής Μάγδας δεν τόν ήθε-λε. Κι' άργότερα, μάθαμε πώς ο Ζύλ είχε φύγει από τήν πόλη και είχε παντρευτή με τήν κόρη κά-ποιου βιομήχανου.

Η Μάγδα είχε ύποφέρει από τήν άταμάκρυνσι τού Ζύλ, και γι'απ' να ξεχάση, ο πατέρας της τήν έστειλε ταξίδι στο έξωτερικό. Όλ' αυτά τα ήξερα καλά.

— Είν' ανάγκη να μου μιλήσης γι' αυτό; τής είπα. Ο Ζύλ είναι τώρα παν-τρεμένος και σύ δεν τόν αγαπάς πιά... — Ναι, είναι παντρεμένος, μου ά-πάντησε σιγά, κι' όμως δεν ξέρω άν έπαυσα να τόν αγαπώ...

— Μάγδα, κύτταξε με στά μάτια! Δεν φαντάζεσαι πώς θα σ' αγαπήσω τόσο, ώστε να μην άναστανίσαι πιά άν αγαπάς άκόμη τόν Ζύλ;

— Ναι, φαντάζομαι πώς κοντά σου θα ξεχάσω τά περασμένα...

Στά τέσσερα χρόνια τού γάμου μας πο-τέ δεν είχαμε προφέρει, ούτε ή Μάγδα, ούτε έγω, τ' όνομα τού Ζύλ Λοριό. Χρειά-στηκε αυτή ή καταραμένη έφημερίδα γι'απ' να μάς τού θυμίση. Τώρα, ο Ζύλ ήταν πάλι έ-λεύθερος και μόνος. Μα γι'απ' ή Μάγδα λι-ποθύμησε; Γύριζα άσκοπα στους δρόμους με τίς σκέψεις αυτές, πού με βασάνιζαν.

Όταν πήγα σπίτι μου, άργα τού βράδυ, ή κοιμισιέρα μου είπε πώς ή κυρία κοιμό-ταν. Πέρασε κάπου μια ώρα, όταν είδα τή γυναίκα μου να μπαίνει στο σαλόνι. Με φί-λησε με πάθος άσυνήθιστο και μου ψιθύρι-σε γλυκά:

— Ξέρεεις τί θέλω, αγάπη μου, από σέ-να; Μάντεψε... Ένα παιδί, ένα παιδί ο-λότελα δικό μας!

Τόν έπόμενο χρόνο γεννήθηκε ο Μάξ και ή χαρά τής Μάγδας ήταν άπερίγραπτη. Για κάμποσο καιρό, ή ζωή μας κύλησε εύ-τυχισμένη κι' ο Μάξ μεγάλωνε όλο χαίρι κι' έξυπνάδα.

Τή σήκωσα στην αγκαλιά μου και τήν πήγα στην κάμαρά μας.

Όλοι οι επιβάτες είχαν σκοτωθ'έ. Άνάμεσα στά θύ-ματα τού δυστυχήματος, ήταν ο Ζάν Λοριό και ή Μά-γδα, ή γυναίκα μου!

Τή συγύρεσα άμως... Δεν έδωλα, δεν τή μίσησα, ένοιωσα μόνο έναν άπέραντο οίκτο. Στό βάθος τού ύ-ποσυνειδητό μου, καταλάβαινα πώς ή Μάγδα δεν είχε πάψει ποτέ ν' αγαπά τόν Ζύλ.

Τό είχα καταλάβει, όταν μου γύρευε με τόση έπι-μονή ν' άποχτήσουμε ένα παιδάκι, ένα παιδί όλότελα δικό μας.

Μονάχα ένα παιδάκι θα τήν έσωζε και ή Μάγδα τού καταλάβαινε αυτό πολύ καλά. Μόνο έτσι θα μου έμεινε πιστή.

Μά τού παιδάκι μας είχε πεθάνει με τόν πιό τραγικό τρόπο... Ο θάνατος τούς ένωσε και τούς τρείς, τόν Ζύλ, τή Μάγδα και τού Μάξ. Κι' ή καρδιά μου συγύρεσε τήν τραγική γυναίκα μου...

Όταν τού παιδί μας έγινε έφτά χρόνων, γιορτάσαμε τού γεγο-νός: ή Μάγδα έφτιαξε μια πελώρια τούρτα μ' έφτά κεράκια και έγω χάρισα στο Μάξ ένα ήλεκτρικό τρένο. Έκείνο τού βράδυ, φεύ-γοντας από τού γραφείο μου, γύρισα σπίτι μου σαν να με κυνη-γούσαν. Ήθελα να βρεθώ γρήγορα κοντά στη Μάγδα και στο παιδί μου. Καθώς πλησιάζα στίτι μου, είδα έναν άγνωστο λίγα μέτρα έξω από τήν είσοδο. Τό φός τού δημόσιου δρόμου έπεσε στο πρόσωπό του, καθώς έσπριδε τή γωνιά, και τόν άναγνώρισα: ήταν ο Ζύλ Λοριό!

Η άγωνία μ' επνιξε. Έρχόταν πάλι γι'απ' να μου καταστρέψη τήν εύτυχία μου! Έξησα έ-τσι τίς επόμενες ήρες με μεγάλη άνησυχία. Έπειτα μου φάνηκε πώς μάντευα κάποιον τα-ραχή στά βλέμματα τής Μάγδας. Μια μέρα, τέλος, τής είπα:

— Έχω δέκα πέντε μέρες έλεύθερος από τού γραφείο μου. Τί λές άν κάναμε ένα μικρό τα-ξίδι;

— Με τόν Μάξ, φυσικά, μου απάντησε ή Μάγδα.

— Έμμοείται. Θα τού κάνη καλό ν' αλλάξη

αέρα... Φύγαμε τίς πρώτες μέρες τού Νοεμβρίου. Οδηγούσα έγω τού αυτοκίνητο, κι' ήμασταν και οι δυό εύτυχι-σμένοι. Αλλά, δύο μέρες αργό-τερα, σε μια στροφή, τού αυτο-κίνητό μας συγκρούστηκε μ' ένα καμινόν. Η Μάγδα κι' έγω μεταφερόχαμε, βαρεία τραυμα-τισμένοι, στο νοσοκομείο. Ο Μάξ όμως δεν ήταν πιά μαζί μας: είχε τιναχτή έξω από τ' αυτοκίνητο και, χτυπώντας δυ-νατά τού κεφάλι του, έμεινε στόν τόπο.

Γι'απ' πολλές μέρες οι γιατροί άπελπίστηκαν όπ' θα έσωζαν τή γυναίκα μου. Ποιός τής είπε τή φριχτή αλήθεια; Ίσως καμ-μιά νοσοκόμα, άκούγοντας τήν να ζητά ήλωση τού παιδί της. Στό τέλος, δεν τού ξαναζήτησε πιά.

Ήταν βέβαιη γι'απ' τού θάνατό του. Κλείστηκε στόν έ-αυτό της και δεν ενδιαφερόταν πιά γι'απ' τίποτα.

Η ζωή όμως συνεχίστηκε. Έπειτα από μερικούς μήνες, ξαναγύρισαμε στίτι μας. Η Μά-γδα τώρα κοιμόταν χωριστά. Ένα βράδυ, δεν ξέρω πώς, μου ήρθε ή ιδέα και μπήκα στην κά-μαρά της. Στάθηκε άμεσα στό κατώφλι, άποσβολωμένος. Τό κραβάτι ήταν άδειαστο, άθικτο. Άναψα τού φός. Πάνω σ' ένα τραπέζακι, βρήκα ένα γράμμα τής Μάγδας. Τό άνοιξα με πυ-ρετώδη βιασύνη: «Συγύρεσε με...» Έτσι άρχιζε τού γράμμα της.

Λίγες μέρες αργότερα, οι έ-φημερίδες έγραψαν ένα τρομερό άεροπορικό άτύχημα στή γραμ-μή Παρίσι-Ρώμη. Έξ αίτιας τής κακοκαιρίας, τού άεροπλάνο είχε χτυπήσει πάνω σε μια κορφή

των Άλπεων και είχε συντριβ'έ.

Όλοι οι επιβάτες είχαν σκοτωθ'έ. Άνάμεσα στά θύ-ματα τού δυστυχήματος, ήταν ο Ζάν Λοριό και ή Μά-γδα, ή γυναίκα μου!

Τή συγύρεσα άμως... Δεν έδωλα, δεν τή μίσησα, ένοιωσα μόνο έναν άπέραντο οίκτο. Στό βάθος τού ύ-ποσυνειδητό μου, καταλάβαινα πώς ή Μάγδα δεν είχε πάψει ποτέ ν' αγαπά τόν Ζύλ.

Τό είχα καταλάβει, όταν μου γύρευε με τόση έπι-μονή ν' άποχτήσουμε ένα παιδάκι, ένα παιδί όλότελα δικό μας.

Μονάχα ένα παιδάκι θα τήν έσωζε και ή Μάγδα τού καταλάβαινε αυτό πολύ καλά. Μόνο έτσι θα μου έμεινε πιστή.

Μά τού παιδάκι μας είχε πεθάνει με τόν πιό τραγικό τρόπο... Ο θάνατος τούς ένωσε και τούς τρείς, τόν Ζύλ, τή Μάγδα και τού Μάξ. Κι' ή καρδιά μου συγύρεσε τήν τραγική γυναίκα μου...

Τή σήκωσα στην αγκαλιά μου και τήν πήγα στην κάμαρά μας.

Όλοι οι επιβάτες είχαν σκοτωθ'έ. Άνάμεσα στά θύ-ματα τού δυστυχήματος, ήταν ο Ζάν Λοριό και ή Μά-γδα, ή γυναίκα μου!

Τή συγύρεσα άμως... Δεν έδωλα, δεν τή μίσησα, ένοιωσα μόνο έναν άπέραντο οίκτο. Στό βάθος τού ύ-ποσυνειδητό μου, καταλάβαινα πώς ή Μάγδα δεν είχε πάψει ποτέ ν' αγαπά τόν Ζύλ.

Τό είχα καταλάβει, όταν μου γύρευε με τόση έπι-μονή ν' άποχτήσουμε ένα παιδάκι, ένα παιδί όλότελα δικό μας.

Μονάχα ένα παιδάκι θα τήν έσωζε και ή Μάγδα τού καταλάβαινε αυτό πολύ καλά. Μόνο έτσι θα μου έμεινε πιστή.

Μά τού παιδάκι μας είχε πεθάνει με τόν πιό τραγικό τρόπο... Ο θάνατος τούς ένωσε και τούς τρείς, τόν Ζύλ, τή Μάγδα και τού Μάξ. Κι' ή καρδιά μου συγύρεσε τήν τραγική γυναίκα μου...

Τή σήκωσα στην αγκαλιά μου και τήν πήγα στην κάμαρά μας.

Όλοι οι επιβάτες είχαν σκοτωθ'έ. Άνάμεσα στά θύ-ματα τού δυστυχήματος, ήταν ο Ζάν Λοριό και ή Μά-γδα, ή γυναίκα μου!

Τή συγύρεσα άμως... Δεν έδωλα, δεν τή μίσησα, ένοιωσα μόνο έναν άπέραντο οίκτο. Στό βάθος τού ύ-ποσυνειδητό μου, καταλάβαινα πώς ή Μάγδα δεν είχε πάψει ποτέ ν' αγαπά τόν Ζύλ.

Τό είχα καταλάβει, όταν μου γύρευε με τόση έπι-μονή ν' άποχτήσουμε ένα παιδάκι, ένα παιδί όλότελα δικό μας.

Μονάχα ένα παιδάκι θα τήν έσωζε και ή Μάγδα τού καταλάβαινε αυτό πολύ καλά. Μόνο έτσι θα μου έμεινε πιστή.

Μά τού παιδάκι μας είχε πεθάνει με τόν πιό τραγικό τρόπο... Ο θάνατος τούς ένωσε και τούς τρείς, τόν Ζύλ, τή Μάγδα και τού Μάξ. Κι' ή καρδιά μου συγύρεσε τήν τραγική γυναίκα μου...

Τή σήκωσα στην αγκαλιά μου και τήν πήγα στην κάμαρά μας.

Όλοι οι επιβάτες είχαν σκοτωθ'έ. Άνάμεσα στά θύ-ματα τού δυστυχήματος, ήταν ο Ζάν Λοριό και ή Μά-γδα, ή γυναίκα μου!

Τή συγύρεσα άμως... Δεν έδωλα, δεν τή μίσησα, ένοιωσα μόνο έναν άπέραντο οίκτο. Στό βάθος τού ύ-ποσυνειδητό μου, καταλάβαινα πώς ή Μάγδα δεν είχε πάψει ποτέ ν' αγαπά τόν Ζύλ.

Τό είχα καταλάβει, όταν μου γύρευε με τόση έπι-μονή ν' άποχτήσουμε ένα παιδάκι, ένα παιδί όλότελα δικό μας.

Μονάχα ένα παιδάκι θα τήν έσωζε και ή Μάγδα τού καταλάβαινε αυτό πολύ καλά. Μόνο έτσι θα μου έμεινε πιστή.

Μά τού παιδάκι μας είχε πεθάνει με τόν πιό τραγικό τρόπο... Ο θάνατος τούς ένωσε και τούς τρείς, τόν Ζύλ, τή Μάγδα και τού Μάξ. Κι' ή καρδιά μου συγύρεσε τήν τραγική γυνα

Η ΕΞΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΗΜΑ

Μερικές γυναίκες νομίζουν πως η μόδα είναι καμωμένη μόνο γι' αυτές, που έχουν αναστήμα, αλλά αυτό δεν είναι σωστό. Είναι αλήθεια πως τα περισσότερα μοντέλα γίνονται για ψηλές, αλλά αυτό δεν θα πη ότι, αν φάξουν λίγο και οι κοντές, δεν θα βρουν κάτι, που να τους ταίριαζει. Κατ' αρχήν, πρέπει ν' αποφύγουν τις τρουά-κάρ βέστες, αν είναι πολύ κοντές, καθώς και τα πολύ φαρδιά μαντώ, τους μεγάλους γιακάδες και τα όγκωδη μανίκια.

Οι ψηλές και εύσωμες κερδίζουν πολύ μέσα σε ίσια φορέματα και βέστες χωρίς γκονταί.

Οι περισσότεροι του δέοντος εύσωμες, ως αποφεύγουν τα τουίντ με μεγάλα σχέδια. Όσο για το φάρδος των επανωφοριών, υπάρχουν δυο διαφορετικές απόψεις. Οι μισοί προτείνουν πως τα φαρδιά σχέδια καμουφλάρουν το πάχος, οι άλλοι μισοί διατείνουν το αντίθετο. Οι περισσότεροι όμως συμφωνούν με την πρώτη άποψη. Προσθέτουμε μόνον, ότι καλόν είναι το φάρδος να μην είναι υπερβολικό και αν ο λαιμός είναι μάλλον κοντός, ο γιακάς να μην είναι όρθιος, αλλά κατεδαπιστός και με ρεδέρ μυτερά.

Αν τα μέσα τ' επιτρέπουν, γαρνίρονται ο γιακάς και τα μανίκια με λίγη γούνα.

Είπαμε και άλλοτε, ότι η γούνα είναι πολύ αν βόγκ έφ'τος. Όσες μπορούν να ξεδέσουν, κάνουν επανωφόρι ή ζακέττα, δ-σες δεν μπορούν, περιορίζονται σε απλό γαρνίρισμα, που δεν είναι και τόσο απρόσιτο, αν δεν διαλέξουμε από τις πολύ ακριβές και σπάνιες γούνες.

Η τέχνη της κακέττας γυναικας, που δεν διαθέτει πολλά χρήματα για το ντύσιμό της, είναι να κυττάζη δέκα φορές και ν' αγοράζη μία. Θα τριγυρίση στα μαγαζιά, θα κάνει διάφορους υπολογισμούς και έπειτα θ' αποφασίση.

Έτσι θα είσθε της τελευταίας μόδας, χωρίς να έχετε ξεδέσει ολόκληρη περιουσία.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ ΤΩΝ 16-20 ΧΡΟΝΩΝ

Υπάρχουν έντελως ειδικά τμήματα, που ασχολούνται με το νεανικό αυτό ντύσιμο και είναι 2-3 χρόνια τώρα, που καθιερώθηκε απ' όλους τους μεγάλους Παρισινούς Οίκους, να εμφανίζονται στις συλλογές τους και κοριτσίστικα μοντέλα. Απ' ό,τι δείχνουν τα τελευταία φιγουρίνια, η κοριτσίστικη μόδα παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία, κομψότητα και πρωτοτυπία.

Τα μονοκόμματα φορεματάκια, είτε από σκωτσέζικα λαϊνά, είτε από φανέλλες μονοχρώμες, έχουν ωραιότητα κοίτη με κορσάζ κατά το πλείστον κιμονό, με όρθια γιακαδάκια, με ιδιόρρυθμα κουμπώματα, με ζωνίτσες στενές.

Κάποτε η ζώνη είναι σε διαφορετικό χρώμα χτυπητό και πολλές φορές συνδυάζεται με τα υποδήματα με μία έσάρτα, με την τσάντα.

Βλέπουμε και ωραιότητα σύνολα που συμπληρώνονται με ένα μπολερό κοντό. Κάτω από το μπολερό, φαίνεται μία κορσελέ φάσα, που είναι συνέχεια του κορσάζ και έχει χτυπητό χρώμα.

Οι φούστες είναι πλισσεδωτές, αν φόρμ, με ντεκούλ στους γοφούς και κάτω από την ντεκούλ αρχίζει το πλισσέ. Άλλοτε μία βέσπα με ζώνη και τσέπες αντικαθιστά το κορσάζ.

Τα επανωφόρια είναι ριχτά, με μεγάλες τσέπες, με μεγάλους και αρκετά ψηλούς γιακάδες και τα μανίκια φαρδιά, με μία φάσα σε όλο το μήκος, σαν πλάι, που τελειώνει με μύτη στο πουανιέ και ένα κουμπί. Η ίδια μυτερή πλάι μπαίνει και μπροστά στο κουμπώμα.

Έπειτα έχουμε τις χαριτωμένες βέστες με το σταυρωτό κουμπώμα και τον όρθιο γιακά. Δυο «ραμπά», που κουμπώνουν στα δυο πλάγια, κρύβουν τη ζώνη, που ξεπροβάλλει εμπρός και πίσω. Τα μανίκια είναι φαρδιά από πάνω ως κάτω.

Το κοριτσίστικο ντύσιμο είναι κομψό και κακέττικο.

ΟΙ ΦΟΔΡΕΣ ΤΩΝ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Ποιός θα έλεγε πως θα παίξουν κι' αυτές σημαντικό ρόλο; Και όμως, η μόδα τους έδωσε νέα πνοή.

Πρώτα απ' όλα τις χώρισε σε δυο κατηγορίες. Σ' αυτές που είναι σπινταρισμένες πάνω στο επανωφόρι και σ' αυτές που είναι αφημένες ελεύθερες.

Οι δεύτερες είναι πολύ πρακτικές, γιατί φοριούνται με ό,τιδήποτε επανωφόρι, ακόμη και με γούνινο.

Φυσικά, δεν ράβονται, αλλά έχουν κουμπότρυπες, οι οποίες κουμπώνουν στα κουμπιά, που είναι ραμμένα στο επανωφόρι.

Έτσι μπορείτε να διαλέξετε μία φόδρα, που να συνδυάζεται με ένα επανωφόρι ριχτό μονοχρώμο, με ένα άλλο σπορτίφ, με ένα σκωτσέζικο.

Οι φόδρες αυτές που έχουν τον εύρο προορισμό να φοριούνται με διάφορα επανωφόρια, γίνονται ματλασέ, για να είναι κάπως πιο γεμάτες και πιο ζεστές.

Για χρώματα διαλέγουμε μάλλον ζωηρά, έχοντας φυσικά υπ' όψη να διαλέξουμε χρώμα που να προσαρμόζεται με όλα τα επανωφόρια, για τα οποία προορίζεται αυτή η φόδρα.

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ

Από τον καιρό που η γυναίκα εργάζεται σαν τον άνδρα, η μόδα ασχολείται ιδιαίτερα με την εμφάνισή της, την ώρα της δουλειάς, προσπαθώντας να της διευκολύνει το πέρασμα από το γραφείο στην οικιακή ζωή.

Ας δούμε, λοιπόν, πως συνδυάζει τα δύο αυτά πράγματα. Ένα μαύρο πουλόβερ λύει το πρόβλημα. Ποιά δεν μπορεί να κάνει ένα μαύρο πουλόβερ;

Στο γραφείο της θα το φορέσει με μία ανοιχτόχρωμη φούστα και θα έχει όλη τη σοβαρότητα, που απαιτεί η δουλειά της. Το γραφείο όμως τελειώνει μία ώρισημένη ώρα και κάποτε-κάποτε η γυναίκα που εργάζεται, θέλει και λίγη αναψυχή. Τότε η αυστηρή της περιβολή πρέπει λιγάκι ν' αλλάξει και να πάρει η μόδα, που έρχεται να τη βοηθήσει:

* Μία απλουσιότητα φάσα από κτυπητό ύφασμα μ' ένα γιακά «όφισιέ», μπαίνει πάνω στο πουλόβερ, κουμπώνοντας με κουμπιά από στράς.

* Μία έσάρτα δένεται γύρω από τον λαιμό και τα δυο της άκρα συγκρατούνται με ένα κλίπ στο κάτω μέρος του πουλόβερ.

* Άλλη χαριτωμένη ιδιοτροπία είναι ένας κατεδαπιστός γιακάς από γούνινα άσπρη ή άσπρη βελούδο και δυο όμοια πουανιέ στα μανίκια, και να ένα ντύσιμο ακόμη και βραδυνό.

* Κάτι άλλο επίσης κομψό είναι μία πλοισία κορδέλλα από ταφτά σε χρώμα κίτρινο ή κόκκινο ή έμερντ, που περνά μέσα σε μερικά κάθετα ανοίγματα που υπάρχουν γύρω στο πουλόβερ και η κατάληξίς της είναι φιδώκος.

1) Ωραιότατα φορέματα για κοπέλλες 16-20 χρόνων. Το ένα είναι σε χρώμα περβάνος. 2) Επανωφόρι ριχτό βέστα με όρθιο γιακά και φορεματάκι από γκρι φανέλλα και σκωτσέζικο λαϊνά.

Σε μερικά ύφασματα, πηγαίνει το βιζόν, σε άλλα το άστρακάν. Υπάρχει επίσης το λαπέν σε διάφορες αποχρώσεις, ακόμη και μπρονζέ, το ανιό ραζέ, κλπ. Πάντως, με λίγη σκέψη, θα γαρνίσετε όμορφα το παλτό σας κι' έτσι θα είσθε της τελευταίας μόδας, χωρίς να έχετε ξεδέσει ολόκληρη περιουσία.

Νά, λοιπόν, που μπορείτε, με λίγα έξοδα, να μεταβάλετε το ντύσιμο του γραφείου σας σε βραδυνό.

ΑΝΔΡΙΚΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Νομίζετε πως μόνο εμείς αλλάζουμε χτενίσματα; Αν παρατηρήσετε λίγο προσεκτικότερα τους άνδρες, θα δείτε, ότι και αυτοί αλλάζουν.

Άλλοτε ήταν της μόδας το χτενίσμα αν μπρός, δηλαδή τα μαλλιά ήταν όρθια σαν βούρτσας. Ύστερα καταργήθηκε κι' άρχισαν οι διάφορες χαρίστρες στα πλάγια, στη μέση, τα κολλητά μαλλιά, τα λίγο φλου και το κόψιμο α-λ' αμερικανίν, το τόσο ακαλαίσθητο...

Τα τωρινά χτενίσματα των ανδρών έχουν όλα χωρίστρα στο πλάι, αλλά η τοποθέτησή της λίγο ψηλότερα ή λίγο χαμηλότερα, συντελεί στο να προσθέτη ή να αφαιρή χρόνια...

Το πολύ κούρεμα δεν συνηθίζεται, δηλ όμως η τέχνη του κουρέα είναι να κόψη τα μαλλιά έτσι, ώστε να φαίνονται κοντά, ενώ στην πραγματικότητα, είναι μάλλον μακριά.

Μερικοί άνδρες αφήνουν τον κουρέα τους να τους κόμη το κούρεμα που θέλει, αλλά αυτό δεν είναι σωστό, γιατί αυτός ξέρει μόνον τι συνηθίζεται, αλλά δεν μπορεί να καταλάβει αν ένα χτενίσμα σας κάνει να χάνετε την προσωπικότητά σας. Κι' άκουτε, έσφαινα, τη σύζυγο ή την θρησκανιαστική σας να λη: «Σαν άλλοκότικος μου φαίνεσαι!» Άλλαξες κόψιμο μαλλιών;.

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Η νέα γραμμή δεν θέλει πολύ εφαρμοστά κορσάζ και δείχνει μία τάση να μακρύνει την τάλλια.

Τα επανωφόρια, ακόμη και όταν δεν είναι από πάνω φαρδιά, έχουν πρός τα κάτω κάποιο φάρδος.

Η ρεδιγκότα είναι πάντοτε εφαρμοστή στη μέση σχεδόν μέχρι υπερβολής και κάτω σχηματίζει αφθονα γκονταί.

Τα μανίκια έχουν τη ραφή πολύ χαμηλά στους ώμους και τα περισσότερα τελειώνουν με πουανιέ.

Οι γιακάδες είναι μεγάλοι στα επανωφόρια και κάποτε έχουν κουκούλα.

Μία καινούργια απόχρωσης είναι η του γραφίτου, που είναι ένα μαύρο γκρι.

Η φόδρα στα επανωφόρια είναι όμοια με το φόρεμα που φορούμε, έστω και αν το φόρεμα είναι λαμέ ή μπροσέ.

Ξαναήλθαν στη μόδα οι φιλες πέρλες σε τ'υό και τρεις σειρές, που φοριούνται ψηλά στο λαιμό ή σαν σωτούάρ.

Τα χρυσά κοσμήματα φοριούνται πολύ και παρουσιάζονται διαφορετικώς.

Ένα μαύρο μαντώ γαρνιρισμένο με γούνα λυγξ στο λαιμό, γίνεται άμέσως επίσημο.

ΤΡΕΙΣ ΝΕΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Τρεις νέες γραμμές, που κάθε μία απ' αυτές είναι ένα μέσον έκφρασης για μια σιλουέττα νέα.

Οι βέστες των ταγιέρ είναι κοντές και οι φούστες γίνονται χωρίς πένσες, ούτε πιέτες, αλλά με κάποιο κρυφό φάρδος, που ευκολύνει το βάδισμα.

Τα επανωφόρια είναι στενά κάτω και έχουν μεγάλους γιακάδες. Η αντίθεσις αυτή των δυο άκρων είναι χαριτωμένη.

Οι ρεδιγκότες έχουν έντελως νέα φόρμα και θυμίζουν την εποχή των παπιούδων μας.

Οι τρεις νέες γραμμές θέλουν φούστες ίσιες και στενές, στήθος καλά υπογραμμισμένο, τάλλια λεπτή, με φουσκωτή την πλάτη.

Τα βραδυνά φορέματα ακολουθούν το στυλ «τρομπέτα», που παρουσιάζει το σχήμα αυτού του όργανου και πλαταινεί ακριβώς στα γόνατα.

Οι γούνες θα είναι πολύ της μόδας, ιδίως η βιζόν, για δολάφρη επανωφόρια, το μπράιτθαντς και η σιδέτ για φοδράρισμα.

Για γιακάδες και μανικέτια ρενάρ, άστρακάν, έρμινες, καστόρ.

Ο ΝΤΕΣΣΕ ΒΑΠΕΙ ΚΟΚΚΙΝΑ

Εμπνευσμένος από κόκκινες δούσεις, από κόκκινα λουλούδια, από ρουμπίνια, από γρενάδες, ο Ντεσσε απέφασε έφέτος να λανσάρη το κόκκινο χρώμα. Όλους τους τόνους του κόκκινου, από το καριντιάλ ως το πιο άχνυ για πρωίνα.

Πολλές φορές, στο κόκκινο, ανακατεύει λίγο γκρι ή μαύρο και ο συνδυασμός αυτός είναι ωραιότατος.

Πάω σ' αυτά τα χρώματα, τοποθετεί φανταζι κοσμήματα: καρφίτσα στον ώμο, κλίπς στη ζώνη, σκουλαρίκια στ' αυτιά, βραχιόλια στα μπράτσα και κολλιέ.

Λανσάρει επίσης πολλές έσάρτες, που τις δένει με πολλή χάρι ή τις αφήνει ελεύθερες ν' ανεμίζουν με χάρι, δίνοντας κάτι το αιθέριο στη σιλουέττα.

Συμπληρώνει τις συλλογές του με χαριτωμένες κάπες σε όλα τα μεγέθη.

Αρμίζουν από μεγάλους γιακάδες και καταλήγουν σε μακριές πελερίνες στο μάκρος της ζακέττας.

Η έκλογή θα εξαρτηθή πολύ από τη σιλουέττα και το αναστήμα.

Η άλληλογραφία μου

Ροδόλαφο, Άργος: Πρέπει να έρθετε στην Αθήνα

και να συνεννοηθίτε με ένα στουντιό. Ένώ δεν μπορώ να σας βοηθήσω σ' αυτό.

Μαρίκα Σ., Τρίπολη: Αν έχετε καλοοχηματισμένο λαιμό το ντεκούλ που αναφέρετε θα σας πηγαίνει πολύ. Όσο για το χρώμα προτιμήστε κάτι πιο εύθυμο για την ηλικία σας.

Ερμιόνη, Μακρινίτσα: Εὰς βίω τη συνανή που μου ζητήσατε: Acide Salicylique 3,0 Teinture de Benzoin 30,0 Chloroforme 10,0. Αρχίστε τις επαλείψεις μόλις εμφανισθούν οι χιονιστρες.

Ε. Ν. Ρ.: Ένα καλό ντεμακιγιάζ είναι αυτό: Eau des roses 100 gr. Glycérine 15 gr. Borax 5 gr. Essence des roses 5 gouttes.

Νέα μητέρα: Το σκωτσέζικο είναι πολύ κατάλληλο για την κορούλα σας. Ολόκληρο φόρεμα ή μόνον φούστα με άσπρη μπλουζά και μία ριχτή ζακέττούλα επίσης σκωτσέζικη.

Μηλιά του Βόλου: Για την ηλικία σας δεν είναι ωραίο το σκούρο βερνίκι στα νύχια. Προτιμήστε ένα απαλό κόκκινο σαν το χρώμα του ρουμπινιού ή του ρεδιού.

Αρτέμιδα: Δεν μπορώ να σας προσδιορίσω ώρισημένη μάρκα πούντρας. Αλλά αν πάρετε μία γνήσια γαλλική, είναι ό,τι σας χρειάζεται. Για χρώμα σας συνιστώ ένα ροδακινί.

Α. Β. Γ.: Για να μαλακώσουν τα μαλλιά σας, χρησιμοποιήστε άφθονο μπριγιαντίν.

Μ. Ρ. Σ.: Το σκίμα του προώπου σας πρέπει να πλαισιώνεται με κοντά μαλλιά.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1

2

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο μικρός Κέδρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του, ο λοχαγός Έρρολ, ήταν ο τρίτος γιος ενός πλούσιου Άγγλου αριστοκράτη, του γέρου κόμητα του Ντόρινγκουρ, που μισούσε την Αμερική και τους Αμερικανούς. Όταν λοιπόν ο λοχαγός παντρεύτηκε στη Νέα Υόρκη, ο πατέρας του δεν τον αναγνώριζε πια ως παιδί του, δηλώνοντας ότι δεν είχε να περιμένει παιδί τίποτ' απ' αυτόν. Ο λοχαγός Έρρολ καθόταν άρρωστος και πέθανε, όταν ο Κέδρικ ήταν ακόμη μικρός. Η μητέρα του, που ήταν όρθρη και χωρίς συγγενείς, δεν είχε πια να παρηγοριά στη ζωή της, παρά μόνο το μικρό γιο της. Ο Κέδρικ ήταν ένα έξυπνο, όμορφο και λογικό παιδί, που είχε ένα μεγάλο φίλο, τον κ. Χάφ, τον μπακάλη της συνοικίας τους. Μία ημέρα όμως συνέβη κάτι που άλλαξε τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε άκρως κρύο. Ο κ. Χάφ έκλεινε την Άγγλια και τους Άγγλους αριστοκράτες.

2ον Έκανε πολλή ζέση εκείνη την ημέρα. Ο Κέδρικ, αφού έπαιξε τους στρατιώτες με τους μικρούς φίλους του, μπήκε ύστερα στο μπακάλη για να ξεκουραστεί. Βρήκε εκεί τον κ. Χάφ, κατσουφισμένο, να κυττάζει την τελευταία σελίδα μιας εικονογραφημένης αγγλικής εφημερίδας, που είχε τη φωτογραφία μιας αλκιμής τελετής.

— Για δες τους! Για δες τους εδω, Κέδρικ! φώναζε. Στάσου και να δεις τι θα πάθουν αυτοί οι αλκιμοί, οι κόμητες κι οι μαρκήσιοι καμιά μέρα! Όλους, παιδί μου, θα τους τινάξουν στον αέρα!

Ο Κέδρικ είχε καθίσει, όπως συνήθως, πάνω σ' ένα μεγάλο κιδώτιο από ξερούς καρπούς και είχε βγάλει το καπέλλο του.

— Γνωρίζατε άραγε πολλούς λόρδους, μαρκήσιους, κόμητες, κύριε Χάφ; ρώτησε σοβαρά.

— Όχι, απάντησε ο κ. Χάφ, με άσπια. Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος! Ένοια σου και δεν φοβάσαι να δώ ποτέ κανένα απ' αυτούς στο μαγαζί μου καθισμένο πάνω στις κάσες με τα μπισκότα!

— Μά, κύριε Χάφ, αν αυτοί οι άνθρωποι μπορούσαν να είναι κάτι άλλο, ίσως να μην ήθελαν να είναι κόμητες...

— Τι; Δεν θα ήθελαν; Καλέ τί λές; φώναξε ο κ. Χάφ. Εκείνοι χαλούν τον κόσμο να πάρουν τίτλους! Το έχουν για καύχημά τους. Α, ναί, άκουε εκεί που δεν θα ήθελαν.

Ο Κέδρικ κι ο φίλος του κουβέντιασαν κατόπιν για ένα σωρό άλλα πράγματα. Μίλησαν για την τετάρτη Ίουλιου, που είναι η επέτειος της Ανεξαρτησίας των Ηνωμένων Πολιτειών.

Ο Κέδρικ έβλεπε για τους λόρδους, τους κόμητες και τα πολιτικά συνήχιστα και μετά, σε μία στιγμή μπήκε στο μπακάλη ή γρηγόριζα ή τίποτ' άλλο. Η υπηρέτρια όμως δεν γνώριζε τίποτα. Φαινόταν συγκινημένη.

— Έλα, ψυχούλα μου, είπε στο παιδί. Η μητέρα σου σε γυρεύει.

Με θέλει να πάμε περίπατο; ρώτησε ο Κέδρικ.

Η Μαίρη δεν του απάντησε. Αυτό έκανε εντύπωση στον μικρό και την ξαναρώτησε:

— Τι συμβαίνει, Μαίρη;

— Παράξενα, πολύ παράξενα πράγματα, μικρό μου. Πάμε στο σπίτι.

— Τι; Μήπως έκρυψε η μαμά μου; Μήπως είναι άρρωστη;

— Όχι, μικρό μου, τίποτ' απ' αυτό. Συμβαίνει άλλο πράγμα, παράξενο, όπως σου είπα, πολύ παράξενο! Έλα πάμε!

Κι ο Κέδρικ, όπου κι όπως ήταν, ακολουθώντας την υπηρέτρια.

Όταν έφτασαν στο σπίτι, ένα άμαξι πολυτελείας στέκονταν μπροστά στην πόρτα, ενώ η μητέρα του κουβέντιαζε με κάποιον στην τραπεζαρία.

Η Μαίρη ανέβασε τον Κέδρικ στο δωμάτιό του για να τον ντύσει. Τού φόρεσε το καφέ κοστούμι του με μία πλατεία κόκκινη ζώνη στη μέση, γιατί είχαν περάσει τώρα τρία χρόνια από τότε που τον πατέρα του και δεν φορούσε πια πέννημα.

— Αφέντη! μουρμούριζε η γρηγόριζα υπηρέτρια, χτενίζοντας τα χρυσά μαλλιά του Κέδρικ. Μεγάλος αφέντης! Λόρδος! Κόντσε! Πούος θα το έλεγε ποτέ!...

Απ' όλη αυτή ο Κέδρικ δεν καταλάβαινε τίποτα. Σκέφθηκε όμως ότι σε λίγο θα έβλεπε τη μητέρα του, που θα του τα εξηγούσε όλα. Έτσι άφησε τη Μαίρη, χωρίς να της ζητήσει περισσότερες εξηγήσεις και κατέβηκε τρέχοντας στην τραπεζαρία τους.

Ένας κύριος, ψηλός, αδύνατος με ύψος σοβαρό, καθόταν σε μία πολυθρόνα απέναντί στη μητέρα του.

Η κυρία Έρρολ φαινόταν πολύ συγκινημένη και το παιδί είδε δάκρυα στα μάτια της.

— Ω, Κέδρικ, γλυκό μου αγοράκι! φώναξε τρέχοντας κοντά του και σφιγγόντας τον στην άγκαλιά της. Ω, Κέδρικ, αγαπημένο μου παιδί!...

Ο ηλικιωμένος κύριος σηκώθηκε. Κύτταξε με προσοχή τον μικρό, ενώ το αδύνατο χέρι του χάιδευε τα γένεια του. Και τέλος ρώτησε:

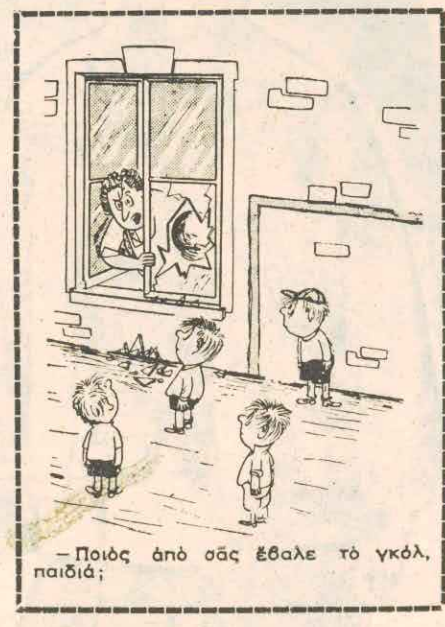
— Λοιπόν, αυτός είναι ο μικρός λόρδος Φαουντλερόυ;...

Μεγάλες εκπλήξεις

Την άλλη εβδομάδα ο Κέδρικ δοκίμασε πολλές εκπλήξεις. Και πραγματικά η εβδομάδα εκείνη παρουσίασε πολλά παράξενα πράγματα.

Και πρώτα-πρώτα η ιστορία που του διηγήθηκε η μητέρα του ήταν από τις πιο περιέργες. Για να την χωνέψει καλά, την παρακάλεσε να του την πει δύο και τρεις φορές. Ρωτούσε μάλιστα τον εαυτό του τι θα έλεγε ο κ. Χάφ για την ιστορία του αυτή.

Η ιστορία αυτή είχε να κάνει με λόρδους και με κόμητες.

— Πούος από σας έβαλε το γκόλ, παιδιά;

κι' αυτός ξαφνικά στη Ρώμη από πυρετό.

Με το θάνατο και των δυο θείων του ο πατέρας του Κέδρικ, αν ζούσε, έπρεπε να γίνει αυτός κόμης. Άλλ' επειδή όλοι είχαν πεθάνει και μονάχα ο Κέδρικ βρισκόταν στη ζωή, φαινόταν ότι αυτός θα γινόταν κόμης. Ύστερ' από τον θάνατο του παππού του, του κόμητα Ντόρινγκουρ... Προς το παρόν ο Κέδρικ ήταν λόρδος, λόρδος Φαουντλερόυ!...

Ο κ. Χάβιζαμ, ο δικηγόρος του παππού του, είχε πάρει την εντολή να του φέρει στην Άγγλια το μικρό έγγονό του. Ο κ. Χάβιζαμ ήξερε πολύ καλά τις υποθέσεις της οικογενείας Ντόρινγκουρ.

Ο γέρο-κόμης, στέλνοντάς τον από την Άγγλια στην Αμερική, δεν του είχε κρύψει τίποτα. Όλες τις ανησυχίες, τις λύπες, τις στενοχώριες, που τον είχαν κάνει να υποφέρει οι δυο μεγαλύτεροι γιοί του, του τις είχε εκμυστηρευθεί. Ακόμη και το θυμό που αισθανόταν, όταν έμαθε το γάμο του τρίτου γιου του και το μίσος που είχε για τη νεαρά χήρα, για την οποία έλεγε ότι καταγόταν από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα.

— Είπε μια πονηρή, μία πλανεύτρα, έλεγε, που έκανε τ' αδύνατα δυνατά για να παντρευτεί το λοχαγό, γιατί ήξερε ότι ήταν γιός κόμητα!...

Ο γέρο-δικηγόρος συμφωνούσε με τη γνώμη του πελάτη του, όπως και με τις ιδέες που είχε γενικά για την Αμερική και τους Αμερικανούς. Το επάγγελμά του τον έκανε να τα έχει καλά με τους πλούσιους, που πάντοτε τους υποστήριζε. Όσα λοιπόν ο γέρο-Ντόρινγκουρ έλεγε εναντίον της νύμφης του τα πίστευε και βεβαίωνε κι' αυτός ότι πραγματικά εκείνη παντρεύτηκε το λοχαγό μονάχα, γιατί ήταν γιός ενός πλούσιου αριστοκράτη.

Έτσι, τη δουλειά που του ανέθεσε ο κόμης, την ανέλαβε με κάποια στενοχώρια. Δεν ήθελε να μπλέξει με μία γυναίκα που τόσο νωρίς του έδινε καμιά σημασία και να του φερνόταν άσχημα.

Όταν μάλιστα είδε το άμαξι που να μπαίνει σ' ένα στενό δρομάκι της φτωχοσυνοικίας και να σταματάει μπροστά σ' ένα μικρό σπίτι, ανησύχησε. Έδω λοιπόν, σ' αυτό το φτωχό-σπιτο γεννήθηκε και μεγάλωσε εκείνος που θα γινόταν μία μέρα ο ιδιοκτήτης του Ντόρινγκουρ, του Βόντχαμ, του Σόλουου και τώσαν άλλων μεγάλων χτημάτων; Και δεν θα ήταν προσβολή, το παιδί αυτό, για μία τόσο μεγάλη κι' ευγενική οικογένεια, που ο κ. Χάβιζαμ είχε αναλάβει τις υποθέσεις της από χρόνια και που τη σεβάσαν τόσο πολύ;

Όταν η Μαίρη τον ώδηγησε στη μικρή τραπεζαρία, που ήταν και σαλόνι, ο δικηγόρος έριξε τη ματιά του γύρω με την ιδέα ότι θα εύρισκε πολλά πράγματα να κατηγορήσει.

Το δωμάτιο αυτό όμως ήταν απλά επιπλωμένο. Τάξε κι καθαριότητα βασιλεύει, πράγμα που έκανε εντύπωση στο δικηγόρο. Μέσα εκεί δεν εύρισκε κανείς πολυτέλειες. Πού και πού έβλεπε ωστόσο μικρά κομψοτεχνήματα, που ασφαλώς μόνο οικοκυρμένα γυναίκα είχαν εγχείρει φτιάξει κι' είχαν βάλει με γούστο στη θέση τους.

«Έδω μέσα δεν είναι βέβαια, όπως το μέγαρο του γέρο-Ντόρινγκουρ, αλλά δεν είναι κι' άσχημα, σκέφθηκε ο δικηγόρος. Χωρίς άλλο θα έβαλε το χέρι του ο λοχαγός...»

Από τη στιγμή όμως που μπήκε στην τραπεζαρία η κυρία Έρρολ, ο κ. Χάβιζαμ άρχισε να βλέπει την κατάσταση με άλλο μάτι. Ητυμένη με ένα απλούστατο μαύρο φόρεμα, χωρίς κομψότητα, Απάνω της, φαινόταν πιο πολύ ως κοπέλλα παρά ως μητέρα, που είχε παιδί άκρως κρύο.

Τού έκανε μάλιστα μεγάλη εντύπωση η γλυκειά και μελαγχολική έκφραση του προσώπου της.

Η μεγάλη πείρα του κ. Χάβιζαμ τον βοηθούσε να ψυχολογή τους ανθρώπους. Μάλιστα έρωξε το βλέμμα του στη μητέρα του Κέδρικ, κατάλαβε άμέσως ότι ο γέρο-Ντόρινγκουρ είχε πέσει πολύ έξω βεβαιώνοντάς τον ότι η νύφη του ήταν μία γυναίκα υποκρίτρια και φιλογρήματη.

Έτσι ο δικηγόρος έβλεπε τώρα ότι δεν θα εύρισκε δυσκολίες στη δουλειά που του είχαν αναθέσει ο πελάτης του. Ακόμη άχαινε να σκέπτεται ότι ο μικρός λόρδος Φαουντλερόυ δεν θα ήταν μία ντροπή για την οικογένειά του γέρο-κόμητα, όπως πότες την άσχη.

Ήξερε ότι ο πατέρας του ήταν άριστος άνθρωπος. Η μητέρα ήταν επίσης όμορφη, γλυκειά και με καλούς τρόπους. Δεν υπήρχε λοιπόν λόγος να μη τούς μοιάζει λίγο το παιδί τους.

Όταν ο κ. Χάβιζαμ είπε στην κυρία Έρρολ το σκοπό της επίσκεψής του, εκείνη χλωμάσε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η εὐχή τῶν γονιῶν

Μία φορά κι' έναν καιρό, σε μακρινή χώρα, ζούσε ένας πλούσιος και πρηνός βασιλιάς. Ξαφνικά, μία μέρα, άρρώστησε βαρεια. Οι γιατροί του τότε του είπαν πως, για να γίνει καλά, ένας τρόπος υπήρχε: Να στείλουν τον πιο πιστό του άνθρωπο να του φέρει το άθάνατο νερό! Άλλοιώς, ήταν καταδικασμένος να πεθάνει.

Όταν τ' άκουσε αυτό το βασιλόπουλο, φώναξε:

— Για τη ζωή του πατέρα μου, θα περάσω ποτάμια και βουνά, για να πάω εγώ να του φέρω το γιατρικό!

Οι σύμβουλοι, όμως, του παλατιού, δεν ήθελαν να το άφισουν. Μά το βασιλόπουλο έπέμενε. Κατέβηκε, λοιπόν, στην αΐλη, που τον περιέμεναν οι άνθρωποί του, έτοιμους το πιο άρωστο αίμα, πήρε το σπαθί του και, πριν ξεκινήσει, θυμήθηκε μία συμβουλή της μητέρας του, που συνήθιζε να του λέει όταν ήταν μικρός: «Παιδί μου, πάρε ευχή γονιών κι' άνεβα σε βουνό!...»

Έτρεξε, λοιπόν, κοντά στους γονείς του κι' εκείνοι, πικραμένοι που θα έφευγε, τον πήραν στην άγκαλιά τους και το φιλούσαν. Ξέχασαν όμως να του δώσουν την ευχή τους...

Το βασιλόπουλο ξεκίνησε. Στα μισά του δρόμου όμως, θυμήθηκε πως δεν είχε πάρει, φεύγοντας, την ευχή των γονιών του.

Έτσι, μ' άλλο πούρ βιαζότανε, γύρισε πίσω στο παλάτι. Οι γονείς του τρώμαζαν που το είδαν.

Το βασιλόπουλο, με την πρόφαση πως κάτι ξέχασε, μπήκε στην κάμαρα της μητέρας του. Κι' όταν πάλι έτοιμάσθηκε να φύγει, άκουσε τη βασιλίσσα να του φωνάζει:

— Παιδί μου, έχει την ευχή μας!... Μες έγγονισή τ'ώρα καρδιά, το βασιλόπουλο πήρε πάλι το δρόμο. Περπάτησε, πέρασε πολιτείες και χωριά, βουνά και βάλασσε, ώσπου έφτασε σ' ένα παλάτι, που ήταν στην άκρη του δάσους.

Στην παλάτι αυτό, καθόταν ένας άρχοντας με τη γυναίκα του και την πεντάμορφη θυγατέρα του.

Το βασιλόπουλο, θαμπωμένο από την όμορφη της νέας, πήγε κοντά της και τη χαιρέτησε. Η άρχοντοπούλα τον χαιρέτησε κι' αυτή και τη στιγμή που του χαμογελούσε, δυο δροσερά τριαντάφυλλα έπεσαν από τα μάγουλά της.

Το βασιλόπουλο, βλέποντας τις χάρες της, θέλησε να τη ζητήσει από τον πατέρα της για γυναίκα του. Μά θυμήθηκε πως πίσω του είχε άφισε τον πατέρα του άρρωστο και δεν μίλησε.

Ο άρχοντας, λοιπόν, το κράτησε στο πλούσιο τραπέζι του και το βασιλόπουλο διηγήθηκε τις περιπέτειες που τράβηξε στο δρόμο του. Τού είπε ακόμα και ποιός ήταν ο σκοπός του ταξιδιού του.

Η άρχοντοπούλα, με μεγάλη προσοχή, άκουγε την όμιλία του ξένου. Όταν όμως το βασιλόπουλο είπε πως βιαζόταν να πάει να πάρει το άθάνατο νερό, η άρχοντοπούλα λυ-

πήθηκε κατάκαρδα. Πήγε κοντά στη μητέρα της και, φιλώντας την, της είπε:

— Μητέρα μου, δεν ξέρεις πόσο λυπάμαι που θα φύγει το βασιλόπουλο!...

Δεν πρόφτασε ν' αποσώσει τα λόγια της, και τ' άραία της μάτια γέμισαν δάκρυα, που έγιναν άμέσως μαργαριτάρια.

Το βασιλόπουλο πάλι, όταν έμεινε μονάχο, ένοιωσε κι' αυτό την καρδιά του να σφίγγεται. Έπιθυμούσε να καθήση κοντά στην άρχοντοπούλα για πάντα. Μά μία φωνή, που έρχόταν από μακριά, τού λέγε: «Παιδί μου, πεθαίνω! Πού είσαι τ' άθάνατο νερό?»

Έτσι, το άλλο πρωί, το βασιλόπουλο έφυγε κρυφά απ' το παλάτι του άρχοντα.

Η άρχοντοπούλα, από την ημέρα εκείνη, ανέβαινε στο πιο ψηλό δάμα, περιμένοντας το γυρισμό του βασιλόπουλου.

Πέρασαν έτσι αρκετές μέρες, όταν, ξαφνικά, είδε ναρχεται μία συνοδεία. Ήταν το βασιλόπουλο με τους ανθρώπους του, που γύριζε από το μακρινό ταξίδι του. Όσπου να φτάσει στο μέρος που βρισκόταν το άθάνατο νερό, πέρασε πολλές φουρτούνες. Κινδύνευε μάλιστα να κλειστή μέσα σε δυο βουνά που άνοιγόκλειαν! Γύριζε όμως τόσο ευχαριστημένο. Κουβαλούσε το γιατρικό του άρρωστου πατέρα του!...

Μόλις έφτασε στο παλάτι, γονάτισε μπροστά στη βασιλοπούλα και τη χαιρέτησε. Έπειδή όμως βιαζόταν να γυρίσει στη χώρα του, παρακάλεσε τον άρχοντα να του ετοιμάσουν δυο χρυσά άμαξια.

Και στο ένα μπήκε η άρχοντοπούλα με τη μητέρα της και στο άλλο ο άρχοντας με το βασιλόπουλο.

Η άρχοντοπούλα, που είχε μαζέψει πλήθος μαργαριτάρια από τα δάκρυα, τα σκόρπιζε τώρα με το χέρι της στους φτωχούς. Κι' αυτοί, με γέλια και χαρές, έτρεχαν πίσω να τα πρωτοπάρη.

Η άρχοντοπούλα ξεκαρδίζονταν στα γέλια και τα μάγουλά της γέμιζαν τριαντάφυλλα.

Έτσι, απ' όσους δρόμους κι' αν περάσαν, σκόρπισε μαργαριτάρια και τριαντά-

φυλλά.

Όταν πλησίασαν πια στο παλάτι, βγήκαν όλοι να τους υποδεχτούν.

Το βασιλόπουλο έτρεξε πρώτο κοντά στον πατέρα του και του έδωσε το άθάνατο νερό. Κι' αφού το ήπιε εκείνος και συνήρθε, τού μίλησε για την άρχοντοπούλα.

Σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά τους ο άρχοντας με τη γυναίκα του και την πεντάμορφη θυγατέρα του.

Ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα ένθουσιάστηκαν με την όμορφη της νέας και, την άλλη μέρα, κάλεσαν κοντά τους πρώτα το βασιλόπουλο και τού είπαν:

— Παιδί μου, έχει την ευχή μας! Κατόπιν πήραν την άρχοντοπούλα και της πέρασαν δυο λαμπερά δαχτυλίδια.

Κι' όταν ήρθε η ώρα του γάμου, η κοπέλλα φόρεσε το άραιότερο φόρεμα, που της χάρισε η βασίλισσα.

Έτσι το βασιλόπουλο και η άρχοντοπούλα έζησαν καλά κι' έμεινε καλύτερα.

Η ΠΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το ροχαλητό

Η Φιφή κάνει μούτρα στη Νίνα, την αδελφή της.

Μά τί έχεις πάντα, τη ρωτάει εκείνη με παράπονο. Τί σου έκανα και είσαι θυμωμένη μαζί μου;...

— Νά, της απαντάει η Φιφή, ροχαλίζεις κάθε βράδυ και δεν μ' αφήνεις να κοιμηθώ! Η Νίνα όμως δεν το παραδέχεται.

— Έγώ ροχαλίζω; φωνάζει. Κάνεις λάθος!...

Σε λίγο, όμως, την παίρνει ο ύπνος και αρχίζει το ροχαλητό.

Η Φιφή τότε τη σκουντάει με θοισαμβευτικό ύψος.

— Νίνα! Νίνα! της φωνάζει. Ξύπνα, λοιπόν, ν' άκούσης τώρα πως ροχαλίζεις!...

MIKY-MAOY S

Χιούμορ

Ο δάσκαλος δίνει στους μαθητές του το θέμα της έκθεσής τους που είναι: (Το αποτέλεσμα της αγραμματοσύνης).

Σε λίγο πετάγεται απ' το θρανίο του ο Μανωλάκης κι' αφήνει στην έδρα την κόλα του, που γράφει: «Εμφερεία».

Κι' ο δάσκαλος τόν ρωτάει:

— Τι είν' αυτό;

— Το αποτέλεσμα της αγραμματοσύνης, κύριε!

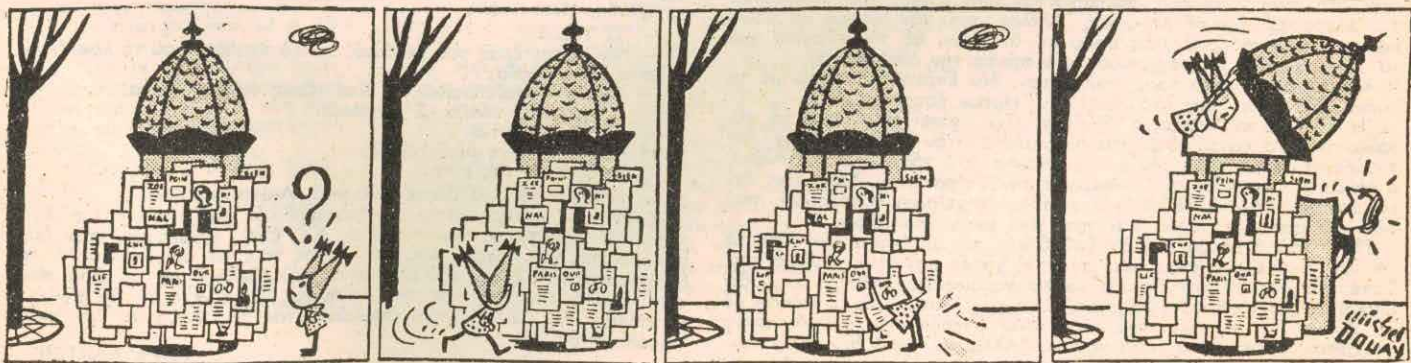
Ο μπαμπάς του Γιαννάκη βασανίζεται μία ώρα για να δείξη στο γιό του την αφαίρεση. Στο τέλος τόν ρωτάει:

— Βρήκες πέντε βώλους κι' έπήρες τούς δύο. Πόσοι μένουν;

— Κανέναν.

— Πώς κανέναν;

— Μά τόσο κουτό με νομίζεις, να βρω πέντε βώλους και να πάρω μονάχα τούς δύο;

Η ΖΩΤΤΣΑ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΠΤΕΡΙΟΥΧΟΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ

Κι' έτσι ενωμένους τους διαπέρασε το δηλητηριασμένο βέλος του Μαρσάια...

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο λευκός άνθρωπος πουχε πέσει ντυμένος πάνω στο κρεβάτι του και που τώρα στύλωνε το βλέμμα του στο ταβάνι, δεν θα ήταν πάνω από σαράντα χρονών, αλλά τα χαρακτηριστικά του και το μαυρισμένο δέρμα του προδίδαν τη μακρά παραμονή του στην Αφρική. Βλέποντάς τον κανείς, θα τον έπαιρνε για φυλακισμένο, που ήθελε να το σκάσει και να φύγει. Και ίσως να συλλογιζόταν να φύγει ο Μάζο Καλάνι. 'Απ' τη στιγμή που τον πήραν απ' την καλύβα του, τη γεμάτη κοπριά και λάσπη, ένοιωσε μέσα του μία μεγάλη αγωνία: να ξαναγυρίσει εκεί, για να νάναι ελεύθερος, μόνος, κύριος του εαυτού του.

Η απόστολή που είχε πάει και τον είχε πάρει μαζί της, δεν έχει φτάσει ακόμα στην 'Αντίς Αμπέμπτα κι' ο Μάζο είχε κιόλας μετανιώσει, γιατί είχε υποχωρήσει στην επιμονή της γυναίκας του, της αδελφής του και του προξένου και τους είχε ακολουθήσει. Ξαναθυμόταν το απελπισμένο κλάμα της 'Αλίας, της μαύρης γυναίκας. Είχε ζήσει μαζί της έφτα χρόνια και θυμόταν τώρα τη σκηνή του αποχαιρετισμού, που δικού της και των φίλων του των Αισιό-πων, που όλους ο Μάζο τους είχε εγκαταλείψει για να ξαναγυρίσει ανάμεσα στους λευκούς. Ξαφρόχονταν στη μνήμη του οι απειλές του Μαρσάια, του αδελφού της 'Αλίας, που τον ικέτευε να μείνει και που τον φοβόριζε πως όπου κι' αν ήταν, θα τον εύρισκε για να τον εκδικηθεί, αν παρατούσε για πάντα την αδελφή του.

«Είχαν δίκιο όλοι τους, σκεφτόταν, δεν έπρεπε να φύγω με τη Λιάνα. Τό σπιτί μου ήταν εκεί... Ήμουν ήσυχος...».

Η αδελφή του Μάζο, η 'Ελβίρα, είχε πείσει τη Λιάνα, τη γυναίκα του, να κάνουν διάφορα διαθήματα στον πρόξενο, στην 'Αντίς Αμπέμπτα, για να τον βρουν, έπειτα από τόσα χρόνια! Αύριο, ο Μάζο θ' αποχαιρετούσε οριστικά την 'Αθιοσυνία, όπου είχε εγκατασταθεί απ' το 1938, για κάποια επιχείρησι κουνερβάν, που δεν του άφφερε κέρδη και που μία μέρα διαλύθηκε.

Ποτέ πια ο Μάζο δεν θα ξαναβλέπε την υπόκουη και γλυκιά 'Αλία, πουχε μοίραζε μαζί του τις χαρές και τους πόνους της. Ποτέ πια δεν θα την άκουε να τραγουδάει στο πλευρό του. Θα έπρεπε τώρα να ξανασηθίστη στη ζωή των λευκών, να ξαναζήσει με τη Λιάνα, τη γυναίκα του, που ήταν σχεδόν σαν μία άγνωστη γι' αυτόν, έπειτα από τόσα χρόνια. Άλλωστε, ποτέ δεν είχαν συνδεθεί και πολύ από τότε που παντρεύτηκαν.

Τη φοιχτή μαύρη γυναίκα, που έκλαιγε, όταν τον είδε να φεύγει... Τι άηδία, Θεέ μου! Τι δικαιώματα μπορεί ναχη πάνω μου ένας τέτοιος άντρας; Μήπως με λυπήθηκε τόσα χρόνια που ζούσα μόνη, περιμένοντάς τον; Αφού όμως επιμένει, θα του πω όλα. Θα του πω κατάνουτρα πως είχα έναν άλλον άντρα, έναν άντρα που μου αποκάλυψε τον πραγματικό, τον αληθινό έρωτα! Θα του πω ακόμη πως έχω ένα παιδί, έν' αγοράκι μαζί του! Και θα του πω τέλος πως αυτός δεν είναι πια τίποτα για μένα, πως τώρα είμαι νεκρή, ναι, νεκρή γι' αυτόν και για πάντα. Όταν θάμασπε στην 'Ιταλία, να μην περιμένη τίποτα από μένα. Είμαστε τώρα δύο ξένοι...

Ο Μάζο απόμεινε αποσβολωμένος, ακίνητος, εκεί στο κατώφλι της πόρτας, όταν, ξαφνικά, είδε τη Λιάνα να παρουσιάζεται μπροστά του.

— 'Ακουσε, έ; Τ' άκουσε; Όλα;

Της έγινε ναι, ενώ τα μάτια του ήταν βουρκωμένα.

— Λυπάμαι πολύ, Μάζο. Δεν ήθελα να...

— Δεν πειράζει. Έχεις δίκιο. Οι νεκροί είναι νεκροί...

Σε λίγο, είπε σιγά:

— Φεύγω, Λιάνα... Θα εξαφανιστώ... Ξαναγυρίζω στην τρά-γλη μου, για πάντα! Αυτό είναι το σπιτί μου... Δεν θα μπο-ρούσα να ζήσω αλλού. Ναι, βέβαια, δεν έχω εκεί ανέσεις, ούτε κα-θαριότητα, αλλά είμαι ελεύθερος, ήσυχος. Εκεί έχω την 'Αλία, την πιστή μου μαύρη γυναίκα. Εκεί είναι η πραγματική ελπίδα μου! Ήμουν τρελλός, τρελλός, που σ' ακολουθήσα... Έχεις δ-μως δίκιο, Λιάνα, καλά τό είπες, πριν από λίγο, οι νεκροί δεν ζωντανεύουν ξανά.

— 'Ω! Μάζο, συχώρα με! Δεν ήθελα να σου κάνω κακό! Δεν ήξερα... Σε νόμιζα νεκρό...

— Ήμουν νεκρός, Λιάνα!

— 'Οχι, όχι, Μάζο. Ζής και δεν έχω το δικαίωμα να σ' αφήσω. Είμαστε ενωμένοι από την έκκλησίς οι δυό μας. Ο Τζούλιο θα καταλάβει, είναι καλός...

— 'Ο Τζούλιο;

— Ναι, ο πατέρας του παιδιού... Το παιδάκι μου το λένε 'Αλ-μπέρτο. Είν' ώραίο...

— 'Ωραίο, καταλαβαίνω... Και τώρα, φεύγω, Λιάνα.

— 'Οχι, μείνε, Μάζο. Σ' αγαπώ...

— 'Οχι... 'Αντίο...

Η Λιάνα έκλαιγε με λυγμούς.

Ο Μάζο τότε της είπε:

— Θάθελα να σου δώσω ένα φιλή, Λιάνα, προτού...

Σφίχτηκαν, αγκαλιάστηκαν σπασμωδικά, κλαίοντας και οι δυό τους και φιλήθηκαν απελπισμένα. Κι' έτσι, ενωμένους, σαν δύο πεταλούδες, τους διαπέρασε, κολλώντας τους τον ένα στον άλλο, το δηλητηριασμένο βέλος του Μαρσάια, του αδελφού της 'Αλίας, που είχε κρυφτεί σαν δαίμονας της καλάνης και είχε εκδικηθεί την έγ-κατάλειψή της αδελφής του, σημαδεύοντας τον Μάζο απ' τον φεγ-γαρόλουστο κήπο...

ΜΑΡΚ ΡΑΝΤΟΝ

Συναρπαστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Τσέιζ

Τό 'εγκλημα ενός τυφλού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

Μία συμφορά, με άρχηγό της την διευθύντρια μεσικού γραφεί-ου κ. Φρέντς, αποφασίζει να βά-λη στο χέρι τα μεγάλης αξίας γουναρικά της γυναίκας του πλου-σιού αλλά τυφλού κατασκευαστού δερματάνων Χόουαρντ Γουέσλεϋ. Αναθέτει δέ τη δουλειά αυτή στο Χάρρυ Γκλέμ, ένα τύπο κυνικό και αβριέστη. Έκείνος υποδεικνύ-ει τότε να βάλουν ως καμάρια-στο σπίτι των Γουέσλεϋ μία έμψι-στη τους, για ν' ανακαλύψη το μυστικό του χρηματοκιβωτίου ή-που φυλάσσονται τα γουναρικά. Δια-αλέγει δέ γι' αυτό το ρόλο τη Τζούλυ Χόλλαντ, μία όμορφη κοπέ-λα, με περιπετειώδες παρελθόν, φιλόδοξη και διψασμένη για πλού-τη. Πραγματικά, σχετίζεται μαζί της και την πείθει ν' αναλάβη αυτή τη δουλειά, με την υπόσχε-σι μιας καλής αμοιβής. Η Τζού-λυ θα παρουσιασθή στην κ. Μπλάνς Γουέσλεϋ, συστημένη απ' το με-σικό γραφείο. Η Μπλάνς είναι πρώην ήθοποιος και πολύ ιδιο-τροπή γυναίκα. Η Τζούλυ δεν άρ-χει να καταλάβη πως της είναι α-δύνατο να μείνη στην υπηρεσία της, γιατί τη βασανίζει με σαβι-σμό. Ανακαλύπτει επίσης ότι η Μπλάνς έχει σχέσεις με το Μπέν-τον, το συντάγμα του συζύγου της. Εκείνος όμως την πληρώνει για να μην πη τίποτα στο Γουέσλεϋ.

Εξ' άλλου, η Τζούλυ ζηλεύει το Χάρρυ, γιατί υποψιάζεται πως έχει σχέσεις και με τη Νάνα, την έ-μορφη κόρη της κ. Φρέντς. Μα αύ-τός, που την έχει έρωτευθή πρα-γματικά, της προτείνει να παντρευ-τούν, μετά την κλοπή των γουνα-ρικών, και να φύγουν μαζί για την 'Αμερική. Ένώ κουβεντιάσουν, στην κρεβατοκάμαρα της Μπλάνς, ακούνε βήματα απ' έξω.

Η πόρτα ανοίξε...

και μπήκε ένας άντρας.

Φορούσε μαύρα γυα-λιά, που κρύβανε τα μάτια του. Στάθηκε στο κατώ-φλι, κυττάζοντας μπροστά.

— Είναι κανείς εδώ; ρώτησε μαλακά. Είσ' εδώ, Μπλάνς;

Η Τζούλυ ανάνησε, σαν να-χε φύγει ένα τεράστιο βάρος απ' το στήθος της. Κατάλαβε πως ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Χόουαρντ Γουέσλεϋ και πως δεν μπορούσε να τη δει, αφού ήταν τυφλός.

3ον

Η Τζούλυ έτρεμε ολόκληρη κι' ανασταίε με κόπο. Πήρε τον αναπτήρα και ζύγω-σε το Γουέσλεϋ. Ανακουφισθη-κε, βλέποντας πως έξακολου-θούσε εκείνος να κυττάζει το μέ-ρος όπου στεκόταν πριν. Αυτό αποδεικνυε πως ήταν τυφλός και πως δεν μπορούσε, επομέ-ως, να τους δει.

— Πού είναι η γυναίκα μου; τη ρώτησε ο Γουέσλεϋ, καθώς ά-ναβε το τσιγάρο του.

— Έφυγε για το Σάββατο-κύριακο, κύριε.

— 'Α! Και πότε θα γυ-ρίσει;

— Δεν σ'ας περίμενε πριν από τη Δευτέρα το βράδυ. Θα-χι γυρίει ως τότε.

— Ούτε και σ' με περίμενες, βέβαια... είπε χαμογελώντας ο Γουέσλεϋ. 'Ελπίζω να μη σου

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Α'.

Ο Χόουαρντ Γουέσλεϋ φαί-νόταν πιά ψηλός απ' όσο ήταν στην πραγματικότητα. Είχε τε-τραγωνές πλάτες κι' αθλητικό παράστημα. Παρ' όλα τα φοι-χτά μαύρα γυαλιά του, τα χα-ρακτηριστικά του ήταν ωραία. Τό στόμα του και τό σαγόνι του έδειχναν δυνατή θέλησι και έπιβολή. Είχε φαρδύ μέτωπο και μαλλιά μαύρα, λίγο άση-μένια στους κροτάφους. Δεν ή-ταν περισσότερο από 37 ή 38 χρόνων.

Η Τζούλυ κι' ο Χάρρυ έμει-ναν ακίνητοι, κυττάζοντάς τον. Όταν προχώρησε μέσ' στο δω-μάτιο, αυτοί όπισθοχώρησαν ά-βουρδα.

— Είναι κανείς εδώ; ξανα-ρώτησε.

— Ναι... εγώ... απάντη-σε η Τζούλυ, με φωνή πνιγμένη.

Ο Γουέσλεϋ ζάρωσε τα φρύ-δια του.

— Ποιά είσατε σεις; ρώ-τησε, βγάζοντας συγχρόνως ένα

τσιγάρο από την ταμπакέρα του.

— Η Τζούλυ Χόλλαντ, η καινούργια καμάρια.

— 'Α, καλά... Μου δίνεις φωτιά, σέ παρακαλώ; Πιστεύω πως έξασα τα σπίρτα μου στην τσέπη του παλτού μου.

Η νέα γυναίκα κυττάζε γυ-ρω της, σαν χαμένη. Ο Χάρρυ έβγαλε τον αναπτήρα του και της τόν έδωσε. Της έκανε έν-τυπωση η ήρεμία του. Έμενε ακίνητος, επιδίδοντας κάθε χειρονομία του Γουέσλεϋ με την τραχεία και διαπεραστική μα-τιά του.

Αντίθετα, η Τζούλυ έτρεμε ολόκληρη κι' ανασταίε με κόπο. Πήρε τον αναπτήρα και ζύγω-σε το Γουέσλεϋ. Ανακουφισθη-κε, βλέποντας πως έξακολου-θούσε εκείνος να κυττάζει το μέ-ρος όπου στεκόταν πριν. Αυτό αποδεικνυε πως ήταν τυφλός και πως δεν μπορούσε, επομέ-ως, να τους δει.

— Πού είναι η γυναίκα μου; τη ρώτησε ο Γουέσλεϋ, καθώς ά-ναβε το τσιγάρο του.

— Έφυγε για το Σάββατο-κύριακο, κύριε.

— 'Α! Και πότε θα γυ-ρίσει;

— Δεν σ'ας περίμενε πριν από τη Δευτέρα το βράδυ. Θα-χι γυρίει ως τότε.

— Ούτε και σ' με περίμενες, βέβαια... είπε χαμογελώντας ο Γουέσλεϋ. 'Ελπίζω να μη σου

χάλασα τη βραδιά σου...

— 'Ω, όχι, κύριε! έσπευσε ν' απαντήσει η Τζούλυ, ενώ συγ-χρόνως αναρωτιόταν μήπως είχε υποψιασθή κάτι ο Γουέσ-λεϋ. Δεν είχα να κάνω τίποτα... Ταχτοπούσα λίγο την κάμα-ρα της κυρίας.

— Αλήθεια; Έχεις άρωμα-τισθή σαν να έπρόκειτο να πας στο χορό... 'Ω, δεν τό λέω για να σε προσβάλω... αλλά είμ' αναγκασμένος να βασίζω-μαι στη μύτη μου και σ' αυ-τιά μου. Έχεις βάλει ένα άρω-μα πολύ ευχάριστο.

Η Τζούλυ κατακοκκίνισε κι' έ-καμε ένα βήμα πίσω. Μά, βέ-βαια, ήταν ευχάριστο τό άρω-μα της; Ήταν της Μπλάνς.

— Δεν... δεν έσκόπευα να βγω, τραύλισε.

— Καλά. Θα φροντίσω για τις βαλίτσες μου ο κ. Τζέριτζ, ο γραμματέας μου. Θα βρσκε-ται εδώ σε λίγο... Φτιάσε-μας, σέ παρακαλώ, ένα καφέ και σερβίρισε τον στο γραφείο μου. Έχω να δουλέψω.

Ο Γουέσλεϋ στράφηκε από-τομα και βρέθηκε αντιμέτωπος με τό Χάρρυ, που τραδίκηκε άμέσως πίσω.

— Έχω την παράξενη έντύ-πωση πως βρίσκεται εδώ μέσα και κάποιος άλλος... πρόσθε-σε, ενώ ψαχούλευε για να βρή τό πόμολο της πόρτας.

— 'Οχι, κύριε, δεν είναι κα-νείς! απάντησε ζωηρά ή

Τζούλυ.

— Έχω κάποτε κάτι τέτοιες έντυπώσεις... είπε ο Γουέσλεϋ, ζαρώνοντας τα φρύδια του.

Και βγήκε από τό δωμάτιο.

Όταν ξαναέκλεισε πίσω του ή πόρτα, ο Χάρρυ αναστέναξε μ' ανακούφισι.

— Ούφ! είπε. Πήγα να σκά-σω!... Βγάλε τώρα αυτό τό φόρεμα. Δεν πρέπει να σέ δη-έτσι ο άλλος που θάρθη.

Η Τζούλυ πέρασε άμέσως στο λουτρό κι' άλλαξε φόρεμα.

Όταν ξαναγύρισε, ο Χάρρυ ά-φουγκραζότανε στην πόρτα.

— Πήγαίνε να φτιάσεις τόν καφέ, της είπε σιγανά. Γρήγο-ρα! Θέλω να βγω από δω...

— Πότε θα σέ ξαναδώ; Σοθ είπα πως δεν πρόκειται να μείνω!

— Καλά, κάνε ύπομονη ώς αύριο τ' απόγεμα. Θα τ'α ξα-ναπούω τότε. Θα σε περιμένω, στις 3, σ' αντίκρυνό πάροκο...

Εμπρός, πήγαίνε τώρα. Πρέπει να τό σκάσω!

Όταν η Τζούλυ πήγε τόν κα-φέ στο γραφείο του Γουέσλεϋ, τόν βρήκε να καπνίζει ένα που-ρο, εξαπλωμένος σε μία πολυ-θρόνα. Ένας νέος, καθισμένος πίσω από τό τραπέζι, ξεδιάλε-γε κάτι χαρτιά. Τό άσχημο άλ-λά συμπαθητικό πρόσωπό του φωτισθηκε από ένα χαμόγελο, όταν την είδε.

Ήταν ο Τζέριτζ, ο γραμμα-τέας του Γουέσλεϋ.

— 'Ελπίζω να μείνης ευχα-ριστημένη εδώ, είτε ο Γουέσ-λεϋ στη νέα γυναίκα μ' ένα τό-νο που εξέφραζε αμφιβολία. Μπορείς να βγής τώρα, αν θέ-λεις. Δεν χρειάζομαστε τίποτε. Πιστεύω, άλλωστε, πως θα πε-ράσουμε τό Σάββατοκύριακο στο εργοστάσιο.

Τό μόνο που θέλουμε από σένα, είναι να μ'ας σερβίρης αύριο τό πρωινό, κατά τις 8½. Θα φύγουμε στις 9.

— Μάλιστα, κύριε.

«Τί κρίμα νάναι τυφλός! σκε-φτόταν η Τζούλυ, καθώς πήγα-ινε στην κουζίνα. Είναι τόσο κα-λός κι' ευγενικός! Πως παν-τρεύτηκε τέτοια στρίγγλα!...»

Πριν ιδη τό Γουέσλεϋ, την έν-θουσίαζε ή ιδέα πως θαφύγε με τό Χάρρυ για την 'Αμερική. Τώρα όμως είχε μερικούς δι-σταγμούς, συγκρίνοντας τό Γου-έσλεϋ με τό Χάρρυ.

Ήταν σαν να συνέκρινε ένα αληθινό διαμάντι μ' ένα ψεύ-τικο...

Κατάλαβε, ξαφνικά, πως ο Χάρρυ ήταν επιπόλαιος, δίχως χαρακτήρα, πως ντυνότανε κα-κόγουστα, πως δεν θα γινότανε ποτέ πλούσιος σαν τό Γουέσ-λεϋ...

Κι' αν ακόμα κατάφερνε να κλέψη τα γουναρικά, για πόσον καιρό θα φτάνανε τα λεφτά που θαπείρνε απ' αυτά; 'Οχι πολύ, αν πήγαίνε στην 'Αμερική και ξεδευαν άσυλλόγιστα. Κι' ύ-στερα, τί θα γινότανε;

«Ο Χάρρυ είν' ένας κλέφτης — έλεγε με τό νού της. 'Υστε-ρα, είναι μπλεγμένος μ' αυτή τη φοιχτή κ. Φρέντς και με τη Νάνα. Σε τί ιστορίες θα βρε-

θω άνακατεμένη, αν τον παν-
τρετώ;»

— Έπρεπε να παντρευτεί έναν
άνθρωπο σαν το Γουέσλεϊ. Τό-
τε θαχε ό,τι επιθυμούσε: ένα
μεγάλο σπίτι, τουαλέτες, ύ-
πηρετές, αυτοκίνητο... Μά σί-
γουρα δεν θα την κίτταζε καν
ό Γουέσλεϊ. Άλλωστε, ήταν
παντρεμένος...

— Άν όμως τον προειδοποιού-
σε για την κλοπή; — Ισως, από
εγγνωμόσυν, θάκανε τότε κάτι
γι' αυτήν...

Διέκοψε τις σκέψεις της έ-

νας έλαφρός θόρυβος στην πόρ-
τα. Καί μπήκε ο Τζέριτζ, φέρ-
νοντας το δίσκο με τ' άδειαν ά-
φλυτζάνια.

— Περιήμιος ήταν ο καφές
σας! είπε μ' ένα φιλοφρονητι-
κό χαμόγελο. Να σας συστηθώ:
Λέγομαι Τόμ Τζέριτζ κι είμαι
ιδιαιτέρως καμαριέρης και
γραμματέας του κ. Γουέσλεϊ.
Θάβελαι να γνωριστουμε καλύ-
τερα, αφού θα βλέπωμάστε συ-
χνά.

— Άλήθεια;

— Ναι. Το είπα, άλλωστε,

καί στον κ. Γουέσλεϊ, πώς σας
βρίσκω υπέροχη... Δεν πι-
στεύω να θυμώσατε...

— Όχι, δεν έθυμωσα. Μά
υποθέτω πως δεν θα ενδιαφέ-
θηκε πολύ ο κ. Γουέσλεϊ...
— Άπεναγνίας! Είδα πως
μ' άκουγε με προσοχή...
— Η Τζούλυ γέλασε κι άρχισε
να πλένι τα πιάτα.

— Λοιπόν, σας άρέσει εδώ;
τη ρώτησε ο Τζέριτζ.

— Όχι πολύ, ώμολόγησε έ-
κείνη, με ειλικρίνεια.
— Υποθέτω πως ή κ. Γου-
έσλεϊ θα σας σκάρωσε καμιά
άπό τις συνηθισμένες φάρσες
της; το βαλσαμωμένο φείδι, το
κλείσιμο στο χρηματοκιβώτιο...

— Πώς τα ξέρετε; άπόρησε
ή νέα γυναίκα.

— Μά τα ίδια έκανε και σε
μένα. Μ' άφησε δέκα λεπτά
κατεμένο στο καταραμένο χρη-
ματοκιβώτιο. Μου φάνηκε πως
θα πέθαινα!

— Δεν σκοπεύω να μείνω
περισσότερο εδώ, δήλωσε στα-
θερά ή Τζούλυ. Είν' επικίνδυνη
αυτή ή γυναίκα!

— Μά πρέπει να μείνετε!

— Όταν τη συνήσετε, δεν θα
της δίνετε πιά προσοχή. Κι έ-
κείνη θα σας άφίση πιά ήσυ-
χα... όπως άφησε κι έμένα.

Θά συμπαθήσετε δέ πολύ το
Γουέσλεϊ. Είν' ένας θαυμάσιος
τύπος.

— Δεν καταλαβαίνω πώς
την παντρεύτηκε...

— Μά, όταν τη γνώρισε, ή-
ταν μιά χαριτωμένη ύπαρξη.

Τόν ξετρελλάνε... — Ήξερε πως
είχε τεραστία περιουσία κι άρ-
χισε εύθως άμέσως να τον εκ-
μεταλλεύεται.

— Όχι μόνο του
ξεκόλλησε μιά σεβαστή προγα-
μιαία δωρεά, που τη σπατά-
λησε μέχρι τελευταίας πεντά-
ρας, αλλά και τον κατάφερε ν'

ανάλαβη την υποχρέωση να της
πληρώσει ένα μεγάλο ποσό, σε
περίπτωση διαζυγίου!

— Πιστεύω πως τώρα έχει με-
τανοιώσει πικρά ο Γουέσλεϊ γι'
αυτή την κουταμάρα του. Μά
είναι πιά πολύ άργά... Κι έ-
τσι εκείνη κάνει ό,τι της άρέ-
σει!

— Μά γιατί δεν της δίνει
αυτά τα λεφτά, για να την ξε-
φορτωθί;

— Δεν μπορεί. Έργάζεται
για μιά σπουδαία εφεύρεση,
σχετική με την κατασκευή αε-
ροπλάνων χωρίς πιλότο. Κι έ-
χει διαθέσει όλη του την περι-
ουσία γι' αυτές τις έρευνές
του. Δεν έχει πιά τα μέσα να
την ξεφορτωθί... κι αυτή το
ξέρει!

— Μά είναι τρομερό! είπε
ή Τζούλυ, αναστατωμένη. Κι
είναι και τυφλός, ο καυμένος!

— Ναι... Αυτή τη βδομά-
δα, μάλιστα, δοκίμασε μιά με-
γάλη άπογοήτευση. Κάποιος
Γάλλος ειδικός έλπιζε πως θα
μπορούσε να του ξαναδώσει το
φώς του, με μιά έγχείρηση. Γι'
αυτό είχε πάει στο Παρίσι...

— Ο Τζέριτζ έρριξε ξαφνικά
μιά ματιά στο ρολόι του, σφύ-
ριξε έλαφρά και πρόσθεσε:

— Πά, πά, πόσο άργησα!
Είχα πη στο Γουέσλεϊ πως θα
ξαναγύριζα σε λίγα λεπτά...
Φεύγω τώρα. Θά ξαναϊδωθούμε!

— Άργότερα, όταν ή Τζούλυ εί-
χε πέσει πιά στο κρεβάτι της,
άκουσε το Τζέριτζ να καληνυ-
χίζει το Γουέσλεϊ και να φεύ-
γη. Είχε μείνει τώρα μονάχη
στο σπίτι με το Γουέσλεϊ.

— Δεν έχω κανένα κίνδυνο,

μαζί του — σκέφθηκε. — Άν ή-
ταν ο Μπέντον, θα πέθαινα άπό
το φόβο μου. Αυτός όμως...

Την είχε μισοπαρεί ο ύπνος,
όταν την ξύπνησε άπότομα έ-
νας θόρυβος γυαλιών που σπά-
γανε. Πετάχτηκε πάνω και φέ-
ρεσε τη ρόμπα της.

— Κάποιο άτύχημα θα συνέ-
βη!», συλλογίστηκε μ' άνυσυ-
χία.

— Έτρεξε ως την κάμαρα του
Γουέσλεϊ κι άφουγκράστηκε
έξω άπό την πόρτα. Άκούγον-
τας θόρυβο μέσ' στο δωμάτιο,
χτύπησε την πόρτα.

— Ποιος είναι; ρώτησε ο
Γουέσλεϊ. Έσύ, Τζούλυ; Έλα
μέσα.

— Άνοιξε την πόρτα και το εί-
δε να στέκεται στη μέση της
κάμαρας, με τις πυτζάμες. Φο-
ρούσε πάντα τα μαύρα γυαλιά.

Μπροστά στα πόδια του ύ-
πνηχαν τα συντρίμια ενός πο-
τηριού.

— Έρχεσαι να με βοηθή-
σης, Τζούλυ; είπε μ' ένα θλιμ-
μένο χαμόγελο.

— Άκουσα... Μά έσείς κο-
πήκατε, Θεέ μου!

— Η νέα γυναίκα είχε δη να
τρέχει άνά από το χέρι του
Γουέσλεϊ.

— Μούπες αυτό το παληο-
πότηρο. Κι όταν θέλησα να το
σηκώσω, έκοψα το χέρι μου μ'
ένα γυαλί.

— Η Τζούλυ έτρεξε άμέσως να
φέρει ιώδιο, βαμβάκι, κι έπι-
δέσμους, άπό το μικρό ντουλά-
πι του φαμακείου. Πήρε άπό
το χέρι τον τυφλό και τον έ-
βαλε να καθίσει σε μιά καρέ-
κλα.

— Είναι τρομερό νάναι κα-
νείς έτσι άνίκανος... της είπε
έκείνος. Δεν ξέρω τι θάκανα,
αν δεν έρχόσουν εσύ!...

Τούδεσε την πληγή.

— Θά σας περάσω άπό πά-
νω ένα λαστιχένιο δάχτυλο, για
καλύτερη προφύλαξη, του είπε.

— Σ' εύχαριστώ, Τζούλυ.

— Άφού τελείωσε την περι-
ποίησή της πληγής, ή νέα γυ-
ναίκα, μάζεψε τα σπασμένα
γυαλιά και σκούπισε καλά το
πάτωμα.

— Έν τάξει όλα, είπε. Μά
θέλετε τίποτ' άλλο;

— Πόσων χρονών είσαι
Τζούλυ;

— Εικοσιενός, άπάντησε ν'
άπορία ή νέα γυναίκα.

— Είσαι όμορφη;

— Μά... δεν ξέρω!

— Έτσι μου είπε ο Τζέ-
ριτζ, κι έχω έμπιστοσύνη στην
κρίση του... Θάπρεπε νάχα
σκεφθί νωρίτερα, ότι δεν ήταν
σωστό να μείνω εδώ μονάχος
μαζί σου. Η γυναίκα μου δεν
θα ένθουσιασθί καθόλου, όταν
το μάθι... Καλύτερα, λοιπόν,
να μη της το πούμε...

— Ναι, βέβαια! συμφώνησε
κι ή Τζούλυ, καταλαβαίνοντας
άμέσως πόσο άσχημα μπορού-
σε να της φερθί ή Μπλάνς.

— Έγώ δεν θα πώ τίποτε.

— Σ' εύχαριστώ. Είναι ά-
νόητο αυτό που σου ζήτηω...
μά καλύτερα ν' άποφύγουμε τις
κακοτοπιές... Πήγαινε τώρα να
κοιμηθής.

— Είσαστε βέβαιος πως δεν
χρειάζόσαστε τίποτ' άλλο; ρώ-
τησε ή Τζούλυ.

— Ά, μπορείς να μου πής
κάτι, πριν φύγης; Ήρθε καθό-
λου εδώ, όσο έλειπα, ο κ. Μπέν-
τον, ο συνετής μου;

— Λίγο έλειψε ν' άπαντήσει κα-
ταφατικά ή Τζούλυ. Μά θυμή-

θηκε έγκαίρως πως είχε πλη-
ρωθί για να σωπάσει...

Είπε, λοιπόν, ένα ψέμμα,
παρ' όλη την αντίπαθεια που
της προκαλούσε:

— Όχι, δεν ήρθε κανείς.

— Πολύ καλά. Καληνύχτα.

Τζούλυ Σβόσε το φώς, αν θέ-
λης. Δεν μου χρειάζεται.

— Η Τζούλυ δοκίμασε μιά πα-
ράξενη και θλιβερή έντύπωση,
άφινοντας τον έτσι μονάχο μέ-
σα στο σκοτάδι...

Β'

— Δεν θέλει ν' άκούση τί-
ποτα, είπε ο Χάρρυ νευριασμέ-
νος. Του κάκου προσπάθησα να
την κάνω ν' αλλάξει μυαλό...
Θά φύγι αύριο.

— Η κ. Φρέντς τον κίτταζε μ'
άπάθεια.

— Πρέπει να μείνη, είπε.

Δεν θα ξαναβρούμε τέτοια εύ-
καιρία. Άν φύγι ή Χόλλαντ,
χάλασε όριστικά ή δουλειά!

— Ο Χάρρυ ανασήκωσε τούς
ώμους του κι άπάντησε:

— Πώς μπορώ να την υπο-
χρεώσω να μείνη, αν έβαλε στο
μυαλό της να φύγι;

— Έσύ είσαι πολύ μαλακός.

— Έπρεπε να την άρπάξης άπό
το σβέρκο και να την ξυλοκο-
πήσης γερά. Αυτό της χρειά-
ζεται για να βάλι μυαλό.

— Ο Χάρρυ κατσούφισε.

— Έγώ δεν συνηθίζω να
δέρνω τις γυναίκες, δήλωσε.

Βρήτε κάτι άλλο...

— Μά δεν χωράει, λοιπόν,
στο ξεροκέφαλό σου πως δεν
υπάρχει άλλος τρόπος; φώναξε
ή κ. Φρέντς. Θά της μιλήσω
εγώ.

— Όχι! Να την αφήσετε ή-
συχη! διαμαρτυρήθηκε ο Χάρρυ.

— Η κ. Φρέντς τον κίτταζε
προσεκτικά.

— Μήπως τυχόν σου πόνεσε
το δοντάκι σου γι' αυτήν; πρό-
φερε.

Δεν έπρεπε να της περάσει
τέτοια ιδέα! Ο Χάρρυ την φο-
βότανε, γιατί ήξερε πολλά εις
βάρους του. Κι ήθελε να τον
παντρεύη με την κόρη της. Άν
πίστευε πως είχε έρωτευθί τη
Τζούλυ, ήταν ικανός να κάνη
το κάθε τι... ακόμα και να τον
στείλι στη φυλακή!

— Άνοησίες! άπάντησε ο
Χάρρυ. Άδιαφορώ γι' αυτήν
την κοπέλλα. Ξέρετε όμως πως
δεν μ' άρέσει ή βία.

— Μά δεν πρόκειται να με-
ταχειρισθώ βία. Μπορεί μο-
ναχα να τη φοβερίσω. Τίποτα
παραπάνω.

— Καλά. Μά μη την άγγί-
ξετε! Αυτό δεν θα το άνεχθώ.
να το ξέρετε.

— Φύγε εσύ, διέταξε ή κ.
Φρέντς. Όταν σε χρειαστώ, θα
σ' ειδοποιήσω.

— Όταν βγήκε ο Χάρρυ, ή κ.
Φρέντς πήρε στο τηλέφωνο τον
Τέο.

— Έλα δώ, του είπε. Έχω
μιά δουλειά για σενα. Ο Χάρ-
ρυ νοστιμεύεται τη Τζούλυ
Χόλλαντ, κι αυτή μάς κάνει τη
δύσκολη. Θάβελαι να κουβεντιά-
σπς λιγάκι μαζί της...

— Μά αυτό δεν είναι δου-
λειά, άπάντησε χαρούμενα ο
Τέο. Είναι ξεκούραση... Έρχο-
μαι άμέσως!

Γ'

Κατά τις 9 το πρωί, ο Τέο
καθόταν σ' ένα πάγκο του πάρ-
κου, αντίκρυ στο σπίτι των
Γουέσλεϊ. Περίμενε, ώπου
βγήκαν κι έβουγαν με τ' αύτο-

κίνητο ο Γουέσλεϊ κι ο Τζέ-
ριτζ.

— Ύστερα έσβυσε το τσιγάρο
του και τράβηξε προς την πο-
λυκατοικία.

— Πού πάτε; τον ρώτησε ο
θυρωρός, κυττάζοντας τον φιλό-
ποπτα.

— Πάω να δώ την άδελφή
μου, την καμαριέρα του 97.

Καί, βλέποντας πως ο θυ-
ρωρός δυσπιστούσε, ο Τέο
πρόσθεσε:

— Τηλεφωνήστε της, αν δεν
με πιστεύετε. Πέστε της πως
είν' ο άδελφός της, ο Χάρρυ.

— Καλά, άνεχθήτε, είπε ο θυ-
ρωρός. Μη μείνετε όμως πολλή
ώρα!

— Ο Τέο άνεβήκε και χτύπησε
την πόρτα του διαμερίσματος
των Γουέσλεϊ. Μόλις του άνοι-
ξε ή Τζούλυ, κόλλησε την άνοι-
χτή φύλλα του στο στόμα της
και την έσπρωξε άπότομα προς
τα πίσω. Μπήκε ύστερα, έκλει-
σε πίσω του την πόρτα και σή-
κωσε άπειλητικά τη γροθιά
του.

— Τσιμουδιά! μούγκρισε.

— Έρχομαι άπό την κ. Φρέντς.

— Η Τζούλυ είχε παγώσει. Εί-
χε μπουστά της ένα παιδί, 19
χρονών, κοντό, με μαύρα κι ά-
κατάστατα μαλλιά, στρογγυλό
πρόσωπο και σκληρά μάτια. Υ-
πήρχε στην έκφρασή του κάτι
κακό και διεστραμμένο, που
την τρομοκρατούσε.

— Μην νευριάζεις, κούκλα
μου! της είπε χαμογελώντας
και δείχνοντας τα πρασινωπά
και σπασμένα δόντια του. Ήρ-
θα να κουβεντιάσουμε λιγάκι.

— Φύγετε, αλλιώς θα φω-
νάξω το θυρωρό! τραύλισε ή
Τζούλυ.

— Εκείνος έβγαλε άπό την τσέ-
πη του μιά άμερικάνικη γρο-
θιά και τη στερώσε πάνω στα
βρώμικα δάχτυλά του, με τις
προσεκτικές κινήσεις μιάς γρη-
ας κυρίας που φοράει τα γάν-
τια της.

— Άν δεν κάτσης φρόνιμα,
θα σου σπάσω τα δόντια, δή-
λωσε.

Την ανάγκασε να περάσει στο
σαλόνι. Κίτταξε γύρω του και
είπε:

— Πολύ όμορφα είν' εδώ!
Και σύ θέλεις να φύγης...

— Ναι, θα φύγω, είπε μ' ά-
δύνατη φωνή ή Τζούλυ. Κανείς
δεν μπορεί να μ' έμποδίση.

— Μπορώ εγώ, άπάντησε ο
Τέο, πέφτοντας σε μιά πολυ-
θρόνα. Θά κάνης ως το τέλος
τη δουλειά που άνελαδες. Άλ-
λοιώς, θα μπλέξης άσχημα μα-
ζί μου!

— Δεν θέλω! φώναξε ή Τζού-
λυ μ' ένα λυγμό. Θά τα πώ
όλα στην αστυνομία.

— Ο Τέο έβγαλε άπό την τσέ-
πη του ένα φθαρμένο πορτοφό-
λι και πήρε άπό μέσα τρεις φω-
τογραφίες.

— Έχω εδώ κάτι που σ' έν-
διαφέρει, είπε. Κίτταξε...

— Η Τζούλυ έρριξε μιά ματιά
στις φωτογραφίες κι έκανε ένα
μορφασμό φρίκης. Είχε δη κάτι
πρόσωπα καμμένα, φοιχτά πα-
ραμορφωμένα.

— Το βιτριόλι τις κατάντη-
σε έτσι, της έξηγησε ο Τέο.
— Έκλεψα τις φωτογραφίες τους
άπό την αστυνομία... Η μιά
λέγεται "Έμμη Πάρσον. Της
χάλασε τα μούτρα ένας νέγρος.

— Η δεύτερη, ή "Έντιθ Λόουσον
θέλησε να πάρη το φίλο μιάς
άλλης γυναίκας, κι έκείνη της
έρριξε βιτριόλι...

— Φτάνει, φτάνει! φώναξε ή
Τζούλυ, πετώντας μακριά τις
φωτογραφίες.

Καμιά άπειλή δεν θα μπο-
ρούσε να την έπηρεάσει τόσο,
όσο το θέαμα των παραμορφω-
μένων εκείνων γυναικών...

— Ο Τέο έβγαλε τώρα άπό
την τσέπη του ένα πράσινο
μπουκαλάκι.

— Νά και το βιτριόλι! εί-
πε. Τόχω πάντα πάνω μου...
Μη φαντασθής δέ πως θα μπο-
ρέσης να μου ξεφύγης, να κρυ-
φθής. Όπου κι αν πάς, θα σε
ξετρυπάσω... Θά σ' επιβλέπω

άλλωστε απ' αυτή τη στιγμή.
Κι αν δοκιμάσης να μάς σκα-
ρώσης καμιά άσχημη δου-
λειά... αντί στην όμορφιά σου!
Κατάλαδες;

— Ναι! νιθύρισε ή Τζούλυ.

— "Ω! ράιτ! Και κάτι άλ-
λο: "Ως την Τετάρτη, πρέπει
να ξέρουμε το μυστικό του μη-
χανισμού της κάσας. Δεν χω-
ράνε δικαιολογίες!

— Ή την Τετάρτη, στις 8, θα
βρίσκεσαι στο γραφείο της κ.
Φρέντς. Άλλοιώς, θα το μετα-
νοιώσης. Κατάλαδες;

— Ναι, είπε πάλι ή Τζούλυ.

"Γνώμη"

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΟΥΝ

— Ο καιρός αλλάζει!...
Διατηρείστε τα χείλη σας
ώραία, με το μοναδικό κρα-
γιόν "ΖΙΝΝΙΑ". Προφυ-
λάξτε τα να μη σκάσουν τώ-
ρα με την άλλαγή του καιρού.

ΤΟ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

ΚΑΤΑΠΡΑΨΝΕΙ ΚΑΙ ΑΝΑΚΟΥΦΙΖΕΙ ΤΑΧΕΩΣ

ΑΣΠΡΟ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΣ
ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΝ
ΝΕΥΡΟΠΟΝΟΝ
ΝΕΥΡΙΠΙΔΑ
ΙΣΧΙΑΛΓΙΑΣ
ΟΣΦΥΑΛΓΙΑΣ

ΔΟΣΙΣ:
Παιδιά: 2 δισκία
(Κάτω των 12 ετών)
όσο όριση (ο ιατρός)

ΑΣΠΡΟ
ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΓΡΙΠΠΗΝ
ΠΥΡΕΤΙΚΑΣ
ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΠΟΝΟΛΑΙΜΟΥΣ
ΡΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ
ΠΟΝΟΥΣ
ΠΟΝΟΥΣ ΕΜΜΗΝΗΣ

Κάθε δισκίον
περιέχει 5 κόκκους
άκετυλο-σαλικυλικού
όξέος

**ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΥΣ
ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ
ΡΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ
ΠΟΝΟΥΣ
ΠΥΡΕΤΟΝ**

4

Έγκεκριμένη Διαφήμισις Ε.Β. 8896/4/8/1954

Όκτώβριος 1954. Άρος ΑΛ. ΤΣΑΚΙΡΗ
ΝΕΟΝ, Η «ΜΕΓΑΛΗ ΣΕΞΟΛΟΓΙΑ»
ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ - ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ - ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

822 σελίδες, 120 εικόνες, 3 βιβλία σ' ένα τόμον. Το πλέον επιστη-
μονικό, άπλο, πρωτότυπο. Όμιλούν οι ίδιοι οι πάσχοντες. Η ψυχο-
λογία των, του Έλληνος και της Έλληνίδος. Περιέχει πάσαν περι-
πτώσιν και κάμνει περί το κάθε άλλο βιβλίον. Θά πωληθί σε όλα
βιβλιοπωλεία το έχουν στην προθήκη. Με ταχ. επιταγή 70 δρ. στην
Κληνική του συγγραφέως, Αγίου Κωνσταντίνου 28, στέλλεται στην
Έπαρχία και στο έξωτερικό, πλην της Άμερικής, όπου μεταφέρε-
ται ήδη.

Αυτό ζητούσα!

Για να σώσω τα μαλλιά μου! Πραγματικά, άφθονο όρχισο να το λούζω με το γνήσιο Σαμπουνάκι TÊTE-NOIRE απέκτησαν γυαλάδα και έγιναν μεταξένια. Το Σαμπουνάκι "TÊTE-NOIRE", είναι απολαυστικό από κάθε επιβλαβή χρωστική ουσία και είναι κατασκευασμένο με τα πιο τελευταία δεδομένα της Επιστήμης. Αποφύγετε τις απομυμήσεις και λούζετε τα μαλλιά σας με TÊTE-NOIRE για να τα έχετε πάντα υγιή και στο φυσικό τους χρώμα και σχήμα.

Ζητείστε μ' έμπιστο το γνήσιο Σαμπουνάκι

TÊTE-NOIRE
Φάκελλοι-Φιάλοι-Κρέμα

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Είδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδίων και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλαι δωρεάν.
Αθήνη: Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

Flame-Glo
MADE IN U.S.A.

Το γνωστό σ' όλο τον κόσμο "Αμερικανικό κραγιόν" **ΦΛΕΙΜ-ΚΛΟ** πωλείται τώρα και εἰς ἡμᾶς!

Ζητάει ναυτιλία
εις την άπιστευτη τιμή των 7.50 και 12 δραχμών.

Δοκιμάστε το ελκυστικότερο χρώμα Πινούλ-Ρέντ το καλύτερο χρώμα του κραγιόν **ΦΛΕΙΜ ΚΛΟ**.

Πούδρα **ΦΛΕΙΜ-ΚΛΟ** συμπυκνωμένη

Ρούζ **ΦΛΕΙΜ-ΚΛΟ**

Προϊόν της REZUVIA BEAUTY LABS.
Made in U.S.A.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΚΑΙ ΑΙΜΠΟΝΑ 9 ΤΗΛ. 28-033

— Πού είναι τώρα το μπάνιο;
— Η Τζούλυ τούδειξε με το χέρι της.

— Από κεῖ... εἶπε.
— Έλα μαζί μου.
— Όχι, δὲν θέλω!

— Πότε θὰ κόψης αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια νὰ φέρνης ἀντιρρήσεις; Έλα!

— Η Τζούλυ προχώρησε τρεκλίζοντας πρὸς τὸ λουτρό. Ὁ Τέο τὴν ἀκολουθοῦσε.

— Εἶχε τὸ προαίσθημα πὼς θὰ τὴς συνέβαινε κάτι φοιχτό, δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ κἀν τίποτε γιὰ νὰ τ' ἀποφύγῃ...

— Ὅταν μπήκανε στὸ λουτρό, ὁ Τέο ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ εἶπε:

— Μ' ἔκανες νὰ σηκωθῶ σήμερα ἀπ' τὸ κρεβάτι νωρίς-νωρίς. Μοῦ χάλασες τὸ πρωινό μου. Πρέπει νὰ τὸ πληρώσω!

— Τὴ χτύπησε ἐλαφρὰ στὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ σκώσῃ τὰ χέρια της. Ὑστερὰ τὴς κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸ στομάχι, μὲ τὴν ἀμερικανικὴ γροθιά.

— Δὲν ἤθελα νὰ κἀνῃς ἐμετὸ στὸ ὠραῖο χαλὶ τοῦ σαλονιού! τὴς εἶπε μ' ἕνα σκληρὸ χαμόγελο, ἐνῶ σωριαζότανε χαμῶ.

— Βγῆκε ἔπειτα ἀπὸ τὸ λουτρό καὶ ἔκλεισε πῶς τὴν πόρτα.

Δ'.

— Τὴν ἴδια μέρα, στὶς 3 τ' ἀπόγευμα, ὁ Χάρρυ καθόταν στὸν ἴδιο πάγκο πού εἶχε καθήσει τὸ πρωὶ ὁ Τέο, καὶ κῦτταξε τὰ παρὰθῦρα τῶν Γουέσλεϋ. Περιμενε ἀνυπόμονα τὴ Τζούλυ, μὰ ἐκεῖνὴ δὲν φαινότανε.

— Κατὰ τίς 4 παρὰ τέταρτο, ἦταν θυωμένος καὶ λίγο ἀνησυχος.

— «Τί νὰ τὴς συμβαίνει, ἀραγε; ἀναρωτήθηκε. Δὲν πιστεύω νὰφυγε χωρὶς νὰ με πειρμένη!».

— Τηλεφώνησε ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ τηλεφωνικὸ θάλαμο, ἀλλὰ δὲν πῆρε ἀπάντησι.

— Ἀρχίσε ν' ἀνησυχῇ σοβαρά... Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο, μπήκε σὰν ἀνεμοστρόβιλος, στὸ μικρὸ διαμέρισμα τῆς κ. Φρέντς καὶ τὴ ρώτησε, δίχως προλόγους:

— Τί συνέβη στὴ Τζούλυ; Δὲν ἦρθε στὸ ραντεβού μας, σήμερα τ' ἀπόγευμα. Τὴ ζήτησα μὲ τὸ τηλέφωνο καὶ δὲν ἀπάντησε κανεῖς. Γιατί;

— Φέρνεσαι σὰν ἡλίθιος Χάρρυ, ἀπάντησε ἥρεμα ἡ κ. Φρέντς. Τί σὲ νοιάζει τί τὴς συνέβη;

— Ὁ Χάρρυ κοπῖαζε γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴν ψυχραιμία του. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ υποπτευθῇ πὼς εἶχε ἐρωτευθῇ τὴ Τζούλυ — καὶ πολὺ λιγώτερο πὼς σκόπευε νὰ φύγῃ μαζί της, ἀφοῦ βάπαινε τὸ μερτικό του ἀπὸ τὴν κλοπή.

— Ἀφοῦ δουλεύει γιὰ μᾶς, εἶναι φυσικὸ νὰ τὴν προσέχω, ἀπάντησε. Κι' ἀνησυχῆσα πού χάθηκε.

— Βρίσκω πὼς σκοτίζεσαι πολὺ γι' αὐτήν. Θὰ θυμώσῃ ἡ Ντάνα...

— Δὲν ἔχω τίποτα τὸ ἰδιαιτέρου μαζί της! Μὰ θέλω νὰ μάθω τί τὴς συνέβη.

— Ε, μάθε τὸ λοιπόν. Τὴς ἔστειλα τὸ πρωὶ τὸν Τέο. Κουβεντιάσανε λίγο καὶ τὴν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Ὑποθέτω πὼς θὰ κἀν τώρα τὴ θυμωμένη...

— Τὸν Τέο... Στείλατε αὐτὸ τὸ γουρουνί, αὐτὸ τὸ...

— Γιατί ὅχι; Δὲν μᾶς εἶπες ἐσὺ μόνος σου πὼς ἔκανε τὴ δύσκολη;

— Ὁ Χάρρυ κῦτταξε στὰ μάτια τὴν κ. Φρέντς καὶ τὴν κοίτη της. Ὑστερὰ στράφηκε ἀπὸτομα καὶ βγῆκε, χτυπώντας πίσω του τὴν πόρτα.

— Μπᾶ, θὰ τὴ βαρεθῇ γρήγορα, εἶπε ἡ κ. Φρέντς στὴ Ντάνα γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Μὰ κι' ἂν δὲν γίνῃ αὐτό, ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὴν ξεπαστρέψω, μόλις τελειώσῃ ἡ δουλειά μας. Μὴ στενοχωριέσαι καθόλου!

— Ἡ Ντάνα δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ, γιὰτὶ εἶχε ξεσπάσει σὲ λυγμούς.

Ε'.

— Τὴν Κυριακὴ τὸ βράδυ, ἡ Μπλάνς γύρισε σπῖτι της κακοκεφῇ. Δὲν εἶχε περάσει καλὰ στὸ «γούγκ-έντ» της. Δὲν εἶχε μείνει εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ συντροφιά τοῦ Μπέντον. Καὶ τώρα σκόπευε νὰ ξεθυμάνῃ σ' ὅποιον θάβρισκε πρόχειρο...

— Σὰν νὰ τὸ καταλάβαινε ὁ θυρωρὸς ἔσπευσε νὰ τὴν περιποιηθῇ ὅπως μποροῦσε καλύτερα. Ὑστερὰ τῆς ἔδωσε τὴν ἀναφορά του γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῇ κατὰ τὴν ἀπουσία της. Ἦξερε πὼς θὰ τὸν πληρώνε μ' ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ.

— Ὁ κ. Γουέσλεϋ κι' ὁ κ. Τζέριτζ γύρισαν τὸ Σαββατόβραδο, κυρία, τὴς εἶπε. Καί, σήμερα τὸ πρωὶ, ἦρθε νὰ δῇ κάποιος τὴν καμαριέρα σας.

— Ἄ! Ὡστε ὁ ἄντρας μου ἔμεινε σπῖτι τὸ Σαββατοκύριακο;

— Ὁχι, κυρία. Μόνο χτὲς τὴ νύκτα.

— Εμεινε μαζί του κι' ὁ κ. Τζέριτζ;

— Ὁχι, κυρία! Εὐτυχῶς πού εἶχε τὴν καμαριέρα, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἂν τοῦ χορεύονταν τίποτα...

— Ἡ μήπως εἶλεπε κι' αὐτὴ;

— Ὁχι, κυρία, ἦταν ἐδῶ.

— Ἡ Μπλάνς κούνησε τὸ κεφάλι της, εὐχαριστημένη γιὰτὶ εἶχε ὅλα τὰ στοιχεῖα γιὰ μιὰ φοβερὴ σκηνή. Ὑστερὰ ρώτησε:

— Καὶ ποῖος ἦταν ἐκεῖνος πού ἐπισκέφθηκε τὴν καμαριέρα μου;

— Μοῦ εἶπε πὼς ἦταν ἀδελφός της. Μὰ... τί νὰ σᾶς πᾶ! Δὲν μοῦ γέμισε καθόλου τὸ μάτι!

— Τὸ χαμόγελο τῆς Μπλάνς σβύστηκε.

— Γιατί λοιπὸν τὸν ἀφίσατε ν' ἀνεβῇ; εἶπε ξερά. Δὲν σᾶς εἶχα δηλώσει πὼς τὴς ἀπαγόρευσα ὁρτῶς νὰ δεχθῇ ἄντρες στὸ σπῖτι μου; Εἴσατε καὶ θὰ μείνετε πάντα ἡλίθιος!

— Μάλιστα, κυρία, ἀπάντησε ὁ θυρωρὸς μὲ μιὰ δουλικὴ ὑπόκλησι.

— Ἡ Μπλάνς ἀνέθηκε μὲ τὸ ἀσανσέρ, ἀνοίξε μὲ τὸ κλειδί της τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος, πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ σαλόνι καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι.

— Ἡ καμαριέρα ἔφτασε τρέχοντας. Ἡ Μπλάνς τὴν κῦτταξε ἐρευνητικά.

— Εἶδε τὸ χλωμό της πρόσωπο, τὰ κομένα μάτια της.

— Τί χάλια εἶν' αὐτὰ ποῦ χεῖς; γκρίνιασε. Φέρε μου κονιάκ!

— Ἡ Τζούλυ δὲν ἀπάντησε. Φοβόταν τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ἐφῆρε μιὰ μποτίλια κι' ἕνα ποτήρι. Ὑστερὰ πῆρε τὴ βαλίτσα τῆς Μπλάνς καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα.

— Μὴ φεύγης! Ἐχω νὰ σοῦ

Υγεία

μαγειρεύουν σπῖτι του

ΦΥΤΙΝΗ ΕΛΑΪΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΔΕΝ ΕΤΥΧΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ:

Μὲ τὴ νέα μέθοδο τῆς καινούργιας PERMANANT

ΟΥΔΕΤΕΡΑΣ

Μαλλιά κατεστραμμένα ἀπὸ θάλασσα ἢ βουνό, ψαλίδες, ἀπὸ αποτυχίες ἄλλων περμανάντ κλπ. γίνονται μαλακά, σὰν μετὰ καὶ τὸ σπουδαιότερο κάνει μπούκλες χονδρὲς καὶ σκάλες φαρδύες.

Κομμωτήριον «ΜΑΣΚΩΤ»

ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑΣ

Εὐτυχίδου ἀριθ. 1.—Τηλ. 72406 Παγκράτι

ΠΕΡΖΙΑ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΑ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ερευνῶν Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρῶς ἀποστάσεως Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ. Τηλ 663 673

ΤΡΙ-ΤΡΙ
Μοναδικὸ γιὰ νησίμο

μιλήσω... τὴ σταμάτησε ἡ Μπλάνς.

— Ἦπτε μονορροῦφι ἕνα ποτήρι κονιάκ κι' ἀνάψε ἕνα τσιγάρο.

— Τί ἔκανες τὸ Σαββατοκύριακο; ρώτησε ὕστερα.

— Ἄ, τίποτα τὸ ἰδιαιτέρου, ἀπάντησε ἡ Τζούλυ, ἀποφεύγοντας τὴ ματιά της. Συγγνώμη στὸ σπῖτι, ἔρραψα λιγάκι.

— Ἦθε καμιά ἐπισκεψί;

— Ὁχι, κυρία.

— Ἡ Μπλάνς τὴν κῦτταξε στὰ μάτια.

— Περίεργο! πρόσφερε. Ὁ θυρωρὸς μοῦ εἶπε πὼς ἦρθε καὶ σ' εἶδε ὁ ἀδελφός σου.

— Ὁ... ὁ ἀδελφός μου; τραύλισε ἡ Τζούλυ, καταλαβαίνοντας πὼς ὁ Τέο εἶχε μεταχειρισθῇ αὐτὴ τὴν πρόφασι. Ναι, κυρία, τὸχα ξεχάσα...

— Μὰ δὲν ἔμεινε πολὺ. Καὶ δὲν τὸν ἀφίσαν νὰ μῇ στὸ σπῖτι...

— Δὲν πιστεύω νὰ θυμώσατε!

— Ἡ Μπλάνς ρουφούσε σιγὰ-σιγὰ δεύτερο ποτήρι κονιάκ.

— Εἶμαι βεβαία πὼς λὲς ψέμματα, εἶπε ξερά. Δὲν ἔχεις ἀδελφὸ... καὶ δὲν πιστεύω πὼς δὲν ἀφίσαν αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο νὰ μῇ στὸ σπῖτι μου.

— Σὰς βεβαίω, κυρία! ἀπάντησε ἡ Τζούλυ, πού ὁ φόβος τῆς ἔδινε θάρρος. Δὲν ἔμπηκε καθόλου... Εἶναι ναυτικός, κι' ἦρθε νὰ μ' ἀποχαλερήσῃ.

— Ἄ, ἔτσι; εἶπε ἡ Μπλάνς, κῦτταζόντας τὴν ἀπειλητικά. Καί, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀδελφό σου, δὲν ἦρθε κανεῖς ἄλλος;

— Τῆς εἶπε ἄραγε ὁ θυρωρὸς πὼς γύρισε ὁ ἄντρας της; ἀναρωτήθηκε ἡ Τζούλυ. Ἰσως νὰ μὴν τὸν εἶδε, ἂν δὲν ἦταν τῆς ὑπερστίας ἐκείνη τὴν ὥρα.

— Ὁ Γουέσλεϋ τῆς εἶχε συστήσει νὰ μὴν πῇ τίποτα. Ἐμενε λοιπὸν διστακτικῇ, μὴ ξεροντας τί νὰ κἀν.

— Μίλησε λοιπόν! ἐπέμενε ἡ Μπλάνς.

— Ὁχι, κυρία, κανεῖς... ἀπάντησε ἡ Τζούλυ, παίζοντάς τα ὅλα γιὰ ὅλα.

— Οὔτε κι' ὁ κ. Γουέσλεϋ; τὴ ρώτησε μαλακὰ ἡ κυρία της «Ξέρεις! σκέφθηκε ἡ Τζούλυ. Καὶ τώρα, τί θὰ κἀν;»

— Μὰ ἡ Μπλάνς δὲν τῆς ἄφησε τὸν καιρὸ νὰ βοῇ δικαιολογίες.

— Ἐτσι λοιπόν; οὐρλιασε, πηδώντας ὀρθια. Βέβαια, ἕνας τυφλὸς δὲν μπορεῖ νάναί πολὺ ἐκλεκτικός. Ὡστόσο, ἀπορώ πὼς ἔπεσε σὲ μιὰ ὑπερτέτεια!

— Ἡ Τζούλυ ἀνάψε κι' ὕστερα πάγωσε. Μὰ ἦξερε πὼς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ἐξεγερθῇ, νὰ φωνάξῃ. Ἐπρεπε ὁποσοδήποτε νὰ μὴ χάσῃ τὴ θέσι της, ὅσο δὲν τῆς τὸ ἐπέτρεπε ἡ κ. Φρέντς.

— Κάνετε λάθος... ἄρχισε.

— Πῶς! γρύλλισε ἡ Μπλάνς. Τολμάς νὰ με διαφεύγης;

— Τῆς πέταξε τὸ ποτήρι της στὸ κεφάλι, μὰ δὲν τὴν πέτυχε.

— Χάσου ἀπὸ μπροστά μου, βλέποντάς τὴν νὰ ψάχνῃ γιὰ νὰ τῆς πετάξῃ καὶ κάτι ἄλλο, ἡ Τζούλυ ὤρμησε πρὸς τὴν πόρτα. Καὶ σκόνταψε σχεδὸν πάνω στὸ Γουέσλεϋ, πού ἐμπαινε στὸ σαλόνι.

— Τί συμβαίνει ἐδῶ; ρώτησε ἐκείνος.

— Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί συμβαίνει! οὐρλιασε ἡ γυναίκα του. Ἐλεγα στὴ φιλέναδα σου τῆς κακῆς ὥρας τί ἰδέα ἔχω γι' αὐτήν!

— Ἡ Τζούλυ βγῆκε τρέχοντας.

4 εὐλόγηρα ΠΛΕΚΤΑ
6 εἰς 8 ὥρες ἔργασι

ἀποδίδει ἡ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΗ

PASSAP M201

Τυπὶ 2.300

Διὰ τὴν πλέξιν ὀλων τῶν σχεδίων χειροπλεκτικῆς καθὼς καὶ διὰ τὴν πλέξιν τοῦ χόρτου, διαθέτομεν τὸν τύπον PASSAP-D

ΖΗΤΗΣΙΑΤΕ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ "H ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ"

ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ:

ΑΘΗΝΑΙ: ΘΩΜ. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ-ΝΙΚΗΣ 21
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΒΕΡΡΟΙΑ: Ν. ΛΙΟΛΙΟΣ.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Η ΜΠΕΜΠΗΣ, ὁδὸς Χρήστου Εὐθυμίου
ΚΡΗΤΗ: Γ. ΚΑΣΤΡΙΝΑΚΙΣ, ὁδὸς Κανταναλέων-Ηράκλειον.
ΚΑΡΔΙΤΣΑ: Δ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ, Ὑψηλάντου 88.
ΚΕΡΚΥΡΑ: Ν. Β. ΜΠΑΜΙΧΑΣ Ο. Ε.

ἀλλὰ σταμάτησε ἀπ' ἔξω γιὰ ν' ἀκούσῃ.

— Ἦσυχασε, Μπλάνς, εἶπε ἥρεμα ὁ Γουέσλεϋ. Δὲν ξέρεις πιά τί λές.

— Ἀρνεῖσαι λοιπὸν πὼς πέρασες ἐδῶ τὴ νύκτα μὲ τὴ δουλά μου;

— Ἐμεινα ἐδῶ χτὲς τὴ νύκτα. Εἶναι κακό, αὐτό;

— Γιατί λοιπὸν ἐκείνη μοῦ εἶπε πὼς δὲν ἦρθε, ἂν δὲν συνέβη τίποτε μεταξὺ σας;

— Τῆς τόχα συστήσει ἐγὼ, γιὰ ν' ἀποφύγουμε μιὰ σκηνή. Ξέρω, βλέπεις, τὸν ἀπᾶσιτο χαρακτήρα σου... Εἰς' εὐχαρίστημένη τώρα;

— Παληάνθρωπε! μούγκρισε ἡ Μπλάνς ἔξω φρενῶν.

— Ἡ Τζούλυ ἀκούσε τὸν ἦχο ἐνὸς χαστουκιού, κι' ὕστερα τὸν κρότο ἐνὸς ποτηριοῦ πού ἐσπᾶζε κι' ἐνὸς ἐπίπλου πού ἀναποδογυριζότανε.

— Ἐρρίξε μιὰ ματιά ἀπὸ τὴν μισανοιχτὴ πόρτα. Ὁ Γουέσλεϋ στεκόταν ὀρθιος, ἀκίνητος, κρατώντας, τὸ μάγουλό του. Ἡ Μπλάνς τὸν κῦτταξε ἀφρίζοντας ἀπὸ μανία. Δίπλα τοῦ βρισκότανε ἕνα τραπέζιaki πεσμένο χάμω καὶ τὰ συνρῖμια ἐνὸς ποτηριοῦ.

— Ἐλπίζω νᾶσαι ἱκανοποιημένη τώρα, εἶπε ὁ Γουέσλεϋ μὲ κουρασμένη φωνή.

— Ὁχι ἀκόμα, ἡλίθιε! φώναξε ἡ Μπλάνς, χαστουκίζοντας τὸν καὶ στ' ἄλλο μάγουλο.

— Ἡ Τζούλυ κοπῖαζε πολὺ γιὰ νὰ συγκρατήσῃ μιὰ φωνή. Ὁ Γουέσλεϋ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

— Εἴσαι μεθυσμένη Μπλάνς, εἶπε. Πήγαίνε νὰ κοιμηθῇς καὶ νὰ χωνέψῃς τὸ πιστό. Μοῦ προκαλεῖς ἀδία.

— Πόσο σὲ μισῶ! οὐρλιασε ἡ γυναίκα του.

— Κῦτταξε γύρω της. Ὁρμησε κι' ἄρπαξε ἀπὸ τὸ τζάκι μιὰ βαρεαία τοιμιτῖδα. Ὑπῆρξε στὴ ματιά της μιὰ ἐκφρασι φονικῇ, πού πάγωσε τὴ Τζούλυ. Τὴ στιγμὴ πού ὤρμησε πρὸς τὸ Γουέσλεϋ, ἡ Τζούλυ τοῦ φώναξε:

— Φυλαχτή! Πῆρε τὴν τοιμιτῖδα!

— Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἔκαμε τὴν παραμερικὴ κίνησι γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα.

— Τότε ἡ Τζούλυ ὤρμησε κι' ἄρπαξε τὸ χέρι τῆς Μπλάνς.

— Πῶς τολμάτε νὰ κἀνετε ἕνα τέτοιο πράγμα σ' ἕνα τυφλό; φώναξε.

— Ἡ Μπλάνς ἐλευθέρωσε τὸ χέρι της καὶ τὴν κῦτταξε. Ὁ θυμὸς της εἶχε σβύστῃ.

— Ἐβαλε ἔξαφνικὰ τὰ γέλια κι' ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Ὡ, εἶναι πολὺ κωμικό, Χόουσαντ! εἶπε. Αὐτὸ τὸ ζῶον πίστεψε ἀληθινὰ πὼς θὰ σὲ χτυπούσα.

— Ἡ Τζούλυ εἶχε σαστίσει. Ἐνοίωσε πὼς χλωμάει κι' ὕστερα κοκκινίει.

— Ἀφισέ μας μόνους, τῆς εἶπε ἡ Μπλάνς. Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τὸν προστατέψῃς. Δὲν σκοπεῖ νὰ τοῦ κἀν κακό. Ξέρω καλὰ τὸ συμφέρον μου...

— Ἡ Τζούλυ ξεροκατάπτε καὶ βγῆκε ἀπ' τὸ σαλόνι, τὴ στιγμὴ ἀκριβὲς πού τυτυποῦσε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

ΚΟΜΨΕΣ * ΖΕΣΤΕΣ * ΣΤΕΡΕΕΣ

ΠΑΝΤΟΦΛΕΣ

Καρδαία

A.E. ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΕΛΑΣΤΙΚΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ : ΙΕΡΑ ΘΑΛΟΣ 90 • ΕΚΘΕΣΙΣ - ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 24

ΣΤ'

— Ὁ ἐπισκέπτης ἦταν ὁ Χιὸδ Μπέντον. Μπαίνοντας στὸ σαλόνι, εἶδε τὴν τοιμιτῖδα καὶ τὸ σπασμένο ποτήρι. Ἐρρίξε μιὰ γρήγορη ματιά στὴ Μπλάνς.

— Καλησπέρα, Χιού, τοῦ εἶ-

πε έκλεινε φαιδρά. Θύμωσα πά-
λι λιγάκι...

—Αυτό είναι πολύ δυσάρε-
στο, απάντησε ο Μπέντον. Κα-
λώς ήρθατε, Χόουαρντ. Κρίμα
που δεν ήμουν στο γραφείο,
να σας υποδεχθώ. Μά περάσα
το Σάββατοκύριακο στο Μπρά-
ιτον.

—Ναί, τόμαθα στο γραφείο,
είπε ο Γουέσλεϊ. Έλπιζω να
περάσατε ωραία.

—Αρκετά καλά.
—Θέλετε να πιείτε κάτι. Χι-
ού; Δεν σκοπεύω να βγω από-
ψε. —Εγώ δουλεύω.

—Τί κρίμα! Κι' εγώ ήρθα
να σας πάρω να φάμε στη λέ-
σχη μου.

—Αχ, ναί, Χόουαρντ! "Ε-
λα να πάμε! Φώναξε η Μπλάνς.
Ωραία θάναί...

—Εγώ δουλεύω. Ξανάπε η
συνα ο Γουέσλεϊ.

—Θα πάω λοιπόν χωρίς ε-
σένα! Δεν βλέπω γιατί πρέπει
να μείνω κλεισμένη μέσα...

—Μπορούμε να το αναβά-
λουμε για άλλοτε, πρότεινε ο
Μπέντον.

—Οχι, όχι! Απόψε θα πά-
με! επέμενε η Μπλάνς.

—Αν δεν έχω αντίρρηση ο
Χόουαρντ...

—Γιατί να έχω αντίρρηση; ε-
συνα ο Γουέσλεϊ.

Σ' όλο αυτό το διάστημα η
Τζούλυ μάζεψε από χάμω τα
σπασμένα γυαλιά. Όταν βγή-
κε από το σαλόνι, στάθηκε έ-
ξω από τη μισανοιχτή πόρτα,
για ν' ακούσει ακόμα.

—Αλήθεια, Μπλάνς, έλεγε
τώρα ο Μπέντον. Δεν έτυχε πο-
τέ να δω το περίφημο χρημα-
τοκιβώτιο σας! Λένε πως εί-
ναι το όγδοο θαύμα του κό-
σμου. Θέλετε να μου το δεί-
ξετε; Σας βεβαιώ πως δεν εί-
μαι διαρρήκτης!

—Πολύ ευχαρίστως, απάν-
τησε εύθυμα η Μπλάνς. Δεν πί-
στευα πως μπορούσε να σας
ένδιαφέρει... Ξέρετε, έκλεισα έ-
κεί μέσα τη Τζούλυ, έτσι γι'

άστείο! Κι' αυτό το ζώον λι-
ποθύμισε.

—Το βρήκα άτοπο κι' έπι-
κινδύνο αυτό που έκανες, πα-
ρατήρησε ο Γουέσλεϊ.

—Μπα, η ίδια δεν παραπο-
νέθηκε καθόλου. Μά πρέπει να
κάνω καμιά φάρσα κάπου κά-
που. "Αν δεν της άρεση μπο-
ρεί να φύγει.

Ο Μπέντον προαισθάνθηκε
καινούργιο καυγά και προ-
σπάθησε να τον αποτρέψει, λέ-
γοντας:

—Μιλούσαμε λοιπόν για το
χρηματοκιβώτιο. Θέλετε να
μου δείξετε πως λειτουργεί ο
μηχανισμός του; Σας υπόσχο-
μαι να μην το πω σε κανένα.

—Είχαμε συμφωνήσει με τη
Μπλάνς να μη μάθει κανείς άλ-
λος αυτό το μυστικό, είπε ψυ-
χρά ο Γουέσλεϊ.

—Ανοησίες! φώναξε η
Μπλάνς. Δεν έχουμε μυστικά
για το Χιού... "Ελα όμως και
σύ μαζί, Χόουαρντ, για να του
εξηγήσεις το μηχανισμό... Δεν
είναι τόσο σωστό να μείνω μό-
νη μ' ένα ξένο άντρα στην
κρεβατοκάμαρά μου.

Η Τζούλυ δεν περίμενε ν'
ακούσει περισσότερα. "Ετρεξε
στην κάμαρα της Μπλάνς κι'
ανάζητησε μια κατάλληλη κρυ-
ψώνα. "Εκρινε ότι καλύτερη
απ' όλες ήταν το κούφωμα του
παραθύρου, πίσω από τις
κουρτίνες. Χώθηκε πραγματι-
κά εκεί, αφού έσβυσε το φως,
και περίμενε με χτυποκάδι.

Σε λίγα λεπτά, μπήκαν οι
δυο άντρες κι' η Μπλάνς.

Ο Γουέσλεϊ κάθισε σε μια
πολυθρόνα, ενώ η Μπλάνς κι'
ο Μπέντον στάθηκαν μπροστά
στον τοίχο.

—Το χρηματοκιβώτιο βρί-
σκεται κρυμμένο πίσω απ' αυ-
τό το πανώ, που άνογει όταν
πιέση κανείς ένα ελατήριο...
άρχισε η Μπλάνς. "Εχει κά-
νει όλη την εγκατάστασι ο Χό-
ουαρντ. "Ηταν επιτηδευός σε
κάτι τέτοια, πριν χάσει το φως
του... Για να λειτουργήσει το
ελατήριο, πρέπει πρώτα να
σχηματίσει κανείς ένα ώρισμέ-
νο νούμερο πάνω σ' ένα αρι-
θμημένο δίσκο που θα σας
δείξω.

—Απομύνησε το κουδού-
γι του κινδύνου; ρώτησε ο Γου-
έσλεϊ τη γυναίκα του.

—Οχι ακόμα... Ξέρετε, Χι-
ού, αν αγγίξετε το δίσκο, πριν
διακώφετε τη λειτουργία αυ-
τού του κουδουνιού, σε δυο λε-
πτά θα είμαι μαζεμένη εδώ όλη η
αστυνομία...

Πλησίασε στο κρεβάτι της,
πέρασε το χέρι της πίσω από
το μαξιλάρι κι' έστριψε κάποιο
κρυμμένο διακόπτη.

—Τώρα δεν λειτουργεί πιά
το σήμα κινδύνου, πρόσθεσε ξα-
ναγκυρίζοντας κοντά στο Μπέν-
τον.

"Εκείνος την αγκάλιασε και
την έσφιξε πάνω του. "Η νέα
γυναίκα έβριζε μια ματιά στον
ακίνητο σύζυγό της. "Υστερα
χαμογέλασε στο Μπέντον και
του πρόσφερε τα χείλη της.

—Αίσχος! σκέφθηκε η Τζού-
λυ. Πώς μπορούν, έτσι μπρο-
στά του;...

Η Μπλάνς έσπρωξε μακριά
το Μπέντον και τον φοβέρισε
με το δάχτυλο.

—Ανοιξε μια μικρή θυρίδα,
κουμμένη στον τοίχο, και φα-
νηκε ο αριθμημένος δίσκος.

—Γυρίζω το δεικτή στο 3,
είπε. Πατάω με το πόδι αυτό
το ελατήριο, κι' η πρώτη πόρ-
τα άνοιγει.

Πραγματικά, ένα κομμάτι
του τοίχου είχε γλυστρήσει
προς τα πλάγια. Εσκεπαζόν-
τας την εσωτερική χαλύδδινη
πόρτα του χρηματοκιβωτίου.

—Δεν είν' άσχημο... είπε ο
Μπέντον.

Συγχρόνως το χέρι του ά-
ναζητούσε το κορμί της
Μπλάνς. Μά εκείνη του έφου-
γε, ζαρώνοντας τα φουδια της.

—Υπάρχει κι' άλλο ένα ση-
μα κινδύνου, εγκατεστημένο
στη μεταλλινή πόρτα, εξήγη-
σε. Μπορείς να το διακώφεις,
Χόουαρντ;

—Ο Γουέσλεϊ σηκώθηκε. Κι'
η Μπλάνς πρόσθεσε ακόμα:

—Βρίσκεται στο λουτρό και
μοιάζει με τους άλλους ήλεκ-
τρικούς διακόπτες.

Μά ο Μπέντον δεν την άκου-
γε πιά. Τη στιγμή που ο Γου-
έσλεϊ έμπαινε στο λουτρό, αύ-

τως την είχε αρπάξει στην άγ-
καλιά του. Την έσφιξε και κόλ-
λησε τα χείλη του στα δικά
της.

"Εμειναν για λίγες στιγμές
έτσι, σμίγοντας την ανάσα
τους, με τα μάτια κλειστά...
"Ηταν τόσο το πάθος που τους
παρέσυρε, ώστε κανείς από
τους δυο τους δεν άκουσε το
Γουέσλεϊ που ξαναγύριζε στην
κάμαρα.

Η Τζούλυ έκρυψε το πρό-
σωπό της στα χέρια της. "Η-
ταν ανυπόφορο να τον βλέπει
εκεί, όρθιο, και να ξέρει πως
δεν μπορούσε να καταλάβει τί
γινότανε... Ξαφνικά, ένοιωσε
ένα ρίγος σ' όλο της το κορμί.

Είχε δη τις γροθιές του Γουέ-
σλεϊ να σφίγγονται απειλητι-
κά! "Ηταν δυνατόν ν' άκουσε
κάτι από το αγκάλιασμα, από
το φιλή του ένοχου ζευγαριού;

Η Μπλάνς άντελήφθη από-
τομα την παρουσία του και
ξέφυγε από την αγκαλιά του
Μπέντον. "Ετρεμε, κι' ακούμπη-
σε στο μπράτσο του για να
μην πέσει. "Εκείνος κύτταξε πί-
σω, είδε το Γουέσλεϊ κι' έκαμε
ένα μορφασμό θυμού.

—Δίεκοψα το δεύτερο σή-
μα κινδύνου, είπε ο Γουέσλεϊ
με τόνο ψυχρό και ανέκφρα-
στο.

Η Μπλάνς χρειάστηκε μια
προσπάθεια, για να μπορέσει
ν' αφορώσει:

—Καλύτερα να σας εξηγή-
ση τώρα ο Χόουαρντ πως λει-
τουργεί η παγίδα για τους δι-
αρρήκτες. "Εγώ δεν το πολυ-
καταλαβαίνω.

Ο Μπέντον έβγαλε το μαν-
τήλι του και σκούπισε το πρό-
σωπό του.

—Ευχαρίστως, είπε ο Γου-
έσλεϊ. "Ανοιξε την πόρτα
Μπλάνς.

Η Τζούλυ κύτταξε μ' όλη
της την προσοχή. Είδε τη
Μπλάνς να στρίβει ένα κομμάτι
κοντά στη χαλύδδινη πόρτα.

Σχηματίστηκε άμέσως ένα ά-
πότομο ρεύμα αέρος, τα φώτα
της κάμαρας τρεμόπαιξαν κι'
η πόρτα άνοιξε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η γυναίκα με τη ΜΑΥΡΗ ΕΞΑΡΠΑ

Στα εξωτερικά ιατρεία ενός με-
γάλου νοσοκομείου, άντρες, γυναί-
κες, παιδιά, καθισμένοι στα λευκά
παγκάκια, περιμένουν υπομονητικά,
με τα βλέμματα γυρισμένα στις διά-
φορες πόρτες των ιατρών, περιμέ-
νουν να παρουσιασθεί η νοσοκόμα για
να φωνάξει τον αριθμό εκείνου, που
ήρθε ή σειρά του να εξετασθεί.

Μέσα σ' αυτή την καταθλιπτική α-
τμόσφαιρα ένα μικρό γέλιο, μια φω-
νούλα δροσερή, κελαϊδιστή φώτισε
σάν ήλιαχτίδα τα σκυθρωπά πρόσω-
πα των ασθενών. "Ενα κοριτσάκι, που
δεν θα ήταν παραπάνω από τριών
χρόνων, ξανθό, παχουλό, ροδοκόκι-
νο, σάν πουμπουκί τριανταφυλλιάς,
ξεγλύστρησε από την αγκαλιά της
μητέρας του, που μπήκε εκείνη την
πρωινή ώρα στην αίθουσα του ια-
τρείου. "Η μικρούλα, όσπου να δώ-
ση η μητέρα της τα στοιχεία της
και να πάρη αριθμό προτεραιότητας
τρέχει από τη μια άκρη της αίθου-
σας ως την άλλη, και το στοματά-
κι της όλο και λέει τα μισολογά
της. "Ανάμεσα στ' άλλα παιδιά, που
οι μητέρες είχαν φέρει μαζί τους,
γιατί δεν θα είχαν που να τ' αφή-
σουν, η μικρούλα βρήκε μια άλλη
συνομήλική της και την τσίμπησε
στο μάγουλο. Μά μόλις την είδε έ-
τοιμη να κλάψει, την αγκάλιασε και
της έδωσε το μισό μπισκότο που
κρατούσε στο χεράκι της. "Επειτα
έφυγε τρεχάτη.

Μά ξαφνικά, η μικρούλα στάθηκε
με το πρόσωπο γεμάτο άπορία,
μπροστά σε μια γυναίκα, καθισμέ-
νη στη γωνιά, δίπλα από την πόρ-
τα, που έγραφε «Δερματολόγος» και
που είχε σκεπάσει ολόκληρο σχεδόν
το πρόσωπό της με μια λεπτή μαύ-
ρη εξάρπα.

Η μικρή αρπάξε την άκρη της έ-
σάρπας για να την τραβήξει.

Τρομαγμένη η γυναίκα την έσφιξε
με τα δυο της χέρια στο λαιμό κι'
έπειδή η μικρή άρχισε να την τρα-
βάει, την έσπρωξε με το πόδι της
κι' άθελά της τη χτύπησε. "Εκείνη έ-
βαλε τα κλάματα τρομαγμένη. "Η μη-
τέρα της, μια μικροκαμωμένη γυναι-
κούλα, έτρεξε κι' αρπάξε στην άγκα-
λιά της το παιδί της, ρίχνοντας μια
άγρια ματιά στη γυναίκα με την έ-
σάρπα και βγήκε στο προαύλιο, για
να το καθουχάσει.

Όλοι μέσα στην αίθουσα άναμο-
νής, άλλος με λόγια κι' άλλος με ά-
γριες ματιές ρίχτηκαν άγανακτισμέ-
νοι στη γυναίκα, που εξακολουθούσε
να μένει στη θέση της, σκυφτή, άκι-
νητη.

—Τί άνασθησιά! είπε μια γρηά

ξυνατά. Φοβήθηκε μην της τραβή-
ξο βέλο και δούμε, τα μούτρα της
αριστοκρατίσας! "Αμ, κυρά μου,
αν ντρεπόσουν ναρθής εδώ με μάς
τους φτωχούς, άς πήγαινες άλλοι να
πληρώσεις! Τί σου έκαμε το μικρό
κοριτσάκι και το χτύπησες;...

Δεν πρόφτασε η γερόντισσα να
τελειώσει τη φράση της, γιατί τα λό-
για πνίγηκαν στο λαιμό της και πά-
γωσε ολόκληρη, όπως και όλοι οι
άλλοι που παρακολουθούσαν τη σκη-
νή. "Η γυναίκα, στο μεταξύ είχε ση-
κωθεί από τη θέση της και τραβήξε
με μια γρήγορη κίνησι τη μαύρη έ-
σάρπα που τη σκέπαζε. Μπρος στα
κατάπληκτα μάτια τους, τότε παρου-
σιάστηκε ένα φρικιαστικό θέαμα. Το
πρόσωπο της δύστυχης εκείνης γυ-
ναίκας ήταν τελείως παραμορφωμένο.
"Εμοιαζε όλο σάν μια κόκκινη πληγή,
έκτος απ' τα δυο της μάτια, που ή-
ταν θλιμμένα και βουρκωμένα από τα
δάκρυα.

—Καταλαβαίνετε, τώρα, πόσο θα
τρόμαξε η μικρούλα αν έβλεπε το πρό-
σωπό μου!... είπε σιγανά, βραχνά,
η τραγική εκείνη γυναίκα. Γι' αυτό
το λόγο, προσπάθησα να την άπομα-
κρύνω.

"Επειτα τύλιξε πάλι το κεφάλι της
με τη μαύρη εξάρπα και ξανακάθισε
στη θέση της.

"Αμίλητοι οι άλλοι, σάν ένοχοι, κού-
νησαν το κεφάλι τους με συμπίνια,
ενώ τα χαμηλωμένα μάτια τους κυτ-
τούσαν λοξά ο ένας τον άλλο, σάν να
ήθελαν να βρούν μια δικαιολογία για
να ζητήσουν συγγνώμη από τη δυστυ-
χημένη γυναίκα για τα όσα είπαν
εις βάρος της.

Η ώρα των επισκέψεων τώρα είχε
άρχισει. Οι νοσοκόμες φώναζαν τους
αριθμούς. Σιγά-σιγά η αίθουσα ά-
δειασε. Στα λευκά παγκάκια έμεναν
ακόμα πέντε έξη γυναίκες και άντρες.
Στη γωνιά βρισκόταν η γερόντισσα
πλάι στη γυναίκα με το σκεπασμέ-
νο πρόσωπο και προσπαθούσε να της
δώση να καταλάβη πόσο πικράθηκε
για τα λόγια που της είπε, χωρίς να
τολμάη να τη ρωτήσει τί της είχε
συμβεί.

"Ενας άναστεναγμός βγήκε σάν
λυγμός από το στήθος της πονεμένης
γυναίκας κι' έπειτα με σιγανή φωνή
άρχισε να λέη:

—Μ' όλο που λένε πως ο δυστυ-
χημένος άνθρωπος είναι κακός, εγώ
δεν νοιώθω καμιά κακία... Είμαι μό-
νο μια βασανισμένη γυναίκα, μια γε-
ρασμένη, πριν ακόμα κλείσω τα τρι-
άντα χρόνια μου. Κι' όμως, λίγους
μήνες πριν, ήμουν πολύ ευτυχισμένη!
Το φτωχικό μου σπιτάκι μου φαινό-
ταν παλάτι πλημμυρισμένο από την
καλωσύνη του άντρα μου και το χα-
ρούμενο, το ξένοιαστο γέλιο των παι-
διών μου. Το ένα μάλιστα, το μικρό-
τερο, έχει την ηλικία της μικρούλας,
που λίγο πρωτίτερα μου ξέσκισε την
καρδιά με το κλάμα της... "Α, δεν
μπορείτε να ξέρετε το ψυχικό μου
μαρτύριο που με τριβέλιζε χωρίς ά-
νάπαυσι από την ημέρα που κάρηκα.
Τρεις μήνες, τώρα, δεν μπορώ να
δώ, ούτε ν' αγκαλιάσω τα παιδιά
μου... Κρύβομαι μακριά τους, γιατί
φοβάμαι μην τρομάξουν σάν δούν τη
μητέρα τους στα χάλια που βρίσκο-
μαι τώρα. Όλοι, μου δίνουν ελπίδες
πως θα γίνω καλά με πλαστική έγ-
χείρησι... Καί μ' αυτή την ελπίδα
ζώ...

—Το 20 για το δερματολόγο!...
ακούστηκε η φωνή της νοσοκόμας.

Η γυναίκα κύτταξε το άσπρο χαρ-
τάκι που κρατούσε και μουρμούρισε:

—"Εγώ είμαι!...

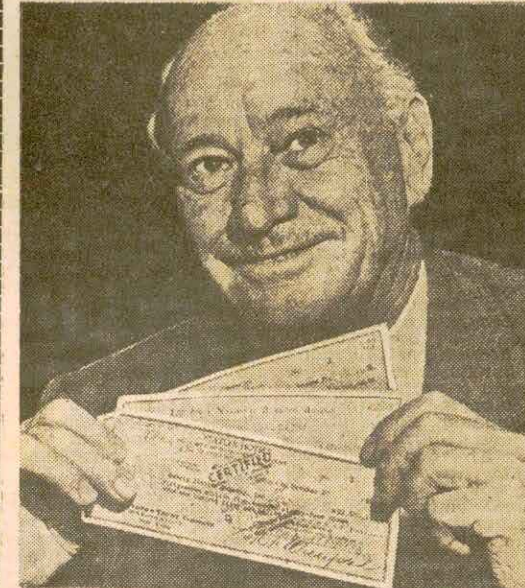
Σηκώθηκε άμέσως και χωρίς να
προσέχει άλλη λέξι, ψηλή, λυγερή,
με το κεφάλι σκυφτό, χάθηκε πίσω
από την πόρτα του ιατρείου.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ... ΜΑΓΔΑΛΗΝΕΣ

Το Χόλλυγουντ ετοιμάζεται να γυρίση ένα νέο με-
γάλο θρησκευτικό φιλμ, το «Αλιείας». Οι τρεις στή-
ποι είναι μέχρι στιγμής υποψήφιοι για τον ρόλο της
Μαρίας της Μαγδαληνης στο έργο αυτό είναι και οι
τρεις Εύρωπαιες. Πρόκειται για τις νέες της φωτο-
γραφίας μας, που είναι έξ αριστοτέρων προς τα δεξιά:
η Μύρια Βέρμπεκ από το Βέλγιο, η Νικολέ Μωρέ από
την Γαλλία και η Τζάννα Σκάλα από την Ιταλία.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ... ΣΥΝΑΛΛΑΓΕΣ

"Ο Κόνραντ Χίλτον, «βασιλεύς των ξενοδοχείων» της
Νέας Υόρκης και άλλος πεθερός της στάρ Έλζα-
μπετ Ταιλор, ιδιοκτήτης τριάντα μεγάλων ξενοδοχεί-
ων σκορπισμένων στις μεγαλουπόλεις όλου του κό-
σμου, δείχνει στη φωτογραφία μας τις τρεις έπιτα-
γές με τις οποίες αγόρασε τα ξενοδοχεία του άπι-
πάλου του συγκροτήματος Στέιτλερ. Οι τρεις αυτές
έπιταγές αντιπροσωπεύουν το ποσό των 111 εκατομ-
μυρίων και 700 χιλιάδων δολλαρίων.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΚΗΤΟΥΣ

Το κήτος αυτό που εξώκειλε στις ακτές της Δ. Γαλ-
λίας είναι ένα είδος καρχαρία, που μπορεί να φτάση
σε τεράστιες διαστάσεις και που ζη μονάχα σε πολύ
ψυχρές θαλάσσιες. Προσπαθώντας να δώσουν μια εξή-
γηση στο παράξενο τέλος του, οι ψαράδες της πε-
ριοχής το απέδωσαν στην ασυνήθιστη και υπερβολική ζε-
στη που έκανε τις ημέρες εκείνες. "Η ζέστη ξάφνισσε
τόν καρχαρία και τον έκανε να χάσει τα νερά του.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ - ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται
9-12 & 6-7 ως και επί συνεντεύξει.
Χαρ. Τριανφυλ 113 - Τηλ. 613-610

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ-ΒΙΟΤΙΣ

TELEFUNKEN

655

Το ανώτερο ραδιόφωνο του κόσμου. ΜΠΕΝΑΚΗ 16-ΑΘΗΝΑΙ.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ Η ΔΙΑΙΤΗΣΙΑ

Συμπεράσματα από τη συνάντησι ΠΑΟ-Απόλλωνος

Το ελληνικό ποδόσφαιρο περνά τον τελευταίο καιρό και από κρίσιμη διαίτησι. Ο Χατζόπουλος, ο Απολλωνάκης, ο Διαμαντόπουλος, ο Τζιτζής, ο Τζιλάς, που τιμούν τα ελληνικά χρώματα σ' αγώνες τόσο στους διεθνείς όσο και στους δικούς μας, δεν είναι τόσο ή αποτυχία στο δύσκολο και άκαρι λειτουργήμα του διαίτητου, αλλά από τους νέους διαίτητες, όσων το θαλάσσιμα στη διαίτησι των πρωταθλημάτων αρκετών από τους παλπούς, που εχον δείξει πως θα εξελισσονται σε αξιόλογα αντικαταστάτες-διαδόχους των βετεράνων.

Οι αυτόπτες μάρτυρες του μεγάλου αγώνος ΠΑΟ-Απόλλωνος αποκαρδίσθηκαν, όταν είδαν τον τρόπο που διπύθηκε το άθλημα, ντέρμπι ο καθ' όλα τα ελληνικά συμπαθείς διαίτητες κ. Νικηφοράκης. Εξυθς έρ-αχης έγινε αντίληψη από όλους ότι τόσο βαρύ φορτίο δεν ήταν για τους ώ-μους του.

Ψυχολογικά άπροετοίμα-στος, έπηρεαζόμενος από συναισθηματικές καταστά-σεις, στωικός μάρτυρας στις σπρωξίες και στις φτυ-σιές μερικών αποκαλι-νόμενων παικτών, ά-φισε το παιγνίδι να ξεφύγει απ' τα χ'ρια του. Διπύθηκε με μοι-ρατρικά και παθητικά. Δεν κρατούσε γερά το χαλινάρι των έξαλ-λων και οκληροτρόχων παικτών απ' το πρώτο λεπτό του αγ-ώνος. Μόλις οι τελευ-ταίοι άντελκφθησαν τις αδυναμίες του άρ-χισαν τους καυγάδες μαζί του.

Ύστερα από το ή-μικρονο, άλλαξε απο-τόμως. Ένν το τελευ-ταίο λεπτό της λήξε-ως του α' ημικρόνου επέτρεψε να (κλαδέ-φουν) το πόδι του Α-σημακόπουλου και ά-κόμη απ' τα κάγκελα να έπιθεθούν άφνια-σμένα εναντίον των φιλάθλων κατά την έ-ξοδο των παικτών απ' τον αγωνιστικό χώρο, ευθς άμέσως έννε... κέρβερος. Πετούσε ά-πό το γήπεδο τους παίκτες για παραπτώ-ματα συγκριτικά άση-μαντα μ' εκείνα που πέρασε άπαράτηρτα. Χάρισε (πέναλτι), ά-νέστρεψε (φάουλ), ά-δίκωσε και τα δύο συγκροτήματα. Θέλου-με να πιστεύουμε πως τα θαλάσσιμα από τη συγκίνησι. Είχε μήπως

Ο Διεθνής ΤΗΤΒΟΙ

έπηρεασθ' ψυχολογικά για την άναπάντεχη έκλογή του να διευθύνει τον μέ-γαλο αγώνα ΠΑΟ-Απόλ-λωνος; Στην περίπτωσι λοι-πόν αυτή όλα μπορούσε να του τα συγχωρήσει κανείς πλην ενός: Του ότι άφισε να μειώσουν το κύρος της ελληνικής διαίτησις και το άγνο πνεύμα του παι-γνιδίου μερικοί ταραξίες των γηπέδων.

Ο παιδαγωγικός χαρα-κτήρας του ποδόσφαιρου δεν νομιζουμε πως για κα-νένα λόγο σκοπιμότητας πρέπει να άγνοηται από τους Έλληνες διαίτητες. Τη στιγμή που οι άριστες της διεθνούς διαίτησις θάνατον στο σημείο να αποβάλλουν απ' το γήπεδο τους παίκτες εκείνους που με μια άπλη γκριμάδα ά-ποδοκιμάζουν μια κρι-τική, πόσον μάλλον θάπει-τε να τιμωρήσουν άμελι-κτα και παραδειγματικά τους ποδοσφαιριστές εκεί-νους που τολμούν να τους σπρωκνουν μέσα στο γήπε-δο, να τους βρίζουν, να τούς φτύνουν...

Σκλαβόι των προλήψεων και των παλαιών κακών πα-ραδόσεων, μερικοί διαίτη-τες διατάζουν να παραχω-ρούν (πέναλτι), να αποβάλλουν απ' το γήπεδο παίκτες, να τιμωρούν ταραξίες. Δίκαιοι λογούνται ότι φοβούνται πως δεν θα... ξαναπαύουν ασφίχτρα στα χέρια τους, αν τολμήσουν να διευθύνουν δυναμικά τον αγώνα. Είναι προτιμότερο όμως να υποστούν μια τέτοια άδικη τιμωρία, παρά να συνερην-σουν στην καταδίκη μιας άθώας ομάδας.

Είναι αλήθεια πως δεν μπορεί, άκόμη και ο καλύ-τερος διαίτητης του κό-σμου να μην κάνει παύση-ματα και στο πιο εύκολο παιγνίδι. Άνωτερος μά-λιστα άσος της διεθνούς δι-

αίτησις είναι εκείνος, που κάνει τα λιγότερα σφάλμα-τα, έπειν ο περίφημος Σερ Στάνλεϋ Ράους.

Υπάρχει όμως μεγάλη διαφορά απ' το σημείο να σου διαφεύγουν τα σφάλ-ματα μέχρι το σημείο να τ' άφινεις να σου διαφεύ-γουν. Σοκάρονται κι' άνα-νακτούν φιλάθλοι και ιθυ-νόντες σαν βλέπουν διαί-τητες να κατεβαίνουν με προκατάληψι στο γήπεδο. Σκεφθήτε τώρα πόσο χά-νουν την έκτιμησι του κοι-νού οι διαίτητες εκείνοι που τυχόν άδίκουν μια ά-μάρτα και για να ίσοφари-σουν το όαλο που φουντώ-νει στις κερκίδες, άρχί-ζουν να παραχωρούν άνυ-ποκτα ή αντίστοιχα φά-ουλ.

Το ελληνικό ποδόσφαιρο δεν θα κατορθώσει να δη-μιουργήσει διαίτητες άξι-οι του όνόματός του, αν οι διαίτητες δεν άπαγκι-στρωθούν απ' τις Ένώσεις και δεν δημιουργήσουν Ό-μοιοπονδία Διαίτησις, άνε-ξάρτητη από έπιρροές και «φοβίες», επαναλαμβάνουν οι νγνέτες της ελληνικής διαίτησις.

Τα 80% των Έλλήνων διαίτητων είναι άμερόλη-πτοι, τα 15% είναι άθελή-τως μειονεκτικοί και μό-νον 5% των διαίτητων μας δυνατόν να κατηγορηθούν ως κακοί, έδωλασεν ο πρό-εδρος της ΕΠΟ κ. Αθ. Μέρ-μυγκας.

Μόνον υπό την αϊγίδα των Ένώσεων θα κατορθώ-ση ή Έλληνική Διαίτησι να άνέλθει εις τους διε-θνείς στίδους, πιστεύουν οι πρόεδροι των Ένώσεων Ποδόσφαιρικών Σωτηείων Αθηνών και Πειραιώς.

Έμεις νομιζουμε ότι τό-τε μόνο οι Έλληνες διαί-τητες θα μπορέσουν ν' ά-κολούθησουν τον ένδοξο δρόμο των μεγάλων άσων και πρωτοπόρων της διαί-τησις μας, αν προσπαθούν διαρκώς να βελτιώνονται και δεν άρκοούνται μονάχα στην... πρακτική έξάσκησι στα γήπεδα.

Η παγκόσμια διαίτησι έ-ξελίσσεται. Πως θάναι δυ-νατόν να παρακολουθούν τα άλματώδη βήματά της οι δυομοιοι διαίτητες μας, ό-ταν ούτε τα οικονομι-κά μέσα έχουν για να νοικιάσουν ένα κα-τάλληλο γραφείο συγ-κεντρώσεως και κριτι-κής, ούτε την ήθική έ-νισχυσι της όλόκληρης των παραγόντων για την άνέλξη τους.

Το πρόβλημα της διαίτησις είναι πολ-λάπλο και περίπλοκο. Χρειάζομαστε μορφω-μένους και ένθουσιώ-δεις διαίτητες. Δεν άρ-κει μονάχα ή καλή έμ-πειρία στο γήπεδο. Χρειάζεται και ή άπο-ψήσι πως ό διαίτητης είναι άξιος του μέγα-λου ρόλου, που του έμπιστευθήκαν.

Η έπίδειξι της στο-λής και ή κατάχρησι της σφαιρίτσας είναι τρανές άποδείξεις έ-νός (πληγματος κατω-τερότητας). Μόνον ό-ταν άπαλλάγουν, όσοι διαίτητες ή διαίτη-σις με την ήθική και ήλική ένισχυσι της κοινωνικής και την προ-οδευτική προσαρμογή της ήγείας της στις νέες έξελίξεις, θα ά-νεθ' στα έπίπεδα έ-κείνα που όλοι μας την όνειρευόμαστε.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Άνω - κάτω σταχυολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΣΦΑΙΡΑ - ΡΙΜΙΝΙ. 2) ΕΩΣ - ΩΣ - ΟΣ - ΑΕΚ. 3) ΙΣ - ΕΜΠΟΛΕΜΟΣ - ΑΑ. 4) ΑΝΗΡ - ΠΝΟΗ. 5) ΗΝΙΑ - Ο. ΜΑΛΑ - ΥΡΟ. 6) ΝΗΣ ΣΑ - ΣΤΟΕΣ. 7) ΧΑΙΤΑΡΙ. 8) ΣΤΟΜΑ - ΒΑΜΜΑ. 9) ΙΔΑΝΙΚΑ. 10) ΑΤΟΝΑ - ΣΑΝΟΣ. 11) ΔΟΞΑ - ΤΑΛΑΣ - ΘΟΛΑ. 12) ΑΥΤΗ - ΙΣ ΩΣ. 13) ΝΥ - ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ - ΕΟ. 14) ΙΑΗ - ΤΟ - ΟΟ - ΑΤΙ. 15) ΣΗ ΣΤΟΣ - ΣΠΑΝΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΣΕΙΡΗΝ - ΑΔΩΝΙΣ. 2) ΘΩΣ - ΝΗ - ΤΟ - ΥΑΗ. 3) ΑΣ - ΑΙ ΣΙΟΔΟΞΑ - ΗΣ. 4) ΕΝΑΣ - ΝΑΥΣ. 5) ΡΩΜΗ - ΑΧΑΪΑ - ΤΙΤΟ. 6) ΑΣ ΠΡΟ - ΤΗΛΟΣ. 7) ΜΟΙΡΑΙΑ. 8) ΠΟΛΚΑ - ΛΕΥΓΑ. 9) ΛΙΑΝΙΚΑ. 10) ΡΟΜΠΑ - ΣΙΤΟΣ. 11) Ι-ΣΟΝ - ΣΙΒΑΣ - ΣΤΟΠ. 12) ΣΟΥΤ - ΑΘΩΑ. 13) ΙΑ - ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ - ΑΝ. 14) ΝΕΑ - ΡΕ - ΟΛ - ΕΤΙ. 15) ΙΚΑ-ΡΟΣ - ΣΑΒΟΪΑ.

Μικρά προβλήματα 1) 9 παιδιά (3 αγόρια και 6 κορίτσια). 2) (2X2)2 + 22 + (2/2 X 2) = 22. 3) Σε 8 χρόνια (κάθε χρόνο κερδίζουν έ-να χρόνο).

4) 8. 5) Θα φτάσουν και οι δυο συγχρόως. ("Όταν ο ποιντικός θα κάνει 50 μέτρα, ή γά-τα θα έχη κάνει 100 και ο σκύλος 150).

Σωστό - λάθος 1) ΛΑΘΟΣ (άπέκτησε 10 παιδιά, 8 κο-ρίτσια και 2 αγόρια). 2) ΣΩΣΤΟ. 3) ΣΩ-ΣΤΟ (τον θεωρεί ως προφήτη). 4) ΣΩ-ΣΤΟ (είναι αδύνατον να άνήκουν σε διαφο-ρετικό φύλο γιατί προέρχονται από το ίδιο ώάριο). 5) ΣΩΣΤΟ (χρησιμοποιούν όμως με περισσότερη εύκολία πινέλο). 6) ΛΑ-ΘΟΣ (υπέφερε από καταρράκτη). 7) ΛΑ-ΘΟΣ (είναι πάντοτε κόκκινη). 8) ΛΑΘΟΣ (ή έχασοι εισήχθη στην Έμερική από τους Ευρωπαίους). 9) ΣΩΣΤΟ (το πραγματικό όνομα ήταν Τζούλιαν Νορτέλλι). 10) ΛΑ-ΘΟΣ (στην Άν. Θράκη).

Τενεργίες Γύρος - Τυρός.

Στοιχειώδεις ΔΡΑΚΟΣ - ΡΑΚΟΣ

Μεταγραμματοσμός Μύς - Σός.

20 μικροδιαφορές

Η εικόνα μας δείχνει καθαρά σε ποιά ά-κριβώς σημεία βρίσκονται οι 20 μικροδια-φορές.

Η λύσις του ύπ' αριθ. 511 σταχυολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ: 1) ΤΥΠΟΣ - ΑΙΩΡΑ - ΑΤΕΛΗ. 2) ΑΜ - ΩΡΟΠΟΣ. 3) ΚΑΛΑΜΑΙ - ΑΜΑΡΤΩ-ΛΟΙ. 4) ΠΙΟΣ - ΗΣΑΥ. 5) ΣΑΓΓΑΡΙ-ΟΣ - ΝΑΝΟΣ. 6) ΔΥΟ - ΔΙΣ - ΤΟ-ΡΕΝ. 7) ΠΕΡΝΟ - ΓΑΜΟΣ - ΜΙΣ. 8) ΑΤΟΥ - ΤΕ - ΑΡΑΒΙΑ - ΚΑ. 9) ΡΟΣ - ΛΟΥΪ - ΤΡΙΑ - ΤΑΜ. 10) ΟΣ - ΔΟΥ-ΜΑΣ - ΡΑ - ΙΟΛΗ. 11) ΣΟΥ - ΑΒΑ-ΝΑ - ΑΡΣΙΣ. 12) ΚΙΡΚΗ - ΑΛΑ - ΑΚΟ. 13) ΚΑΚΑΙ - ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ. 14) ΑΣΑΝ - ΑΛΥΣ. 15) ΠΩΓΩΝΑΤΟΣ - ΑΝΤΑΙΟΣ. 16) ΟΜΗΡΟΣ - ΗΙ. 17) Ι-ΩΝΑΣ - ΡΑΣΠΑ - ΑΣΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ: 1) ΤΟΚΟΣ - ΠΑΡΟΣ - ΚΑΠΡΙ. 2) ΑΔΕΤΟΣ - ΚΑ. 3) ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ - ΣΙ-ΚΑΤΟΝ. 4) ΓΟΝΥ - ΔΟΡΑ. 5) ΣΑΜΠΑ - ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ. 6) ΜΑΙΡΗ - ΤΟΥ - ΣΑΜ. 7) ΙΟΙ - ΓΕΥΜΑ - ΠΑΤΗΡ. 8) ΙΩ - ΣΟΔΑ - ΙΑΒΑ - ΝΟΡΑ. 9) ΩΡΑ - ΣΙΜΑ - ΣΑΛΑ - ΣΟΣ. 10) ΡΩΜΗ - ΣΟΡΤ - ΝΑΜΑ - ΣΠ. 11) ΑΠΑΣΑ - ΣΑΡΡΑ - ΕΛΑ. 12) ΟΡΑ - ΒΙΑ - ΦΥ-ΝΗ. 13) ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ - ΙΣΤΙΑ. 14) Α-ΡΙΑ - ΙΡΑΚ. 15) ΕΛΛΗΝΕΣ - ΤΟ-ΣΚΑΝΙΝΙ. 16) ΟΝ - ΚΑΛΙΟΝ. 17) Η-ΛΙΑΣ - ΣΑΜΗΣ - ΑΛΣΟΣ.

Τα παρδενικά ΓΑΝΤΙΑ

Παράξενο διήγημα

Η μίς Λάβενταρ Μόρις στεκόταν άκίνητη μπροστά στο νεοκαμμένο τάφο της φίλης της, που είχε πνιγί πριν από λίγες μέρες στο γειτονικό ποτάμι. Έβαλε πάνω στο μνήμα τα μωσχουρισμένα άγριολούλουδα που κρατούσε στα χέρια της, γονάτισε στο χώμα, βαθεία λυπημένη, κι' ύ-στερα σηκώθηκε και μήκε στην έκ-κλησιά του νεκροταφείου.

Ήταν ή συνήθεια, στην περιοχή εκείνη, άμα πέβαιναν παρδένες κάτω από 25 ετών, να κρεμούν τ' άσπρα γάντια τους κι' ένα στεφάνι με τ' ένομα τους απ' την όροφι του ναού. Η μίς Λάβενταρ πήγε πιο κοντά και κύτταξε με σφιγμένη καρδιά τα τό-σα γάντια και τα στεφάνια των νε-κρών κοριτσιών. Πολλά απ' τα γάν-τια αυτά ήταν κιτρινωμένα και ζα-ρωμένα απ' την πολυκαρία. Υπήρ-χαν όμως και μερικά κάτασπρα και σχ:δόν καινούρια.

Τέτοια ήταν και τα γάντια της φίλης της Λάβενταρ, που είχε πνιγί σε ήλικία 19 ετών...

Βυθισμένη στις θλιβερές σκέψεις της, ή Λάβενταρ στεκόταν κυτάζον-τας τα κρεμασμένα άνωθήματα. Για μια στιγμή σκέφθηκε μ' άνατριχίλα: Θα γραφάταν άραγε εκεί και το δι-κό της όνομα;...

Και τρόμαξε, όταν έσφινικά είδε τα δάχτυλα των γαντιών να ζωντα-νεύουν, ν' άνασπώνονται, να τή δειχνούν!... Άπτοσθόχωση, τρέμον-τας. Έπειτα γύρισε άπότομα προς την έξοδο του ναού. Τότε άντελήθη ότι είχε άνοιξει ή πόρτα κι' ότι ή βραδυή αύρα κουνούσε τα κρεμα-σμένα γάντια...

Κάποιος μήκε μέσα: Ήταν ό Φρέντ Μάριος, ό νεαρός γιατρός, που είχε έρθε ν' άντικαταστήσει για λίγες μέρες το γέρο γιατ-ό του χω-ριού, που είχε πάει ταξίδι για να ξεκουραστή.

Ήταν ένας νέος ψηλός, καλοκα-μωμένος, ως 30 χρονών. Τα κανονι-κά χαρακτηριστικά του και τα μαύ-ρα διαπεραστικά του μάτια έδειχναν άνδρωπο άποφασιστικό.

Πήγε κοντά στην κοπέλλα και της είπε:

— Έπισκέφθηκα τη μητέρα σου,

Άπαγορεύεται ή άναθημοσίεσις όποιουδήποτε θέματος του παρόν-τος τεύχους άνευ της έγγραφου ά-δειας της Διευθύνσεως του «Θη-σαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τω άρθρω 6 § 7 του Ν. Α. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥ-ΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» - Δ. ΠΑΠΑ ΣΠΥΡΟΥ και Σία». Δια-χειριστής έταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑ-ΠΑ ΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θησαυ-ρού»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑ ΣΠΥΡΟΥ. Πα-στέρ 14, Αθήναι. Υπεύθ. Τυπο-γραφείου: Σπ. Μπέλας όδός Δύ-σεως, Νέον Ήράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησις Δρχ. 340.— Έξάμηνος » 170.— Τρίμηνος » 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησις Ε 6 - \$ 24 Φρ. Γαλλικά 5.980 Βελγικά 1.100

Έμδόματα Έσωτερικού διά τα-χυδρομική έπίταγή και Έξωτε-ρικού διά τραπεζική ή τοιούτη προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» - Δ. ΠΑΠΑ-ΣΠΥΡΟΥ και Σία - Σανταρο-ζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

Λάβενταρ. Πάει καλλίτερα. Μου εί-πε πως είσαι έδώ κι' ήρθα να σε συνοδεύσω ως το σπίτι σας.

Η καρδιά της χτυπούσε γοργά, καθώς τα μάτια του κύτταζαν τα δι-κά της και τα χέρια του έσφιναν τα δικά της.

Εσφινικά, ό Φρέντ Μάριος γύρισε κι' είδε τα άφρώματα, που κρεμου-ταν απ' την όροφι.

— Πολύ βάρβαρο το έθιμο αυτό! είπε.

Καί, γέρνοντας πιο κοντά της, πρόσθεσε:

— Πάντως, το δικό σου όνομα δεν έα γραφή έδώ, άνάμεσα στα όνόμα-τα των κοριτσιών που πεθαίνουν ά-νύπαντρα!...

Βγήκαν μαζί απ' την έκκλησιά και τρόβησαν προς το έρημικό δά-σος. Έκεί, κάτω απ' τις ψηλές λεύ-κες, της έκμυστηρεύθηκε το βαθύ του αίσθημα.

Η Λάβενταρ κρεμάσθηκε πάνω του και τούδωσε γι' άπάντησι το πρώτο της φιλί...

Απ' τη βραδυά εκείνη, ό Φρέντ την έπαιρνε σέ μακρινούς περπά-τους, σε μέρη έρημικά. Και της μι-λούσε για την άγάπη του. Της έλε-γε πως, αν δεν την παντρευόταν ά-μέσως, ήταν για να μη γίνη ό πρώ-τος γάμος του έμπόδιο στη στα-διοδρομία του.

Οι βδομάδες πενούσαν, και σ' όλο το χωριό ψιθύριζαν πως οι δυο νέοι ήταν κρυφά άρραβωνισμένοι. Σε λίγο γύρισε ό γέρος γιατρός, κι' ό Φρέντ Μάριος έγκατέλειψε το χω-ριό, δίχως ν' άναγγείλη φανερά το δεσμό τους.

Χλωμή και μαραιμένη, ή Λάβενταρ τον περιέμενε μάταια να γυρίσει. Κι' όλοένα έθινε απ' τον καύμό της. Άρρώστησε βαρεία. Κι' εκείνοι που τή νοσηλεύαν, την άκούγαν να μιλά για το Φρέντ, που είχε φύγει δίχως να γυρίσει...

Σε λίγο, ή άσιωση κοπέλλα πέθα-νε, σε ήλικία 20 ετών. Όλο το χω-ριό άκούλωση την κηδεία της. Α-φού την έθαψαν στο κοιμητήριο, ό παπάς κρέμασε τ' άσπρα γάντια της και το στεφάνι της κοντά σ' όλα τ' άλλα, τα παρδενικά...

Τό άλλο πρωί όμως, το χωριό έ-γινε άναστατο: τα γάντια και το στεφάνι της Λάβενταρ είχαν βρεθί πεταγμένα κατά γής!...

Τρεις μέρες διαδοχικά τα ξανάδα-λαν στη θέσι τους, και τις τρεις φο-ρές βρέθηκαν πάλι πεταγμένα στο πλακόστρωτο της έκκλησιάς!

Ό παπάς σκέφθηκε πολύ, κι' έ-πειτα έγραψε στο Φρέντ Μάριος να πάη για μια έπίταξη στα δουλειά στο χωριό τους. Όταν έφτασε ό νέος, τον έπήγε στην έκκλησιά και του είπε:

— Σ' έξορκίζω να μου πής γιατί τ' άλλα γάντια πετούν κάτω με θυμό τα γάντια της Λάβενταρ Μόρις!

Τότε ό νεαρός γιατρός σήκωσε απ' το δάπεδο τα λερωμένα και ζα-ρωμένα γάντια της Λάβενταρ, κα-θώς και το στεφάνι της. Κι' όμολό-γησε ότι την είχε ξαναγκάσει να γίνη γυναίκα του πριν να παντρευ-τούν...

Ύστερα απ' την όμολογήσι αυτή, πήραν τα μικά άσπρα γάντια της Λάβενταρ Μόρις, μαζί με το στεφά-νι της, και τάβαλαν μέσα στον τάφο της...

Άργότερα, οι κάτοικοι του χω-ριού έστησαν πάνω στο μνήμα της μια άναμνηστική στήλη με την έπι-γραφή:

«Λάβενταρ Μάριος, έτών 20, πε-φιλημένη σύζυγος του Φρέντ Μά-ριος».

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις σ' έρωτήματα πάνω στα άρθρα μου, γι' αυτό τη στήλη σήμερα θα την άπασχολήσω για να άπαντήσω σε μερικά συγκεκριμένα έρωτήματα.

★ Η φαγούρα που σας παρουσιάζεται και ή όποια μόλις σας πιάσει γεμίζει με κοκκινίλες σε διάφορα μέρη του σώματός σας, σαν να σας έτριψαν με τσουκνίδα λέγεται κνίδωσις. Είναι μια άρρώστεια πολύ συ-νή και όφειλεται σε πολλά αίτια, που είναι ποδρά δύσκολο να τα εύρη κανείς. Τα λουλούδια, τα άρώματα, το κρύο, ή ζέση, ό άέρας, ή κούρασι, έντοικα παρά-σιτα όπως είναι οι λάμβλιες και οι άμοιβάδες, οι έχ-νόκοκοι, οι βαφές, τα νύλιν, διάφορα φαγητά, ό ά-στακός, τα ψάρια, τα καλαμαράκια, γενικά τα θαλασ-σινά, τα αώα, το γάλα, το τυρί, το κρέας, τα σπαραγ-γιά, το κουνουπίδι, οι φράουλες, το καρπούζι, το πεπόνι, το άχλάδι, το ροδάκινο, το κάβι τι μπορεί να προκαλέσι κνίδωσι. Σεις οι ίδιοι θα προσπαθήσετε να βρήτε τι σας πειράζει. Υπάρχουν τέστ τροφών που μ' αυτά προ-σπαθούν να άνακαλύθουν το αίτιο, χωρίς πάντα και να το έπιτυγχάνουν. Σε τή συνεργασία άρρώστου και για-τρού θα βοηθήση για την άνεύρεσι του αίτιου και τη θεραπεία. Πολλές φορές γιατρεύεται γρήγορα ή κνίδωσις με άντισταμινικά φάρμακα, κι' αυτό όφειλεται στο ότι το αίτιο που την προκαλέσε έπαυσε να ύπάρχει.

★ Οι ρυτίδες όταν γίνουν δεν γιατρεύονται. Με κατάλληλη θεραπεία και με κρέμες και γαλακτώματα που θα σας ύποδείξ ή δερματολόγος σας, προλαμβάνου-ται άλλες ρυτίδες. Άλλες που ύπάρχουν θα γίνουν πιο ρηχές. Οι ρυτίδες δεν γίνονται δώτελα καλά γιατί με το νά άφινετε το δέρμα σας άπεριποίητο ή έπιδερμίδα τσακίζει και ξηραίνεται, το λίπος, που βρίσκεται κάτω από το δέρμα λιγοστεύει και οι ελαστικές ίνες, που εί-ναι οι σούρες, που κρατούν τεταμένο το δέρμα σπάζου-ν ή χαλαρώνονται. Αλλά όλα τα προλαμβάνετε αν άρχί-σετε από την έφηβική ήλικία να περιποιήσε το δέρμα σας.

★ Με ρωτάτε τί θα κάνετε για τα σπειράκια, που έχετε στο πρόσωπό σας, για τα μπιμπικια και τα μαύρα στίγ-ματα και παραπονιάστε άκόμη γιατί το δέρμα σας είναι πολύ λιπαρό και αστά, όπως γραφάτε, άρχισαν όταν ήσαστε 14 χρονών και εξακολουθούν να παρουσιάζονται στο πρόσωπό σας και στην πλάτη σας και άφινουν ση-μάδια.

Αυτή την άρρώστεια την λένε κοινή άκμή, γιατί είναι πολύ συνηθισμένη, πολύ ύμωρη άκμή γιατί παρουσιάζεται στους νέους μετά την έφηβική ήλικία, γι' αυτό και ό λόος της λέει και σπειρία της νεότη-τος. Προσβάλλει έξ ίσου και τα κορίτσια και τα άγό-ρια με μεγαλυτέρη προτίμησι στα τελευταία, μά έπειδή τα κορίτσια ένδιαφέρονται πιο πολύ για την όμορφιά τους γι' αυτό τρέχουν περισσότερο στο γιατρό.

Η άρρώστεια προσβάλλει πιο πολύ το πρόσωπο, τη ράχη και πολλές φορές τους ώμους και το στέρνο. Το δέρμα είναι λιπαρό, πράγμα που όφειλεται στο πολύ σμήγ-μα, τη λιπαρή ούσια που βγαίνει από τους σμηματογό-νους αδένες. Συχνά, οι πόροι των αδένων φράσσονται από σκόνη και τα νεκρά κύτταρα της έπιδερμίδος και έμ-ποδίζεται να βγη το σμήγμα. Έτσι παραμένει μέσα στον πόρο και σχηματίζονται τα μπιμπικια, που έπιστημονικά λέγονται φαγάσρωι. Τα μπιμπικια με την πίεσι βγαίνουν από τον πόρο στο σμηματογόνο αδένος και τότε πα-ρουσιάζονται τα σκούληκια με μαύρο κεφάλι. Άν πάλι μολυθούν με τα νύχια αυτών που προσπαθούν να τα βγάλουν και γίνουν φούσκες με πύο, δηλ. βλατίδες και φλύκταινες, το πύο αυτό σε λίγες μέρες άδειάζει προς τα έξω ή άπορροφάται και τότε μένουν μικρά σμαδάκια λίγο σκοτεινά, που με τον καιρό χάνονται. Συχνά γί-νονται όγκίδια μέσα και κάτω από το δέρμα ή άποστή-ματα, που άφινουν πάντα μικρές ή μεγαλυτέρες ούλες. Οι ούλες αυτές γίνονται καμιά φορά άνώμαλες και βα-θείες ή προέχουν προς τα έξω και άσχημίζουν πολύ το δέρμα.

Για να προλάβει κανείς τη δυσμορφία από την άκμή και να γλυτώσει απ' αυτή πρέπει να κάνει συστηματική θεραπεία. Πλύνιμο πρωί και βράδυ με ζεστό νερό και σαπούνι, άντισηπία του προσώπου με καμφοροόχο οινό-πνευμα και θειάφι κάθε βράδυ, λιγοστεύουν τη λιπαρό-τητα του δέρματος και προλαμβάνουν την εμφάνισι της άκμης. Άν φανερωθούν σπειρία με πύο και μπιμπικια τότε καλό είναι να πάτε στο δερματολόγο σας που θα φροντίση να κάνει ό,τι πρέπει για να γιατρέψι το σπειρία σας και να προλάβι τις ούλες. Μη σκαλίζετε το πρόσωπό σας με τα νύχια σας γιατί το μολύνετε και προκαλείτε φλύκταινες και άποστήματα, που άφινουν ούλες.

Το πολύ κλεισιμο, οι στενωχώσεις, ή έντατική έργα-σία κουράζουν το νευροφυτικό σύστημα του οργανισμού και έπιδρουν άσχημα στην άκμή. Διαταραχές ένδοκρι-νολογικές που πάντως των γεννητικών αδένων προκαλούν άκμή. Άνωμαλίες του πεπτικού συστήματος, χρόνια δυσ-κοιλιότητα, έρεθιστικές τροφές και δυσπεψία πολύ συχνά προκαλούν την άρρώστεια.

Υπαθρο, καθαρός άέρας, θάλασσα και ήλιοθεραπεία συχνά καθαρίζουν το πρόσωπο από την άκμή.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Έιάρτος Δερματολόγος

I. MARKET

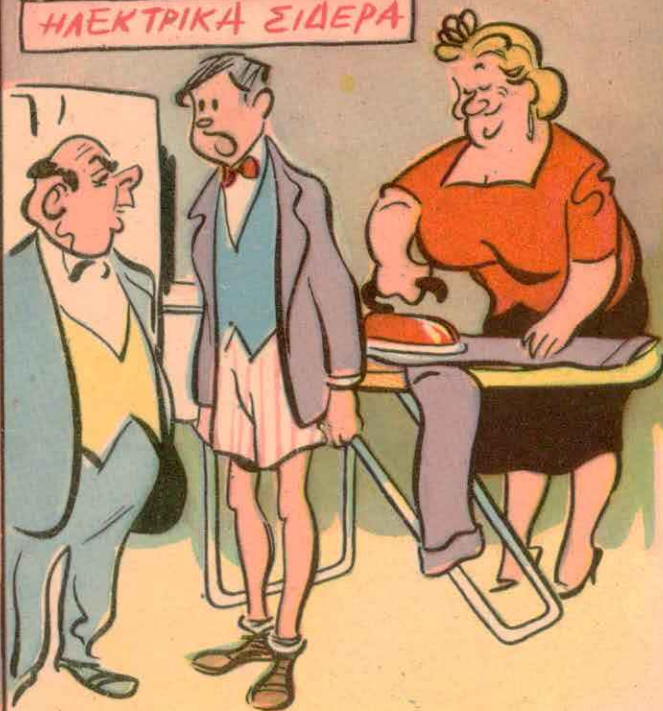

— Έγώ, γυναικούλα μου, πάω τη βέρα σου στο χρυσοχόο να στην άνοιξη λίγο γιατί στένεψε...

— Αμερικανικά κόλλα...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΣΙΔΕΡΑ

— Κάνω ὅπως μοῦ εἶπατε κ. διευθυντά!... Ἀφίνω τοὺς πελάτες νὰ δοκιμάζουγ μόνοι τους τὸ ἐμπόρευμα!...
(Τοῦ Μ. Γάλλια)

— Πληρώθηκες, χρυσέ μου;...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)